Evantaiul lui Yasumi

JOCELYNE GODARD

Nemira Damen tango

În anul 1000, în Japonia, tânăra Yasumi își părăsește provincia natală, Masushi, la scurt timp după moartea mamei sale, hotărâtă să ajungă la curtea imperială de la Kyoto și să reabiliteze numele familiei în sânul atotputernicului clan Fujiwara.

Tânără simplă și lipsită de educație, Yasumi se va trezi în fața unei curți erudite și rafinate. Cum va face față „micuța barbară" unei lumi în care distincția, mânuirea evantaiului și subtilitatea gustului poetic sunt la rang de lege? Destinul insolit al temerarei Yasumi ne este dezvăluit, pagină cu pagină, în romanul excepțional, de o finețe pur orientală, al celebrei Jocelyne Godard.

ISBN 978-606-579-172-5

fm Europa
Un radio de milioane de români

nemira.ro

Nemira Damen

tango

romane cu dragoste

În curând, de același autor,
la Editura Nemira:

Masako, prințesa samurailor

JOCELYNE GODARD s-a născut în Mans și actualmente locuiește la Paris. Fostă jurnalistă de investigații și fotografă, a renunțat la stresul și emoțiile presei și s-a dedicat literaturii și artei. A înființat și a condus *Sépia*, o revistă de artă și poezie, și și-a dedicat cunoștințele și talentul scrierii de romane care aduc în prim-plan femei din trecut, fie ele celebre sau mai puțin cunoscute, uitate sau pur și simplu de nimeni știute.

O altă serie de succes a scriitoarei Jocelyne Godard se oprește asupra iubirilor femeilor celebre. Zece doamne vestite din toate timpurile, dintre care le amintim pe Sarah Bernhardt, George Sand, Isadora Duncan, regina Margot ori Lucrezia Borgia, își dezvăluie tainele inimii sub condeiul neobosit al lui Jocelyne Godard.

Editura Nemira vă propune seria japoneză compusă din două romane: *Evantaiul lui Yasumi* și *Masako, prințesa samurailor.*

Evantaiul lui Yasumi

JOCELYNE GODARD

Traducere din limba franceză
DIANA MORĂRAȘU

NEMIRA

HARTA PROVINCIILOR JAPONIEI ÎN EPOCA HEIAN[1]

[1] Epoca Heian este ultima diviziune din istoria clasică a Japoniei, cuprinsă între 794 și 1185. Numele epocii este dat de capitala Heian kyō, modernul Kyoto. În acest interval, budismul, taoismul și alte influențe chinezești au ajuns la apogeu; a fost o epocă în care curtea imperială a Japoniei a manifestat un interes maxim pentru artă, în special pentru poezie și literatură (n. tr.).

PROLOG

Împărăteasa Akiko[1] își întoarse fața proaspăt fardată către tânăra Yokohami, care aștepta în fața ei, prosternată. Fața aceasta era albă, unsă cu pomadă de ceruză[2], iar în ochii vii și strălucitori ai împărătesei juca un licăr de bună dispoziție.

Înainte de a glăsui, o măsură îndelung pe fată. Strâns înfășurată în chimonoul din mătase galbenă pe care cameristele i l-au pus peste robele din brocart ale căror culori în degrade mergeau de la verde crud până la verde-închis, împărăteasa părea chiar și mai micuță.

Mult i-ar mai fi plăcut să aibă grația longilină a lui Teishi Sadako[3], prima soție a împăratului Ichijo,

---

[1] Fiica lui Fujiwara Michinaga, a doua soție a împăratului Ichijo, a trăit între anii 988 și 1074 (n. tr.).

[2] Lapte de var, realizat din var stins, cretă și aditivi, folosit în vechime ca bază de machiaj de către japoneze și chinezoaice (n. tr.).

[3] Născută în 976, fiica lui Fujiwara Michitaka a fost prima soție a împăratului Ichijo. A murit în anul 1000, la naștere (n. tr.).

care nu a fost repudiată pentru că nu i-ar fi dăruit un copil, ci a plecat de bunăvoie la o mănăstire din apropierea palatului unde, de altminteri, şi-a şi sfârşit zilele. Sadako Teishi fusese atât de frumoasă, încât cu greu i-ai fi putut găsi asemănare.

Dar Akiko îşi putea permite să nu fie la fel de seducătoare precum prima soţie a împăratului, căci avea un har pe care verişoara ei Sadako nu îl dobândise din naştere: o mare agerime a minţii, care făcea din ea una dintre cele mai cultivate femei de la curte. Iar Soshi Akiko era tare mândră de acest lucru. Nu ar fi dat cunoaşterea şi cultura pe frumuseţe pentru nimic în lume.

– Yokohami, tatăl vostru mi-a cerut sprijinul, rosti ea sumeţindu-şi bustul scurt, pentru a părea puţin mai înaltă. Ar dori să capeţi un loc printre doamnele mele de onoare de la curte.

Tânăra se ridică, dar păstră ochii plecaţi, aşa cum cerea eticheta curţii. Nu îi va putea înălţa până la prima întrebare.

– Trebuie să vă spun, tânără domnişoară, că nu mi-am formulat încă un răspuns, lucru pe care i l-am explicat şi lui Tamekata Kenzo, tatăl vostru. Şi aceasta pentru două pricini. Prima, pentru că el nu s-a ridicat decât până la rangul funcţionarilor de clasa a treia, iar a doua pentru că descendenţa voastră nu este legată de familia Fujiwara.

Obrajii lui Yokohami se împurpurară, dar fata păstră ochii plecaţi.

– Ştiţi de când slujeşte tatăl vostru la curtea din Kyoto?

Întrebarea aceasta îi permise tinerei să ridice în sfârşit privirea către împărăteasă.

– Maiestate! Tatăl meu vă slujeşte de la naşterea celui mai mare dintre fiii lui, fratele meu vitreg Kanuseke.

– Şi cine este mama lui Kanuseke?

– Doamna Osuki, care a murit la naşterea celui de-al doilea frate vitreg al meu, Tameyori.

– O concubină!

Yokohami tresări şi roşeaţa îi năpădi tot chipul, dar rămase tăcută.

– La prima căsătorie, tatăl vostru a luat de soţie o femeie aflată pe o treaptă de nobleţe mai înaltă decât el. Această femeie, care a plecat înapoi în provincia ei, nu i-a putut dărui copii, dar nu a putut să o repudieze, pentru că originile lui prea modeste nu i-ar fi permis să rămână la curte. Numai legăturile cu familia primei lui soţii îi îngăduiau să îşi păstreze postul pe lângă împărat.

– Oh!

– Nu ştiaţi?

Mâinile lui Yokohami tremurau, iar împărăteasa a putut observa acest lucru de pe jilţul ei, într-atât se albiseră încheieturile degetelor fetei. Soshi Akiko o măsura în continuare pe tânăra care începea să îşi piardă cumpătul.

– Nu, Maiestate.

– Stă scris în analele curţii. Mama voastră şi cea a fraţilor voştri vitregi nu au fost decât concubine.

Împărăteasa ridică un braţ a cărui încheietură era ascunsă sub mâneca largă a chimonoului de mătase

galbenă. Apoi își duse mâna la fruntea albă, înaltă și netedă ca un obiect din opal, deasupra căreia se înălța un coc greu, străpuns de un ac din sidef, care îi mai adăuga câțiva centimetri la înălțime.

– Cât despre a patra femeie care doarme în patul lui, aceea nu este decât o curtezană. Doamna Kijiyu are și alți amanți pe lângă tatăl vostru. Știați?

Lui Yokohami i se păru că i-a turnat cineva o găleată cu apă înghețată în cap. Îndrăzni să înfrunte ochii împărătesei, mai ales că una dintre pupile era pe jumătate ascunsă după frumosul ei evantai cu armătură din lemn de tuia.

– Pentru toate aceste motive care nu sunt deloc neînsemnate, îmi voi amâna deocamdată răspunsul și vă voi pune la încercare. Scrieți-mi un *waka*[1]. Vreau un instantaneu despre impresiile voastre. Aici! În clipa asta.

Sună și un valet aduse o cutie de scris cu capac lăcuit, pe care o lăsă în fața tinerei Yokohami, a cărei privire părea îngrozită.

– Deschideți-o!

Cu gesturi grijulii, tânăra apăsă mica încuietoare din aur a cutiei de scris și capacul se ridică.

– Haideți! făcu împărăteasa cu o voce nerăbdătoare, un waka se scrie în câteva secunde.

Cu o mână tremurătoare, Yokohami scoase o foaie purpurie.

---

[1] În limba japoneză, *waka* înseamnă chiar poem; în mod tradițional, waka nu are un concept similar cu versul și niciun fel de idee de rimă. Astfel, în loc de versuri, waka folosește unitatea sau fraza (n. tr.).

– De ce vă pregătiți să scrieți poemul pe o filă de această culoare? Oare nu știți, tânără domnișoară, că acest carmin nu este potrivit pentru ceea ce vă cer eu? Va trebui să învățați nuanțele care se potrivesc fiecărui stil de poem. Luați o foaie albă sau chiar roz și compuneți un waka.

În astfel de momente, împărăteasa Akiko jubila. Ce putea fi mai simplu pentru cele mai abile și mai cultivate dintre doamnele ei de companie decât să compună un waka despre impresiile lor de moment? La drept vorbind, lui Murasaki Shikibu[1], cea mai talentată și mai literată dintre însoțitoarele ei, i-ar fi trebuit doar câteva secunde pentru a se executa, la fel cum se întâmpla odinioară cu doamna Izumi[2] și doamna Sei Shonagon[3].

Lui Soshi Akiko îi plăcea să se înconjoare de femei literate. Dacă accepta la curte doamne de origine mo-

[1] Nuvelistă și poetă japoneză, care a trăit între 973 și 1014 sau 1025 cf. altor surse, doamnă de onoare la curtea imperială în perioada Heian. Celebră a devenit datorită *Poveștii lui Genji*, scrisă în limba japoneză între anii 1000 și 1008, considerată drept cel mai timpuriu roman din istoria omenirii (n. tr.).

[2] Izumi Shikibu, poetă japoneză din perioada de mijloc a epocii Heian, membră a cercului Celor Treizeci și Șase de Poeți Medievali Nemuritori, considerată de unii critici cea mai mare poetesă a vremii sale (n. tr.).

[3] Doamna Sei Shonagon. Cunoscută autoare japoneză care a trăit între 966 și 1017, doamnă de onoare a împărătesei Teishi Sadako. A scris *Notele de căpătâi*, o carte de referință a literaturii medievale japoneze, în care a adunat liste, bârfe, nimicuri, observații personale, poezii, întâmplări și intrigi de la curtea imperială, din perioada în care a fost doamnă de onoare (n. tr.).

destă, o făcea doar în virtutea inteligenței lor sclipitoare și a spiritului lor, care precumpăneau asupra prea neînsemnatei lor nobleți. Ele trebuiau să cunoască culegerea compilată din secolul al X-lea, *Kokin Wakashu*[1], *„Poeme de ieri și de azi"*, considerată temei al oricărei culturi. Doamna Sei Shonagon, acum plecată în provincie, povestise în celebrele ei *Note de căpătâi* despre încercările la care împărăteasa își supunea doamnele, propunându-le primele două versuri ale unui poem, urmând ca ele să îl completeze de îndată.

Yokohami dizolvă cu neîndemânare batonul de cerneală, dar, cu toate acestea, reuși, după câteva minute care împărătesei i se părură o eternitate, să extragă o cerneală îndeajuns de neagră pentru a fi mulțumitoare.

Podeaua încăperii era acoperită cu un covor gros, și în toate colțurile, arzătoare de parfumuri împrăștiau miresme de iasomie și aloe. Yokohami se așeză în poziția lotus și își puse cutia de scris pe genunchi. Sub ochiul nemilos al împărătesei, începu să traseze primul vers al poemului, simțind în același timp cum câțiva stropi de sudoare i se preling pe frunte.

Cei șaisprezece ani ai ei nu erau deloc obișnuiți cu acest soi de încercare. Fratele ei vitreg Kanuseke îi spusese în repetate rânduri că singura condiție

[1] Cunoscută îndeobște drept *Kokinshū*, este prima din cele 21 de colecții de poezie japoneză compilate la cererea împăraților. *Kokinshū* a fost realizată după o idee a împăratului Uda, de către fiul lui, împăratul Daigo. Se pare că ultimul waka a fost adăugat în volum în anul 914, iar în jurul anului 920 volumul în ansamblul său a căpătat forma finală (n. tr.).

pentru ca o doamnă să strălucească la curte era să fie frumoasă şi seducătoare. Ce ar fi putut el înţelege acum din copleşitoarea ei stare de răvăşeală, el, cel care, ca un brav subofiţer în straja de la porţile palatului, era mai mult soldat decât literat! El, care nu a fost nevoit în viaţa lui să compună un poem! Nici fratele ei mai mic, de altminteri, şi el orientat spre o carieră militară, nu şi-ar fi aflat locul la curte în aceste vremuri de pace, când doar cei din familia Fujiwara[1] străluceau prin cultura lor. Numai fratele ei Shotoko era oarecum înclinat înspre litere.

Yokohami nu ştia ce să facă şi, în acest moment, îşi ura tatăl, care nu se preocupase deloc să o înveţe arta de a mânui cuvintele pe o foaie delicată de hârtie. Ah! mai bine ar fi învăţat-o rudimentele poeziei în loc să bată casele de ceai în care se adunau curtezanele după care se dădea în vânt! Fata îşi închipuise că va apărea la curte şi îi va uimi pe toţi prin graţia ei, armonia siluetei şi fineţea trăsăturilor chipului. Nu a văzut decât fastul, ceremoniile prestigioase, vizitele la templuri, festivităţile legate de anotimpuri, paradele oficiale la care va putea străluci şi poate chiar îşi va depăşi tovarăşele. Nici prin gând nu i-a dat că va evolua într-un mediu de literaţi fini, de poeţi şi de spirite sclipitoare care o vor pune iute la colţ din cauza lipsei de cultură. Poemul pe care i-l întinse împărătesei

[1] Unul dintre cele mai puternice şi mari clanuri din istoria Japoniei medievale, alături de clanurile Taira şi Minamoto; a dominat curtea imperială japoneză în aproape toată perioada Heian (n. tr.).

era de o sărăcie jalnică: *Mi-ar plăcea mult să o slujesc pe Maiestatea Voastră,* spunea el, *şi aş dori să fac parte dintre domnişoarele voastre de onoare pentru că tocmai am împlinit şaisprezece ani.*

Împărăteasa înalţă din sprâncene şi sună după valet.

– Adu-o pe micuţa Soshi.

Sângele năvăli în obrajii lui Yokohami. O cunoştea pe tânără, era de o condiţie inferioară faţă de a sa.

– Intenţia voastră este să intraţi în serviciul meu, Soshi? o întrebă împărăteasa când tânăra fu dinaintea ei.

– Este cea mai scumpă dorinţă a mea, Maiestate.

– Atunci, va trebui să învăţaţi să vă fardaţi mai bine obrazul şi să zâmbiţi cu mai multă graţie. Domnişoarele mele de onoare trebuie să fie seducătoare, căci tinerii domni sunt aici pentru a le remarca.

Yokohami tresări şi îi trecu prin gând că poate nu era totul pierdut nici pentru ea. Doar putea da lecţii de seducţie! Iar graţia o cultiva din fragedă pruncie!

– Deocamdată, Soshi, compuneţi-mi un waka despre impresia voastră de moment.

Tânăra Soshi se aşează alături de Yokohami, pricepând cât se poate de bine că dădea şi ea un test. Luă o foaie de un bleu pal care, asemenea albului şi rozului, era potrivit pentru textul cerut de împărăteasă. Îşi acordă câteva minute de gândire, scrise un prim cuvânt, îl tăie, apoi îi veni dintr-odată inspiraţia şi continuă fără a se mai opri; întinse foaia împărătesei.

– Haideţi, prezentaţi-mi-l pe vârful evantaiului, aşa cum se cuvine să facă o doamnă nobilă de la curte.

Tânăra Soshi puse cu neîndemânare foaia pe evantai și aceasta căzu. Roșind încurcată, o întinse din nou și, de astă dată, gestul ei avu sorți de izbândă. Împărăteasa citi cu voce tare:

Ramura palidă de prun
în nepriceperea ei
se teme de mânia furtunii care îi poate spulbera
florile
pentru totdeauna.

Akiko clătină încet din cap. Tânăra tradusese de minune teama de a nu o mulțumi pe împărăteasă și de a se vedea respinsă.

– Sunteți prea înceată și scrisul nu e frumos, dar poemul e perfect. Vă felicit pentru spiritul vostru, Soshi. Lucrați cu slăbiciunile voastre și poate veți ajunge departe.

Apoi se întoarse către Yokohami:

– Veți rămâne să lucrați împreună. Una îi poate stârni celeilalte gustul pentru poezie. Cealaltă, în schimb, o va învăța arta bunelor maniere și a grației. Deocamdată, veți fi amândouă repartizate la serviciile procesiunilor și paradelor de la curte. Voi vedea după aceea ce voi mai face cu voi.

*

Câteva săptămâni mai târziu, Tamekata Kenzo ieșea de la împărat după o întrevedere de același gen.

Solicitase un post în al optulea eşalon al celei de-a patra clase a Afacerilor Militare de la curte pentru fiul lui mai mare, Kanuseke.

– De cât timp este repartizat la straja de la porţile palatului? se interesă împăratul puţin distrat.

– De trei ani, Maiestate!

– Numele repartizate în al optulea eşalon al celei de-a patra clase a Afacerilor Militare sunt votate în adunările generale, în prezenţa consilierilor palatului. Aşa că îmi este imposibil să vă dau un răspuns.

Reluă totuşi, văzând expresia dezamăgită a supusului:

– Aţi vorbit despre asta cu marele ministru suprem?

– Nu, Maiestate! Căci mi s-a părut mai potrivit să supun problema mai întâi atenţiei Maiestăţii Voastre înainte de a o prezenta şi dinaintea seniorului Michinaga[1].

– Atunci, aşa vă sfătuiesc să faceţi. Mai doriţi şi altceva?

– Da, Maiestate.

Şi Tamekata Kenzo profită pentru a cere o promovare şi pentru el, pentru a se ridica de la clasa a treia a Afacerilor Curţii la clasa a doua, cea care se ocupa de controlul şi verificarea aprovizionărilor din provincie.

---

[1] Fiul lui Fujiwara Kaneie, a trăit între 966 şi 1028 şi a fost unul dintre cei mai puternici regenţi ai Japoniei epocii Heian, funcţie pe care a ocupat-o până în 1017, când s-a retras din viaţa publică; prin poziţia ocupată de fiica lui Akiko, a doua soţie a împăratului Ichijo şi împărăteasă a Japoniei, a exercitat un control deplin asupra deciziilor conducătorului ţării (n. tr.).

Urmă o nouă ezitare a împăratului, care se ascundea în fiece clipă după numele marelui ministru Michinaga, care-i era și socru, iar Kenzo nu căpătă decât slabe promisiuni. Din această pricină, nu îndrăzni să-i mai vorbească despre mezinul lui Tameyori, care dorea și el să urce în ierarhia arcașilor imperiali.

Toată lumea de la curtea din Kyoto știa că ministrul Michinaga era mai puternic decât împăratul însuși, care nu își asuma cu adevărat decât responsabilități legate de temple, religie și ceremonii oficiale.

Închipuindu-și că își cunoaște bine cei doi fii mai mari, Kenzo era convins de multă vreme că aveau toate șansele să reușească la curte. Kanuseke se dovedise un slujbaș bun din clipa-n care a fost repartizat la regimentul de arcași al gărzii de la porțile palatului și Tameyori îi călca pe urme: puțin dotați pentru probleme administrative, erau militari vajnici, precum toți cei din familia Taira, sortiți unor asemenea posturi. Și, de vreme ce împăratul îl sfătuise să se adreseze marelui ministru suprem, îi va cere o întrevedere acestuia din urmă.

Pentru el, Tamekata Kenzo din familia Taira, problema se dovedea a fi mai delicată decât și-ar fi putut imagina. Împăratul Ichijo[1], care nu crezuse de cuviință să îi ridice în slăvi bunele servicii după cum

[1] A fost cel de-al 66-lea împărat al Japoniei, a domnit între 986 și 1011. Mare iubitor de muzică și literatură, știa să cânte cu măiestrie la flaut și era un personaj calm și binevoitor, motiv pentru care istoria îl reține drept un împărat bun, îndrăgit de supuși (n. tr.).

crezuse el, i-a spus limpede că promovările erau votate în adunările generale, în fața consilierilor palatului, și l-a trimis din nou la puternicul Michinaga. Fără îndoială, marele ministru suprem va obiecta că nu poate ținti un post mai înalt întrucât nu a înfăptuit nimic extraordinar. Până la urmă, probabil îi va propune un post de sub-guvernator într-o regiune foarte îndepărtată de capitală, poziție pe care a refuzat-o deja cu douăzeci de ani în urmă.

Era limpede, Kenzo nu avea de gând să părăsească Kyoto, cum la fel de limpede era și că se pregătea să accepte să rămână pe postul pe care-l ocupa în prezent. Ce altceva ar fi putut face când această epocă Heian favoriza familia Fujiwara în asemenea măsură, încât puterea lor depășea până și voința împăratului?

Pentru a înțelege, trebuie să ne întoarcem în timp până la primii Fujiwara și la descendența lor imediată. Aceasta data din veacul al VII-lea când, la curtea din Yamato, unul dintre primii membri ai acestei familii a instituit un ansamblu de reforme administrative și legislative care reglementau repartizarea pământurilor, impozitele, starea civilă și formarea unui corp de funcționari care să conducă țara[1].

De atunci încoace, clanul Fujiwara a tot acumulat bogății și putere, iar la acest început de secol al X-lea își continua ascensiunea. Michinaga, actualul mare ministru suprem, era un Fujiwara. Influența lui la

[1] Este vorba despre reforma numită Taika, înfăptuită în 645, prin care se promulgă sistemul de organizare rurală, a familiei, și sistemul chinezesc de taxe (n. tr.).

curte i-a permis să-şi impună fiica, pe Soshi, drept a doua soţie a împăratului Ichijo. Ajunsă împărăteasa Akiko, aceasta a adus pe lume doi băieţi, prinţii Atsuyasu şi Atsuhira care, la rândul lor, vor deveni împăraţi. Liniştit că descendenţa imperială provenea acum din propria lui familie, Michinaga, ajuns ministru al Afacerilor supreme, se bucura de o atotputernicie care îl ridica mult deasupra vrerilor şi dorinţelor tânărului Ichijo.

Tamekata Kenzo cunoştea, neîndoielnic, toată istoria clanului Fujiwara, dar se înşela crezând că şi alte mari familii japoneze, precum Taira – din care făcea el parte – sau Minamoto, ocupau un loc la fel de important în societate.

Kenzo împinse gânditor uşa glisantă a biroului. Cei doi fii îl aşteptau. Tameyori se repezi spre el.

– Ce-ai obţinut, tată?

– Nu era vorba despre tine, Tameyori, ci despre fratele tău.

La rândul lui, Kanuseke se ridică, nerăbdător să afle mai multe.

– Ai reuşit să capeţi pentru mine un grad mai înalt?

– Trebuie să aşteptăm următoarea adunare a miniştrilor. Atunci vor fi cunoscute numele celor care vor fi înălţaţi în rang.

– Şi asta ce înseamnă? i-o trânti fiul, ridicând tonul atât de mult, încât deveni neplăcut.

– Ce înseamnă... Înseamnă că trebuie să aştepţi ca toată lumea, i-o întoarse la rându-i Kenzo, cu o voce repezită. Ca fratele tău! Ca mine!

– Ca tine! se miră mezinul.

– Ei bine, da! N-am putut face nimic, împăratul era în toane proaste.

Iată că se ascundea acum după complexitatea stărilor sufleteşti ale suveranului, cu toate că ştia foarte bine că acestea nu aveau nimic de-a face aici şi că nu lipseau din tablou decât faptele extraordinare pe care toţi trei ar fi trebui să le săvârşească, pentru a le spori valoarea.

Izbind cu pumnul în biroul lui din lemn de cedru, continuă strigând:

– De altfel, ce vreţi mai mult? Un loc de ministru?

Dar în faţa expresiei descumpănite a mezinului şi a celei arţăgoase a fiului mai mare, reluă cu o voce mai calmă:

– Haideţi! Să avem răbdare până la adunarea asta, dacă aşa vrea împăratul.

Pentru a nu le deştepta noi speranţe, nu avea niciun chef să le spună că va cere o întrevedere cu marele ministru Michinaga. Mai mult, încheie discuţia cu singurele cuvinte care îi mai puteau potoli pe cei doi băieţi:

– Oricum, e mult mai bine să vă puteţi bucura de îndestulările capitalei decât să ocupaţi un post într-o provincie îndepărtată, ceea ce ar însemna condamnarea la eşec sau, cine ştie, poate chiar la moarte!

CAPITOLUL I

Răsăritul își agăța primele raze de arborii încă firavi, ieșiți abia de-o primăvară. Yasumi își luă sacul, care nu era deloc mare, dar închidea în el greutatea tuturor lucrușoarelor pe care le iei cu tine când îți părăsești casa pentru a pleca spre necunoscut.

Casa ei! Avea o casă? Mama ei murise, lăsându-și fiica săracă lipită pământului. Îi rămăseseră doar tinerețea, grația și inteligența!

Dacă Yasumi nu avea acum nici de unele, trebuia să urci pe firul timpului pentru a afla pricina; căci, încă de la naștere, mama ei, Suhokawa Hatsu, a trăit întotdeauna pe o moșie care aparținea unuia dintre frații ei cu care împărtășea înclinații, sentimente și amintiri pe care nici unul, nici altul nu voiau să le uite.

Dar iată că într-o bună zi, cam pe la sfârșitul primului mileniu, nenorocirea se întâmplase, și ochii lui Yasumi se umplură de lacrimi grele și arzătoare, pe care și le ștergea totuși cu un gest mânios, refuzând

să le lase să-i mânjească faţa. Şase luni despărţeau moartea mamei ei de cea a unchiului Kishu. Yasumi s-a trezit singură, orfană, cu povara unei dureri nesfârşite. Unchiul fusese un adevărat tată pentru ea şi, dacă nu ar fi fost văduva lui, Kuniko, o femeie uscată, poruncitoare, rece şi răuvoitoare faţă de ea, ar fi putut rămâne pe moşia lui Kishu.

Încă de la moartea mamei, Kuniko i-a impus cu asprime două opţiuni: fie părăseşte locurile pentru a-i permite să recâştige toată moşia, fie rămâne, urmând să ocupe o anexă a casei, sortită personalului, făcând aceleaşi munci ca şi ceilalţi slujitori.

Yasumi tremura încă de mânie, când femeia aceasta mârşavă şi ticăloasă o pusese cu spatele la zid, fără a-i lăsa timp de gândire pentru a-şi cântări cât mai bine răspunsul.

Ea! Servitoare! Ea! O Fujiwara din puternica familie care deţinea puterea în Japonia încă din epoca Nara. O Fujiwara a cărei mamă a învăţat-o să scrie, să socotească, să citească, al cărei unchi a iniţiat-o în arta echitaţiei şi a mânuirii sabiei, chiar dacă era fată...

Yasumi cunoştea mai bine de cinci sute de caractere chinezeşti, ştia să facă ceaiul cu întreg ritualul cuvenit, cunoştea arta machiajului, arta decoraţiei florale, ştia să mânuiască evantaiul cu o neasemuită pricepere, iar mama ei o învăţase cum să compună poeme scurte, waka, atât de apreciate la curtea din Kyoto, pe care doamnele le ofereau pe vârful evantaiului, doar pentru a se lăsa mai bine curtate.

Da! Yasumi știa cum să se poarte în înalta societate, numai că nu avusese niciodată ocazia de a o dovedi. De altminteri, cine i-ar fi putut da ocazia? Cine i-ar fi putut oferi această șansă în afara unchiului care, asemenea tatălui lui și bunicului ei, se afla în dizgrația curții? Și acum, când el plecase să-și întâlnească strămoșii în regatul morților, iar mama ei îl urmase, nimeni nu o mai putea ajuta să străbată zidul care o despărțea de aristocrația japoneză.

Clanul Suhokawa, care se trăgea din puternicii Fujiwara, fusese alungat de la curtea din Kyoto de cincizeci de ani. Povești de demult, cu clanuri care își disputau favorurile imperiale, i-au azvârlit într-o provincie îndepărtată, uitată de toți.

Odinioară, Suhokawa se bucurau de o frumoasă strălucire la curte, de un prestigiu care le aducea faimă și măreție. Însuși bunicul lui Yasumi, consilierul Jinichiro, a slujit sub doi împărați. Și-a dat fata după un membru al clanului Tamekata, care se trăgea din marea familie Taira. Dar între cele două familii a apărut vrajba când împăratul l-a îndepărtat pe Jinichiro și a numit în locul lui un Taira, căruia i-a dat toate puterile guvernării. Ce viespe nenorocită l-o fi înțepat atunci pe Jinichiro de l-a împins să se răzbune pentru un asemenea gest, când este atât de cunoscută graba cu care împărații își schimbă consilierii?

Yasumi înțelegea, firește, gestul acestui bunic prea nestăpânit, peste măsură de însuflețit de ambiție și orgoliu, prea grijuliu cu păstrarea propriului prestigiu.

Dar împăratul Reizei[1] s-a folosit de pretext pentru a-l exila departe de Kyoto. Şi din acea epocă, între familiile Taira şi Fujiwara a apărut o duşmănie sălbatică, ce a ajuns adesea la sabie, indiferent dacă în joc erau motive personale sau politice. Yasumi cunoştea prea bine toată această istorie. Unchiul ei i-o povestise de prea multe ori ca să mai poată uita vreun amănunt.

Numai că, deocamdată, la fel de adevărat era că fata a fost obligată să ia o hotărâre; aşa se face că acum se afla pe drumurile care urmau ţărmul mării, între munţi şi cer, între cer şi câmpii. Când se simţea prea sfârşită, se întindea între ierburile înalte, printre grozame, acoperindu-se cu ramurile căzute de salcie, ca să nu-i fie prea frig. Dar trebuia să fie lipsită cu totul de vlagă ca să se culce pe pământul îngheţat al nopţii, în fundul unei văi reci, când mult mai sigur era să doarmă după pofta inimii cu spatele lipit de zidul unei case cu balconul înflorit.

Cum plecase în prima lună a primăverii, câmpul deschidea dinaintea ochilor ei o privelişte ale cărei minunăţii îi făceau călătoria mai puţin anevoioasă. Milioanele de petale albe ale cireşilor străluceau în soare. Irişii creşteau în mijlocul câmpurilor, printre nalbele moscate şi campanulele albe cu flori mari. Arborii prinţesei[2] străjuiau drumurile cu apăsătorul

---

[1] A ocupat tronul Japoniei pentru o scurtă perioadă, în epoca Heian: 967 – 969 (n. tr.).

[2] Paulownia, arbore exotic originar din China, şi-a căpătat numele în onoarea prinţesei Ana Pavlovna, fiica ţarului Pavel I al Rusiei (n. tr.).

lor violet purpuriu, care invada pupilele lui Yasumi de la răsărit până la asfinţit. Nenumărate miresme îi gâdilau nările. Dimineaţa le adulmeca uşoare şi proaspete, iar seara deveneau grele şi agresive.

Da! Yasumi a ales primăvara pentru a nu se trezi pe un drum posomorât. Cerul eterat îi va purta noroc, iar vrăbiuţele care brăzdau văzduhul slobozind ţipete ascuţite îi vor arăta calea.

Totuşi, cu sau fără vrăbiuţe, Yasumi a cântărit îndelung lucrurile înainte de a părăsi provincia Musashi, din nord-estul Japoniei, aşa că acum ştia cum să se descurce. Două zile şi-a socotit în cele mai mici amănunte lungul drum. La fel a făcut şi cu numeroasele opriri pe care a plănuit să le facă pentru a găsi ceva de muncă, ceea ce o va ajuta să supravieţuiască.

Aşa se face că ştia deja că va trece pe la Sumeko, fiul unui ţăran pe care îl cunoştea din copilărie şi al cărui tată îi livra orez unchiului ei la începutul ploilor de toamnă. Câteva zile se va opri şi la prietena ei Mitsuka, o fată de pescar, care nu se va da în lături s-o adăpostească, până ce îşi va mai aduna puterile. Şi, dacă totul va merge bine, va fi la porţile cetăţii Kyoto cam pe când va da prima zăpadă.

*

Încă de la răsărit, Yasumi mergea cu un pas greu şi ostenit; o năpădea amărăciunea, o spaimă grea, încăpăţânată, apăsătoare, o teamă care îi reteza picioarele. Fu nevoită să se oprească din nou şi să lase jos

încărcătura. Aerul proaspăt o ajută să-şi revină. Ce rost avea să se mai frământe! Să cântărească hazardul, şansele, piedicile! Să se gândească la ce ajunsese familia ei sau, mai curând, la ceea ce mai însemna familia ei: un tată despre care nu ştia nimic, fraţi pe care nu îi cunoştea! Cine, dintre aceşti oameni, va fi în măsură să o întâmpine?

Suspină. Nu! Gândurile întunecate nu o vor frânge pe Yasumi. Îşi înşfăcă sacul de cele două toarte mici din lemn de bambus şi le trecu printr-unul din capetele unei cobiliţe. La celălalt capăt, atârnă plosca plină cu apă proaspătă. Apoi îşi puse totul pe umeri şi îşi reluă drumul.

De ce-o fi îmbătrânit atât de mult Hatsu în ultimele două luni? Ea, al cărei ten strălucitor şi luminos stârnea încă uimire cu doar câteva anotimpuri în urmă. Boala a măcinat-o atât de năprasnic, încât devenise de nerecunoscut, iar în ultima vreme suferinţa i-a lovit într-atât spiritul, încât nu mai rostea nicio vorbă şi nu mai deschidea ochii decât ca să se asigure că fiica ei îi e alături.

Nenumărate amintiri îi veneau acum în gând lui Yasumi. Au hărţuit-o întreaga zi, pe când mergea cu un pas târşâit. Abia aşteptase seara pentru a-şi permite puţină odihnă. Îşi privi sacul lăsat din nou la pământ şi, de astă dată, nu mai avu curajul să plece mai departe.

Cât şi-ar mai fi dorit ca mama ei să mai trăiască! Cât şi-ar mai fi dorit ca tatăl ei să se fi întors într-o bună zi, pentru a vedea chipul mamei luminat de fericire!

La şaisprezece ani, Suhokawa Hatsu l-a sedus pe Tamekata Kenzo. Amândoi tineri, năvalnici, împărtăşind aceleaşi speranţe, aceleaşi aşteptări, s-au căsătorit şi au trăit câţiva ani la Kyoto. Fără îndoială, răstimpul cuvenit pentru ca ambiţiosul Kenzo să îşi dea seama care îi era interesul, apoi admirabila lui pasiune a pălit. Apoi, călcând în picioare orice sens al onoarei şi iubirii, îşi îndreptă artileria atât asupra strălucitorului echipaj pe care îl formau doamnele de la curte, cât şi asupra politicii. Tamekata Kenzo deveni expert în jocurile seducţiei, atât pe lângă bărbaţi, cât şi pe lângă femei.

Aşa se face că a ajuns să curteze mai întâi una din doamnele cele mai în vogă la curte. Doamnă de onoare a împărătesei Sadako, ea se mişca în imediatul ei anturaj şi se numea Osuki. Cu picioarele bine înfipte pe această scară a valorilor, Kenzo nu o lăsă să scape pe seducătoarea doamnă de onoare care îi deveni foarte repede concubină.

Trăind în afara zidurilor curţii, Hatsu, care-i era soţie legitimă, nu putea provoca un scandal care ar fi pus în pericol promovarea soţului ei. Kenzo a profitat de asta şi a continuat să o cultive pe împărătească şi să se infiltreze printre apropiaţii acesteia, pe care îi frecventa şi doamna Osuki.

Hatsu, de puţină vreme însărcinată, a aflat din întâmplare de legătura soţului ei. A fost profund uimită. Kenzo îi jurase ei şi numai ei iubire veşnică. Împreună, plănuiseră să întemeieze o familie care să reechilibreze armonia între Taira şi Fujiwara, prin intermediul propriilor lor clanuri, Suhokawa şi Tamekata.

Hatsu refuză să mai împartă patul cu soțul care avea o concubină. Părăsi Kyoto și se duse să locuiască în Kishu, la fratele ei. Pentru că nu avea avere, nu-și permitea să se instaleze singură în capitală, nici să trăiască în orice altă parte, în apropiere.

În vreme ce, în provincia ei îndepărtată de Kyoto, Hatsu aducea pe lume un copil mort, doamna Osuki îl năștea pe Kanuseke și, în anul următor, un al doilea fiu, Tameyori.

Norocul nu i-a surâs totuși pentru prea mulți ani, pentru că nașterea celui de-al doilea fiu a costat-o viața. Dărâmat, îndurerat, lui Kenzo i-a venit ideea de a merge la Musashi, pentru a-și vedea soția pe care nu o vizitase de patru ani. Găsind-o chiar mai frumoasă decât înainte, îi onoră din nou patul. Dar pentru prea puțină vreme, căci soțul rătăcitor se gândea deja să se întoarcă în capitală.

Se poate vorbi despre nestatornicie sau delăsare într-o țară în care moravurile dădeau toate drepturile bărbaților bogați sau influenți? Oricum, demnitarii care trăiau la curtea din Kyoto puteau avea mai multe soții sau concubine, pe împărat nu îl deranja deloc. Kenzo era cea mai uimitoare dovadă. După moartea lui Osuki, etapa amoroasă închinată soției sale a fost de scurtă durată. Odată trecut focul regăsirii iubirii, s-a întors la Kyoto fără ca măcar să știe că își lăsase din nou însărcinată nevasta legiuită.

Kenzo nu se putea hotărî să se lipsească de femei: de îndată ce o mireasmă nouă îi desfăta nările, întorcea pe dată capul către locul dinspre care venea

delicatul efluviu. Şi atunci, cu ochii ascunşi după un evantai ornat cu ramuri de salcie sau cu flori mov de tamariscă, îl cântărea atent câte o graţioasă doamnă de la curte.

Au urmat, una după alta, două concubine. Una se numea Asashi şi, asemenea lui, era o Taira. Şi ea s-a crezut obligată să îi dăruiască doi copii, mai întâi un băiat, Shotoko, apoi o fată, Yokohami. Cât despre următoarea concubină, tânăra şi frumoasa Kijiyu, o curtezană de la curte, aceasta a hotărât că nu va contribui cu nimic la descendenţa deja numeroasă a amantului ei.

Iată schiţat în linii mari tabloul familiei lui Yasumi, familie pe care ea nu o cunoştea şi pe care se pregătea să o întâlnească. Îşi propusese să-şi reabiliteze în faţa curţii numele, poziţia şi privilegiile.

Calabalâcul ei era neînsemnat, căci în sac nu pusese decât o pătură călduroasă şi un chimonou arătos, pe care nu voia să-l murdărească, deoarece călătorea pe jos; pentru propria-i apărare, îşi luase o sabie scurtă şi uşoară care aparţinuse odinioară unchiului său; un mic altar budist la care, în zilele de rugăciune, se închina împreună cu mama ei; un bol şi beţişoare, căci Yasumi refuzase întotdeauna să mănânce cu degetele; şi, pentru a-şi desăvârşi echipamentul, micul abac cu care socotea şi un frumos evantai din lac roşu care reprezenta soarele în amurg, dinaintea căruia cădeau frunze de salcie. Era evantaiul cu care mama ei îl cunoscuse pe tatăl său.

Aşa se face că bagajul ei era destul de sărăcăcios, dar cel pe care-l purta înăuntru, în sinea ei, era cu

adevărat considerabil. Căci plănuise să izbândească în această încercare a ei: să fie recunoscută la curtea din Kyoto ca o membră a puternicei familii Fujiwara.

*

Plecată în zorii primei zile a lunii Fără Lună, la începutul primăverii, Yasumi ştia că, până la porţile cetăţii Kyoto, este cale lungă, presărată cu capcane, poate chiar cu ocoluri şi întoarceri care îi vor prelungi călătoria. Dar timpul lucra în favoarea ei. Va trage învăţăminte folositoare de pe urma împrejurărilor în care se va afla, va judeca oamenii, îi va cântări la dreapta lor valoare, va învăţa cum să iasă dintr-o încurcătură.

Yasumi nu se lăsa niciodată copleşită de disperare. Nu o înspăimânta nimic, nu o hărţuia niciun simţământ de vinovăţie. Se simţea doar puţin abătută când se gândea profund la mama ei şi când era prea lipsită de vlagă pentru că mersese prea mult. Şi atunci, noaptea, privea licuricii dansând, iar în zori asculta cocoşii cântând. Apoi pornea din nou la drum, către o nouă zi.

E adevărat, drumul era lung, dar măcar nu era încurcat, cel puţin la începuturile lui, la plecarea din Musashi, pentru că, de la Shimosa încolo, nu trebuia decât să ţii coasta. Încurcăturile vor apărea, fără îndoială, când va trebui să treacă munţii care o despărţeau de capitală.

Da, lung drum, într-adevăr! De la un râu la altul, de la un lac la altul, de la o colină la alta, poate nu

părea prea departe pentru cel care avea un cal bun, dar pentru Yasumi, care străbătea la pas drumurile unul după altul, cu toate primejdiile pe care o asemenea călătorie le aduce cu sine, era o ispravă mai curând periculoasă.

Pantele line, cu zăpada abia topită – într-atât de timidă era încă primăvara – își ofereau spinările dantelate unui cer care, dis-de-dimineață, era măturat de brazde mari, albăstrui, pe care Yasumi le vedea cum își tot schimbă culoarea de-a lungul întregii zile. Aurite la vremea amiezii, deveneau de un roșu aprins înainte de căderea nopții.

Vântul de pe coline, vântul de est care sufla încă și primăvara, cele câteva ploi care răcoreau un pământ abia încălzit de soare făceau natura fragilă, totuși puternic colorată și plină de parfumul mugurilor înfloriți.

Se apropia a doua ei noapte sub cerul liber. Yasumi mersese toată ziua cu pași grei. Doar după ce a izbutit să-și rumege spaima izvorâtă din toate aceste povești de demult pe care totuși nu voia să le uite, pasul i s-a mai înviorat. Iar când ridică privirea, peisajul o copleși, ca și cum ar fi vrut să se întipărească în cele mai tainice străfunduri ale ei. Yasumi se simțea devenind pământ, mare, cer, munți și coline.

Dar acum, când primii cireși înfloreau și din pământ ieșea o iarbă moale în care se amestecau puzderie de floricele albastre și albe, acest decor cu pante line, încă înzăpezite, îi aminteau lui Yasumi de primăverile din Musashi.

Își reluă drumul după al cincilea popas. Micul pod din Ikada, pe care îl traversă cu un pas vioi, vestea intrarea în provincia Shimosa. Podul se ridica peste un râu în unda căruia se zăreau pietricele rotunde și albe și deasupra căruia norii rozalii, luminați de soarele în asfințit, se mișcau încet spre mare.

Un soare în asfințit! Yasumi mergea visând, cu bagajul atârnat de umerii ei firavi. Asta o ducea îndărăt în timp, cu opt ani în urmă. A fost același spectacol, aproape până în cele mai mici amănunte. Da! Oare a fost un singur lucru, mic, cât un bob de nisip, care să fi fost diferit? Yasumi mergea încet, cu ochii fixați asupra cerului roșu. Imaginile o copleșeau și îi fascinau privirea. Revedea chimonoul mamei ei, pe care-l purta la aniversări. Cel mai frumos veșmânt din viața ei, fără putință de tăgadă. Să fi purtat vreunul mai frumos când fusese cu Kenzo? Era purpuriu-deschis, acest purpuriu luminos, acest purpuriu de netăgăduit, teribil de viu, profund, pur, cu o centură galben-aurie care îi încingea talia fină; motivele broderiilor reprezentau un soare în asfințit, o punte, un râu, munți încă înzăpeziți și, pe obi-ul[1] din jurul mijlocului, se întindea un răzor de flori.

Și cea de-a zecea ei aniversare! Yasumi își amintea de ea ca de o întâmplare străveche, un episod atât

[1] Obi este o centură, parte a îmbrăcămintei japoneze tradiționale. În cazul femeilor, poate ajunge să măsoare 30 cm lățime și 4 m lungime. Totuși, obi-ul nu are menirea de a strânge pe lângă trup chimonoul, căci acesta este el însuși prins cu nenumărate panglici și cordoane (n. tr.).

de îndepărtat al tinerei sale vieți și totuși atât de apropiat sufletului ei!

În acel an, Hatsu îi dăruise prima ei oglindă din metal lustruit, încastrată într-un picior lăcuit cizelat din belșug cu mici dreptunghiuri sidefii. Dar, cum puținele economii ale mamei ei nu-i permiteau asemenea cheltuieli, în realitate, cel care o cumpărase fusese unchiul. Cu toate acestea, nici veniturile lui nu se ridicau deasupra producției de frunze de ceai și de orez pe care i-o aducea moșia lui. Era un orez frumos, cu bobul mare, și un ceai verde de înaltă calitate, pe care le putea vinde la un preț destul de bun.

Ah! Cerul limpede care înconjura marele soare portocaliu de pe chimonoul mamei ei! Yasumi își lăsă privirea să rătăcească pe cer. Ora celei de-a șasea nopți înainta, căci i se păru că o ceață înnegurată se lăsase acum peste micul sat al cărui contur se mărea văzând cu ochii.

Ajunsese mai iute decât prevăzuse la Shimosa și își spuse că poate ar fi bine să petreacă noaptea sub cerul liber, căci recunoscuse câmpurile care au aparținut unchiului său, fâșii subțiri de pământ căzute acum în mâinile hrăpărețe și poruncitoare ale mătușii ei, a cărei lăcomie nu avea margini, mai ales când era vorba despre pământuri.

Câțiva pași încă, poate cei mai lungi! În orice caz, cei mai grei, căci trebui să traverseze noroiul cleios al câmpului reavăn care ducea la casa al cărei acoperiș roșu înălțat pe la margini se întrezărea deja. Era locuința lui Sumeko și, neîndoielnic, părinții lui îi vor oferi adăpost pentru câteva nopți.

Yasumi se străduia să se țină la marginea câmpului, ca să nu se înglodeze prea tare. Dar brazdele largi și mocirloase nu-i lăsau nicio șansă să-și păstreze picioarele curate. Își spuse că le va spăla în primul râu pe care-l va întâlni în cale, de îndată ce își va relua drumul.

Când ajunse la casă, care era mai curând o cabană pe care Sumeko și tatăl lui au încercat să o facă așa cum au putut mai primitoare, își văzu prietenul lângă grajdul în care erau legați măgarul și capra.

– Yasumi! exclamă băiatul, a cărui vârstă trebuie să fi fost apropiată de a ei, adică abia optsprezece primăveri. Ce faci aici? Ai mers pe jos toate zilele astea, fără cal?

Avea toate motivele să fie uimit, căci, de obicei, el sau tatăl lui erau cei care se duceau la domeniu, fie pentru a cere ceva stăpânului, fie pentru a înfățișa socotelile recoltei. Așa că, văzând-o acum pe tânără în fața lui, aproape de modesta lui casă, cu picioarele înfundate în noroi, cu un bagaj prea greu pentru umerii și spatele ei, cu un aer obosit și o răsuflare ușor gâfâită, începu să roșească, într-atât îl copleșea emoția.

Yasumi îi susținu privirea zâmbind.

– Am hotărât să părăsesc moșia unchiului meu, spuse ea zâmbind mai apăsat.

Tânărul țăran făcu ochii mari, în vreme ce pe chipul lui se zugrăvea uimirea. Își frecă palmele de țesătura grosolană a pantalonilor și îi spuse fără să mai aștepte:

– Vino! Să intrăm în casă. O să vorbim mai bine acolo.

Se apropie de căminul familial luând-o pe Yasumi de braţ. Apoi bătu din picioare ca să scape de noroiul care se lipise de ele, iar Yasumi îl imită. Preţ de o clipă, în tăcerea din jur se auzi doar zgomotul tălpilor pe piatra dură care pava calea spre uşă.

Nu cu multă vreme în urmă, cabana lui Sumeko nu era decât o colibă cu pereţii din noroi uscat, cu acoperiş din paie şi argilă de jur împrejur, oferind doar umezeală iarna şi uscăciune vara. Acum, acoperişul din paie fusese înlocuit cu o şarpantă ceva mai solidă care costase familia douăzeci de anotimpuri de muncă la câmp.

În spatele locuinţei, sub o streaşină care ţinea puţină umbră când soarele trimitea raze prea arzătoare, se afla o băncuţă care îngăduia un scurt răgaz, pentru a rupe-n două lunga şi anevoioasa zi de muncă. Şi, la mică distanţă, tot în spatele casei, solul argilos şi aspru de odinioară se transformase într-un mic pătrat verde pe care creşteau câteva legume. Tatăl lui Sumeko plantase chiar şi o salcie în capul peticului de pământ, ca să-l delimiteze.

Yasumi păşi în cabană şi, dintr-odată, o copleşi căldura. Cum să nu aprecieze acest cămin sărăcăcios când atâţia alţi ţărani, care munceau la fel de greu ca şi familia lui Sumeko, trăiau în continuare într-o şi mai mare sărăcie?

Dar trebuie amintit că Suhokawa Kishu, unchiul lui Yasumi, a avut mare grijă de ţăranii lui şi a spus dintotdeauna, pe bună dreptate, că munceau cu atât mai bine, cu cât erau mai bine adăpostiţi şi hrăniţi.

Acum, că Suhokawa Kishu murise şi lacoma lui nevastă pusese stăpânire pe pământurile lui, cel de la Musashi şi cel de la Shimosa, era foarte posibil ca lucrurile să nu mai meargă la fel de bine. Sumeko şi părinţii lui se mângâiau cu gândul că nimeni nu putea să le ia ceea ce aveau deja.

*

Interiorul casei era destul de amărât şi mobilierul era şi mai sărăcăcios. Yasumi înţelese pe dată că ar fi fost nevoie de încă vreo câţiva ani de strădanii sub supravegherea unchiului ei pentru a aduce bunăstare pământului bătătorit şi zidurilor goale de care atârnau doar câteva cepe şi mănunchiuri de ierburi uscate.

Într-un colţ, văzu o vatră şi focul aprins sub trei pietre sprijinite unele de altele în triunghi, pe care clocotea supa. Alături, un castron mare era plin cu bulgări de orez şi câteva legume marinate în oţet se înmuiau într-o farfurie. Mirosea atât de ademenitor, că lui Yasumi începură să-i freamăte nările.

Tărtăcuţa din colţul opus probabil că juca rolul de căldare cu care aduceau apă de la râu. Un vas mare din lut adăpostea făina de orez, iar un altul, mai mic, uleiul de soia. Întorcând capul, Yasumi zări şi ceainicul. Apa fierbea pe foc.

Mobilierul sărăcăcios era compus din două mese joase din lemn de acacia, aşezate în mijlocul încăperii, la care se adăugau trei rogojini din papură împletită pe care puteai sta ori îngenunchea, în funcţie de

ocupația de moment, și pe care familia le ducea în încăperea alăturată când venea vremea de dormit.

În perete, era tăiată o deschizătură largă ce dădea spre dormitor, fără îndoială la fel de puțintel mobilat ca și bucătăria. Cine știe, pesemne cuprindea doar un cufăr în care erau frumos împăturite puținele haine și așternuturile casei.

Au început masa de seară în tăcere, dar, când Yasumi a luat între degete cana cu ceaiul fierbinte a cărui aromă îi gâdila nările, Sumeko o întrebă:

– Și unde vrei să te duci? rosti băiatul cu o voce uimită.

– La Kyoto.

– Cerule! exclamă mama. Pe jos! Dar e tare departe!

Tatăl clătină din cap de mai multe ori la rând, învârtind între degetele groase o iarbă uscată pe care începuse s-o molfăie după ce băuse ceaiul.

– Fără căruță! Fără cal! aruncă el cu un aer la fel de neîncrezător ca al fiului.

– Voi izbuti.

– Neîndoielnic, făcu mama, la rândul ei. Și puse în bolul lui Yasumi încă un bulgăraș de orez și câteva legume tăiate pe care le scotea dintr-un sos marinat cu oțet, scuturându-le cu gesturi mărunte, grijulii.

– Dar mi-am mâncat porția, glăsui tânăra, roșind.

– Cine știe, poate mâine nu vei avea ce să bagi în gură. Așa că profită că ești aici, la noi.

– Are dreptate, încuviință tatăl, oprindu-și asupra lui Yasumi ochii lui negri și liniștiți.

– Yasumi e îndrituită să plece, tată, se vârî-n vorbă și Sumeko. Femeia aia blestemată care acum ne mănâncă tot timpul nu va face nimic bun pentru ea.

– La fel cum nu va face nimic bun nici pentru noi, continuă mama, clătinând din cap. Ah! Yasumi, tare mă tem că cele mai bune zile ale noastre s-au dus odată cu unchiul tău.

– Mai vedem noi! murmură tatăl. Și, întorcându-se înspre tânără: Niciodată n-ai să ajungi acolo, copilă!

– Haida, de! i-o reteză mama ridicând din umeri. Eu sunt sigură că va izbuti. Ah! bărbate, habar nu ai ce putere au femeile atunci când își doresc cu adevărat ceva! Dacă nu dă peste vreo ceată de tâlhari pe drum, ajunge sigur la porțile cetății Kyoto!

Îngenunche pe covoraș și începu să mănânce bulgărașul de orez pe care-l ținea între degetele noduroase. Femeia aceasta micuță și energică, cu ochi scânteietori, cu fruntea brăzdată de sute de riduri adânci în ciuda celor treizeci și patru de ani ai ei, muncea la câmp cot la cot cu soțul și fiul ei. Mâna plugul cu o mână la fel de pricepută ca a unui bărbat și semăna neobosită sămânța, recoltând, stivuind, depozitând, în funcție de ore și anotimpuri.

– Biata mea micuță, glăsui ea, zdrobindu-și orezul între degetele deformate, mult trebuie să mai fi jelit la moartea mamei tale.

– Da, așa e, tare mult. Nu îmi vine încă să cred că am rămas singură.

– Ce pot să zic! Noi nu putem face altceva pentru tine decât să îţi oferim sărăcăciosul nostru cămin până mâine-dimineaţă.

Yasumi îi zâmbi vrednicei femei.

– E deja prea mult că m-aţi hrănit atât de bine în seara asta şi îmi oferiţi un adăpost pentru la noapte. Nu voi da peste o invitaţie atât de generoasă în fiecare seară.

Mulţumirile fetei au părut a fi pe placul ţărăncii, care îi întoarse un zâmbet larg. Apoi privi spre fiul ei, care îi făcu un semn.

– Ah! exclamă ea ridicându-se valvârtej şi repezindu-se către singura etajeră din încăpere fixată deasupra funiei de ceapă agăţată de perete. Am uitat că tu nu mănânci cu mâna. Iartă-mă, Yasumi, dacă nu mi-ar fi adus aminte fiul meu, cred că aş fi uitat cu totul.

Luă singura pereche de beţişoare pe care o aveau şi pe care o ascunsese în spatele pocalului în care ţinea frunzele de ceai. Erau nişte beţişoare simple, din bambus.

– Sunt cele pe care i le dădeam unchiului de puţinele ori când venea să ne vadă. Le vrei? Cine ştie, poate îţi vor purta noroc.

Yasumi ezită.

– Acum, noi nu mai avem nevoie de ele. Ia-le tu!

Yasumi îşi înghesuise cu mare grijă în bagaje propriile ei beţişoare, cele care îi aparţineau. Căci, într-o casă japoneză, beţişoarele pentru mâncat erau asemenea acelor pentru coc: nu se împrumutau.

Gândul de a le avea pe acelea ale unchiului ei o făcu să se cutremure de bucurie, căci nu își putuse lua cu ea niciunul dintre obiectele personale ori dintre cele care i-au aparținut mamei sale. Mătușa ei pusese totul sub sechestru. Așa că acceptă cu mare plăcere propunerea darnicei sale gazde, deși înțelegea prea bine că era un dar cu greutate pentru o familie atât de săracă. Dar ochii prietenului ei Sumeko străluceau de bucurie, iar un refuz din partea ei ar fi fost jignitor pentru părinți și întristător pentru băiat.

– Vă voi răsplăti pentru asta, glăsui ea, apucând cu delicatețe bețișoarele între degetele ei albe și fine. Da! Am să vă răsplătesc pentru toate! Dacă soția unchiului meu vă va face necazuri, vă voi aduce pe pământurile de lângă Kyoto, unde veți avea o capră, un măgar și un catâr, și, cine știe, poate și un cocoș și o grădină mare cu legume.

Au izbucnit cu toții în râs, într-atât de măreață și de neînchipuit părea promisiunea.

– Și tu, Sumeko, adăugă ea, lăsându-se purtată de entuziasmul propriilor promisiuni, poate te voi ajuta să intri ca grădinar la curte.

– La curte! exclamă acesta, făcând ochii mari.

– Da, firește, doar într-acolo mă îndrept.

Mamă și fiu slobozira același strigăt de uimire. Cât despre tată, care își terminase masa, se șterse la gură cu dosul palmei.

– Eh! Și de ce nu? rosti el. Dacă ai să ajungi la Kyoto fără alte piedici decât cele care presară de obicei o asemenea cale, de ce nu ai trece și de porțile palatului?

Doar unchiul tău spunea că într-o bună zi se va întoarce la curte!

Yasumi se uită la Sumeko, care nu îndrăznea să o întrebe dacă avea de gând să încerce să își vadă tatăl. Fata răspunse totuși acestei întrebări nerostite pe care băiatul nu o îngăimase.

– Am să încerc să îmi văd familia pe care nu o cunosc. Și voi face totul pentru a reabilita poziția pe care clanul Suhokawa a pierdut-o pe lângă cei din familia Fujiwara, cu cincizeci de ani în urmă. Da! Jur că așa voi face! Și voi izbuti.

*

În zorii următoarei dimineți, plecă. Știa că pe drum o aștepta un alt privilegiu. Cel de a o revedea pe Mitsuka, înainte de a ajunge la Cele Opt Poduri care o vor duce spre provincia Owari.

Dar mai avea multă cale de străbătut înainte de a-și revedea prietena. Yasumi se afla doar la începutul lungului său periplu. Trebuia mai întâi să ajungă la plaja din Kurodo, apoi la aceea din Kyomigaseki.

La Kurodo, nisipul care mărginea stâncile era atât de alb, de fin, că ai fi zis că e făină de orez. Mergea de dimineață cu un pas vioi. Odihnită, calmă, și-a spus în sinea ei că, dacă ar forța puțin, ar putea ajunge chiar în acea seară pe malurile râului Futoi și și-ar putea petrece noaptea cu capul sprijinit de o piatră netedă.

A trebuit să traverseze mai multe pâlcuri de pini amestecați cu tufe de camfor sălbatic, care răspândeau

un miros ce i se urcă pe dată la cap. A fost nevoită să se scuture iute şi să se grăbească pentru ca această mireasmă puternică să nu devină prea apăsătoare.

Bagajul începuse să-i apese greu umerii şi trebui să schimbe poziţia sacului şi a ploştii. Dar, când porni din nou la drum, îşi dădu seama că cea de-a doua nu era mai uşoară decât cel dintâi şi fu cât pe ce să-şi piardă curajul.

Dădu apoi peste mălini cu frunze fine şi pini uriaşi, mirositori, cu cinci ace. În cele din urmă, tufele de camfor au dispărut şi locul le-a fost luat de arbuşti de liliac cu flori mici, violete, al căror parfum se dovedi mai dulce şi mai odihnitor.

Când vântul începu să şuiere dinspre est, Yasumi îşi dădu seama că începea să se lase noaptea. Tot nu ajunsese la râul Futoi. Oare era în întârziere? Nu îndrăzni să meargă mai departe, de teamă să nu rătăcească drumul când întunericul îl va înghiţi cu totul. Luna Fără Lună, prima lună a primăverii, nu era departe, iar Yasumi se temea că nu va vedea prea curând astrul nopţii înălţându-se în văzduhul întunecat al cerului.

Hotărî să se oprească şi, la ieşirea din pâlcul pe care tocmai îl traversase, alese frunzişul unui stejar roşu pentru a-i ocroti în linişte somnul. O înconjura o tăcere apăsătoare şi, curând, tenebrele o copleşiră.

Doar două zile mai târziu zări în depărtare râul Futoi. Lat, cu albia bine săpată, cu debitul bogat, juca rol de graniţă, despărţind provincia Shimosa de Musashi. Se stârni un vânticel dinspre est şi până târziu, în ziuă, adie un zefir blând.

Rămase o bucată de vreme în preajmă, căci găsi acolo fructe de pădure, trestii mirositoare, măcriș, muguri de bambus, iar seara aprinse un foc și își încropi o cină frugală la care adăugă ciupercile pe care le culesese de pe malul răului, de prin ierburile ude de roua dimineții.

Nevoind nici în ruptul capului să își uite manierele distinse, își scoase din sac bolul și bețișoarele unchiului, apoi mâncă încet, desfătându-se pe îndelete cu masa ei alcătuită din plante. Într-un sfârșit, întoarse privirea spre cer, căutând o lună absentă; apoi, convinsă că astrul nu se va arăta, își despături pătura călduroasă și se înveli cât putu de confortabil.

Într-o dimineață, după o seară în care exagerase puțin cu mersul, o treziseră cascadele din Kajami. Aveau un fel de muget intens care amintea de un început de furtună de coastă. Vuietul fusese atât de asurzitor, încât îi fu imposibil să doarmă multă vreme. La fel se trezi și în această dimineață, și hotărî să nu zăbovească prea mult în acest loc destul de zgomotos.

Dar, cu ochii întorși spre stânci și cu nasul cufundat în crăpăturile din care țâșnea apa, zări raci care strângeau în clești alge și, în alge, observă scoici micuțe, a căror carne fină o cunoștea prea bine. Ar fi fost o prostie din partea lui Yasumi să plece în asemenea condiții! Masa consistentă din crustacee pe care și-o pregăti pe dată îi spori cu asupra de măsură puterea și curajul.

În ziua următoare, își dădu seama că gheizerul care țâșnea din înaltul stâncii trebuia neapărat ocolit

pentru a putea trece pe celălalt mal. Căutând o cale de a traversa râul, dădu peste un grup de pelerini care, asemenea ei, plănuiau să treacă dincolo de baraj.

Vorbeau despre un vad care s-ar fi aflat nu departe de locul în care erau și care ar fi permis traversarea. Era, pare-se, singurul mijloc de a ajunge de partea cealaltă.

Yasumi se alătură grupului și nu-i fu deloc greu să-și afle un loc pe pluta pusă la dispoziția călătorilor. Era un bac mare pe care îl puneau cu toți, pe rând, în mișcare, cu ajutorul unei vâsle. De partea cealaltă a râului, așteptau bărbați și femei ca să treacă apa în sens invers.

După Shimosa, peisajul nu mai oferea privirii lui Yasumi niciun farmec aparte. Nimic din ceea ce traversa acum nu o încânta. Era un loc mohorât și apăsător, care lăsa o senzație de mizerie, de dărăpănare. Aici – alge uleioase, dincolo – alge uscate, resturi de scoici goale presărate pe un nisip cenușiu, lipicios, aspru. Plaja îngustă și lungă se întindea de-a lungul unei imense stânci negre și triste.

Singură din nou, Yasumi se afundă în câmpurile cu iarbă tot mai rară. Nicio floare de prun sau de cireș nu-i înveseli ochiul. Tânăra zări un templu în ruine, cel din Takeshiba. În austeritatea peisajului, grămada aceea de pietre nu făcea decât să întunece și mai mult decorul. Acoperișul dispăruse de mult, zidurile se năruiseră, iar ceea ce mai rămăsese din templul central era pe punctul de a se prăbuși, ca întreg restul. Trestii înalte creșteau peste tot și ascundeau vederii peisajul; câțiva bolovani negri erau împrăștiați ici și colo.

Cu toate acestea, Yasumi rămase mai mult decât era prevăzut în acest loc întunecat, întrucât, printre trestii, îi căzură în capcană grauri, prepeliţe şi chiar lăcuste, pe care izbuti să le pregătească pe focul ei de paie. Le condimentă cu ierburi aromatice pe care le găsi crescând amestecate prin stufăriş, precum genţiana sau valeriana, ori pătrunjelul, care încolţea la tot pasul.

Dar nu putea rămâne la nesfârşit în această regiune mohorâtă, cu toate că fusese singura în care izbutise să se hrănească destul de bine. Cum număra zilele pe abac, îşi dădu iute seama că acestea treceau unele după altele cu o viteză pe care nu şi-ar fi închipuit-o în clipele plecării.

La Sagami, munţii s-au dovedit a fi impunători. Yasumi înalţă privirea şi zări piscul crenelat, încă acoperit cu zăpadă. Pe coasta muntelui, se vedea un cătun care număra cu totul vreo treizeci de case şi, în zare, pierdute în ierburile câmpurilor, se iţeau risipite încă vreo zece. Se vedea şi un râu, traversat de un podeţ.

Această atmosferă blândă fu mult mai pe placul lui Yasumi. Simţi că nu îşi mai poate căra bagajul acela greu. Îşi va distruge cu totul umerii dacă nu se va opri pentru o săptămână sau două ca să-şi recapete puterile. Şi picioarele, pe care şi le târa tot mai încet, erau fierbinţi şi începuseră să se acopere de băşici neplăcute la vedere, care o făceau să sufere.

Pe una din coastele muntelui, în imediata apropiere a cătunului, nisipul alb al plajei, câţiva pini-umbrelă şi ramuri înflorite de cireş ofereau o imagine tot atât

de plăcută ochiului precum cea a unui frumos paravan cu patru sau cinci panouri, ornate cu aceleaşi motive.

Locul acesta se numea Morokoshiga-Hara sau „Câmpul chinezesc". Pe măsură ce Yasumi înainta, târându-şi bagajul şi picioarele, descoperea garofiţele sălbatice, care înmuguriseră înainte de vreme. Curând vor fi zeci, sute de garofiţe. Garofiţe de toate culorile, pale sau aprinse, de o singură culoare, în culori contrastante, cu pete catifelate şi luminoase. Puzderie de garofiţe de toate soiurile şi culorile!

*

Îndreptându-se către intrarea în sat, lui Yasumi i se tăie răsuflarea, într-atât de copleşitoare era frumuseţea care se impunea privirii sale; splendoarea peisajului o făcu să îşi uite propria-i oboseală. Pe sub podeţ, curgea un pârâu a cărui albie albăstruie şi subţire se pierdea în zare, în iarba abia înverzită. Ceva mai departe, se zăreau stâncile care coborau spre ţărm şi spuma albă a mării care aluneca uşor pe nisipul sidefat al plajei. Imensele câmpii cu garoafe formau un covor de brocart. Picioarele ei prinseră aripi, începură să se mişte în ritmul cerului şi al luminii. Nu-şi mai simţea osteneala. Îi reveni întreg curajul şi se apropie astfel de prima casă.

Pentru început, i-au sărit în ochi snopii de fân stivuiţi lângă zidul casei pe care tocmai o depăşea, prima din sat. Cu puţin noroc, le-ar putea propune stăpânilor să-i ducă în hambar, ceea ce i-ar permite să-şi plătească adăpostul şi hrana.

Clădirea părea liniștită. Văzu doi măgari care păşteau pe un petic de iarbă din spatele casei şi câteva găini care cotcodăceau în curte.

Asemenea tuturor locuinţelor aşezate între râu şi mare, şi aceasta era construită pe piloni mulţumită cărora pământul nu se înmuia când inundaţiile iernii se abăteau asupra satelor.

Apropiindu-se ceva mai mult, văzu o femeie îngenuncheată pe culoarul exterior care înconjura casa. Trebuie că planta sau replanta butaşi într-un vas pe care se pregătea să-l fixeze de marginea balustradei.

– Iertaţi-mă, spuse ea arătând cu degetul spre snopii de fân, sunt ai dumneavoastră?

Femeia se ridică, cercetă câteva clipe silueta ostenită a lui Yasumi şi răspunse:

– Nu, sunt ai lui Yamatoko, care locuieşte la a treia casă de aici. De ce mă întrebi?

– Pentru că mă gândeam că l-aş putea ajuta pe proprietar să-i aşeze în hambar.

– Ţi-e foame? Ai călătorit toată ziua?

– Da, şi mâine-dimineaţă trebuie să pornesc din nou la drum. Dar sunt obosită şi mi-ar plăcea să mă odihnesc.

– Unde te duci?

Yasumi ezită. Avea rost să dezvăluie tuturor celor cu care se întâlnea adevărata destinaţie a călătoriei ei? De altminteri, se putea foarte bine să nu o creadă. Doar Kyoto era atât de departe. Poate că ar fi fost de-ajuns să vorbească numai despre următoarea etapă.

– Vreau să ajung după munţii Sagami, răspunse ea. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu un unchi. Tocmai mi-am pierdut mama şi sunt singură pe lume.

– Nu-l mai ai decât pe acest unchi?

– Din păcate, da.

– Şi de unde vii?

– Sunt dintr-o provincie îndepărtată situată în nordul Japoniei şi am luat calea către est.

– Vii din Edo? se interesă în continuare femeia.

– De ceva mai sus, din provincia Musashi.

– Pe jos!

– Da. Nu am nici asin, nici măgar, şi cu atât mai puţin un cal.

– Şi ai traversat cascadele din Kajami?

Această întrebare simplă părea a o îngrozi, iar răspunsul pe care-l aştepta stârnise un mic tic nervos al buzei superioare.

– Multă lume trecea prin vad. Nu e prea mult de mers. Şi apoi, există un bac care asigură traversarea, dacă vrei să ajungi pe celălalt mal.

– Ei, este, oricum, uimitor!

– Da, pentru că eşti stropit din cap până-n picioare şi, când ajungi pe partea cealaltă, eşti ud leoarcă.

Femeia se ridicase. Îşi duse amândouă mâinile la şale şi se strâmbă. Cum tinereţea era departe, gesturile ei nu mai aveau elasticitatea de odinioară.

Aruncă o privire către butaşii care-i mai rămăseseră de plantat şi hotărî:

– Eh! Ăştia pot aştepta până mâine. E ultimul vas pe care-l mai am de făcut.

Coborî din culoarul exterior pe cele câteva trepte ale structurii de piloți și veni lângă Yasumi. Apoi zâmbi și o prinse de braț.

– Vino, intră în casa mea. Îți pot da un blid de orez cu susan și câteva bucăți de pește fiert. Mi-a rămas puțin calmar și ceva cambulă, vrei?

Yasumi își simți papilele fremătând. Privi spre snopii de fân. Generozitatea acestei femei mergea până într-acolo încât să o hrănească înainte ca ea să se achite de această îndatorire sau de oricare alta? Era cu totul lipsită de vlagă. Energia și curajul pe care le simțise adineauri se topiseră dintr-odată.

– Ce aș putea face în schimb? Nu am ce să vă dau.

Femeia ridică din umeri.

– Eh! făcu ea din nou. Sunt văduvă de două anotimpuri și mă plictisesc singură. Compania ta va fi răsplata pentru hrana și adăpostul pe care ți-l voi oferi la noapte.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră...

– Mă numesc Sokho și sunt văduva lui Minemo Yotaka, bărbierul satului. Tu?

– Eu sunt Suhokawa Yasumi.

O invită într-o încăpere mare. Probabil, nu erau mai mult de două camere în pavilion, dar erau spațioase și confortabil aranjate. În spate, o verandă mare dădea către o grădină minusculă unde începuseră să răsară o mulțime de flori. Margarete, albăstrele, glicine roz, bujori mari, chiar și nalbe moscate formau mici petice înflorite pe covorul verde al ierbii. Erau legate între ele de pietre plate, înșirate pe gazon. În

fund, un pod minuscul se înălța deasupra unui fir de apă care șerpuia și stropea o piatră mare, albă și netedă.

Doamna Sohko trebuie să se fi priceput, nu glumă, la grădinărit, căci acest mic spațiu verde era o oglindă a unei grădini japoneze cu care s-ar fi putut mândri orice orășean.

– Îmi vei povesti călătoria ta. Cu asta îți vei plăti cu vârf și-ndesat masa și culcușul, iar mâine în zori vei pleca odihnită și cu forțe proaspete.

– Sunteți foarte generoasă, doamnă Sohko, și vă sunt recunoscătoare.

Încăperea în care o invitase era luminoasă și spațioasă. Ferestrele largi dădeau spre culoarul exterior. Doamna Sohko avea mare grijă de acesta din urmă. Doar aici o zărise Yasumi plantându-și butașii. De jur împrejurul casei, o balustradă din lemn deschis la culoare străjuia coridorul și te invita parcă să te plimbi pe acolo, lăsându-ți mâna să alunece pe ea distrată.

Obloane din împletituri de nuiele, care puteau fi ridicate sau coborâte în funcție de ce îți doreai, lumină ori întuneric, uși glisante, pe care le puteai împinge pentru a ieși sau intra după bunul plac, îți dădeau senzația de confort.

Cele două încăperi erau separate de o ușă glisantă. Cea în care femeile au luat masa era foarte spațioasă. Dintr-un colț, un arzător de parfumuri răspândea o mireasmă de lotus și de bujor. Două măsuțe joase lustruite cu aloe, un cufăr lăcuit, un paravan pliant pentru momentele când doamna Sohko dorea să se izoleze și, peste tot, vase mari și boluri din lut, lăcuite

sau bambus din care ramuri de cireş, de arţar sau de salcie îşi ofereau delicateţea aeriană a alcătuirii lor.

Dintr-un ibric aflat pe un trepied, se răspândea o mireasmă de ceai verde cât se poate de pe placul nărilor lui Yasumi. Mama ei o învăţase atât de bine arta servirii ceaiului, încât această femeie, cu toată bunăvoinţa ei, nu ar fi avut cum să împlinească ritualul cu aceeaşi perfecţiune.

Aşa că o întrebă cu o voce timidă:

– Ah! doamnă Sohko, aţi binevoi să mă lăsaţi să vă servesc ceaiul? Tare mi-ar plăcea să îmi permiteţi. Mama îmi lăsa întotdeauna mie această sarcină. Aş avea puţin impresia că sunt alături de ea.

Iată un limbaj care nu putu decât să placă stăpânei casei.

– Sigur că da, copila mea, răspunse însoţitoarea ei, încântată că tânăra Yasumi îndrăznea să o compare cu mama ei.

Tare trebuie să se mai fi plictisit doamna Sohko dacă era în stare să ofere adăpost unei necunoscute care bătea drumurile şi, mai rău, să o lase să servească ceaiul de parcă ar fi fost gazda casei. Dar Yasumi inspira încredere şi intuiţia ei o scotea adesea din multe încurcături.

Îi vorbi aşadar gazdei despre ceea ce dorea să audă şi nu uită niciun amănunt din ceea ce văzuse şi întâlnise din ziua plecării: munţii, piscurile înzăpezite, primăvara pe câmpuri, râurile, podurile, cerul şi mai ales noaptea, cu luna care se preschimba de la o clipă la alta.

Recunoştinţa lui Yasumi faţă de gazda ei atinse culmea când o auzi pe aceasta din urmă glăsuind:

– Rămâi o zi, două în plus, copila mea. Mi-ar plăcea să mergem amândouă să ne rugăm la templul din Hakona. Îl voi ruga pe Buddha să te apere până la sfârşitul călătoriei.

Da! Speranţa, entuziasmul şi splendida energie ale fetei ar putea dărâma munţii, depăşi toate piedicile, răsturna dealurile şi netezi drumurile.

– Iar eu, doamnă Sohko, îi voi cere lui Amida Buddha o favoare: aceea de a vă însoţi peste tot, ca să nu vă mai simţiţi singură.

Tinerei noastre i se păru cât se poate de odihnitor să trăiască alături de această femeie. Toată oboseala ei îşi luă zborul, ca o rândunică grăbită să se alăture stolului, în văzduh. Dar, după câteva zile, Yasumi a fost cea care a început să aducă vorba despre plecare. Doamna Sohko i-a dat merinde pentru drum, amintindu-i să fie atentă la hoţii care umpleau drumurile.

Apoi îi dădu adresa medicului din satul învecinat, pe care îl cunoştea de multă vreme şi care-i îngrijise soţul două anotimpuri întregi, dar care o tot amâna de atunci cu plata, spunându-i că e în urmă cu socotelile.

Dacă Yasumi ştia să folosească abacul chinezesc, poate o va păstra pe lângă el câteva săptămâni, răsplătind-o după cum va crede de cuviinţă.

– Spune-i că vii din partea mea, preciză ea. E un bărbat fermecător, e drept, puţin cam ciufut, dar nu va fi o tovărăşie neplăcută şi nu va căuta să îţi facă

necazuri. Îi cunosc generozitatea și bunăvoința și, dacă nu l-ar fi îngrijit cu atâta statornicie pe soțul meu, nu ți-aș fi vorbit despre el.

Doamna Sohko îi vorbi apoi vreme îndelungată despre soțul ei, despre multele lui calități, despre sentimentele ei față de el și despre activitățile pe care le plăcea să le facă împreună. Când termină, observă că însoțitoarea ei se lungise pe una din rogojinile împletite care se afla acolo și închisese ochii. Atunci, desfăcu un paravan, puse pe masa joasă o lampă cu flacără tremurătoare și spuse către Yasumi:

– Somn ușor, copila mea. Te voi trezi mâine în zori.

CAPITOLUL II

Urmând binevoitoarele sfaturi ale doamnei Sohko, Yasumi se duse la medicul satului. El ascultă cu bunăvoință povestea pe care fata i-o spusese deja doamnei Sohko.

Bărbat în vârstă, dar încă în putere, cu ochi vii și gesturi sigure, doctorul Heyji practicase odinioară la curte. Silueta i se împuținase cu vârsta și își înnodase părul cenușiu în vârful capului, într-un coc prins cu inele. Avea un aer grav, aproape imperios, dar, dacă te uitai mai îndeaproape la ochii lui întunecați, observai că o licărire de generozitate, de bunăvoință chiar, îi lumina pupila. Totuși, în scurtă vreme, lui Yasumi i se păru că această licărire se transformă într-o scânteie jucăușă, ghidușă, poate chiar lubrică, atunci când ochii medicului zăboviră asupra formelor grațioase ale celei pe care doamna Sohko i-o trimisese cu atâta încredere.

Bărbat seducător și chipeș la vremea lui, purtându-și cu mândrie veșmintele de curtean în tinerețe,

fusese din nefericire târât într-un scandal ale cărui consecințe l-au îndepărtat definitiv de sferele înalte în care doar împăratul și împărăteasa aveau drept de decizie.

Doamne din nobilime, curtezane, precupețe sau simple țărănci, doctorul Heyji a găsit de fiecare dată o soluție pentru a-și căpăta plata ori de câte ori aceste femei nu-și permiteau costurile unei consultații. O știau și ele și, în spatele paravanului nevinovăției sau al evantaiului malițios, se dedau la străvechiul joc al seducției. Câteva mângâieri, câteva vorbe convingătoare, câteva priviri când înflăcărate, când galeșe, căci doctorul Heyji știa de minune să se slujească de toate acestea pentru a le cufunda în beția unei vindecări mai rapide și mai potrivite nevoilor fiecăreia dintre ele.

Uneori, câte un fir de nisip perturba mișcarea lină a frumosului mecanism al acestui angrenaj: o doamnă nesupusă, o fată care țipa de îndată ce o atingea, o depravată care încerca să ducă mai departe un act cu care plănuia să îl șantajeze, o sentimentală care nu voia să-i mai dea drumul... Cam așa se prezenta imaginea bătrânului seducător care devenise doctorul Heyji.

Doamna Sohko nu avea habar despre această predispoziție a lui de a seduce toate femeile. Soțul ei i-a ascuns-o întotdeauna și, cum doctorul Heyji nu se dăduse niciodată la soția marelui său prieten, pornirile lui trecuseră neobservate. În prezent, îi era o prietenă prea veche pentru ca el să îi mai facă curte și, de altminteri, femeia era credincioasă soțului care se prăpădise. Mai mult, la urechile doamnei Sohko nu a ajuns niciodată vreun zvon despre libertinajul doctorului.

Stând dreaptă în faţa lui, tânăra şovăia în mod straniu să îi servească doctorului aceleaşi motive ale călătoriei ei pe care le născocise pentru doamna Sohko.

Cântărindu-i cu atenţie ochii pironiţi asupra ei, Yasumi învârtea deja alte vorbe, însăila alte pricini, alte argumente: de data asta, îşi născoci o familie iubitoare şi grijulie, gata să o întâmpine cu braţele deschise după moartea mamei. Da! O familie care îşi ducea zilele în spatele munţilor Mishitomi.

Yasumi simţea din instinct că trebuia să joace strâns. Bătrânul doctor o privea cu prea multă stăruinţă. Pe sub sprâncenele lui groase şi zburlite care se ridicau cu obrăznicie, îşi mijea ochii de parcă ar fi vrut să capete o expresie de Buddha, când binevoitor, când aspru.

Heyji o ascultă fără a o întrerupe, încuviinţând încetişor din cap, dar nu crezu o vorbă din povestea ei. Cu toate astea, se străduí să o facă să creadă că nu îi punea spusele la îndoială. Dar pe toţi Buddha din toate templele şi pe toţi zeii în care nu voia în ruptul capului să creadă! Pe toate sutrele pe care le-a recitat şi pe acelea pe care nu le-a recitat! Ce să caute copila asta singură pe drumuri cu un sac aşa de greu aburcat pe umeri?

– Frumoasă copilă, spuneai că vrei să lucrezi. Ce aş putea să-ţi dau de făcut?

– Doamna Sohko, în marea ei amabilitate, mi-a vorbit despre socotelile voastre, care nu sunt aduse la zi. Am în bagaj abacul meu chinezesc şi aş putea, cât se poate de repede şi fără să dau greş, să vă pun

ordine în socoteli, ajutându-vă astfel să căpătați mai mult timp liber pentru odihnă și desfătări.

– Desfătări! Ah, grațioasa mea copilă! Ce știi tu despre desfătările mele?

Yasumi roși. Să fi mers ceva cam departe cu îndrăzneala? Încercă să își repare neobrăzarea cu vorbe ceva mai sfioase.

– Aș putea face și altceva.

– Altceva!

Își dădu repede seama că nici acestea nu erau cuvinte bune de rostit dinaintea doctorului Heyji. Ce proastă putea fi! Ce s-a întâmplat cu chibzuința ei, cu neîncrederea de adineauri? Deja se apropiase de ea și susură înfigându-și ochii negri în cei ai lui Yasumi, care se plecară brusc:

– Carevasăzică, vrei să-mi fii pe plac?

Familiaritatea lui nu fu deloc pe placul lui Yasumi, dar ea hotărî să nu bage în seamă această schimbare de atitudine. Se dădu un pas îndărăt și, rămânând în gardă, reluă:

– Nu vreau decât să muncesc ca să-mi pot lua un catâr.

– Dar munții Mishitomi nu sunt prea departe. La ce-ți mai trebuie un măgar acum, că aproape ai ajuns?

Iată o conversație în care Yasumi începea să se încurce. Tocmai când era cât pe ce să-i spună că nu mai voia să muncească, el se apropie de ea, îi cuprinse mâinile și începu să le mângâie, apoi să le sărute ca un nebun îndrăgostit.

– Lăsaţi-mă, strigă ea, împingându-l cu asprime. Aveţi dreptate, munţii Mishitomi nu sunt departe. Probabil că, dacă aş pleca acum, în câteva zile aş putea ajunge acolo. Nu e nevoie de un catâr pentru asta.

Doctorul îi lăsă imediat mâinile. Ce bătrân smintit fusese! Cum de nu-şi dăduse seama că asta nu era cea mai bună cale de a o seduce... Aşa că îşi schimbă pe dată tactica.

– Bine, fie! Poţi să te odihneşti aici în această noapte şi mâine te apuci de socotelile mele. Dacă eşti aşa de pricepută pe cât spui şi dacă vei voi să rămâi, probabil că, în câteva zile, le vei pune la punct.

Se uită la chipul ei şi văzu că părea mulţumită. Odată liniştit asupra acestui punct, se crezu dator să îi pună mai multe întrebări, parcă pentru a-şi întări bănuielile.

– De când ai plecat?

– Mi-am părăsit casa imediat după înmormântarea mamei. Era prima zi a lunii Fără Lună, la începutul primăverii.

Heyji ridică o sprânceană cenuşie şi zburlită.

– Şi iată că acum suntem în ultima zi a lunii Florilor, zise el pe un ton care se dorea binevoitor, iar în câteva săptămâni vom intra în luna Vlăstarului de Orez. Eşti pe drumuri de aproape un anotimp întreg. N-a putut veni în întâmpinarea ta unul dintre membrii numeroasei tale familii?

– Sunt tare ocupaţi.

– Ah! Cum aşa? Unchii tăi, fraţii tăi, chiar nu a putut veni nimeni înaintea ta?

– Nu mă deranjează să călătoresc singură.

– Dar nu ai nici căruță, nici cărăuș, insistă în continuare doctorul. E foarte nechibzuit din partea alor tăi să te lase să călătorești singură, e chiar curată nesocotință.

Yasumi suspină. Nu se mai terminau odată întrebările astea? Doamna Sohko nu se arătase așa de curioasă. S-a mulțumit cu ceea ce i-a spus Yasumi. Nu a încercat nicio clipă să afle mai multe, în afara celor pe care tânăra i le-a povestit singură. Neobișnuită cu călătoriile, după căsătorie, Sohko abia dacă a ieșit o dată, de două ori din sat. Prin urmare, nu a interesat-o decât drumul lui Yasumi, pe care tânăra i l-a zugrăvit așa de bine, încât Sohko a și început să viseze.

Yasumi înalță privirea spre doctorul care o cântărea fără a mai scoate o vorbă și își dădu seama că nu crezuse o iotă din poveștile ei.

*

Cu toate acestea, prima seară a fost mai curând plăcută și nimic nu îi dădu de bănuit lui Yasumi că ar fi făcut obiectul unei cercetări aparte din partea bătrânului doctor. I-a dat o saltea confortabilă pentru dormit; tânăra știa cât se poate de bine că i-ar fi putut pune la dispoziție o simplă rogojină împletită din trestie. Așa se face că avu parte de o noapte destul de plăcută și dormi până dimineața târziu.

După ce i-a servit o masă copioasă alcătuită din legume tăiate în pătrățele, marinate în sosuri

condimentate, cu cuburi de peşti rari şi prăjiturele din orez aromate cu ghimber, o invită la o plimbare prin grădina lui.

Încă de la sosire, Yasumi văzuse două slujnice şi un bucătar trebăluind în gospodăria doctorului, dar, de când se trezise, nu le mai zărise. Le va fi poruncit să nu îl deranjeze câtă vreme era cu ea? Le va fi dat liber aşa, din senin? În orice caz, Yasumi nu a dat deloc peste ei în cursul zilei.

S-au plimbat într-un loc calm şi odihnitor. Pietre plate, aşezate într-o ordine perfectă, duceau spre un mic izvor artificial aflat pe partea stângă. Un firicel de apă limpede curgea liniştit, apoi, dintr-odată, ajungea pe partea dreaptă sub un pod în miniatură, se strecura pe sub el şi se pierdea în iarba verde în care înfloreau mici crizanteme multicolore.

Când treceau peste micul pod, bătrânul doctor rămase în urma ei, iar fata îi simţi privirea aţintită în spate. Îşi lăsă mâna albă şi fină să alunece pe balustrada podului, apoi se opri şi se întoarse. Văzu insistenţa ochilor lui fixaţi asupra ei, dar el îşi veni iute în fire şi îi aruncă pe un ton aproape aspru:

– Să mergem! Hai să ne întoarcem acum, trebuie să ne gândim şi la muncă, doar pentru asta eşti aici!

– Aşa cred şi eu, replică Yasumi cu o voce liniştită.

Luând-o pe coridorul exterior care înconjura casa, o invită într-o cameră împărţită în trei de două paravane decorate cu păsări exotice. Se aflau acolo două mese joase, două taburete şi o cutie de scris pe care Heyji îşi pusese documentele şi abacul lui chinezesc

cu bile din fildeş. Cel al lui Yasumi era mult mai simplu, bilele lui erau din lemn. Pentru a-i dovedi bătrânului că acesta din urmă era materialul potrivit pentru muncă şi că ştia cu adevărat să se folosească de o asemenea unealtă, îl scoase din bagaj şi, din clipa aceea, nu se mai despărţi de el.

Casa lui Heyji era, neîndoielnic, una dintre cele mai mari din sat: Yasumi numărase cinci sau şase încăperi spaţioase, separate prin paravane, şi două sau trei dependinţe în care trăiau slujitorii ale căror chipuri nu le-a zărit decât la sosire. Fără îndoială, după expulzarea de la curte, doctorul Heyji trebuie să fi avut o clientelă bogată, căci se părea că banii nu-i lipseau.

– Prefer să folosesc abacul meu, rosti ea punându-l pe genunchi, căci tocmai îngenunchease dinaintea uneia dintre măsuţele joase.

– Cum vrei. Important e să ştii să te slujeşti de el.

– Vreţi să mă testaţi?

– Haide, haide! Suhokawa Yasumi, am încredere în tine! De altminteri, îmi voi da repede seama dacă m-ai minţit cumva.

Se apropie de ea şi îi întinse cutia de scris, foile albe folosite la documentele contabile şi administrative – foile colorate se întrebuinţau pentru mesaje, scrisori sentimentale şi poeme – şi, în sfârşit, actele care trebuiau contabilizate.

Apoi, în picioare, alături de ea, începu să îi urmărească atent toate gesturile. Era îmbrăcat cu o robă grea, stacojie, brodată cu motive care reprezentau ramuri de salcie. Deasupra, îşi pusese o alta, mai uşoară,

de culoare mai deschisă, după cum o cerea moda vremii: bătrânul Heyji era la curent cu ce se purta printre bărbaţii de seamă din Kyoto şi de la curtea imperială.

Cu talia încinsă de un obi lat, din satin broşat de culoare violet, şi cu cocul răsucit în inele maiestuoase, avea o ţinută mândră şi părea a şti prea bine că cei peste cincizeci de ani ai lui nu se vedeau nici în ţinută, nici pe chip.

– Suhokawa Yasumi, continuă bătrânul cu voce mieroasă, astea sunt documentele, de acum poţi să te apuci de treabă.

Îşi înălţă talia de parcă ar fi vrut să-şi sumeţească trupul mare în avantajul lui. Umerii i se îndreptară, bărbia îi înaintă cu câteva degete. Aflată în faţa abacului ei, lui Yasumi i se păru că doctorul urma să prindă rădăcini, într-atât de intens o fixa cu ochii lui deveniţi duri şi strălucitori.

– Câţi ani ai, Yasumi?

– Douăzeci.

Fără să ştie de ce, spusese douăzeci în loc de optsprezece. Aşteptă reacţia bărbatului. Pe buzele lui subţiri, se desenă un zâmbet uşor batjocoritor.

– Şi cum se face că nu eşti încă măritată? Fetele îşi iau bărbat de la paisprezece, cincisprezece ani. Familia ta ar fi trebuit să se ocupe de asta încă de acum doi-trei ani.

Enervată, Yasumi plecă ochii şi rosti pe un ton tăios:

– Haideţi să nu mai vorbim despre familia mea şi lăsaţi-mă să îmi văd de treabă.

Dar bătrânul continuă, cu încăpăţânare:

– Să rămâi fără bărbat! E uimitor! O fată așa de frumoasă ca tine!

Bombănea, apoi își luă o atitudine mai potrivită cu obiceiurile lui, lăsându-se în voia gândurilor deja cuprinse de neastâmpăr. Apoi se duse să se instaleze la cealaltă măsuță joasă pe care erau împrăștiate alte hârtii. Așezat cu picioarele încrucișate, se prefăcu a frunzări documentele pe care trebuia să i le dea tinerei după ce își va încheia prima etapă a muncii. În realitate, nu avea ochi decât pentru gesturile tovarășei lui.

Yasumi lucra repede. De nenumărate ori unchiul ei îi încredințase socotelile exploatării domeniului. Socoteli variate și complexe, căci cuprindeau rapoarturile orezăriilor, ale plantațiilor de ceai și ale celor de soia și alte cereale.

Socotelile pe care le avea dinainte nu cuprindeau decât cifre pe care trebuia să le adune, pentru a afla astfel valoarea intrărilor financiare împuținate de ieșiri. Când ea trecu primele rezultate pe o foaie de hârtie, el nu mai așteptă ca fata să i-o prezinte, ci o înșfăcă el însuși și începu să o studieze, străbătând încăperea în lung și-n lat cu pași mari. Mergea de la un paravan la altul, mai înălța când și când nasul inspirând miresmele dulci care ardeau în arzătorul de parfumuri și părea a reflecta profund.

– E perfect, domnișoară Yasumi, socoteala ta e fără greș. La drept vorbind, nu credeam că știi să socotești atât de bine. Vrei să faci o pauză?

– Așa de repede? Dar abia am început!

Apoi ea îi surprinse privirea. Pironise asupra ei aceiași ochi aprinși ca adineauri, pe micul pod. Atunci ea înțelese că doctorul nu avea, de fapt, nevoie de serviciile ei și că era pe punctul de a i-o spune. Dar bătrânul întoarse foaia.

– Atunci, poți să lucrezi până la prânz. Vom lua masa și după aceea vom face încă o plimbare. Vei vedea că grădina mea își schimbă înfățișarea la fiecare oră a zilei. După aceea, îți vei putea vedea de socotelile tale până la masa de seară.

Ea își văzu așadar de treabă. A doua seară, apoi a treia, a patra și a cincea, Heyji îi ură noapte bună și o lăsă să doarmă liniștită în încăperea în care lucra, în spatele paravanului care o ascundea cu totul.

În a șasea zi însă, a început totul. Yasumi terminase socotelile doctorului care, după cum am mai spus, nu erau nici prea complicate, nici nu luau prea mult timp. Așa că tânăra se hotărî să îi vorbească despre plecare și, în același timp, despre plata ei.

– Mi-am terminat treaba, îi spuse ea, păstrând obișnuita rezervă. Trebuie să mă gândesc să vă părăsesc. Vorbisem despre o plată pentru serviciile pe care vi le-am făcut.

– Ah! făcu Heyji apropiindu-se de ea. Doar n-ai să mă părăsești așa de repede! Abia acum am nevoie de tine! Mi se pare că prezența ta mi-a devenit indispensabilă!

– Dar trebuie să-mi continui călătoria.

– Da? Și unde vrei să ajungi?

Ea fu pe punctul de a striga „La Kyoto!", dar se abținu la timp amintindu-și de locul mult mai apropiat despre care îi vorbise.

– Domnișoară Yasumi, i-o reteză doctorul, nu m-ai mințit în legătură cu priceperea ta într-ale muncii, dar nu mi-ai spus adevărul despre călătoria ta. Nu-i așa că nu știi unde să te duci? Recunoaște!

Yasumi simți cum obrajii îi iau foc. Trebuia să îl contrazică, și asta cât mai iute, dar privirea bătrânului lucea și pupila lui micșorată îi omorî pe buze explicația pe care se pregătea să i-o dea:

– Recunoaște! se stropși el, venind și mai aproape de ea.

– Nu recunosc nimic! V-am spus adevărul!

– Suhokawa! Nu-i adevărat, strigă el, iar obrajii i s-au împurpurat deodată. Nu ești decât o mincinoasă!

Chipul lui căpătase culoarea stacojie a robei din satin broșat imprimat cu frunze de salcie.

– Mincinoaso! Da, mincinoaso!

Schimbarea neașteptată a comportamentului lui, precum și pronunțarea cu atâta asprime a numelui ei de familie, Suhokawa, o descumpăni pe Yasumi. Întrucât acum o trata ca pe o mincinoasă, iar tonul discuției se învenina, adoptă și ea altă tactică:

– Ei bine, fie, îi azvârli ea cu răceală în obraz, mă duc la Kyoto.

Ca și cum s-ar fi așteptat la asta, el îi răspunse cu o voce scăzută și spartă, din care dispăruse orice urmă de mânie:

– E prea departe, nu vei ajunge, vei avea parte de multe piedici.

– Am făcut tot drumul de la Musashi până aici. Nu mi-e teamă de ceea ce poate urma.

– Atunci, eu sunt cel care se teme pentru tine.

Şi, pe neaşteptate, o înşfăcă de mână şi, încetişor, cu cea rămasă liberă urcă de-a lungul braţului ei, strecurându-şi degetele între stofa mânecii veşmântului şi pielea ei mătăsoasă şi fină. Yasumi simţi o înţepătură în inimă, ascuţită ca o lovitură de pumnal.

Atunci, Yasumi încercă să se îndepărteze. Dar el se apropie cu o mânie violentă şi o lipi de astă dată de el, strângând-o zdravăn. Ea-i simţi una dintre mâini cuprinzând-o de grumaz. Brusc, o trase în spate. Cu bustul încordat, o lipi de el şi îi simţi răsuflarea proaspătă în obraz.

– Lăsaţi-mă, se apără ea, altfel strig după slujnicele pe care le-am văzut când am venit şi care îşi vor da seama ce purtare prostească are stăpânul lor.

– Strigă cât vrei, micuţa mea Yasumi! Nu o să vină niciuna dintre slujnicele mele. Iar bucătarul nici atât! Nu pentru asta sunt plătiţi.

– Dumneata minţi! Nu sunt aici. Le-ai dat liber cât sunt eu aici.

Ţinând-o cu braţele lui încă puternice, izbuti să o răstoarne şi să o ţintuiască la pământ. Yasumi se zbătu, dar mâinile puternice ale bătrânului Heyji o înşfăcaseră şi o ţineau zdravăn.

Era pentru întâia oară când se trezea confruntată cu o astfel de situaţie. La cei optsprezece ani ai ei,

nu cunoscuse niciun bărbat și virginitatea îi era neatinsă. Unchiul, în bun acord cu mama ei, spunea mereu că a venit vremea să se mărite. De ce slujnicele bătrânului ăstuia lubric nu erau îngrijorate de icnetele stăpânului lor? Și bucătarul acela înalt și costeliv pe care-l zărise în ziua-n care sosise aici, ce ușor i-ar fi fost s-o scoată din necazul ăsta!

Doctorul se năpusti asupra ei gâfâind.

– Te vreau, Suhokawa. Da. Te vreau! Și jur pe toate sutrele din lumea asta că vei fi a mea!

– Nu!

– Ba da, vei fi a mea. Jur dinaintea lui Amida Buddha!

– Cu ce drept vrei să mă ai așa, dintr-odată? Nici măcar nu m-ai plătit pentru munca pe care ți-am făcut-o. Dumneata zici să sunt mincinoasă, iar eu zic că nu ești decât un hoț.

Trântit deasupra ei, o strânse și mai tare în brațe, tăindu-i răsuflarea.

– Cine a zis că n-am de gând să te plătesc! Eu vorbesc aici despre mult mai mult decât atât! Despre aur! Despre o casă! Despre plăcere! De ce te plângi?

Blocată sub corpul lui mătăhălos, ea simți că bătrânul începe să o pipăie pe sub straie cu degetele lui nerăbdătoare, care o atingeau peste tot. Yasumi începu să își piardă cumpătul, asemenea unei giruete date peste cap de vânturi suflând din direcții diferite. Când mâna doctorului se strecură între coapsele ei, fata fu animată de o putere sălbatică, plină de ură, a cărei origine îi era cu totul necunoscută. Da, acum știa că,

dacă s-ar putea ridica, ar fi în stare să-l omoare pe bărbatul acesta.

– Lasă-mă! strigă ea.

El chicoti şi izbuti să îşi strecoare mâna între coapsele ei, până sus, acolo unde simţi o căldură catifelată. Dar cum Yasumi se zbătea cu toată puterea, rochia ei se înfăşură în jurul mâinii lui Heyji, care fu nevoit să şi-o retragă, pentru ca mai apoi degetele lui să încerce să găsească din nou calea intimă pe care o căutau.

Lipindu-şi buzele de gura lui Yasumi, o blocă din nou. Dar el fu cel care avu de pierdut, căci sărutul pe care încercă să-l impună îl descumpăni preţ de câteva clipe. Yasumi izbuti să îşi elibereze una dintre mâini şi îşi căută pe pipăite sacul pe care-l ţinea mereu în preajma ei. Sacul era acolo, aproape de măsuţa joasă. Scormoni în grabă şi scoase din el sabia cea scurtă. Cu latul tecii tari şi reci, lovi cu putere grumazul atacatorului.

Dintr-un salt, fata fu în picioare, căci el îi dăduse pe dată drumul, căzând ca o cârpă veche şi moale.

Yasumi, care nu terminase, scoase arma din teaca de piele. O îndreptă spre pieptul bătrânului care îşi revenea cu greu din şoc.

– Acum, ai să mă laşi să plec, altfel îţi tai capul cu sabia unchiului meu!

Ea îl văzu pe Heyji ridicându-se, clătinându-se, împleticindu-se, zguduit de violenţa loviturii. Îşi duse o mână la cap. Ea privea cu atenţie toate mişcările lui nesigure, vagi.

– Lasă-mă să plec și nu îți voi face nimic.

El sughiță și vomită pe podea un jet lung și opac, gălbui. Văzând că își vine încet, încet în fire, Yasumi își spuse că poate lovitura nu a fost suficient de puternică. Chiar în acel moment, apăru în sfârșit una dintre slujnice. Era tânără și proaspătă. Yasumi nu își aminti chipul ei, dar nu o zărise decât o singură dată, în treacăt. Slujnica se repezi spre doctor, care se agăță de ea pentru a se sprijini. Oare fata asta care se uita la ea cu dispreț era amanta lui?

– Lasă-mă să plec! Stăpânul tău a vrut să mă violeze. A căpătat ce-a meritat!

Yasumi își înșfăcă abacul și îl vârî în grabă în sac, își netezi rochia și trecu pe dinaintea tinerei servitoare care nu scosese o vorbă.

– Acum, ocupă-te de el. Lovitura de la cap nu e prea gravă. Își va reveni repede și sunt sigură că va mai primi și altele dacă mâinile lui se vor dovedi a fi la fel de nerușinate.

*

Yasumi părăsi provincia Sagami fără a o mai revedea pe doamna Sohko. La ce bun să-i povestească despre nenorocul ei? Cine știe, poate chiar și-ar fi apărat prietenul, spunând că Yasumi l-ar fi întărâtat! Mai bine să nu mai zăbovească în acest ținut atât de primitor la sosire, atât de plin de vrăjmășie la plecare!

Pe când imaginea munților Nishitomi îi dispăru din fața ochilor, ca și cum peste ea s-ar fi închis un

paravan cu mânere, Yasumi își continuă drumul fără un ban în buzunar; dacă nu ar fi fost odihna fizică de care s-a bucurat atât la doamna Sohko, cât și la doctorul Heyji, fără îndoială că ar fi început greu această a doua parte a drumului.

Acum, însă, Yasumi nu simțea niciun fel de oboseală în picioare, iar stomacul nu-i țipa de foame. Era deja un punct câștigat. Atâta alinare avea și ea, că, altminteri, îi era inima grea la gândul că muncise atâta pentru doctor fără a avea din ce să-și ia măcar un catâr.

Cu toate astea, sufletul îi era ușor, căci străbătuse aproape jumătate din drum. Era hotărâtă să ajungă la porțile cetății Kyoto înainte de căderea iernii. Așa că Yasumi luă din nou drumu-n piept.

Cum primăvara se terminase de mult, iar în locul ei se înstăpânise vara, acum razele fierbinți ale soarelui se oglindeau pe câmpuri și le făceau să scânteieze în mii de țăndări strălucitoare. Câmpurile se transformaseră cu totul, trecuseră luna Vlăstarului de Orez, luna Bobului Umflat de Orez, și iată că se apropiau lunile recoltării.

Orezăriile se întindeau cât vedeai cu ochii. Revărsările le potopiseră cu apă, și țăranii, cu spinările îndoite asupra muncii lor și cu picioarele înfundate până la glezne în pământul inundat, n-ar fi ridicat nasul nici la zborul păsărilor care traversau văzduhul, darămite la trecerea ei!

În vreme ce Yasumi își vedea de drum, recoltele dădeau în pârg. Orezul, soia și ceaiul dăduseră, pare-se, recolte bune anul acesta. Vara trecea și intrarea în

luna Crizantemelor, prima lună a toamnei, însemna pentru Yasumi că va ajunge la porțile capitalei peste puțină vreme.

Cu toate astea, era hotărâtă să se oprească la prietena ei, Mitsuka. Tatăl acesteia nu va refuza două mâini în plus la adunat darurile mării, o muncă grea pe care doar soția și fiica lui o puteau îndeplini.

Zări în depărtare o plajă frumoasă, cu nisip fin, pe care se desenau coamele prelungi ale valurilor înspumate. Fuseseră aruncate năvoade și, cum mergea ea așa de-a lungul țărmului, când și când mai vedea sărind câte un biban, câte o cambulă. Yasumi parcă o și vedea pe prietena ei Mitsuka aruncându-se în apă și prinzându-le cu degetele ei îndemânatice.

Yasumi întoarse capul și i se păru că peisajul acesta era cel mai frumos dintre toate cele pe care le întâlnise până acum. Dinaintea munților cu piscuri încă înzăpezite, se întindea marea cu valuri albe și nisipul atât de fin, de parcă ar fi fost de catifea. Ceva mai departe, poienile cu garofițe sălbatice se întindeau cât vedeai cu ochii, făcând spectacolul și mai înălțător. Apropierea toamnei le va ofili curând, iar în locul lor vor apărea crizantemele.

Yasumi poposi la poalele muntelui Ashigara pentru a-și petrece noaptea. Se însera, și în scurt timp luna avea să lumineze cerul. Tânăra, care cunoștea peisajul celest al fiecărui anotimp, știa că cerurile de vară erau luminate nu doar de o lună plină și rotundă, ci și de mii de stele, care o legănau cât se poate de lin cu razele lor. Lungindu-se pe covorul de mușchi

parfumat, își spuse că, fără doar și poate, va avea parte de o noapte lungă.

Zilele următoare, în timp ce își continua drumul de-a lungul coastei dantelate de spuma albă, dădu peste mai multe cabane micuțe ale pescarilor din împrejurimi care trebuiau să vină dis-de-dimineață să adune roadele năvoadelor de pescuit.

Găsi una care nu părea locuită. Dar, de îndată ce pătrunse în interior, răsună o voce:

– Hei! Ce faci aici?

Se întoarse și văzu un bărbat îmbrăcat cu niște pantaloni largi și o tunică ponosită. Se uita la ea fără bunăvoință, cu ochi răi și neîncrezători, cu sprâncenele zburlite.

– Aș vrea să petrec aici noaptea înainte de a porni din nou la drum, spuse ea lăsându-și jos sacul și plosca.

– Va trebui să plătești pentru asta, i-o trânti bărbatul.

– E cabana dumneavoastră?

– Nu, e a prietenului meu Heido.

Preț de câteva clipe, Yasumi îl cântări pe bărbat fără a răspunde și își spuse-n sinea ei că va trebui să găsească un mijloc de a se face acceptată de grupul de pescari care munceau în fața ei. Unii reparau plasele rupte, alții le agățau greutățile pe margini. Văzu doi bărbați care își legau barca de un țăruș bine înfipt în nisip. Spuma valurilor, pe care vântul le întețise până la o înălțime de nedescris, se izbea până în buza cabanelor.

Prietenul Heido se alătură camaradului său. O măsura și el pe Yasumi, iar aceasta, înțelegând că nu avea

rost să le ascundă destinația călătoriei ei, spuse fără a aștepta să fie întrebată:

– Vin din Musashi și merg în capitală. Am făcut deja un drum lung și, acolo unde m-am oprit cu câteva săptămâni în urmă, am fost înșelată de bărbatul pentru care am muncit. Am plecat din nou la drum fără niciun ban și, în câteva zile, trebuie să ajung la țărmul mării Kyomigaseki.

– Kyomigaseki e încă departe, încuviință prietenul Heido, plecându-și capul mare de buldog. Pescarii din Tagonura nu sunt amatori, ca noi. S-ar putea să nu te lase să treci.

– Ba da! făcu Yasumi zâmbindu-i bărbatului, uimit să vadă că întreaga grație a acestui chip îi era adresată lui. Cunosc o fată de vârsta mea al cărei tată e pescar. Ei mă vor adăposti o vreme și, dacă voi munci puțin pentru ei, poate voi câștiga și eu câțiva bănuți cu care să îmi pot lua un catâr, ceea ce îmi va permite să ajung la Kyoto fără prea mare oboseală.

– Cum îl cheamă pe pescarul pe care-l cunoști?

Întrebarea i-o pusese celălalt. Tot neîncrezător, privirea lui nu era încă luminată de nicio undă de bunăvoință.

– Este tatăl lui Soyo Mitsuka. Îl cheamă Soyo Sutaku.

– Dar îl cunosc, își vinde marfa la Yakamemoyo, e cel mai mare producător din regiune. De ce se încăpățânează să rămână pe cont propriu? Ar avea mai mult de câștigat dacă s-ar asocia cu ceilalți.

– Nu știu, ciripi Yasumi, bucuroasă că discuția luase o atât de fericită întorsătură. Dar cred că fiica lui e

o pescăriță atât de îndemânatică, încât tatăl ei nu vrea s-o vadă lucrând și pentru altcineva.

– Asta trebuie să fie, pescărițele bune sunt atât de rare, încât, atunci când prinzi una, nu trebuie să-i mai dai drumul! Câți ani ai, micuțo?

– Optsprezece ani.

– Bun. Te poți instala în cabana mea pentru o noapte, poate chiar două, dacă nu mă întorc decât poimâine. Trebuie să plec pentru câteva zile.

Celălalt bărbat ridică din umeri, dar nu adăugă nimic. După aceea, când îi întoarse spatele lui Yasumi, aceasta îl auzi bombănind: „Da, mereu trebuie să se lase îmbrobodit de copilițe!"

Se lăsase noaptea. Deasupra mării, luna lumina tot cerul și se vedeau scânteind și stelele cele mai mari, ale constelațiilor Bourului și Ursului. Până și Pleiadele scânteiau în depărtare, încadrate între două puncte de o intensă luminozitate, pe care Yasumi nu le cunoștea.

Văzu cum pescarii fac un foc mare, pentru a-și pregăti masa. Nu îndrăznea să se apropie, de teamă să nu fie întâmpinată cu ocări. Pesemne că nici nu s-ar fi apropiat dacă nu ar fi venit la ea un tânăr cu un zâmbet călduros.

– Nu vrei să mănânci ceva? Am auzit că zdrahonul Heido ți-a cedat cabana peste noapte.

Cum Yasumi îi mulțumi din priviri și întoarse iute capul spre ispititorul miros de pește prăjit, el prinse curaj:

– Te-aș fi putut găzdui și eu, dar ar fi trebuit să împărțim cabana și...

– Nu! Nu! sări Yasumi, căreia îi reveniră în gând mâinile neruşinate ale doctorului Heyji. E foarte bine aşa. Voi pleca probabil mâine-dimineaţă, nu vreau să întârzii prea mult.

– Ia te uită, spuse tânărul pescar, arătând cu degetul spre Heido, care le făcea semne. Te invită la masă.

Yasumi fu mai mult decât încântată când se trezi cu o bucată zdravănă de biban prăjit în mâini: i se păru delicios. Se gândi la beţişoarele ei, de care nu se mai slujise de la plecare. Ea, care jurase să nu îşi uite bunele maniere şi educaţia. Dar cum ar fi putut face asta în prezenţa acestor oameni simpli care nu ştiau să mănânce altfel decât cu degetele?

Kasumo, tânărul ei însoţitor, înfuleca bibanul prăjit cu mare poftă, ca toţi ceilalţi pescari.

– Şi aşa, carevasăzică, te duci la Kyoto? o întrebă pe tânăra a cărei poftă de mâncare nu era cu nimic mai prejos.

– De unde ştii?

– Te-am auzit adineauri vorbind; să ştii că am ascultat ce spuneai pentru că vorbeai despre fata lui Soyo.

– O cunoşti?

– O văd de fiecare dată când mă duc la Tagonura. Vinde peşte în piaţă. Îmi place de ea, dar cred că are deja un curtezan.

– Nu am văzut-o de anul trecut. Mă duc la ea în fiecare an. De obicei, unchiul meu mă aducea, dar, cum el a murit, anul ăsta sunt singură.

– De ce nu te întorci acasă după ce îţi vezi prietena?

– Pentru că acum, pentru mine, nimic nu mai e la fel. Tocmai mi s-a prăpădit și mama; mă duc la Kyoto să îmi găsesc membri ai familiei pe care nu i-am cunoscut niciodată.

Kasumo suspină, ca și cum ar fi luat asupra sa toată durerea tovarășei lui. Atmosfera era plăcută. Pescarii vorbeau, râdeau și cântau sub clar de lună. În seara aceea, Yasumi fusese pentru ei o muză care le trezise pofta de viață. Meseria asta aspră nu era dintre cele care stârneau prea mare înflăcărare. Dar era limpede că, în acele vremuri, mai curând merita să fii pescar decât țăran, căci sufletul tânărului ei prieten Sumeko nu era deloc mai voios decât cel al lui Kasumo.

Noaptea trecu blândă și liniștită. Cum Heido nu se întoarse nici ziua următoare, ea mai rămase o noapte. Kasumo se dovedi un tovarăș tare plăcut și, când porni din nou la drum, strigă după ea, făcându-i cu mâna:

– Poate ne vom revedea în piața din Tagonura, dacă rămâi îndeajuns de mult.

– Poate! răspunse Yasumi cu bagajele pe umeri, fluturându-și mâna fină și albă.

*

Câteva zile mai târziu, după ce a tot mers de-a lungul plajei albe, unde spuma valurilor i se spărgea la picioare, Yasumi s-a trezit la poalele muntelui Hanoke. Ce arbori nemaivăzuți creșteau acolo! Erau din aceia care dădeau ciudatele frunze folosite în

ceremoniile în care oamenii își încununau frunțile. Frunzele sacre de ilice[1] se culegeau din copacii care creșteau pe un munte din această parte a Japoniei.

Yasumi se simțea lipsită de vlagă. A mers întins, nu s-a oprit decât pentru a se odihni noaptea, iar regiunea muntoasă în care tocmai ce intrase nu-i era deloc pe plac. Se zvonea că aici se adunau hoții și banditii pentru a scăpa de cetele și detașamentele de samurai care scotoceau din când în când ținutul.

Când își lăsă jos sacul și plosca, zări „groapa lui Iwatsubo". Era o stâncă uriașă, pătrată, care avea în mijloc o gaură din care țâșnea o apă glacială.

Își luă din nou bagajele și se duse într-acolo. Când fu în preajma stâncii celei mari care ascundea altele, mai mici și, în care fără îndoială s-ar fi putut adăposti cineva, ezită o clipă, apoi înaintă totuși, cu gândul să se stropească puțin cu apă rece ca să se împrospăteze, să-și recapete forțele și să plece iute în căutarea unui loc mai liniștitor.

Atunci fu momentul în care auzi murmur, foșnet, agitație. La început îngrijorată, ciuli urechea și își dădu seama că erau cântece. Veneau din spatele stâncii găurite.

Cântece! Nici țipete, nici urlete a căror intensitate înspăimântătoare ar fi făcut-o să se dea îndărăt. Nu! Erau voci dulci, pure și cristaline care se înălțau în văzduh până sus, pe culmile muntelui.

---

[1] O specie de stejar cu frunze mari, lucioase, care rămân verzi pe tot parcursul anului (n. tr.).

Nedumerită, Yasumi ocoli stânca mare, pătrată, ceea ce-i luă mai bine de o jumătate de ceas. Și făcu ochii mari dinaintea spectacolului care i se oferea privirii în buza unei peșteri stropite de gheizerul de apă înghețată, care dădea în spatele uriașei stânci găurite.

Se ridicase acolo o tabără, cu mai multe căruțe, cu măgari și catâri, cu boi și cu cufere încărcate cu provizii; în mijloc, ardea un foc mare. Ceva mai încolo, vreo patruzeci de tinere cântau și dansau stropindu-se cu apă. Aveau plete lungi, negre, care le cădeau pe spate și se unduiau în ritmul cântecelor la fiecare mișcare.

Aveau fețele albe, încă machiate de la o procesiune în cadrul căreia săvârșiseră o serie de ritualuri. Yasumi își dădu seama cât de tinere erau doar când una dintre ele se apropie de ea. Totuși, printre ele erau și câteva mai în vârstă; o femeie la vreo cincizeci de ani, pesemne conducătoarea lor, fu cea care o luă la întrebări:

– Cine ești?

– Sunt Suhokawa Yasumi și mă duc la Kyoto.

– La Kyoto! exclamă una dintre tinerele cântărețe, venind și alăturându-se femeii în vârstă. De acolo venim și noi. Carevasăzică, te duci la Cetatea Regală?

Yasumi observă pe dată că fata era cea mai dezbrăcată dintre dansatoare. Făcea baie sub jetul înghețat al gheizerului, ceea ce părea a-i face mare plăcere.

Trupul ei de adolescentă o fermecă pe Yasumi, într-atât de grațios și armonios era plămădit, cu toate că bustul tânăr abia începea să înmugurească și deocamdată era plat și neted precum mătasea. Șoldurile ei subțiri se mișcau asemenea unei frunze de salcie

prinse de ramură, şi pe care o adiere de vânt o face să freamăte. Coapsele lungi nu ofereau încă intimitatea mătăsoasă a femeii, dar fata avea cele mai frumoase şi mai graţioase picioare din lume.

– Kamiya! Gata, ajunge, se stropşi la ea bătrâna, îmbracă-te şi du-te la celelalte!

Dar Kamyia hotărâse să facă exact cum o taie capul. Se proţăpi în faţa lui Yasumi şi o înfruntă cu faţa ei cu o sută de expresii. Pentru început, în ochii ei se citi toată spaima din lume, aşa cum se înfăţişa acum, cu pupilele deformate pe sub sprâncenele arcuite. După aceea, cum Yasumi o privea cu uimire, buzele îi încremeniră într-un zâmbet lent, menit s-o nedumerească. Era un zâmbet placid, un zâmbet deopotrivă absent şi prezent, de o bucurie enigmatică.

Apoi, Yasumi văzu cum masca feţei ei se deformează când fata deschise gura şi îşi arătă dinţii ca un câine care stă să muşte, închizând-o cu un pocnet sec al maxilarelor.

În cele din urmă, terminând cu joaca, începu să râdă în hohote.

– Kamiya, nu eşti pe scenă şi nu ţi-a cerut nimeni să faci un număr de mimă. Îmbracă-te şi du-te la celelalte.

Dar porunca repetată a conducătoarei grupului – căci ea era cea care poruncea întregii trupe – nu avu ca rezultat decât ţipete, râsete, rugăminţi. Vreo zece fete o înconjurară pe Yasumi.

– Cetatea Regală e magică! izbucni una dintre ele, storcând în mâini o cămaşă udă, pe care o trase apoi

peste cap fără a-i păsa de senzația de frig. I-am văzut pe împărat și pe împărăteasa Akiko.

– Am văzut-o și pe împărăteasa Sadako, o întrerupse una dintre tovarășele ei, care o ajuta pe o alta, așezată pe o stâncă, să îmbrace un chimonou de bumbac.

– Toate doamnele de la curte au pletele strânse în cocuri fixate cu ace și piepteni înalți ca niște picioare de taburet.

– Dar ce frumoase sunt cu machiajul lor! continuă o altă, ridicându-și părul cum le văzuse făcând pe acele fermecătoare doamne despre care povesteau.

– Și ce frumos miroseau când treceau pe lângă noi! Se zice că se parfumează cu iasomie, garoafe și bujori.

– Da! Doamnele de onoare sunt una mai frumoasă decât cealaltă. De ce te duci acolo?

– Somemari-Sen! interveni femeia în vârstă cu o voce răstită. Ești prea curioasă. Nu e treaba ta.

Dar copila o mânca din ochi pe Yasumi de o bună bucată de vreme, așa că aceasta din urmă pricepu că fata murea de nerăbdare să afle mai multe.

– Nu e prea curioasă, rosti ea, zâmbindu-i doamnei mai în vârstă. Sunt tare bucuroasă că v-am întâlnit, căci asta îmi va permite, cu voia dumneavoastră, să rămân și să dorm lângă tabără, nu departe de grupul vostru. Așa, îmi va fi mai puțin teamă. Se spune că munții aceștia colcăie de hoți.

– Hoți! exclamă tânăra Kamiya. Ai la tine bani, aur, ceva care să-i ispitească? Căci noi, noi nu avem decât cântecele din minte și dansul din trupurile noastre. În afară de astea, nu avem nimic.

– Eu nici atât, făcu Yasumi râzând.

Apoi arătă cu degetul spre sacul ei.

– Nu mi-am luat decât o pătură, bolul, beţişoarele şi micul meu altar budist. Ah! am uitat de sabia scurtă pentru apărare şi chimonoul de schimb.

– Asta-i tot? se interesă Somemari-Sen.

– Nu, am uitat şi de evantaiul pe care-l voi folosi ca să îi vrăjesc pe tinerii domni.

Toate fetele izbucniră în hohote.

– Domnii de la curte sunt atât de frumoşi, încât trei dintre noi s-au îndrăgostit. Aşa că maica Susaka s-a speriat şi am plecat mai repede decât era plănuit.

Fetele vizate încercară să se apere de atacurile tovarăşelor, stârnind astfel un hohot general de râs. Copilele arătară cu degetul înspre o fată înaltă, ale cărei plete îi ascundeau tot bustul, îmbrăcată cu o robă largă şi un chimonou, cu picioarele încă goale în apa îngheţată care susura pe stânci. Cea arătată cu degetul nu le băgă în seamă şi îşi feri privirea.

– Ea e cea mai îndrăgostită. Da! Ea e. De când l-a văzut pe prinţul Tamekata, nu mai doarme nopţile.

Neluând în seamă gluma, copila ridică din umeri şi începu să cânte. Avea un glas dulce şi cristalin. În scurt timp, i se alăturară alte două voci şi, după câteva clipe, toate fetele cântau.

– Se mai potolesc şi ele dacă îşi intonează cântecele şi dansează. Hai să le lăsăm şi vino să-mi spui ce te-a adus pe drumuri. După aceea, o să mergem la culcare şi mâine va porni fiecare pe drumul ei. Ca şi pe tine, copila mea, şi pe noi ne aşteaptă o călătorie

lungă. Trebuie să ajungem în Nord, în provincia Kosuke, unde suntem aşteptate pentru marile procesiuni ale sărbătorii lunii Fără Lună.

– Dar cântăreţele din provincia de Nord nu sunt sacre?

– Noi suntem un grup aparte, cu toate că aparţinem de Amida Buddha din Paradisul Vestului. Dar cântăm melodii vechi şi dansăm pe arii care nu sunt sacre. Sunt numite *imayo*[1]. Sunt cântecele pe care le-au născocit cântăreţele de odinioară. Folclorul nostru e cât se poate de bogat şi să nu îţi închipui că suntem mai prejos de cântăreţele din Cetatea Regală, dimpotrivă. Tocmai pentru cultura noastră străveche ne cheamă la curtea din Kyoto an de an.

– Călătoriţi mult?

– Suntem mereu pe drum. Dăm reprezentaţii în toate marile oraşe, de la Nord la Sud. Toate templele ne cunosc, ne adăpostesc, ne invită. Programul nostru e adesea tare încărcat, dar fetele mele sunt zdravene. Dacă nu întârzii pe drum, vei fi la Kyoto înainte de sfârşitul iernii, copila mea. Îţi doresc să-ţi afli acolo toată fericirea la care visezi.

– Vai, suspină Yasumi, tare mă tem că fericirea asta se va lăsa mult aşteptată.

– Atunci, îţi doresc mult noroc.

---

[1] În japoneză, „ imayo" înseamnă „modern"; termen care denumea, în perioada Heian de mijloc, cântecele în limba japoneză al căror text era compus dintr-o unitate stabilă, alcătuită din patru versuri, fiecare având şapte plus cinci silabe (n. tr.).

Cântecele și dansurile s-au prelungit până târziu, în noapte. După aceea, Yasumi, acceptată cu gingășie în mijlocul cântărețelor, adormi alături de ele. Strânse unele în altele sub corturile mari fixate în nisip, fetele s-au trezit în șuieratul gheizerului care-și scuipa șiroaiele de apă înghețată.

După ce toată lumea și-a făcut bagajul, fetele au îmbrățișat-o pe Yasumi și i-au urat noroc.

– Păzește-te de râul Fuji, copila mea, îi spuse maica cea vârstnică la despărțire. Pare calm, dar e tot numai clocot. Abia dacă-l vezi țâșnind din munte. Nimeni nu se păzește îndeajuns de el. Traversează-l într-un loc cât mai îngust.

Yasumi clătină din cap.

– Voi ține minte.

Multă vreme bătrâna îi făcu semn cu mâna; apoi, când nu mai fu decât un punct mărunt alături de celelalte cântărețe, Yasumi o luă spre sud-est. De câte ori se trezea singură, față în față cu necazul ei, i se strângea inima. Se încurajă cu gândul la prietena ei Mitsuka, pe care o va revedea de îndată ce va trece obstacolul râului Fuji.

*

Avea și de ce să fie copleșită de priveliște! Yasumi era fermecată! Nu avusese niciodată în fața ochilor o asemenea priveliște și, cu toate astea, își putea aminti de atâtea splendori, de atâtea frumuseți pe lângă care trecuse, pe care le admirase! Acest spectacol era magic,

ireal, îți copleșea trupul și sufletul deopotrivă, până ce se topea în tine și se amesteca astfel cu toate simțurile tale.

Muntele Fuji se afla în provincia în care tocmai intrase. Odată trecute cele două râuri și bariera care le despărțea, în mijloc îți răsărea dinainte muntele, de un albastru intens, acoperit de zăpezi eterne. Semăna cu o nobilă doamnă de la curte, a cărei mantie mov era luminoasă dimineața și purpurie seara. O femeie cu o ținută măreață, care ar fi aruncat pe umerii acestei mantii imense și colorate un văl de o neînchipuită albeață.

Aburul se înălța de pe podiș până spre culme, iar seara, flăcări vii își proiectau strălucirea în văzduh. Cine și-ar putea închipui îmbinarea dintre zăpada înghețată și foc, acest imens rug al universului? Cine și-ar putea explica acest fenomen fascinant? Se spunea că zeii se adunau în vârful muntelui Fuji pentru a hotărî împreună marile întâmplări ce aveau să se abată peste oameni. De altminteri, tot privind spre culme, lui Yasumi i se păru că vede chipul binevoitor al zeilor care o vor ajuta fără putință de tăgadă.

În jurul muntelui Fuji se înălțau vălătuci de fum care ba se ridicau, ba se lungeau, ba se risipeau, rotocoale ușoare, îngreunate doar de multele sentimente ale celor care le priveau. De sus până jos, cădea o zăpadă orbitoare și, chiar în mijlocul crestei, focul își scuipa flăcările. Vai! Cum ar putea Yasumi să uite vreodată un astfel de spectacol?

I-au trebuit zile întregi pentru a se despărți de această viziune de vis; deodată, în fața ei, s-a ivit râul

Fuji, care cobora de pe munte cu unda lui iute. Dar nu mugea, nu fierbea. Sălta, se învârtea, se înspuma. Îţi venea să te arunci în albia lui, aşa de senină şi lipsită de primejdii părea.

Prevenită de conducătoarea dansatoarelor că bine ar fi să se arate neîncrezătoare faţă de acest râu, Yasumi merse de-a lungul lui până spre capăt, când nu mai era decât un firicel subţire, pe care îl putu lesne traversa. Dar fu nevoită să se întoarcă îndărăt pe malul celălalt pentru a ajunge la Kyomigaseki, căci coborâse prea mult în vale.

În partea stângă, se zărea marea, dantelată de spuma albă a valurilor. De-a lungul plajei de nisip, se înghesuiau câteva case. Paznicii maritimi erau la posturi ici şi colo, supraveghind trecerea. Yasumi fu oprită de mai multe ori, luată la întrebări, apoi lăsată în pace, aşa că putu în cele din urmă să-şi vadă de drum.

Casele erau joase, construite pe stâlpi, cu palisade care se întindeau câteodată până la mare. În ciuda oştenelii, Yasumi refuză să se oprească, căci ştia că, în nici o zi, va fi la Tagonura, unde Mitsuka o va întâmpina cu bucurie şi uimire.

Nerăbdătoare să-şi revadă prietena, Yasumi călători toată noaptea. Nu se opri decât ca să ciugulească vreo câţiva creveţi adunaţi de pe marginea plajei. Luna era atât de strălucitoare, că îi vedea cum sar în apă. Nu avea decât să aplece braţele, să întindă mâna, să strângă degetele şi să prindă trei, patru.

Merse atât de iute, uitând de oboseală, fredonând chiar o melodie străveche pe care o cântau dansatoarele

de la stânca găurită a lui Iwatsubo, încât dimineaţa ajunse la Tagonura. Valurile se înălţau acum cu o asemenea putere, încât Yasumi se întrebă dacă nu cumva o altă mare, dezlănţuită şi furioasă, nu a înlocuit mareea nocturnă liniştită şi calmă de-a lungul căreia mersese toată noaptea.

Dar Yasumi, care nu se odihnise deloc în noaptea aceea, se sforţase peste puterile ei. Simţi că îşi pierde vlaga şi nu mai fu în stare să facă niciun pas. Îşi azvârli sacul şi plosca, se lungi pe nisip şi adormi pe loc. Nu se mai gândea la nimic, nici măcar că, la trezire, o va vedea pe Mitsuka.

Cu toate acestea, o visă: îi era bine cunoscută plăcerea prietenei ei de a veni pe plajă dis-de-dimineaţă, în căutare de scoici de forme şi culori neobişnuite. Făcea din ele coliere pe care le vindea la piaţa din sat unde, printre tarabele cu crabi, anghile, calamari şi cambule, se iţeau astfel de bijuterii din toate soiurile de cochilii.

Poate Yasumi îşi va fi închipuit că Mitsuka va trece pe acolo şi o va găsi dormind aşa, pe nisip, între valurile mării şi câmpul cu bujori. Aşa că, atunci când s-a trezit, nu a fost deloc uimită să vadă chipul prietenei sale aplecat deasupra ei.

CAPITOLUL III

– Mitsuka! murmură Yasumi, care se afla în continuare în negurile somnului. Ştiam că vei veni.

– Oh! Yasu! N-ai mai avut putere să ajungi până la mine? Unde-ţi sunt căruţa şi boul?

Yasumi fu înecată de un suspin, unul în care se amestecau durerea şi bucuria nesfârşită de a-şi revedea prietena. Prietena ei! Care-i era ca o soră! Măcar soră de lapte! Împrejurările au fost cel puţin stranii, la fel şi destinul care le-a fost alături, chiar dacă, acum, acelaşi destin părea a le fi părăsit întrucâtva. Mama lui Mitsuka o hrănise odinioară la sânul ei atunci când Hatsu, propria ei mamă, prea tulburată de plecarea soţului, nu a avut îndeajuns lapte pentru a-şi alăpta copila. Atunci, unchiul Kishu le-a trimis pe Hatsu şi pe mica Yasumi în provincia Totoomi, la Tagonura, unde soţia unui pescar pe care-l cunoştea din tinereţe tocmai născuse.

Soyo Asatori le-a alăptat pe cele două copile, iar în acest răstimp, doamna Hatsu încerca să se vindece de pe urma amărăciunilor și durerilor ei. De atunci, Yasumi venea în fiecare an la Tagonura și stătea aici toată luna Spicului de Orez, care începea toamna. La acea vreme, marea începea să se umfle și urmau revărsările. Pești erau din belșug atunci și pescarii puteau încă să îi prindă cu plasa, cu harponul sau cu mâna. După ce trecea această perioadă, se dezlănțuia potopul, năvăleau apele, iar pescuitul devenea prea periculos pentru oameni.

– Am venit pe jos, șopti Yasumi.

– Ce spui acolo? Și măgarul? Catârul? Calul tău?

– Nu mai am nimic.

– Dar...

– Mitsuka! Ascultă-mă bine! Mama a murit. La fel și unchiul meu.

Și amândouă izbucniră în lacrimi. Una în brațele celeilalte, erau cutremurate de aceeași durere și respirau același aer venit din larg, care le aducea miresmele proaspete ale mării.

– Dar, Yasumi! De ce nu ne-ai anunțat?

– Nu mai am nimic, Mitsu! Nimic, în afară de sacul și plosca asta! Uite! Asta e toată averea mea. Acum, ai mai multe decât mine.

Izbucni în râs, încercând să își înăbușe un nou suspin. Apoi, cu un gest sfârșit și indiferent, goli conținutul sacului pe pământ.

Pe jos, se îngrămădiră, claie peste grămadă, toate lucrușoarele ei: chimonoul mamei, oglinda din metal

lustruit, evantaiul frumos dat cu lac purpuriu pe care era zugrăvit un asfinţit de soare, sabia scurtă a unchiului ei potrivită cu grijă în teaca din piele neagră şi care, cum bine se ştie, îi fusese deja de ajutor, micul altar budist, bolul şi cele două perechi de beţişoare, ale ei şi cele date de mama lui Sumeko.

– Uite! spuse ea, făcând un gest vag asupra grămezii de lucruri pe care se şi apucă să le pună la loc în sac. Nu tu cal, nu tu căruţă cu bou, nu tu un biet măgar ca să mă pot mişca. Nimic, Mitsu! Nimic! Nu mai am absolut nimic. Femeia asta cumplită care a fost soţia unchiului meu m-a aruncat afară.

– Dar ce ai de gând să faci? Unde ai să te duci? Din câte te cunosc eu, nu ai venit aici ca să te închizi la Tagonura!

– Voiam să te văd.

Mitsuka o cuprinse din nou în braţe şi o strânse la piept. Ah! Cât de bine şi plăcut i se părea să simtă căpşorul prietenei sale ghemuit în scobitura umărului ei! Cât de mult o desfăta această clipă preţioasă! Yasumi avea atâta nevoie de ea!

– Ai făcut bine. O să pescuim împreună. Iar eu voi vinde o mulţime de coliere din cochilii. Ai să îţi poţi cumpăra un măgar, căci sunt sigură că la Kyoto vrei să ajungi.

– Da. Aşa am de gând.

– Şi crezi că îi vei putea întâlni pe ai tăi, pe care nu i-ai văzut niciodată?

– Da.

– Atunci, nu de măgar sau de catâr ai tu nevoie. Îți trebuie un cal.

Yasumi se uită la prietena ei cu o neascunsă mirare:

– Un cal! exclamă ea.

– Sigur că da, un cal! Cum ai vrea să te prezinți la curte cocoțată pe o gloabă? Toți domnii, ba chiar și servitorii lor, te vor lua peste picior. Vor râde pe la spatele tău, te vor arăta cu degetul și te vor azvârli pe poartă afară!

– Dar un cal e foarte scump. Cum am să fac?

Mitsuka se eliberă din brațele prietenei sale și își sumeți bustul peste care cădea o tunică simplă, lungă și largă, din bumbac cenușiu, strânsă în talie și purtată direct pe piele. Un strai de o simplitate extremă, pe care fata îl scotea când plonja în valuri pentru a prinde pești cu degetele ei agile.

– Tu ai spus-o adineauri! făcu ea pe un ton șăgalnic. Vei pescui cu mine și eu voi vinde coliere la piața din Tagonura și, dacă va fi nevoie, vom merge și în Numajiri. Țărmul Oi e înțesat de sate în care sunt mai mulți țărani decât pe aici. La noi, barierele din Kyomigaseki împiedică oamenii să circule.

– Și de unde mi-aș putea cumpăra un cal, dacă aș avea cu ce să-l plătesc?

– Te-ai putea duce să cauți unul la Opt Poduri, în provincia Mikawa, unde e un târg mare de animale. Tata se duce acolo la fiecare început de sezon ca să aducă un cocoș.

– Aha, da, un cocoș...

Niciodată Yasumi nu s-a putut obișnui cu singura plăcere pe care și-o îngăduia tatăl lui Mitsuka: să parieze pe cocoșul lui împotriva cocoșului unui adversar. Astfel de lupte îi aduceau o mică avere proprietarului zburătoarei învingătoare și, e drept, uneori se întâmpla să câștige cocoșul lui Soyo Sutaku. Dar se mai întâmpla să și piardă. Iar în acest caz, Soyo pierdea și cocoșul, căci lupta era pe viață și pe moarte. Așa că trebuia să își cumpere un altul și, cum venitul lui de pescar era mult prea mic, nu își permitea cocoșul decât în perioada revărsărilor, când pescuitul era mai spornic.

Dar Soyo era cel mai tare din sat în domeniul luptelor de cocoși și toți veneau la el să-i ceară sfatul.

*

După ce fetele au intrat în casa mică a pescarului, iar Soyo Asatori a strâns-o pe Yasumi în brațe, tânăra a regăsit în scurtă vreme atmosfera caldă, familială, pe care o aprecia atât de mult în fiecare an.

– Mama ta m-a ajutat mult, Yasumi, rosti Asatori, privind-o cu drag pe tânără. E firesc ca și noi, la rândul nostru, să îți purtăm de grijă. Dacă nu mai ai nici de unele, poți rămâne aici cât timp vei voi. Nu pleca spre Kyoto prea repede. Fă-ți un plan mai temeinic.

– Atât de mult îmi doream să vă revăd. Pentru mine, aceasta e o etapă pe care trebuia s-o împlinesc înainte de a trece la cealaltă.

– Da! încuviinţă Asatori clătinând din cap. Cea care te va purta către familia ta. Nu uita, Yasumi: mama ta mi-a spus întotdeauna că fraţii tăi nu ar ridica un deget pentru tine!

– Dar tatăl meu!

Asatori ridică din umeri.

– Ar fi putut să facă deja ceva!

– Dar nu ştie că soţia lui legitimă e moartă!

– Moartă sau nu, Yasumi, asta nu l-a împiedicat să îşi ia ce concubine a avut chef, şi care i-au dăruit fii pe care îi creşte la palat ca şi cum ar fi copiii unei soţii legitime. Nu ţi-e teamă că băieţii ăştia te vor alunga plini de dispreţ?

– Nu! Nu mi-e teamă. În sfârşit, nu de asta mi-e teamă.

– Dar de ce ţi-e teamă?

– Ştiu că voi intra în palat pentru a mă face recunoscută şi nu fraţii mei vor fi aceia care vor avea puterea de a mă arunca afară. În schimb, dacă vor dori să mă marginalizeze, nu vor şovăi să dezgroape scandalul pornit de bunicul meu, care s-a luptat cu un Taira. Şi îi vor umili din nou pe cei din familia Fujiwara, din care mă trag.

Ascultând aceste cuvine, Asatori pricepu că Yasumi se va aşeza întru totul sub semnul înţelepciunii. Nu va face nimic din ceea ce ar risca să zădărnicească greaua însărcinare pe care şi-o luase: reabilitarea, la curte, a membrilor Fujiwara din familia ei. Asatori o cunoştea pe Yasumi la fel de bine ca pe Mitsuka, doar le alăptase pe amândouă cu acelaşi lapte, care

le dăltuise după chipul şi asemănarea ei: blânde, înţelepte şi inteligente. De aceea murmură, întorcându-se spre Yasumi:

– Acum, sunt întrucâtva mama ta.

Yasumi încuviinţă încetişor din cap şi îşi scăldă privirea în ochii doicii. Erau senini şi modeşti, asemenea vieţii liniştite a pescarilor.

– Ai dreptate, Asatori, nimic nu trebuie să îmi tulbure planurile, şi nici nu e bine să le zădărnicesc, să le dau peste cap cu gesturi, fapte sau mişcări neaşteptate. Aşa că voi rămâne la voi cât timp va fi nevoie şi vă voi ajuta la pescuit, dacă tot e sezonul revărsărilor.

Sutaku nu spunea nimic. De acord cu soţia lui, clătina şi el încetişor din cap, subliniind că şi de această dată Asatori rostise cele mai potrivite cuvinte. Da, Yasumi va rămâne o vreme la Tagonura. Acum, când era la jumătatea drumului, nu avea niciun rost să facă lucrurile în pripă, fără să cântărească îndelung şi să stăpânească fiecare amănunt. Nici nu încăpea vorbă, nu se putea să fie expulzată de la curtea din Kyoto înainte de a se face recunoscută cum se cuvine. Dar, pentru asta, trebuia să ştie să îşi joace toate atuurile, iar Mitsuka avusese mare dreptate când spusese că prietena ei nu putea apărea la curte călare pe un măgar sau pe un catâr. Înainte de a pleca, va trebui să se gândească serios să îşi cumpere un cal.

Mitsuka îngenunchease lângă Yasumi şi îi dădea bolurile mici în care marinau legumele şi bucăţelele

de peşte; şi, ca şi cum prietena ei i-ar fi citit ultimele gânduri, copila rosti privindu-şi tatăl:

– Vom merge împreună la pescuit, zise ducându-şi la gură beţişoarele. Din vânzarea peştelui pe care-l va prinde, Yasumi îşi va putea lua un cal.

– Atunci, prietena ta are mare noroc, căci se zvoneşte că va fi un pescuit bogat sezonul ăsta. Revărsările nu sunt nici prea puternice, nici prea slabe. Ar trebui să fie peşte din belşug. Poate îmi voi putea cumpăra şi eu un alt cocoş!

– Dar ai deja unul! se împotrivi soţia lui.

– Dacă pierde următoarea luptă, voi avea unul de schimb. Nu uita că, după pescuitul de la această revărsare, va trebui să o aşteptăm pe cea de anul viitor. Nu vreau să risc să rămân fără cocoş un an întreg.

– Tu, dragul meu Soyo, i-o trânti Asatori ridicând glasul, ai fi în stare să ne aduci la sapă de lemn cumpărând cocoşi în loc de capre bune, care ne pot da lapte şi brânză. Mai joacă o dată şi după aceea renunţă. Ne vom mulţumi să trăim doar din vânzarea peştelui. Putem pescui cu mâinile goale, cu plasa sau cu harponul.

Sutaku ridică din umeri şi preferă să nu spună nimic. Aceasta era singura pricină de gâlceavă cu nevasta lui. Bărbatul nu ridicase niciodată vocea la ea, nici nu încercase să se împotrivească. Cu toate astea, de făcut, tot ce îl tăia capul făcea! Nu renunţase niciodată la luptele lui de cocoşi. A-l pune să renunţe la singura lui plăcere era ca şi cum i-ar smulge cineva inima din piept.

El știa prea bine că cel mai spornic pescuit era cel cu mâinile goale. Iar fiica lui îmbătrânea și nu va mai avea multă vreme agilitatea care i-a permis să înfăptuiască adevărate minuni. Oare de câte ori nu urcase ea în barcă, atunci când trăgea de sfoara cu care o legase de picior, cu câte un pește pe care abia îl putea ține în mâini, de mare ce era? Iar el îl vindea scump mai apoi.

Vremurile astea se vor termina într-o bună zi, iar atunci Asatori va fi poate bucuroasă să vadă cum zuruiesc pe masă monedele care îi vor încorona victoriile la luptele de cocoși. Soyo Sutaku știa prea bine că, cel puțin în acest domeniu, cugetarea lui era cea mai sigură din sat, sfaturile lui se dovedeau a fi cele mai bune, iar ochiul lui nu își pierduse nimic din vioiciune și pricepere când își antrena cocoșii pentru lupte. Însă bărbatul hotărî să tacă și să le lase pe cele trei femei să-și continue discuția.

Yasumi era mirată să își vadă prietena mâncând cu atâta delicatețe. Lua între vârfurile bețișoarelor câte o bucățică foarte mică și o ducea cu nesfârșită grijă la buze. Mânca atât de puțin! Mai curând ciugulea, și asta doar pentru a nu se îngrășa. Căci grăsimea nu se potrivea cu pescuitul prin scufundare. Cât despre Yasumi, nu s-ar putea spune că lungile zile fără mâncare i-ar fi îngreunat trupul. Promise așadar că își vor măsura puterile la pescuit.

– Știu că un cal costă mult. Va trebui să prind pești mari, cu carne fină, spuse Yasumi cu o voce din care răzbătea emoția.

– Un cal bun, răspunse Asatori, este la fel de scump ca un cocoș zdravăn de luptă, asta în cazul în care alegi unul câștigător.

Se întoarse spre soțul ei.

– Îi datorăm un cal copilei ăsteia, chiar dacă nu ne va aduce niciun pește. Nu uita, Soyo, că mulțumită mamei și unchiului ei suntem azi pe picioarele noastre. Adu-ți aminte cum plecai odinioară pe mare zile și nopți de-a rândul, iar peștii tăi se duceau toți la stăpânul pentru care munceai.

Da! Soția lui avea dreptate. Întoarse capul spre Yasumi, care își termina turta din orez coaptă la aburi.

– Mănâncă, fiica mea, și culcă-te devreme. În zori, vom pleca la pescuit de bibani.

*

A doua zi dimineața, bine hrănită, odihnită, Yasumi era pregătită să înfrunte marea alături de Mitsuka. Se simțea de două ori mai motivată acum să-și asume acest risc care, an după an, îi permitea să își ajute prietenii pescari. Numai că, de data asta, o va face pentru a-și putea cumpăra un cal și pentru a intra cu demnitate în palatul împăratului și al împărătesei Akiko.

Cum au ajuns pe mal, au cântărit din priviri înălțimea și puterea valurilor. Crestele lor albite de spumă se izbeau cu putere de nisipul ud, producând un vuiet neliniștitor, sinistru pentru pescari.

– Marea e agitată în dimineața asta, murmură Sutaku cu un aer îngrijorat. Fetelor, va trebui să urcați

rapid la suprafață, iar tu, Yasumi, fără imprudențe. Căci nu ai îndemânarea și rezistența lui Mitsuka. Rămâi în spate și, dacă ți se face frică, las-o pe Mitsuka să conducă. Ea cunoaște munca asta mai bine decât tine.

Pe mal, se zăreau câteva bărci care începuseră deja munca. Unele veneau, altele plecau. Câțiva pescari preferau să lucreze noaptea, crezând că liniștea îi va ajuta în munca lor. Plasele pe care le întindea Sutaku fuseseră puse în noaptea trecută și vor fi scoase în seara următoare, așa că, în timpul dimineții, putea merge cu fata lui să pescuiască prin scufundare.

Fără a fi încă foarte însuflețită, zarva de pe plajă începea să se facă auzită. Sutaku scoase barca mare, gata pregătită. Cele două tinere îl urmară cu picioarele goale, cu câte un inel din trestie strâns în jurul gleznei.

Când barca a fost lansată în valuri, fetele și-au scos robele pentru a înota mai liber. Aveau pe ele doar o cămășuță subțire, care se lipea de piele. Siluetele lor prelungi și fine se agitară în barcă, în vreme ce Sutaku încerca cu greu să o mențină pe linia de plutire, să nu se clatine prea tare pe valuri. După aceea, când barca păru a-și afla cuvenitul echilibru, desfăcu cârligul care închidea inelul de trestie ce le strângea glezna și agăță de el coarda pe care urma să o mânuiască din barcă. Sutaku știa că avea destulă putere ca să țină câte o coardă în fiecare mână, dar de data asta trebuia să facă față și valurilor amenințătoare.

Un val izbi cu putere marginea bărcii și Yasumi fu stropită din cap până-n picioare.

– Mereu păţesc aşa, zise ea râzând. Măcar mi-am luat baia!

Şi, fără a mai aştepta, sări în mare. Mitsuka o urmă imediat, sărind şi ea. Niciodată nu-şi privea Sutaku fiica dispărând astfel în valuri decât cu un ochi înnegurat; îşi recăpăta buna dispoziţie doar când o vedea urcând îndărăt în barcă. Dar momentul acesta era mult prea scurt, căci fata plonja înapoi aproape imediat.

Cele două fete aveau feluri diferite de a se arunca în valuri. Mitsuka, mai pricepută, sărea în apă din picioare, cu gleznele lipite, ceea ce îi permitea să surprindă mai bine peştii, să înşface unul şi să îl tragă în sus. În schimb, Yasumi sărea cu capul înainte şi rămânea năucită câteva secunde, înainte de a reacţiona la valurile din jur.

În barcă, în picioare, cu genunchii bine depărtaţi pentru a-şi ţine echilibrul, cu corzile în mâini, Sutaku nu scăpa din ochi locul unde săriseră cele două fete. Când simţea una dintre corzi fremătând, ştia că a venit momentul să o tragă la el. Atunci se apleca şi se ajuta de un piron gros, agăţat de barcă, ce ţinea coarda înfăşurată. Văzu cu uimire că cea care fremătă prima fu coarda lui Yasumi; avu mare grijă să nu o răstoarne pe fata care urca. Tot trăgând coarda, îi văzu apărând capul. Avea părul prins şi înnodat la spate, pentru a nu o stânjeni în niciun fel. Îi zări chipul zâmbitor, căci ţinea în braţe o anghilă enormă. O ţinea strânsă la piept, cu mâinile îndoite, ca nu cumva să îi scape, ceea ce se întâmpla adesea, dacă peştele era ţinut fără prea multă grijă.

Apoi Mitsuka fu cea care trase de coardă, cerând să urce. Cele două braţe ale lui Sutaku trebuiau neapărat să aducă la suprafaţă trupurile tinerelor, căci Yasumi nu reuşea să urce în barcă, având amândouă mâinile ocupate cu peştele. Sutaku respiră adânc şi trase de coardă. Dacă ar fi lăsat coarda care o ţinea pe Yasumi, fata ar fi căzut îndărăt în vârtejul valurilor.

Când se ivi şi capul lui Mitsuka, trase mai tare de cealaltă coardă şi fata lui apăru cu un biban între mâini. Nu mai putea de bucurie. Suplă, agilă, antrenată zilnic cu asemenea exerciţiu, fu în barcă înainte ca tovarăşa ei să izbutească să treacă peste bord cu anghila în mâini. Doar când Mitsuka îi luă peştele din mâini izbuti să se caţere în ambarcaţiunea fragilă.

– E grozav, fetelor, se bucură Sutaku. Încă vreo câţiva ca ăştia şi vânzările or să meargă ca unse!

Al doilea salt al lui Yasumi fu mai bine studiat, iar al treilea fu aproape perfect. Reuşea să înşface un biban de îndată ce sărea în apă şi trăgea imediat de coardă pentru ca Sutaku să o aducă la suprafaţă. De câteva ori, prada i-a scăpat din mâini şi a trebuit să sară din nou dar, neavând dexteritatea tovarăşei ei, a rămas iute fără aer şi nu a putut sta prea mult sub apă.

Mitsuka îşi făcea treaba cu o extraordinară artă. Silueta ei apărea, dispărea, iar prăzile uriaşe se îngrămădeau pe fundul bărcii care se îngreuna văzând cu ochii. Sutaku fu nevoit să îşi golească de trei ori ambarcaţiunea, ca să nu devină mult prea greoaie. Înghesui peştii în coşuri mari din nuiele împletite pe care le lăsă pe marginea plajei.

La fiecare dintre aceste transporturi, fetele se bucurau de o binemeritată odihnă. Yasumi se așeza pe nisip și își freca glezna. Pielea ei părea mai delicată decât cea a prietenei sale, care fără îndoială se tăbăcise în zona cu pricina, căci de multă vreme nu mai simțea durerea.

Apoi Sutaku lăsa din nou barca la apă și fetele o luau de la capăt. Plonjau și urcau iar și iar. Nu se opreau decât atunci când nu mai puteau respira. De altminteri, mareea începuse să scadă și peștii o luaseră îndărăt spre larg.

Dar prada acelei dimineți fu uimitoare: zeci de bibani, cambule și anghile mari.

*

Piața din Tagonura viermuia de lume, tarabe și negustori de mărunțișuri. Mulți veneau din satele învecinate pentru a-și vinde aici roadele recoltei sau ale pescuitului.

Întinzându-se de-a lungul lizierei orașului, piața răsuna de mii de zgomote. Alți și alți oameni treceau permanent pe acolo în căutarea nu știu cărui obiect sau flecușteț care nu era de găsit nicăieri în altă parte. Firește, din piață nu lipsea mâncarea, căci la tot pasul dădeai peste lăzi pline cu pește. În fundul coșurilor din paie împletite sau în tărtăcuțele din răchită, negustorii puseseră găleți cu apă în care crabi mari, maronii, se cățărau unii peste alții agitându-și cleștii. Pe alge proaspete, creveții fojgăiau alături de peștișori

mărunței, care încă zvâcneau. Anghilele se unduiau, iar bibanii și cambulele încă vii fixau trecătorii cu ochii lor mari, rotunzi. Toate acestea erau menite să îi arate trecătorului că marfa fusese cu adevărat pescuită chiar în acea dimineață.

Una lângă alta, se înșirau cerealele: orez alb și orez brun, frunze de ceai, grăunțe de susan, ghimbir, soia, fasole roșie, varză de China și rădăcini scobite de lotus. Parfumurile lor se luau la întrecere cu miresmele marine ale peștilor.

În spate, tarabele ofereau trecătorilor grauri și lăcuste prăjite. Aburul mâncărurilor puse la fiert, fumul cărnurilor la rotisor învăluiau mulțimea viermuitoare. Vârtejurile de miresme pluteau deasupra tarabelor și strigătele îi asurzeau pe vânzători și cumpărători până hăt, departe, în marginea satului.

Unii amețeau atât din cauza zarvei, cât și datorită îndemânării jonglerilor care aruncau în aer mingi rotunde, ori poate din cauza încrâncenării cu care menestrelii chinuiau tamburinele pe care le țineau în mâini și le izbeau unele de altele. Însuflețită de uimire sau de fascinație, mulțimea de gură-cască devenea trup și suflet cu cântăreții: își învârtea ochii, îi mijea, îi deschidea larg, îi rotunjea, de parcă s-ar fi aflat pe scena unui teatru în fața unui public entuziast. Nici nu mai știai care era clovnul și care spectatorul.

Ierburile aromatice, risipite prin toată piața, împrăștiau în aer efluvii care luau cu asalt nările mai delicate: creson, gențiană, valeriană, muguri de bambus,

obligeană, pătrunjel, măcriș. Erau legate în mănunchiuri prinse strâns unele de altele.

Tot ceea ce și-ar fi putut dori lăcomia oamenilor se găsea aici, în această piață. Fructe proaspete, fructe uscate, dulciuri din pastă de susan, prăjituri din soia, turtițe din orez; și niciun vânzător nu uita să strige că marfa lui era cea mai bună din țară.

După toată această prezentare de alimente, urmau împletiturile și coșurile din nuiele, plasele de pește și uneltele din lemn. Apoi sandalele și veșmintele. Tunici ample, rochii, fuste, chimonouri din pânză grosolană sau dintr-o țesătură gofrată. Uneori, câte un obiect ceva mai luxos ieșea în evidență și atrăgea invidia negustorilor din vecinătate. Un obi din satin cu flori brodate cu fir de mătase, o oglindă din metal lustruit, un evantai decorat cu frunze de salcie, un cufăr dat cu lac negru, un suport pentru fierbător cu un trepied din fier forjat, un paravan cu cinci panouri, împodobit cu fluturi sau flori exotice.

Așa arăta piața din Tagonura! Asatori și fiica ei, care o însoțeau în acea zi pe Yasumi, au pătruns în piața satului ca niște adevărate cuceritoare. Doar erau obișnuite, se duceau acolo de două ori pe săptămână să-și vândă marfa dobândită din pescuit! Sutaku încropise în spatele casei un fel de acvariu pe care-l umplea zilnic cu apă proaspătă, pentru a-și ține peștii în viață până la următoarea vânzare. Câteodată, câte un angrosist rămas fără marfă sau o fabrică de prin împrejurimi îi cumpăra tot stocul. Prețul pentru

toată marfa era, fără îndoială, mai scăzut, dar cel puțin familia Soyo era sigură că a vândut tot.

Ori de câte ori Sutaku și fata lui aduceau pește, Asatori punea deoparte câte puțin pentru trebuințele lor; și fie îl mâncau proaspăt, fie îl săra, îl afuma și îl conserva pentru iarnă. Iar când venea câte un an mai greu, li se întâmpla să vândă chiar din propriile lor conserve.

– Asatori! Lasă-ne pe noi să vindem peștele, îi spuse Yasumi mamei prietenei sale, după ce au terminat de întins marfa. Bucură-te că sunt eu aici și întoarce-te acasă. Doar ai atâtea de făcut!

– Bine, vă las. Dar să nu stați până seara târziu. Sunt tare îngrijorată când Mitsuka se întoarce târziu acasă.

Alături de bibanii și anghilele lor imense ale căror lungime și grosime nu erau cu nimic mai prejos decât altele asemenea din piață, Mitsuka începu să aranjeze și frumoasele ei coliere din cochilii. Le înșira pe un fir fin, dar zdravăn, tras dintr-o fibră de bambus. Culorile și formele lor erau cu adevărat neobișnuite, căci fata aduna doar cele mai frumoase cochilii, cu gândul de a le vinde cât mai scump.

Nu trecu mult până când peste ele năvăli o ceată de fete obraznice, cu tunici murdare.

– Plecați! strigă Mitsuka după ele, văzând cum puștoaicele încep să se strâmbe, prefăcându-se că îi fură colierele.

– Dacă nu plecați, interveni Yasumi când o văzu pe una dintre ele înșfăcând una dintre cele mai fine brățări, făcută din cochilii sidefate, trandafirii în

mijloc şi în formă de aripi de fluture, chem garda pe care am văzut-o adineauri trecând şi o să vă arunce în puşcărie.

Dar obrăznicătura nu păru deloc înspăimântată şi o luă la goană cu brăţara lor, urmată de toată ceata care urla de mama focului.

– Lasă-mă pe mine, strigă Yasumi către prietena ei, ştiu să mă apăr mai bine decât tine. Tu vezi de peşti, eu mă întorc imediat.

Şi o luă la fugă după hoţomancele alea mici. Dar copilițele erau agere, aşa că Yasumi le pierdu iute din ochi, ba, mai mult, se rătăci ea însăşi.

Bombănind, fu nevoită să îşi caute calea îndărăt şi, după ce o găsi, se întoarse furioasă la taraba lor.

– Pfffui! Aşa e mereu, îi explică Mitsuka, de fiecare dată mi se fură câte ceva. Uneori, reuşesc să prind hoţomanca, dar de cele mai multe ori îmi scapă. Nu fi îngrijorată, nu se mai întorc niciodată în ziua în care au săvârşit deja o hoţie.

Cântări apoi din priviri întreaga tarabă:

– Îmi rămân destule ca să fiu şi eu mulţumită!

– A voastră este, nu-i aşa? auziră ele o voce răsunând în spatele lor.

Yasumi se întoarse prima:

– Kasumo! exclamă ea.

– Ţi-am spus că ne vom reîntâlni în piaţa din Tagonura.

Pline de uimire, fetele se holbau la tânărul pescar din Ashigara. Le întindea mica brăţară din cochilii din vârful degetelor.

– Mi se pare că e a ta, domnișoară Soyo.

Descoperindu-și dinții albi într-un zâmbet larg, se apropie de fete, le înfățișă chipul tăbăcit de briza mării și doi ochi negri, scânteietori și maliționi. Avea fruntea înaltă, umerii rotunzi, corpul musculos... ce mai, Kasumo era un băiat mândru și frumos.

– Da, a mea e, răspunse Mitsuka întinzând mâna fină pentru a lua brățara. Cum ai reușit s-o prinzi pe hoțoaica aia?

– Ah! O supravegheam din colțul ochiului.

Yasumi izbucni în râs.

– Mai curând cred că te holbai la Mitsuka de o bună bucată de vreme.

Apoi se întoarse către însoțitoarea ei.

– Mitsu! continuă ea râzând, acest tânăr pescar dorește să îți vorbească de multă vreme. Nu știu ce are să îți spună, dar știu că îl intimidezi, nu glumă. Nu îndrăznește să-ți vorbească pentru că nu ești niciodată singură.

După care se întoarse către tânărul pescar:

– Pot să te asigur că nu are niciun curtezan.

Kasumo era un băiat frumușel. Stătea acolo, în picioare în fața lui Mitsuka, și o fixa aproape cu obrăznicie, căutând în ochii ei o licărire de care să se agațe.

Silueta lui înaltă, cu o alură agilă, care părea mereu gata să sară, să țâșnească, și chipul lui mobil atrăgeau toate privirile. Mitsuka îl zărise deja de mai multe ori prin piața din Tagonura, dar nici ea nu îndrăznise să îi vorbească. Băiatul bătea piața în lung și-n lat, mereu singur, dar Mitsuka era de fiecare dată păzită

de mama ei. Într-o zi, Sutaku i-a spus că flăcăul era pescar, iar satul lui se afla la poalele munților Ashigara.

– Mitsu! glăsui din nou Yasumi, arătând spre tânăr, ți-l prezint pe Kasumo.

– Ne cunoaștem, răspunse Mitsuka.

– E din Kyomigaseki, satul de la poalele munților Ashigara. Fără el, nu cred că aș fi avut voie să îmi petrec noaptea în cabana prietenului său Heido. Și mai cred că burta mea ar fi rămas dureros de goală în vreme ce m-aș fi uitat la ei toți cum înfulecă dintr-un pește prăjit atât de gustos.

– Doar nu era să te lăsăm singură și înfometată pe o plajă pe care nu o cunoșteai, în timp ce noi mâncam și povesteam de-ale noastre.

Vorbind, băiatul se uita la Mitsuka. Tânăra îl cântărea fără să clipească. Era aparent calmă, doar o ușoară roșeață îi însuflețea obrajii de obicei palizi; Yasumo își dădu seama că inima prietenei ei bătea nebunește.

– Uite, domnișoară Soyo, ține brățara, îi spuse din nou tânărul pescar lui Mitsuka, care nu își luase încă bijuteria.

El o lăsă să alunece în palma ei.

– Păstreaz-o. O meriți cu vârf și-ndesat. Dacă vrei, vei putea să o vinzi. Uite! spuse ea arătându-i taraba cu un gest larg, mai am desule.

– Atunci, zise Kasumo cu un aer cât se poate de serios, lasă-mă să ți-o dăruiesc ție și să te rog să nu o vinzi niciodată.

Atenția delicată a tânărului o vrăji pe Mitsuka: îi dărui un zâmbet fermecător și îi întinse încheietura.

– Nu mă voi mai despărți de ea. Prinde-mi-o.

Ea văzu mâna tânărului tremurând puțin, dar i-o prinse totuși cu siguranță și, mai ales, cu o mare delicatețe.

– Ai cele mai frumoase mâini din lume, murmură el.

După care dădu drumul brațului fetei. Mâinile lui recăzură de-a lungul tunicii din bumbac. Jos, pe sub pantalonii largi, se iteau două tălpi încălțate cu sandale din bambus.

Mitsuka îi zâmbi din nou. Iar lui i se păru că fata are un chip atât de frumos și e atât de grațioasă, încât ridică mâna de parcă ar fi vrut să-i cuprindă iar palma între degetele lui bronzate și puternice.

– Aș putea să vă ajut să vindeți peștii, se oferi el.

– Dar nu ai nimic altceva de făcut?

– Nu! Sunt liber peste zi.

– Atunci, chiar am vrea să ne ajuți, stabili Yasumi. Uite! Stai acolo! Vei fi aproape de Mitsuka și veți putea vorbi cât veți dori.

Au rămas în piața din Tagonura până la căderea nopții. Au vândut totul, și peștii, și colierele din cochilii. Mitsuka nu mai avusese niciodată parte de o zi atât de bună. Au stivuit coșurile goale, și-au îndesat banii în buzunare, au împăturit covoarele și au încărcat totul pe măgarul care se agita nerăbdător, dând din copite.

– Se lasă noaptea și, dacă nu se arată luna...

– Nu te teme, Mitsuka, i-o reteză Yasumi. Sunt obișnuită să umblu noaptea pe drumuri. Iar acum cunosc

atât de bine calea, încât aș putea s-o străbat cu ochii închiși. Mama ta nu va fi îngrijorată, doar ești cu mine.

– Nici pomeneală să vă las singure, se repezi Kasumo. Merg cu voi și vă las la poarta casei.

– Atunci, ai să intri și o să-i cer voie mamei să iei masa cu noi, spuse, la rândul ei, Mitsuka. O meriți cu vârf și-ndesat.

Acum, lucrurile se schimbaseră. Mitsuka îndrăznea să îl privească deschis pe tânăr și să îi vorbească fără reținere. Cel puțin așa își spunea în sinea ei Yasumi, care își observa pe îndelete prietena. Și se gândi că tare i-ar mai fi plăcut ca acești doi îndrăgostiți să se însoțească înainte de plecarea ei spre Kyoto.

*

Kasumo, a cărui intenție era să rămână alături de fete până seara târziu, ceruse permisiunea de a le conduce acasă. Yasumi judecă în mod favorabil rugămintea lui, căci avea o părere bună despre prietenul lui Mitsuka. Doar îi auzise pe pescarii din Ashigara vorbind între ei și spunând că era unul dintre cei mai buni oameni din echipă.

Noaptea se lăsa încetișor, iar mica trupă înainta în ritmul măgarului. Cocoțată în spinarea singurului lor animal, Yasumi își ținea capul sus și bustul semeț, de parcă ar fi călărit cel mai frumos cal de paradă din lume. Cu coșurile goale vârâte unele în altele și legate în șa în fața ei, Yasumi părea a-și călări măgarul într-un trap ușor.

În spatele ei, veneau Mitsuka și Kasumo, ținându-se de mână. Pe un cer de un roșu înflăcărat, se ivise luna. Nici nu se arătase bine astrul nopții, alb și rotund, luminând înălțimile văii care cobora spre casele pescarilor, că tânărul Kasumo își cuprinse drăguța de după talie.

La ceasul acela al lunii Fără Zei de la sfârșitul toamnei, crizantemele începeau să pălească. Lăsându-se legănată de trapul mărunt al măgarului, Yasumi se gândea că, în scurt timp, va trebui să pornească spre Kyoto. Plecase la începutul primăverii și își fixase începutul iernii drept moment de încheiere a călătoriei. Pentru o clipă, o străfulgeră gândul că una ca asta nu va fi cu putință, pentru că un cal bun tot nu avea, în ciuda pescuitului spornic la care și-a adus din plin obolul.

Așadar, Yasumi aștepta să se țină un târg de cai în împrejurimi. Sutaku îi dăduse răsplata, o sumă frumușică, la care Mitsuka adăugase banii făcuți din vânzarea câtorva coliere din scoici, iar Asatori – o mică parte din economiile ei, pentru ca fata să-și poată permite cel mai frumos cal din târg.

Va putea, neîndoielnic, să își cumpere un animal mai de soi decât un măgar pentru a-și face intrarea la curte! Și era cât se poate de hotărâtă să nu își ia te miri ce cal. Va alege unul tânăr, năvalnic, poate chiar un cal de curse, un armăsar mândru și frumos, cu flancurile sensibile, care peste puțină vreme va păși pe pământul aleilor largi din Kyoto, unde se desfășurau cursele.

Căci în mintea lui Yasumi dădeau năvală alte şi alte gânduri. Ce va face dacă va fi respinsă de întreaga familie, ceea ce părea cât se poate de posibil? Cum va trăi? Ştia, desigur, să scrie, să citească, să socotească, ştia să pregătească ceaiul ca nimeni alta, dar şi să încropească minunate aranjamente florale. Dar ce ştia mai bine, chiar era să călărească un armăsar aprig, impetuos, fremătător.

Da! Ce va face dacă porţile palatului se vor închide pentru totdeauna dinaintea ei? Cum se va mai putea face remarcată, apreciată de către o curte care îşi ducea traiul într-un loc în care ea nu va putea pătrunde? Ca să străluceşti, nu e suficient să pregăteşti ceaiul sau să faci buchete de flori prin cartierele bogate ale capitalei, în acele locuri unde va da numai peste doamne distinse, care o vor lua drept o curtezană.

Tot gândindu-se aşa, ajunse la concluzia că va trebui să găsească altceva. De altminteri, nici talentul ei de a socoti repede şi bine cu abacul nu o va duce prea departe, poate doar într-o prăvălie oarecare din piaţă unde nu va câştiga niciodată suficient ca să-şi întreţină calul.

Aşa că gândurile ei au zburat spre alte orizonturi. Cele ale câmpurilor de curse după care se dădeau în vânt toţi demnitarii din Kyoto, în frunte cu împăratul. Se spunea că, în capitală, cursele se ţineau pe Al Doilea Bulevard, căci acolo calea era mai largă şi mai degajată. Nobilii şi seniorii erau cu toţii entuziasmaţi de această distracţie aristocratică. Unchiul ei Kishu, şi el mare amator de curse, a învăţat-o totul despre ele.

Un cal câștigător i-ar aduce bani frumoși, iar doi cai ar dubla miza. Ar fi ciudat ca împăratul să nu vrea să știe mai multe despre cei care câștigă cursele.

Yasumi se întoarse și văzu cuplul de tineri mergând încetișor în spatele ei. Înaintau cu același pas, ținându-se de talie. Mitsuka părea a aprecia această familiaritate. Încântată, lui Yasumi i se păru că prietena ei își luase nu puține libertăți cu tânărul pescar, cât a fost ziua de lungă. Și iată-i acum, pe drumul de întoarcere, cum se țineau înlănțuiți de după talie! Iar luna era atât de frumoasă!

O lună de toamnă, exaltantă, sublimă! Colina care se înălța în fața lor părea făcută din jad alb. Un voal de femeie umflat de-un clar de lună, înclinat spre ceruri. Nu era voalul acela capricios și efemer pe care primăvara îl lasă să plutească, fără a ști unde va cădea, dar nici cel al verii, mai difuz, mai aerat, care se lasă la pământ fără a se mai agita. Nu! Era cel al nopților profunde de toamnă, care cade, în tăcere, într-o magie extraordinară.

Orbitoare și rotundă, era o lună după chipul și asemănarea lui Mitsuka, o lună de toamnă languroasă, îndrăgostită. O lună care pătrundea în inima bărbaților, făcându-i mai potoliți, în armonie cu ei înșiși.

Drumul cobora încet spre casă, pe marginea plajei. Câmpurile de pe partea cealaltă păreau acoperite cu o broderie mătăsoasă, pală, luminată de razele lunii.

Yasumi se gândea la toate astea, impunându-i măgarului un trap ușor. Zâmbea. Iat-o pe Mitsuka îndrăgostindu-se în fața ei!

Când fură dinaintea casei micuțe a familiei Soyo, Asatori se repezi în întâmpinarea lor. La o primă vedere, zări coșurile goale și suspină ușurată. Ce zi frumoasă! Mai bine de opt bibani cărnoși, douăzeci de cambule, două panere pline cu crabi grași și grei, pline ochi, zeci de anghile, calcani cu aripi fremătătoare! Ce zi benefică!

La o a doua privire, o văzu pe Yasumi cocoțată pe măgar. Dar fiica ei unde era? Când își mijì mai bine ochii și străpunse întunericul nopții, o zări. Își simți mâinile tremurând ușor. Un băiat o ținea de talie. Așadar, venise vremea să plece la brațul unui bărbat și să părăsească deja casa părintească? Gândurile ei făcură un salt îndărăt în timp și se văzu pe sine la șaptesprezece ani, în brațele unui Sutaku care se dădea în vânt după ea.

Băiatul luă mâna de după talia fetei și Mitsuka fugi spre mama ei. Ea o privea apropiindu-se.

– Mamă, îl cheamă Kasumo. A fugit după hoțomancele care mi-au furat o brățară. Apoi mi-a adus-o și...

Asatori plecă privirea asupra brățării din scoici pe care Mitsuka o avea la mână. Nu purta niciodată bijuteriile pe care le făcea, prefera să le vândă pe toate și să aducă mai mulți bani familiei sale.

– Și ți-a dăruit-o, fata mea.

– De unde știi?

– Am ghicit când m-am uitat în ochii tăi. Apropie-te, băiatul meu, vei cina cu noi. Am făcut o prăjitură din făină de orez, ar trebui să vă lingeți pe degete. Ești mulțumită, Yasumi? În nici câteva zile, o să îți

poți cumpăra calul. Îl voi ruga pe Sutaku să te însoțească la Opt Poduri, în provincia Mikawa. Acolo e un mare târg de cai, cel mai mare și mai de vază din ținut. De altminteri, de acolo își va putea lua și cocoșul pentru lupta următoare.

*

Cele câteva zile care au urmat au trecut atât de iute, încât, fără să bage de seamă, Yasumi și Sutaku se treziră că și trebuie să plece spre Opt Poduri. Micul câștig al lui Yasumi îi era suficient pentru a-și cumpăra un cal. Așa că preferă să nu mai aștepte și plecă împreună cu Sutaku spre Mikawa.

În ținutul celor Opt Poduri, trebuie să fi fost odinioară opt poduri din lemn care traversau râuri și izvoare, astăzi nu mai era decât unul. Pesemne că fuseseră distruse în vremuri de demult. Acum, trebuiau să traverseze muntele Myaji; arborii lui cu frunze ruginii ardeau în soarele toamnei. O aurora de vis.

– E drumul pe care o vei apuca atunci când vei pleca, îi spuse Sutaku. Uite, merge de-a lungul mării până la Ise. Când te vei afla pe acel drum, înseamnă că vei fi intrat în provincia Owari. Multe vor fi obstacolele care te vor împiedica să înaintezi, dar vei izbândi. Și atunci, îți vei putea spune în sinea ta că, tot înainte și la capătul acestui lung drum, se va încheia și călătoria ta.

Cățărată pe măgar, Yasumi își simți membrele tremurând. Da! Călătoria ei lua acum o cu totul altă

întorsătură. Cea a încheierii. Privi drept înainte. Între Mikawa şi Owari, traversarea va fi grea, fără îndoială, dar va fi ultima parte mai dificilă a periplului. Se spunea că mareele serii urcau până la înălţimea caselor, dar că niciun alt drum nu ducea la Kyoto. Se mai spunea că, la graniţa cu Mino, una dintre marile diviziuni ale Japoniei care cuprindea cele treisprezece provincii din jurul centrului Kyoto, soldaţii împiedicau intrarea călătorilor.

Între barierele ei de bambus, piaţa de animale părea imensă. Se auzea nechezatul cailor şi al catârilor, răgetul asinilor, behăitul caprelor şi al oilor, cotcodăcitul găinilor. În zori, cocoşii îşi sloboziseră deja strigătele lor victorioase. Doar boii cei mari rămâneau tăcuţi, aşteptând să vină cineva să îi dezlege şi să îi ducă acolo unde le era menit să ajungă.

– Du-te şi vezi caii, fata mea, îi spuse Sutaku. Între timp, eu am să mă ocup de cocoşul meu. E o alegere grea, pricepi? Nu vreau să mă înşel. Trebuie ca acest cocoş să câştige următoarea luptă.

– Dar ai deja unul!

– Nu e îndeajuns de antrenat, dar cel pe care îl voi cumpăra va fi! Hai! Acum, du-te să vezi caii!

– Ah! Sutaku! Nu vrei să vii cu mine?

El văzu expresia descumpănită a tinerei care, fără îndoială, sperase să aibă alături o prezenţă bărbătească liniştitoare când se va afla în faţa alegerii pe care urma să o facă; dar îi puse o mână pe umăr şi continuă:

– Nimeni nu poate alege un cal pentru tine, aşa cum nimeni în afară de mine nu-mi poate alege cocoşul.

Fiecare cu responsabilitățile lui, copila mea. Du-te! Ne întâlnim la ceasul prânzului. Dacă ne vom fi găsit deja fericirea, vom pleca de îndată. Dacă nu, ei bine, vom mai zăbovi câteva ceasuri.

După ce fu nevoită să recunoască adevărul din spusele lui Sutaku, Yasumi se grăbi spre cai, cu inima bubuind să-i sară din piept. Știa că avea suficienți bani pentru a nu fi nevoită să cumpere prima mârțoagă pe care nu se îndoia că negustorii i-o vor propune.

Într-un ocol închis, mai bine de patruzeci de cai ținuți de căpăstru se înghesuiau unii în alții. Erau tineri, negri, asemănători. Cai de soldați, de luptători, de viteji. Da! Năvalnice și brave animale, făcute pentru luptă, pentru a auzi iureșul săbiilor, al sulițelor, pentru a vedea săgețile zburând, pentru a le simți trecând deasupra capetelor lor. Ce să facă Yasumi cu un astfel de animal? Aceștia nu erau cai de curse!

Îi cântări rapid din priviri și își văzu de drum. Trecând pentru a doua oară prin fața ocolului de pe partea cealaltă, privirea îi căzu pe un geambaș care ținea de căpăstru trei animale. Iepe cenușii, care păreau docile. Aveau cinci, șase, poate șapte ani. Prea bătrâne pentru a face curse bune, mai ales dacă nu erau antrenate. Dar aveau o alură fină și distinsă și inspirau încredere. Din cealaltă parte a țarcului, venea un alt bărbat. În fiecare mână ținea hățurile câte unui cal cu părul frumos, închis la culoare, puțin roșcat, care lucea în razele soarelui. Caii aceștia erau făcuți pentru galopuri pașnice, pe drumuri liniștite.

Dezamăgită, părăsi țarcul în care se îngrămădeau cei mai mari crescători, pentru a se îndrepta spre centru, unde se aflau micii geambași individuali. Unul dintre ei îi și ieși dinainte și îi arătă un cal. Cu păr strălucitor și negru, acesta avea o pată albă pe cap, iar coama îi era cenușie.

– Caut un cal de curse. Mă tem că ăsta nu ar face mare lucru la o cursă, spuse tânăra, privind cu admirație animalul.

– Dar e un cal de curse!

Yasumi înfruntă deschis privirea batjocoritoare a negustorului.

– Să nu-ți închipui că nu am habar ce vorbesc când vine vorba despre cai! Am crescut printre cei mai frumoși cai din lume.

O minciună lesne de înțeles prin care încerca să-și convingă interlocutorul care, fără îndoială, încerca să o tragă pe sfoară.

– Atunci poate ăsta va fi pe placul vostru, făcu celălalt, arătând către un cal destul de pipernicit, dar aprig și plin de energie.

– Da, ăsta ar fi bun pentru cursele din provincie, dar mă tem că pentru cele din Kyoto...

– Pentru cursele din Kyoto! fluieră un necunoscut în spatele ei, fără a-i da răgaz să-și încheie propoziția. Atunci, uitați-vă aici, sunt sigur că o să vă placă ce veți vedea.

Yasumi se întoarse. În spatele ei, stătea un bărbat care arăta cu mâna spre calul lui de culoare albă. Un animal frumos, fără îndoială! Ce ochi! Ce balans al

cozii! Îl atinse uşor cu mâna şi calul răspunse, fluturând din cap. Yasumi veni şi se aşeză dinaintea animalului, fixându-l din priviri. Ochii mari şi negri ai calului o cântăriră câteva clipe apoi, pe neaşteptate, începu să necheze scuturându-şi din nou coama.

– Nu-i rău! făcu ea, calul ăsta e cel mai atrăgător dintre toţi cei pe care i-am văzut până acum. Unde veţi fi dacă voi dori să vă revăd? Aş vrea să fac un ocol complet al târgului înainte de a lua o hotărâre.

– Nu-i nimic! Şi eu mă plimb! Mă veţi găsi la un moment dat, fiţi sigură!

Chiar când Yasumi se îndepărta, de cal se apropie un bărbat între două vârste, sigur de sine, cu ochi scânteietori, bonetă împodobită, mâini curate, cu manichiură îngrijită.

– E o iapă superbă. Cât vreţi pe ea?

După ce negustorul spuse preţul, bărbatul, fără îndoială un aristocrat, un obişnuit al curselor, clătină încet din cap.

Suma nu era de ici, de colo, dar Yasumi o avea în buzunar, înghesuită într-o punguţă strecurată în interiorul brâului care-i strângea singurul ei strai de sărbătoare, chimonoul mamei sale. Văzând interesul neaşteptat al acestui client, îşi spuse în sinea ei că acesta era calul care-i trebuia. Bărbatul acesta, probabil vreun guvernator de provincie, avea nasul fin, nu se putea înşela. Dacă nu reacţiona mai repede, ar fi fost în stare să i-l sufle de sub nas. Aşa că, fără să mai stea pe gânduri, Yasumi interveni:

– Mai aveţi de gând să mi-l vindeţi? întrebă ea, atingând cu vârful degetului braţul negustorului.

– E o iapă.

– Ştiu şi cred că mă place.

Negustorul întoarse iute capul spre gentilomul a cărui atitudine părea foarte sigură. Conştientă că nu ea va fi cea care va hotărî de una singură soarta acestei iepe, Yasumi cugetă o clipă, apoi schiţă un salut în direcţia aristocratului – căci era din ce în ce mai sigură că aristocrat era.

Sigur că, în eventualitatea cumpărării, fata se aştepta ca geambaşul să crească preţul animalului; or, în aceste condiţii, şi-l va mai putea permite? Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dorea mai tare căluţul acesta.

– A fost antrenată? se interesă necunoscutul, privind pe furiş spre Yasumi.

– Foarte puţin, căci e tânără. Dar abia aşteaptă. Iapa asta nu a împlinit încă doi ani. E nobilă, plină de viaţă, îndrăzneaţă şi neobosită. Un antrenament scurt, dar intensiv, va face din ea un neasemuit cal de curse. Mă pun chezaş.

Lui Yasumi îi veni pe neaşteptate o idee de a-l descuraja, spera ea, pe necunoscut. Aşa că strecură câteva cuvinte cu o voce subţirică, doar cât să stârnească o undă de îndoială:

– Se spune că acei cai de curse care vin din provincie sunt mai puţin valoroşi decât cei din capitală. Aşa e?

– Sigur că nu, tânără domnişoară, pufni geambaşul. De ce nu v-a însoţit tatăl vostru să cumpăraţi un cal? E treabă mai curând pentru bărbaţi.

– În familia mea, replică Yasumi, e o treabă de care se ocupă mai curând femeile. Bărbaţii au încredere în noi.

– Tânăra are dreptate. La Kyoto, crescătorii sunt trataţi ca regii. Sunt mult mai apreciaţi caii care vin din propriile noastre crescătorii. Toţi armăsarii din capitală sunt animale atent selecţionate.

Aristocratul o tot fixa pe Yasumi cu privirea lui incisivă, nedumerit de atitudinea ei.

– În parte, lucrurile stau aşa pentru a uşura căutările împăratului. Nu ar avea vreme să se ducă în cele patru colţuri ale Japoniei ca să-şi caute caii. Da! crescătoriile din Kyoto sunt cele mai faimoase.

– Ei bine, le-o întoarse geambaşul, vă înşelaţi, cel puţin cu iapa asta. Ia uitaţi ce linie pură, fără greş, de la sabot până la crupă! Şi flancul ăsta strălucitor, spatele musculos, coama asta nobilă! Găsiţi-mi un cal asemenea ei şi jur că o vând la jumătate de preţ!

Necunoscutul se întoarse către Yasumi:

– V-ar plăcea s-o aveţi?

Yasumi ezita. Bărbatul acesta încerca să afle ce avea de gând şi, de răspunsul pe care i-l va da, depindea ceea ce se va întâmpla. Va miza pe sinceritate sau pe viclenie? Yasumi era prea subtilă ca să cadă în capcană. Doar nu avea de gând să aibă încredere în bărbaţi necunoscuţi! Trista experienţă cu doctorul Heyji îi va stărui multă vreme în amintire.

– Domnul meu, dumneavoastră vă trebuie un cal negru, nu unul alb. Alura voastră aristocratică, distincţia voastră nu se pot armoniza decât cu culoarea

nopții, nuanțată de fascinantele tenebre în care ne cufundăm cu cele mai voluptuoase delicii. Căci nu are noaptea strălucirea stelelor?

Mama ei o învățase să compună poezii. Venise clipa să se folosească de aceste cunoștințe.

– M-ați convins, frumoasă domnișoară. Vă las așadar dumneavoastră iapa albă.

Ea făcu atunci un gest, de altminteri necesar pentru a-și încheia în mod strălucit elanul poetic. Se înclină dinaintea gentilomului plecându-și discret privirea spre sol, cu bustul ridicat, apoi își apropie de ochi mâna albă și fină, ca și cum și-ar ascunde fața în spatele unui evantai. După aceea, întredeschise buzele și zâmbi.

Era o demonstrație perfectă pe care, fără îndoială, va avea ocazia să o reînnoiască la palatul imperial, cu evantaiul în mână.

– Poate ne vom revedea la Kyoto, frumoasă domnișoară.

Pe buzele lui Yasumi flutura acum un zâmbet șăgalnic.

– Se prea poate, pe Al Doilea Bulevard.

– Pe Al Doilea Bulevard! Cu un asemenea cal! Ar trebui să vă duceți la cursele din Kamo. Iapa asta ar trebui să înfrunte cei mai buni cai din țară!

– Cursele din Kamo!

Uimirea lui Yasumi nu scăpă privirii ascuțite a tovarășului ei; fata înțelese că își ratase ieșirea din scenă. Cursele din Kamo! Cum putuse uita de acest loc, la porțile capitalei, în care își dădeau întâlnire

cel mai mari și mai bogați antrenori, cei mai fini și mai pătimași jucători... Chiar și împăratul și împărăteasa veneau acolo. Yasumi întoarse cu abilitate situația în favoarea ei:

– Lună Îndepărtată își va face debutul pe Al Doilea Bulevard. Doar după aceea o voi lăsa să intre în toată nebunia din Kamo!

Bărbatul îi aruncă o privire insistentă, așteptă ca ea să plătească prețul cerut de negustor apoi, asigurându-se că are toată suma cerută de acesta, se înclină în fața ei și dispăru.

*

Yasumi s-a întors în Tagonura cu iapa ei albă tropăind vioi în spatele celor doi măgari. Sutaku, cocoțat în spatele unuia, pusese în fața lui colivia în care se afla un superb cocoș de luptă.

Yasumi nu o putuse călări pe Lună Îndepărtată pe drumul de întoarcere pentru că chimonoul ei, prea strâmt, o împiedica să facă mișcările cuvenite de bun călăreț. Dar s-a urcat pe ea a doua zi, după întoarcerea la Tagonura, și s-a convins rapid că iapa va face fapte mari, curse demne de cele mai mărețe din câte au fost.

Dar, înainte de a ajunge acolo, plecă în satele vecine cu Mitsuka și cu tatăl ei, pentru a asista la o luptă de cocoși.

În jur, se înghesuia o ceată de vagabonzi agitați și curioși și, în fața lor, așezați direct pe pământ, copii plini de praf strigau de bucurie. Chiar că era un spectacol

pe care Yasumi îl detesta. O luptă de cocoşi! Mitsuka părea a se simţi mai în largul ei decât ea. Dar zâmbetul ei era mai curând pentru Kasumo, care o mânca din ochi ţinând-o de mână, decât pentru zburătoare înflăcărate care se agitau în cuşti.

La urechi le-au ajuns cotcodăceli. Se auzea chiar şi zborul greu al cocoşilor care încercau să scape. Dar, ţintuiţi cu fermitate, recădeau pe podeaua cuştilor lor.

Opt lupte una după alta erau plănuite pentru ziua aceea; Sutaku a fost cel care a deschis pariurile; din toate părţile se auzea acum doar „Cât pariezi?".

Agitaţia ajunsese la culme şi, ca în marile lupte atent organizate, şi în cele care aduceau în arenă cei mai bătăioşi şi aprigi cocoşi se strigau numele favoriţilor, iar păsările luptau până la moarte.

Locul în care se desfăşurau luptele era împărţit în patru pătrate mari, în care fiecărei lupte îi era acordată o anumită culoare, în funcţie de importanţa ei. Luptele cu miză mică se desfăşurau la capătul terenului; câştigurile, deşi nu foarte ridicate, rămâneau destul de ispititoare pentru cei mai pătimaşi dintre privitori.

Fiecare îşi purta cocoşul cu mândrie în panerul lui şi credea cu tărie că al lui era cel mai bun. Puţini erau cei care se gândeau la mici aranjamente pe care le-ar putea face pentru a compensa rănile pe care le va căpăta cocoşul lor.

Locul răsuna de vocile băieţilor care stabileau cu înflăcărare mizele acestor lupte. „Cât ai adus, micuţule?", urla unul cu mâinile pâlnie la gură. „Împrumută-mă şi pe mine, ţi-i dau înapoi". Crescătorii numărau

monedele care cădeau în fața lor, pariorii anunțau mizele. „Gata!" Cocoșii porneau, se înfruntau, se aruncau unii asupra altora.

– Oh! Mitsu, cocoșul tatălui tău pare a fi în formă, strigă Yasumi, care se străduia să se intereseze de planificarea luptelor.

– Nu a mâncat nimic de două zile.

– Crezi că asta îl va face mai agresiv?

– Sigur că da, răspunse Kasumo strângând în palmă mâna dragei lui, de parcă fata ar fi avut de gând să-și ia zborul.

Se aplecă asupra ei și o sărută pe ceafa dezgolită. Mitsuka se cutremură de plăcere. Buzele călduțe ale bărbatului pe pielea ei îi ofereau mult mai multă plăcere decât toți cocoșii ăștia gălăgioși și bătăioși.

În sfârșit, fu anunțată prima luptă. Sutaku păși în mijlocul încăperii cu încărcătura lui regească. Era mândru ca un împărat în strai de paradă, cu o căutătură severă. Ah! Cât de mult prefera Yasumi tulburarea acestui bărbat când își vedea fiica dispărând sub valuri pentru a le asigura traiul zilnic! Ah! Cât de mult îl ura brusc pe același bărbat care va bate din palme de bucurie dacă va câștiga partida! Încercă să își potolească valul de dezgust față de acest joc grotesc, gândindu-se că era singura plăcere a lui Sutaku, care își risca zilnic viața pe ocean.

– Așteptați! auzi ea. Mai sunt oameni care vor să parieze! Așteptați! Nu începeți imediat.

Sutaku așteptă o clipă înainte de a deschide cușca. Adversarul lui se pregătea deja să își arunce cocoșul

spre al său. Fiecare măsura distanța care îi separa. Vagabonzii strigau, pariorii urlau. Apăru arbitrul. Era un bărbat înalt, uscat, cu sprâncene proeminente și bărbie ascuțită. „Gata?" întrebă el când văzu că au fost făcute ultimele pariuri.

Cei doi cocoși începură înfruntarea, într-un vălmășag de pene și de creste.

– Hai, Pană Neagră, hai ! strigă Sutaku.

– Hai, Țărm Liniștit, hai! strigă adversarul lui.

Se strigau numele cocoșilor. Oamenii se luau la bătaie când un privitor nu era de acord cu vecinul. Cele două zburătoare îți înălțaseră gâturile înainte de a se arunca una asupra celeilalte.

Tare i-ar fi plăcut lui Yasumi să plece, dar ar fi fost o lipsă de recunoștință față de gazda ei care, încă de la sosirea în Tagonura, îi arătase atâta bunăvoință.

Cocoșii încercau acum să se atingă. Lovituri de cioc, lovituri de gheare. O desăvârșită cruzime. Unul dintre ei va tresări de teamă, apoi vor urma agonia și moartea. De altminteri, prin aer începuseră să plutească pene însângerate.

Un copil urlă în nebunia generală:

– E Pană Neagră!

Un bărbat i-o întoarse cu o voce spartă:

– Ba e Țărm Liniștit!

Numai că, preț de o clipă, nu a fost nici unul, nici celălalt. Nu se vedeau decât două păsări care se înfruntau pline de ură, însuflețite de ideea de distrugere. Fiecare dorea să fie cea mai puternică, chiar cu riscul de a pieri în strigătele publicului. Câteva

momente s-au rostogolit una deasupra celeilalte în cea mai mare confuzie.

Tăcerea acestei lupte crâncene şi însângerate nu era întreruptă decât de fâlfâitul aripilor. În joc era onoarea cocoşului! Dar şi cea a proprietarului.

Ţărm Liniştit îşi pierduse toate penele din coadă şi, când în urma lui se ivi o dâră maronie, lumea observă că creasta lui roşie era însângerată. Pană Neagră primise o lovitură urâtă pe laterală. Câteva clipe rămase ca o cârpă, apoi îşi veni în simţiri şi continuă lupta.

Sutaku strigă: „Hai, frumosul meu, hai!". Pesemne, cocoşul l-o fi auzit, căci îşi recăpătă curajul şi urmă o adevărată baie de sânge. Ţărm Liniştit îl ciupi de gât cu cruzime. Mulţimea era în delir, strigând numele campionului. Sutaku simţi cum i se scurge o sudoare rece de-a lungul spinării. Dacă pierdea, gata cu luptele de cocoşi. Dacă ieşea învingător, va fi bogat, cel puţin o bucată de vreme. Asta era viaţa lui Sutaku, pescarul din Tagonura.

Cele două păsări se sfâşiau, se izbeau cu lovituri ucigaşe de ciocuri. Acum, ai fi zis că horcăiau amândouă şi se mai ţineau pe picioare doar pentru că fiecare aştepta să moară cealaltă. Dar era cu totul neadevărat, căci amândouă erau sub o tensiune extremă. „Am fost păcălit, am fost păcălit!" bâiguia un bătrân care vedea cum campionul lui pierde teren.

Dintr-odată, răsună un strigăt. Era un puşti care se apropiase de ring mai mult decât s-ar fi cuvenit. Se aplecă mai bine pentru a se asigura că nu se înşală, apoi flutură braţele spre cer:

– Pană Neagră câștigă! Da! Pană Neagră!

Sutaku era ud leoarcă. Picioarele îi tremurau, iar mințile nu i se limpeziră decât după ce i se repetă iar și iar:

– Pană Neagră a câștigat. Bravo, Sutaku!

CAPITOLUL IV

Yasumi se apropia de Kyoto. Toamna era pe sfârșite. Frunzele cădeau încet una după alta, mânate de un vânt rece și umed.

După ce părăsise sătucul Tagonura, ce fusese mai greu se terminase. Între provincia Mikawa și Owari, să călărească pe malul mării fusese ușor și odihnitor. Greutățile au început odată cu pantele abrupte, prăpăstiile, traversarea periculoasă a stâncilor pe care trebuia să le treacă pentru a ajunge pe malul celălalt.

Yasumi trebuia să o țină zdravăn pe Lună îndepărtată de căpăstru și să păşească foarte atent pe stâncă, pentru că valurile care se ridicau la înălțimi amețitoare o puteau izbi pe tânără cu iapa ei cu tot, ridicându-le de la pământ și târându-le în spuma lor, pentru a le zdrobi mai apoi de poalele muntelui care se prăvălea în mare.

Chiar și așa, Yasumi în nenumărate rânduri fusese înșfăcată de acești monștri uriași care ar fi înghițit-o,

dacă nu ar fi ştiut să înoate ca o adevărată pescăriţă, specialistă în sărituri. S-ar fi putut îneca de cel puţin trei sau patru ori.

Lună Îndepărtată a dovedit noii sale stăpâne că era pe cât de vitează, pe atât de capabilă să îşi ţină răsuflarea în apa mării.

Tinerei nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Era copleşită de un preaplin de bucurie. Era înviorată de toate speranţele şi planurile legate de această călătorie. Aproape că uitase acum momentele fericite ale unei copilării alături de o mamă iubitoare şi un unchi plin de grijă.

Toată această bucurie o izbea ca un bici în plină faţă, şi asta doar pentru că îşi călărea acum propriul ei cal. Un roib de o evidentă inteligenţă, un cal aşa cum îşi dorise întotdeauna. La plecare, se îmbrăcase cu o tunică largă şi nişte pantaloni bufanţi şi strânşi pe glezne, pentru a fi mai în largul ei. Când va fi la Kyoto, va veni clipa să îşi reia manierele de doamnă, de intelectuală, de curtezană chiar, dacă va fi cazul. Căci, până acum, trăise mai curând ca o ţărancă isteaţă, înfruntând situaţii specifice mai degrabă bărbaţilor. Unchiul ei o învăţase cum să şi le asume. Îi spunea întotdeauna mamei ei că ar fi trebuit să fie băiat, pentru că avea o astfel de fire.

Da! Chiar dacă mama o învăţase să scrie poeme şi să citească aşa cum se cuvine caracterele chinezeşti, chiar dacă ştia să facă un buchet din flori de prun şi frunze de salcie asortate cu alte sute de ramuri înflorite, chiar dacă ştia să pregătească ceaiul şi să servească

sake, tot îi plăcea mai mult să călărească și să țină o sabie în mână. Unchiul ei îi povestise în repetate rânduri că primele cronici ale istoriei Japoniei, cu mult înainte de epoca Nara[1], erau bogate în isprăvi vitejești ale „împărăteselor războinice", care și-au condus trupele în luptă, împotriva dușmanilor barbari.

Sălbatica noastră Yasumi, cea care nu se temuse să meargă pe jos luni de-a rândul, singură împotriva soarelui, a vântului și a mareelor pentru a ajunge la capitala Kyoto, așa cum își făgăduise, nu avea de gând să se dea bătută în fața stâncilor și a valurilor înspăimântătoare care amenințau să o ucidă. Nu! Yasumi nu avea să-și renege rădăcinile de femeie asiatică sălbatică și luptătoare.

Deocamdată, își urma calea împreună cu Lună Îndepărtată, între o mare amenințătoare și un munte înșelător, sigură fiind că avea un cal excepțional.

Odată scăpată de capcanele muntelui Futumura și ale piscului înzăpezit Miyaji, de la granița cu Mino, și după ce s-a încheiat și traversarea cu podul plutitor, drumul a devenit ceva mai îngăduitor. Ajunse așadar în provincia Owari, iar acum mergea din nou de-a lungul coastelor Narimi, îndreptându-se spre bariera Fuha.

Muntele Atsumi îi dezvălui o priveliște extraordinară. Piscurile îi erau înzăpezite, iar pe povârnișuri era învelit de o albeață scânteietoare; la poale era

[1] Epoca Nara ocupă perioada anilor 710 – 784. Cetatea Nara a fost prima capitală a Japoniei; tot în acest interval, budismul a ajuns la apogeu, s-au înălțat mărețe temple budiste, împodobite cu sculpturi dintre cele mai rafinate (n. tr.).

acoperit de frunze roşii de arţar care formau un covor catifelat, pe care soarele în asfinţit îl colora într-o purpură cu irizaţii violacee. Sub sclipirea lunii, se făcea multicolor. Iar când văzu cele şapte stele ale Ursei Mici dintre care ultima, cea din de-a doua zi a Şobolanului, îi lumina calea, suspină, spunându-şi în sinea ei că poate va ajunge la porţile capitalei înainte să apuce să cadă prima zăpadă.

Pe drum, vedea cum cad una după alta toate frunzele toamnei. Când şi când, câte una plutea şi i se lipea de obraz, iar ea adulmeca încetişor această vestire parfumată a iernii. Ce departe era primăvara pe care o văzuse la plecarea din provincia Musashi.

Intră în regiunea Tosando, care se deschidea la poalele muntelui Mitsusaka. Oraşele Inugami, Kasaki şi Yasu i-au oferit posibilitatea de a se opri în pieţe şi de a-şi vinde colierele din cochilii pe care i le dăduse Mitsuka.

La Yasu, a făcut cea mai bună vânzare. Câştigul i-a permis să cumpere nişte fân şi ceva iarbă pentru iapă, căci Lună Îndepărtată părea mai curând înfometată decât ostenită. Rezistentă, răbdătoare, puţin încăpăţânată, îşi vedea neobosită de drum. Uneori, Yasumi aţipea în spatele ei şi senzaţia de a se trezi brusc în vreme ce drumul continua fără participarea ei îi făcea o nesfârşită bucurie.

În noaptea aceea, căzu prima ninsoare. Scrutând văzduhul, mulţumită sclipirii lunii, Yasumi putu zări acoperişul unei pagode care se înălţa spre cer. Era templul Amazu, aflat la porţile cetăţii imperiale. Ar

fi vrut să se oprească acolo înainte de a-și continua drumul până în capitală.

Poate că nu i-ar strica să facă un ultim popas înainte de a începe să își pună planurile în aplicare. Ce va face de aici înainte, acum, când prima parte a bătăliei în care se angajase se încheiase? Cum va proceda pentru a ajunge față în față cu un tată pe care nu îl cunoștea? Deocamdată, nu avea nicio idee.

– Dii! Zboară, draga mea Lună Îndepărtată! Zboară! Vom găsi noi două o cale de a ne face cunoscute!

Iapa zbură ca o săgeată până la porțile pagodei unde, instinctiv, se opri. Începu să necheze încetișor și scuturâ din cap când fata îi mângâie coama.

Ninse toată noaptea. Yasumi se adăpostise într-o cabană de bambus de lângă pagodă. Acoperișul părea solid și scoarța de chiparos cu care era acoperit îl ferea de zăpadă. O mână de paie din căsuța goală a fost suficientă pentru ca Lună Îndepărtată să își recapete puterile. După ce iapa își umplu burdihanul, lui Yasumi nu-i mai rămăsese nimic ca să își încropească un culcuș acceptabil. Dar ce mai conta! Doar avea pătura ei, cu care se putea înveli cât se poate de bine.

În zori, fata văzu că zăpada nu rezistase, poate doar pe povârnișuri și pe crestele muntelui pe care poposise. Începuse să plouă, o ploaie amestecată cu gheață. Ah, cât de bine făcuse că plecase din Musashi la început de primăvară! Nu ar fi izbutit niciodată să traverseze Japonia în vâltoarea iernii.

Priveliștea pe care o descoperea cum stătea așa, în picioare dinaintea cabanei, o fermeca. Zări un lac

imens care scânteia în fundul văii și, în zare, micile insule Nadeshima care se conturau frumos sub ochii ei, ca niște perle albastre și negre căzute la poalele muntelui înzăpezit. Hoinări prin preajmă toată ziua fără a ști cum să facă să bată la poarta marii pagode.

Apropiindu-se de Amazu, văzuse două temple care se învecinau. Unul era aproape năruit, nu mai rămăsese din el decât un morman de pietre și câteva sculpturi care scăpaseră de masacrul timpului, printre care și un cap enorm de Buddha, care se păstrase atât de bine, încât tânăra îi putu distinge toate trăsăturile. Părea binevoitor și, încercând să se convingă singură că se afla pe drumul cel bun, își spuse în sinea ei că zâmbetul lui o încuraja să meargă înainte pe calea pe care o apucase.

Puțin mai în spate, pe partea dreaptă cum veneai de pe drumul pe care o luase Yasumi, un templu construit recent părea a lua în stăpânire locurile. Acesta din urmă strălucea în toată splendoarea lui. El era cel aflat în imediata apropiere a cabanei sau, mai curând, cabana se înălța în apropierea sa. Amintea de configurația templelor din epoca Nara: două acoperișuri suprapuse, elegante, roșii, cu capetele ridicate. La etaje, balustrade din lemn bogat sculptate și decorate se întindeau de jur împrejurul clădirii; de la fundația pagodei și până la primele balustrade, se aliniau colonade înalte, închise cu obloane din șipci atât de apropiate una de alta, că nu se vedea nimic din ce se întâmpla înăuntru.

După ce a rătăcit până spre seară prin ținut, s-a întors la cabană și, după ce a mâncat și ultimele două

turtițe de orez care-i mai rămăseseră în fundul sacului, luă hotărârea să bată în zori la poarta templului.

Adormi așa de iute, încât nici nu mai simți răsuflarea caldă a lui Lună Îndepărtată pe obrazul ei. Noaptea trecu fără alte neplăceri.

Când deschise ochii, firul de lumină care se strecura prin ușă îi necăji privirea. Oare cât timp trecuse? Zăpada acoperise totul? Întoarse capul pentru a vedea unde era Lună Îndepărtată. Într-un colț, iapa rumega liniștită un rest de paie uitat sub o copită.

Atunci zări silueta ghemuită din celălalt colț al cabanei.

*

Judecând după raza de lumină care cădea pe țeasta lucitoare a bărbatului, era vorba de un călugăr. Se cercetară o vreme fără a scoate o vorbă. Bărbatul părea a se hrăni din asemenea tăceri.

Cât despre Yasumi, prefera să nu înceapă ea discuția. Așa că tăcea, ascunzându-se într-un fel de spaimă prost mascată, cum nu mai simțise niciodată. Nici măcar când se afla în genunile de pe Iwatsubo! Nici măcar când traversase apele înspumate ale râului Oi sau când se aruncase alături de Mitsuka în valurile amenințătoare, cu un picior prins cu o frânghie, singura ei legătură cu barca fragilă! Nici măcar când mersese de-a lungul marelui lac Suwa care, la vărsarea în ocean, forma o barieră de cascade extrem de periculoase!

Călugărul rămase nemișcat. Stătea jos, cu picioarele încrucișate, cu mâinile pe genunchi, și aștepta. După aceea, cum raza de lumină căzu dintr-odată pe chipul lui Yasumi, luminându-l, fata îi auzi în cele din urmă vocea:

– Cine ești?

– Suhokawa Yasumi, din familia Fujiwara.

– Nu cunosc decât patru mari familii care se trag din ramura Fujiwara: Minami, Kyo, Kita și Shiki. A ta de unde vine?

– Dintr-un străbun îndepărtat, un Suhokawa însurat cu o Minami. Bunicul meu Jinichiro a fost cel care i-a permis mamei mele să se mărite cu un Taira, ceea ce nu a făcut decât să ne slăbească familia.

– Taira sunt și ei un clan foarte puternic. Nu văd ce dezonoare ar fi să te aliezi cu ei.

– Taira i-a adus nefericire mamei mele, iar mie, nenoroc.

Călugărul nu se clintise din loc, își ținea mâinile la fel de liniștite pe genunchi. Cu ochii lui migdalați, mijiți, fixa chipul tinerei.

– Văd că știi foarte bine de unde te tragi. De unde vii?

– Din provincia Musashi.

– Ai bătut toată calea până aici?

– Da, pentru că sunt puternică și neînfricată.

Călugărul aruncă o privire înspre bagajul ei.

– Călătorești precum chinezii.

– Așa călătoreau străbunii noștri.

– Și mai ales chinezii.

– Așa m-a învățat unchiul meu.

Călugărul clătină din cap și, de astă dată, arătă spre Lună Îndepărtată cu un deget slab, care părea la fel de nervos ca și privirea lui.

– E calul tău?

– Pe Lună Îndepărtată am cumpărat-o de la Tagonura. A trebuit să muncesc ca s-o pot plăti. Nu voiam să îmi fac o intrare dezavantajoasă în Kyoto.

– Te-ai gândit bine, fără doar și poate.

A minți un călugăr era una dintre cele mai proaste idei, și Yasumi știa că singura care o putea ajuta de astă dată era sinceritatea deplină. Așa că luă hotărârea de a nu-i ascunde nimic acestui om care, după toate aparențele, era preot budist.

– Așa carevasăzică, te duci la Kyoto. Dar știi că nu vei izbuti să pătrunzi prea ușor în cetatea imperială? De multă vreme nu-i mai lasă pe străini înăuntru, cel puțin nu fără a-i controla și interoga. Cine știe, poate vei fi obligată să faci popas la porțile capitalei.

Yasumi clătină încet din cap, de la stânga la dreapta, cu dezaprobare.

– Nu se poate, trebuie să intru în oraș.

– Ce ai de gând să faci acolo?

– Să-l întâlnesc pe tatăl meu.

– Dacă e un Taira, nu vei avea probleme.

– Ba nu, voi întâmpina cele mai crunte greutăți, căci nu îl cunosc. Nu l-am văzut niciodată și nu am niciun temei să cred că el vrea să mă vadă. Poate chiar mă va disprețui, așa cum a disprețuit-o pe mama mea de când m-a născut.

Călugărul plecă fruntea. Avea un cap rotund și plat, cu o frunte nesfârșită, care se pierdea în țeasta lucioasă, străbătută de vinișoare albăstrui.

– E limpede că situația e mai încurcată decât aș fi crezut. De ce tatăl tău a lăsat-o pe mama în provincie?

– Ea e cea care a revenit de bunăvoie la familia ei din Musashi, pentru că a refuzat să își împartă viața cu concubina tatălui meu.

Gânditor, cu mâinile pe genunchi, călugărul plecă din nou capul.

– Mama ta a greșit procedând astfel. Știi asta?

Yasumi păru uimită. Nimeni, până acum, nu-i prezentase lucrurile în această lumină.

– Tatăl tău a venit să o vadă?

– O singură dată. Ea nu a dorit ca el să revină.

– Atunci, este tocmai ceea ce ți-am spus. Tatăl tău va opune dreptatea lui cea justă solicitărilor tale. Te-a recunoscut?

Din ce în ce mai năucită, Yasumi începea să se îngrijoreze. Ce va face dacă tatăl ei va refuza să o întâlnească? Nu se gândise nicio clipă la acest amănunt așa de important.

– Altă familie nu ai?

– Mama mea a murit. Am plecat imediat după funeraliile ei. Așa a fost cel mai bine, pentru că unchiul meu, cel care m-a crescut alături de Hatsu, mama mea, murise și el cu un an înainte. Soția lui m-a dat afară. Nu am vrut să devin servitoarea ei.

Amintirile acestea întunecate îi aduseseră lacrimi în ochi. Se ridică și fugi spre sacul ei. Apoi, cu cel mai

simplu gest din lume, îl goli în fața călugărului; când își ridică ochii înspre acesta, văzu că avea o privire amuzată și pe buze îi plutea un zâmbet ușor.

Să-și golească sacul! Yasumi revedea acest gest, același pe care îl făcuse în fața prietenei ei Mitsuka. Și acum, ca și atunci, același suspin îi sugruma gâtul în fața bietelor lucrușoare care zăceau pe jos și pe care, peste câteva clipe, avea să le strângă din nou.

– Ești o fată inteligentă și înțeleaptă. Te-ai gândit să iei cu tine micul altar budist. E bine, foarte bine. Buddha te va apăra.

– Acum, că o am pe Lună Îndepărtată, inima mi-e mai ușoară.

– Și sabia asta scurtă?

– A fost sabia unchiului meu, care m-a educat ca pe un băiat.

Yasumi își adună toate bunurile și își luă sacul. Trase apoi pătura pe care stătuse lungită adineauri. Dar rămase îngenuncheată, părând a se reculege dinaintea nu se știe cărei amintiri sau plan tainic. Înălță ochii spre călugărul care tocmai înclina fruntea.

– Pe cine cunoști din familia tatălui tău? o întrebă cu o voce scăzută.

– Pe nimeni! Niște Taira cu toții! Un frate și o soră, copii ai unei femei care mi se pare că a murit. Și alți doi frați ai unei alte concubine, cred. Mama vorbea puțin despre toate astea.

– Ce-ai să faci la Kyoto, dacă ai să izbutești să intri?

Yasumi suspină și nu răspunse, căci abia acolo lucrurile vor începe să se complice.

Ce va face?

– O fată care nu are protector nu are nicio şansă să fie luată în serios. Ştii asta?

– Da, ştiu. Dar va trebui să mă descurc şi să mă apăr.

– Să te aperi! o ironiză călugărul. Şi dacă ai să cazi în mâinile unui bărbat fără scrupule care face negoţ cu frumoasele curtezane? Nu vei avea niciun mijloc, nicio putere de a scăpa. Ce vei face?

– Voi fugi.

– Şi unde te vei duce?

– Nu ştiu.

Călugărul îşi luă atunci mâinile de pe genunchi şi, ridicându-le în dreptul bărbiei, le lipi una de cealaltă şi îşi sprijini bărbia în vârful arătătoarelor alăturate.

Răsuflă scurt şi răguşit şi spuse:

– Atunci, micuţo, îţi dau un sfat: dacă vei fugi şi nu vei şti unde să te duci, intră în primul templu budist care îţi va ieşi în cale. Noi, călugării, fie că suntem budişti, fie că suntem shintoişti, nu îi putem alunga pe cei care vin să ne ceară ajutorul. Dacă e vorba de o femeie, facem de fiecare dată în aşa fel încât să o plasăm într-o mănăstire potrivită.

– Dar nu vreau să îmbrac straiele călugăreşti.

– Nu te va obliga nimeni. Vei putea doar să îţi iei un răgaz şi să te gândeşti la ale tale. Apoi vei pleca şi vei urma o altă cale.

– Nu îmi plac shintoiştii. Au alungat-o pe mama mea când le-a cerut ajutorul.

El îşi puse din nou mâinile pe genunchi şi îi spuse cu o voce cât se poate de blândă:

– Vino lângă mine, să îţi explic câteva lucruri. Hai, vino! Aşază-te acolo şi ascultă bine ce îţi voi spune.

El îşi drese glasul şi începu:

– Noi, budiştii, suntem foarte apropiaţi de viaţa de zi cu zi. Dincolo de orientările noastre, scopul nostru este acelaşi: să înţelegem omul aşa cum este el lăsat pe pământ şi să-l ajutăm să trăiască pe cât mai armonios cu putinţă cu trupul, spiritul şi natura profundă pe care a dobândit-o prin naştere. Noi suntem învăţători, administratori, gânditori, oameni de afaceri. Ne place să ne îngrijim singuri de moşiile noastre, de templele şi de bunurile noastre. Iubim florile de cireş primăvara şi frunzele de arţar toamna. Iubim soarele şi cerul, zăpada, muntele şi marea. Firește, unora dintre noi le place şi să mânuiască arcul, şi să călărească un roib. Demnitarilor, aristocraţilor şi chiar împăraţilor le place să ne construiască temple pentru prestigiul, cunoaşterea şi cultura noastră. Le place să vadă cât mai multe ceremonii budiste, să meargă în pelerinaje, să înalţe rugi către Amida Buddha şi, când se cuvine, să ne numească „mari preoţi".

Îşi trase puţin răsuflarea, marcând o secundă de tăcere, apoi continuă:

– Shintoiştii sunt diferiţi. Ei se declară superiori pentru simplul motiv că aici, în Japonia, au fost prezenţi înaintea noastră. La începuturi, zeităţile lor erau cele ale comunităţilor risipite prin toată ţara. Încearcă să menţină o puritate deplină în jurul sanctuarelor lor şi evită sângele, cadavrele, moartea. Au interdicţii, tabuuri, se feresc de orice i-ar putea pângări. Când

asupra unui neam se abate o nenorocire, înseamnă că divinităţile au fost mâniate din cauza unei păngăriri şi de aceea se lasă copleşite de mânie. Atunci, trebuie purificate toate, iar pentru asta, sunt necesare ofrande, ofrande şi iar ofrande.

– Iar mama mea, şopti Yasumi, nu avea posibilitatea de a aduce ofrande.

*

Yu Tingkuo era un chinez care venise încă din fragedă tinereţe în Japonia, urmându-şi maestrul care îl educase. Acum, la rândul lui, îi educa şi el pe alţii.

Yu Tingkuo avea în jur de cincizeci de ani. O coadă lungă îi cădea pe spate, lăsându-i creştetul capului neted, lucios şi strălucitor, brăzdat de două sau trei vene albăstrui. Coada aceasta se mişca şi se unduia pe spatele călugărului la cel mai mărunt dintre gesturile sale.

Neputând să o lase să se stabilească la templu, îi permise tinerei să stea în ruinele fostului sanctuar, unde, între câteva ziduri rămase printr-o minune în picioare, îşi putea încropi un adăpost mulţumitor. Acolo s-a aşezat Yasumi, luându-şi cuvenitul răgaz de a medita la planurile ei.

Yeng, tânărul servitor al lui Yu Tingkuo, un băiat de vreo nouă ani, devenise prietenul ei şi, prin intermediul lui, Yasumi cunoştea toate activităţile din templu. În schimb, ea îl lăsa să se urce pe Lună Îndepărtată, care se dovedi de o nefirească blândeţe cu copilul.

O dată pe zi, Yeng îi aducea să mănânce. Dacă Yasumi nu putea intra în templu, în schimb, băiatul îi ducea zilnic calul în grajdul din Amazu, pentru a-şi lua porţia de ovăz. Băiatul era chinez. Orfan de tată şi de mamă, sclipitor pentru vârsta lui, maestrul nu avea decât cuvinte de laudă la adresa puştiului.

Yu Tingkuo nu îi dezvăluise încă lui Yasumi ce rang ocupa el în ierarhia templului. Dar tânăra înţelesese destul de repede că prietenul ei se poziţiona destul de sus pe scara clericală căci, cu toate că avea înfăţişarea unui înţelept, ea bănuia că-şi ascunde, de fapt, natura pătimaşă.

Yasumi admira autoritatea liniştită a lui Yu Tingkuo în ordinele pe care acesta le dădea călugărilor din templu: atitudinile lor supuse exprimau cât se poate de grăitor locul lui ierarhic în sânul sanctuarului Amazu.

Nu îi luă multă vreme lui Yasumi ca să observe că bărbatul se ducea la Kyoto în fiecare a treia zi a lunii. Pleca dimineaţa şi se întorcea seara, alteori a doua sau a treia zi. Yasumi începuse să se întrebe în ce măsură ar putea-o ajuta să îşi pună planul în aplicare.

Dar, deocamdată, călugărul hotărâse să se ocupe de perfecţionarea educaţiei ei culturale şi religioase, predându-i şi noţiunile de istorie care îi lipseau. Îi repeta iar şi iar că, dacă voia să se afirme în capitală, trebuia să se dovedească pricepută în toate domeniile, amintindu-i că nu existau decât trei soluţii posibile.

Prima ar fi să se mărite cu un tânăr oarecare, slujbaş cu o poziţie mediocră în administraţia palatului. Existau o grămadă de tineri japonezi fără nume,

fără sprijin și fără o prea mare cultură, fără elan și lipsiți de ambiție, care se căsătoreau cu fete de condiție la fel de modestă ca și a lor.

A doua soluție – care ar ține seama de distincția și cultura lui Yasumi, dar numai în cazul în care ar avea și ocazia să se folosească de ele – ar fi să accepte locul de concubină a unui bogat membru al curții. Era suficient de drăguță pentru a reuși, cu toate că această soluție cerea mult tact și psihologie.

În sfârșit, a treia posibilitate de supraviețuire era de a se face acceptată într-o casă de ceai, devenind astfel curtezană. Existau multe astfel de locuri în oraș, de la cele mai renumite la cele mai simple, lăsând la o parte locurile mizere în care erau primite fetele de neam foarte modest.

Yu Tingkuo nu a ezitat să-i arate toate aceste posibilități. A adăugat chiar că mai exista calea templelor pentru femei, dar, cum Yasumi nu avea niciun fel de avere, era exclus să se prezinte acolo pentru o simplă ședere. Fetele sărace care intrau în temple trebuiau să depună jurămintele după ce urmau învățămintele religioase care se impuneau.

Sigur că acum, după tot acest evantai de posibilități, ea fu nevoită să își reanalizeze din temelii planurile. Nu se mai punea problema de a ști cum să își facă intrarea la curte, ci de a se gândi cum va putea supraviețui până ce va izbuti să pătrundă acolo. De altminteri, chiar și faptul de a prezenta un cal pe cel de-Al Doilea Bulevard presupunea să fie cunoscută și să poarte un nume de aristocrată, lucru la care Yasumi nu se gândise.

Lecțiile pe care i le dădea Yu Tingkuo se desfășurau într-o sală de studiu aflată chiar la intrarea în templu, în care el îi dăduse voie să intre. Ceea ce spunea multe despre puterea pe care trebuie să o fi avut călugărul în sânul comunității budiste din Amazu.

În ziua aceea, văzând chipul lui Yeng ivindu-se în cadrul ușii clasei și observând licărul din ochii negri ai băiatului, călugărul îi făcu un semn.

– Yeng, poți să rămâi și tu, dacă vrei.

Obrazul băiatului se lumină. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să asiste la lecțiile destinate unor persoane de o vârstă mai înaintată decât a lui. Nu se lăsă rugat și se năpusti în fundul sălii. Apoi, în tăcere, se așeză în poziția lotus pe unul din covorașele aflate acolo în acest scop.

– Yasumi! tună Yu Tingkuo, vei fi cunoscând tu prea bine propriile tale origini, dar nu le cunoști deloc pe acelea ale țării tale. Am să îți vorbesc despre ele, pentru cazul în care va trebui să treci drept erudită.

– Oh! Maestre Yu! Cum v-aș putea răsplăti pentru tot ceea ce faceți pentru mine?

– Nu-ți cer nimic, niciun dar, nicio ofrandă!

Călugărul începu să râdă.

– Și ce mi-ai putea da, doar nu ai nimic! Nu vreau decât să asculți cu atenție și să tragi învățăminte.

Apoi, privind-o în ochi, continuă pe un ton mult mai scăzut, ca și cum Yeng nu trebuia să audă, căci știa prea bine că băiatul încerca să înțeleagă tot, chiar dacă nu punea întotdeauna întrebări:

– Cine ştie, poate într-o bună zi îţi voi cere şi eu un serviciu. Şi atunci, vei avea ocazia să mă răsplăteşti.

Aruncă o privire spre Yeng, care îşi ciuli urechile şi, tocmai când voi să înceapă, zări în crăpătura uşii glisante care despărţea încăperea de coridor capul unui călugăr tânăr, cu o faţă gravă. Avea ţeasta rasă complet şi trupul lui înalt, slab, era înfăşurat într-o rasă roşie, aproape stacojie, care dădea chipului său o paloare stranie. Dar lumina ochilor şi seninătatea chipului îi echilibrau pe deplin asprimea.

– Să nu-mi spui, Sishi, că vrei şi tu să asculţi ce o învăţ pe Yasumi.

– Ba da, maestre!

– Atunci, hai, vino lângă ea.

Tânărul călugăr Sishi părea cam de-o seamă cu Yasumi. Optsprezece ani abia împliniţi. Înainte de a se aşeza lângă ea, îi zâmbi, apoi maestrul Yu Tingkuo începu:

– Pentru a-ţi înţelege ţara, Yasumi, trebuie să înţelegi mai întâi ce influenţă a avut China asupra ei. Nu uita, chineza a fost considerată limba erudiţiei, şi asta cu mult înainte ca o lucrare intitulată *Analele celor de demult* să adune laolaltă, în anul 712, toate elementele cunoscute până la acea dată din istoria Japoniei[1].

[1] În anul 712, împărăteasa Gemmei a cerut să fie adunate în scris primele cronici din istoria Japoniei, sub numele de Kojiki. Scrierea redă legendele despre originea Japoniei, justificând şi originea sacră a descendenţei imperiale, despre care se spunea că se trage din Amaterasu Okami, zeiţa soarelui (n. tr.).

Yeng și Sishi ascultau, dar Yasumi își permise o întrebare:

– Aceasta e cea mai veche carte scrisă în japoneză? Altele înaintea ei nu mai există?

– Nu. Aceasta e cea mai veche. Înaintea acestei epoci, toate cărțile de istorie, de teologie, de științe, precum și diferitele legi ale societății erau redactate în chineză. La acea vreme, țara era în mâinile a două clanuri foarte puternice, Saga și Mononobe. Trebuie să știi că o mare împărăteasă a contribuit la dezvoltarea Japoniei tocmai pentru că a fost purtătoarea influenței chinezești.

– Era o războinică?

– Fără îndoială! răspunse călugărul. Cum ar fi putut o împărăteasă a acelor vremuri să nu se amestece în lupte, în bătălii, în atacuri și apărări înverșunate? Era epoca lui Asuka, iar curtea imperială se instalase la Yamoto.

– Așadar, știa să călărească și să mânuiască sabia. Cum se numea împărăteasa aceasta, maestre Yu?

– Suiko! Suiko îi era numele! Ea e cea care a deschis calea clanului Nakatami care a pus mâna pe putere, îndepărtând shintoismul și sprijinind dezvoltarea budismului. Mai târziu, viitorii împărați vor marca înrădăcinarea unui sistem militar ierarhizat și bine reglementat.

– Asta se întâmpla în epoca Nara, maestre? se interesă Sishi.

Yu Tingkuo clătină din cap.

– Ah! Nara, exclamă el, Nara! E o epocă măreață, Yasumi. În 794, capitala Nara a fost mutată în Cetatea

Păcii, la Kyoto. Dar despre Kyoto îți voi povesti în altă zi, să ne întoarcem acum la capitalele Yamoto și Nara...

*

Lecțiile lui Yu Tingkuo îi plăceau mult lui Yasumi; în scurtă vreme, călugărul se trezi cu alți doi elevi de la templu care doreau să asiste la lecții. Yasumi punea puține întrebări, intimidată de tovarășii ei mai eruditi, dar inteligența vie și marea ei curiozitate compensau lipsurile din educație.

În scurtă vreme, știa aproape la fel de multe ca și ei, așa că începu să se gândească la plecare. Într-o dimineață, își luă inima-n dinți:

– Cum ar fi mai bine să fac, maestre Yu? Nu aș putea profita de una dintre călătoriile dumneavoastră ca să merg și eu spre Kyoto?

– Măi, să fie! Ești fată și nu pot spune că ești învățăcelul meu fără a-mi ridica-n cap tot clerul capitalei. Caut un mijloc de a te ajuta, dar nu izbutesc să găsesc. E imposibil să te duci la curte și să spui că ești fiica lui Tamekata Kenzo, nu vei fi crezută.

– Totuși, într-o zi vor trebui să accepte!

– Doar după ce le vei dovedi ce poți, fetițo. Nu înainte. Dar până atunci, vei putea trăi în acea parte din Kyoto mai puțin supravegheată. Despre asta îți voi vorbi mai târziu. Acum, te sfătuiesc să îmi urmărești lecțiile. Îți vor fi foarte utile pe viitor.

Ea încuviință din cap și suspină.

– Uite! făcu Yu Tingkuo. Te trimit la marele templu Enryakuji[1] de pe muntele Hiye, în provincia de la nord-estul cetății Kyoto. Am un mesaj pentru marele preot. Sishi te va însoți, el îi cunoaște pe călugări.

Lună Îndepărtată fu încântată de această cavalcadă, căci începuse să se plictisească. Dovedise deja că nu se temea de zăpadă, căci, de câteva zile, ningea fără încetare și, în fiecare dimineață, peisajul părea tot mai alb. Când se arăta soarele, zăpada se topea, căci, în ciuda nopților tot mai reci, nu dăduse încă înghețul.

Cu toate acestea, în ziua plecării, zăpada nu se mai topi. Lună Îndepărtată porni la trap mărunt, așa cum îi impusese Yasumi. Cerul se limpezea, iar munții, podurile, râurile, arborii din jur erau învăluiți de o nemaivăzută albeață. Sishi călărea în spatele ei. Mai puțin curajos decât Yasumi, se temea să forțeze nota. Ametită de tot acest alb strălucitor și magnific, Yasumi se lăsă îmbătată de vise și de această evadare. În tăcerea din jur, nu răsunau decât strigătele câtorva puișori de pasăre rătăciți pe câmpuri. O vrabie cu cap roșu veni chiar să se așeze pe gâtul lui Lună Îndepărtată, care nu se clinti sub greutatea de fulg a păsării.

Câteodată, Yasumi lăsa mult în urmă roibul lui Sishi. După modelul stăpânului, acesta nu părea a dori să galopeze mai vioi. Fata nu se opri decât când dinaintea ei apăru o întindere de zăpadă ale cărei nuanță și textură păreau diferite.

---

[1] Mănăstire a sectei Tendai, cea care a introdus budismul Mahayana în Japonia, ridicată la începutul perioadei Heian (n. tr.).

Peste câteva clipe, o ajunse din urmă și călugărul Sishi.

– Cred că e un lac înghețat, îi strigă ea. Uite, suprafața se încrețește.

– Atunci, ar fi mai prudent să îl ocolim dacă nu vrem să ne trezim în adâncurile apelor înghețate.

Considerând că e mai înțelept să călărească umăr la umăr, Yasumi își struni iapa. De altminteri, în zare se iviseră piscurile muntelui Hiye. Ocoliră destul de greoi marele lac și izbutiră să ajungă pe malul opus.

Lună Îndepărtată nu părea deloc obosită, dar calul lui Sishi gâfâia puțin.

– Câți ani are? întrebă Yasumi întorcând capul spre animal.

– Oh! Nu știu, dar e mult mai bătrân decât Lună Îndepărtată. Într-o zi de iarnă exact ca asta, un pelerin care s-a oprit la templul nostru a plecat mai departe fără el. Nu s-a întors niciodată să îl ia. Pesemne că a murit pe drum sau poate nu voia ca bidiviul, rămas de capul lui, să moară de foame și de frig.

Nici nu termină bine povestea calului său, că în spatele lor se auzi un zgomot. De nicăieri, s-au ivit patru călăreți care s-au năpustit asupra lor.

– Ce nebunie, șopti Yasumi. De ce vor fi călărind atât de repede pe o asemenea vreme?

Sishi și ea se pregăteau să părăsească marginea drumului care urma malul lacului înghețat, când văzură cu stupoare că cei patru călăreți se întorc și se năpustesc din nou asupra lor.

Albi de spaimă, fură nevoiți să se ferească atât de mult din drum, că mai, mai au ajuns în apele periculoase ale lacului. Părăsind zăpada deasă, copitele cailor deveniră grele, iar pământul moale se făcu mocirlos.

Nici nu și-au venit bine în fire, că bărbații au țâșnit din nou, ținând cu fermitate în mâini frâiele cailor. Scoțând un strigăt furios, atacară iar. Dacă ea și Lună Îndepărtată nu ar fi știut să înoate, Yasumi ar fi jurat că i-a sunat ceasul. Căci ocolul pe care au fost nevoiți să-l facă i-a aruncat cu totul în lac. Suprafața încrețită a lacului se sparse cu un pârâit teribil. Cei doi cai au căzut în apă în același timp și, câteva secunde mai târziu, în urma lor nu se mai auzi altceva decât un plescăit trist.

Călăreții se făcură nevăzuți aproape instantaneu; apoi apăru capul alb al lui Lună Îndepărtată, cu mâna crispată a lui Yasumi în coama ei. Nu dură mult până ce Lună Îndepărtată ieși toată din apă, purtându-și în spinare tânăra stăpână. Yasumi tremura mai mult de frig decât de frica înecului. Răsuflă adânc și se scufundă din nou. Apoi se întoarse la suprafață. Apa rece o paraliza.

– Rămâi aici, Lună Îndepărtată. Nu pleca. Trebuie să ne scoți din capcana asta.

Apoi strigă:

– Sishi!

Nu-i răspunse nimeni. Fără a mai aștepta, căci știa că fiecare clipă era importantă, se scufundă din nou, de astă dată la o mai mare adâncime. Abia atunci îl zări pe călugăr și calul lui plutind în derivă, trași spre fundul lacului. Prin mișcări ample, rapide din picioare,

adunându-le sub ea și întinzându-le apoi cu o detentă puternică, izbuti să se apropie de trupul lipsit de vlagă al lui Sishi și îl apucă de brațe. Conștient că Yasumi îl putea salva, el începu să se agite, încercând să o ajute pe cât îi stătea în puteri.

De bine, de rău, ajutându-se de coada și de coama lui Lună Îndepărtată, reușiră să iasă pe malurile înghețate ale lacului. Sishi sughița, plângea, tremura. Dar nu era mort.

– Calul s-a înecat, spuse Yasumi cu milă în glas. A trebuit să aleg între tine și el.

Și începu să râdă. Un râs nervos, izvorât din spaima de a nu-i vedea ivindu-se din nou pe cei patru călăreți.

Sishi își revenea încet-încet și, curând, din toată această poveste cumplită nu mai rămâneau decât frisoanele prelungi care le cutremurau trupurile.

– Va trebui să ne întoarcem la stânci, spuse Yasumi, să găsim un adăpost pentru a ne usca.

– Dar, dacă erau bandiți, riscăm să dăm peste ei acolo, glăsui călugărul, al cărui chip era încă descompus. Nu am niciun chef să văd cum e și în prăpastia de sub stâncile alea.

Yasumi întinse mâna spre nord și arătă cu degetul în direcția muntelui înzăpezit.

– Au plecat într-acolo. În direcția templului Enryakuji, rosti ea cu glas tremurător. După cât îmi dau eu seama, ar trebui să ne întoarcem de unde am venit.

– Și cum rămâne cu mesajul maestrului Yu?

Da! Asta era! Mesajul maestrului Yu! Iată că preotul căruia îi datora atâtea îi ceruse un serviciu, iar ea

trebuia să se întoarcă fără a-i fi îndeplinit rugămintea. Se gândi câteva momente. Lună Îndepărtată își scutură coama. Apa se scurgea pe flancurile calului. Scormoni cu copita în zăpadă și începu să necheze. Părea a-i spune lui Yasumi și însoțitorului ei că a sta acolo fără să se miște chiar era cea mai proastă alegere.

– Să mergem în sens opus, hotărî Yasumi, spre sud-vest. Vom vedea mai târziu ce vom mai face. Esențialul este să îi păcălim. Aerul ne va usca. Ne vom gândi după aceea. Urcă în spatele meu.

Așa și fu, vântul îi uscă iute, căci Yasumi o mână pe Lună Îndepărtată într-un galop dezlănțuit. Nu avea rost să rămână în preajmă, trebuiau să se îndepărteze cât mai repede cu putință.

Yasumi doar ținea hățurile, căci iapa ei știa ce avea de făcut. Pe unde trecea, se ridicau nori de zăpadă care se risipeau imediat în spatele ei. Lacul înghețat dispăru curând din ochii lor. Soarele fu îngăduitor și se arătă cu timiditate pe cer, între câțiva nori care vesteau că, în scurtă vreme, vântul va spulbera zăpada.

*

Kyoto nu putea fi prea departe, cel puțin nu Poarta de Vest a cetății. Dar Yasumi, cu cât se gândea mai mult, cu atât știa mai puțin ce să facă. Abia ce apucase să slăbească puțin frâiele lui Lună Îndepărtată, că spaima îi potopi din nou pe cei doi tineri.

În fața lor galopa un călăreț. Fără îndoială, era unul dintre călărețiii care îi încolțiseră adineauri. Fata

îi recunoscu de departe silueta durdulie aplecată pe coama calului. Și Yasumi, care slăbise hățurile, se îndrepta direct spre el. Trase zdravăn calul din dârlogi. Lună Îndepărtată făcu un salt, se clătină ușor spre stânga, apoi, recăpătându-și echilibrul, se opri brusc.

Călărețul se apropia. Yasumi îl simți pe Sishi tremurând în spatele ei. Tânărul călugăr nu părea a avea curajul ei, așa că va trebui să acționeze ea pentru amândoi. Sishi avea, fără îndoială, valoroase haruri intelectuale, dar vitejia lui era atât de măruntă, încât fata se întreba dacă micul Yeng nu i-ar fi fost de un mai mare ajutor în timpul acestei aventuri atât de periculoase.

– Ia sacul meu, îi strigă ea lui Sishi întorcând brusc calul, și caută sabia, e într-o teacă lungă și plată. Chiar dacă nu o vezi, o poți găsi pe pipăite.

Apoi continuă pe un ton mai scăzut, ca pentru sine:

– Nu sunt bandiți. Sunt sigură că nu sunt bandiți.

– De ce spui asta?

– Pentru că încearcă să ne sperie.

– Da' de ce ar încerca să ne sperie? Nu văd niciun motiv.

– Eu, da. Da! Acum văd un motiv. Ai găsit sabia?

– Cred că da. Numai că nu pot deschide teaca.

Acum galopau în mare viteză în sens opus celui în care se îndreptau adineauri.

– Suntem obligați, îi strigă ea lui Sishi, să o luăm spre stânci. Trebuie neapărat să ne ascundem. Ai scos sabia?

– Nu.

– Pe-o parte a tecii e un mecanism. Acționează-l.

Bâjbâind prin sacul deschis, găsi punctul sensibil al tecii și apăsă. Degetele începură să-i tremure ușor când simți că atinge o lamă scurtă, rece și ascuțită. Era un fel de pumnal micuț cu lamă încovoiată și un mâner destul de scurt, nu mai lung de-o palmă, pe care soldații din provincie îl foloseau pentru a se apăra de agresori în câmp deschis. Spada trebuia folosită cu o lovitură scurtă, cu o mișcare bruscă de la dreapta la stânga sau invers, astfel încât să poată reteza obstacolul care i se ridica dinainte.

Acum, Yasumi auzea călărețul necunoscut galopând în spatele ei. Numai că propriul ei galop era atât de rapid, încât câștigă distanță și, fără a slăbi atenția, dar nici ritmul sau cadența, cam într-o oră izbuti să scape de urmăritor.

– Acolo, în dreapta ta, sunt stâncile muntelui Hiye. Templul nu e departe. De ce nu o iei într-acolo, dacă tot am scăpat de urmăritor?

– Sishi, vei fi fiind tu un înțelept și un învățat, dar nu ești deloc ager de minte. Călărețul ăsta, ca și ceilalți trei de altminteri, tocmai asta încearcă: să ne împiedice să ajungem acolo.

– Cum poți spune una ca asta?

– Acum știu sigur că nu-i interesează decât mesajul pe care-l ducem. Mare păcat că nu l-am citit din timp.

– Yasumi, spuse Sishi pe un ton de dojană, nu ni se îngăduie una ca asta.

– Preferi să mori prostește?

– N...nu.

– Atunci, hai să ne ascundem sub una din stâncile astea. Din câte miros eu, cred că au pornit toţi patru în direcţii diferite.

Stâncile la care ajunseseră nu erau prea înalte. Era doar o mică barieră din bolovani între muntele Hiye şi templu; acum, era acoperită cu zăpadă, dar primăvara trebuia să fie plină de flori sălbatice. Au ales cea mai înaltă grotă, pentru a o putea ascunde şi pe Lună Îndepărtată.

– Tare mă tem că va trebui să ne petrecem aici restul zilei şi noaptea înainte de a pleca iar la drum. Cel puţin, suntem la adăpost.

Sări din spinarea calului, cercetă pereţii grotei ţinând-o de căpăstru pe Lună Îndepărtată, care îl ducea încă pe Sishi în spate.

– Uite, priveşte, spuse tânărul călugăr arătând cu mâna o moviliţă de jar rece. S-a făcut foc nu demult.

– Nu, vatra e rece. Trebuie să o aprindem din nou. Caută două pietre mici. Dacă izbutim, poate avem noroc şi ne şi încălzim.

Ea scoase pătura din sac.

– Mai avem şi asta, spuse ea, punând-o pe jos.

Din păcate, nu au găsit pietre sau orice altceva i-ar fi putut ajuta să aprindă focul, aşa că s-au văzut nevoiţi să se înfăşoare în pătură pentru a putea înfrunta frigul care le rodea trupurile. Au reuşit, astfel, să se încălzească unul pe celălalt. Sishi se lăsă în voia miresmei îmbătătoare a lui Yasumi, a parfumului ei uşor de femeie, a senzaţiei care îl copleşi dintr-odată, dar

ale cărei efecte, deopotrivă binefăcătoare și nimicitoare, nu le pricepea deloc. Acum, nu simțea decât acest trup dorit care se încălzea lipit el.

Pentru Yasumi însă, lucrurile nu stăteau la fel. Fata nu se simțea deloc atrasă de corpul costeliv și înalt lipit de al ei. Pentru asta, ar fi fost poate nevoie de un vlăjgan de călugăr tânăr, frumos, atrăgător, care să știe să mânuiască sabia și să călărească cel puțin la fel de bine ca și ea.

Yasumi îi simți mâna pipăindu-i ceafa.

– Sishi! murmură, ce te-a apucat?

– Nimic! făcu el retrăgându-și pe dată degetele cercetătoare. Ești atât de frumoasă!

– Dar ești călugăr, Sishi!

– Cunosc călugări care...

– Cunoști călugări vulgari care frecventează case de ceai. Toată lumea știe că nu se pot abține și că sunt niște bărbați ca toți ceilalți. Chiar și eu, din fundul provinciei mele, știam asta. I-am văzut adesea traversând câmpurile cu capul plecat și privirea piezișă, de teamă să nu fie recunoscuți.

Cum el repetă gestul, ea se supără, dar îi vorbi cu o voce blândă și liniștită:

– Își interzic să continui, Sishi. Își voi spune un lucru: sunt virgină și am de gând să îmi folosesc virginitatea pentru țeluri mai puțin oarbe. Poate că tocmai asta mă va scoate cândva dintr-o mare încurcătură.

Cum el se simțea jignit, ea începu să râdă și continuă pe un ton mai șăgalnic:

– Haide! Doar nu sunt un monstru lipsit de suflet. Dacă voi putea să o ofer într-o bună zi celui pe care îl voi iubi, va fi cu atât mai bine. Dar pe tine nu te iubesc, Sishi. Să fie limpede. De altminteri, adăugă ea ieşind de sub pătură, cred că m-am încălzit. Un pic de mişcare va face restul. Poţi păstra pătura, dacă vrei.

După o vreme, îl întrebă pe tovarăşul ei, care părea căzut cu totul în muţenie:

– Sishi, de ce ai ales drumul mănăstirii?

Tânărul călugăr nu răspunse imediat. Întrebarea părea să-l surprindă, dar nu să-l şi pună în încurcătură.

– Pentru „a găsi Calea".

– Aşadar, eşti un adevărat călugăr.

– Da. Caut calea adevărată, singura care duce la Buddha.

– Prin urmare, nu e o fugă, cum e pentru cei mai mulţi dintre funcţionarii bătrâni care caută să-şi sfârşească zilele în pace şi linişte, nu e o etapă, cum e pentru cei care caută iertarea pentru o greşeală ori pentru o crimă, şi nici o retragere cum e pentru cei care s-au plictisit de viaţa pământeană şi vor să scape de neîncetatele lupte şi vârtejuri. E vorba despre o vocaţie care te-a copleşit.

Şi Yasumi o luă spre deschizătura stâncii, agitându-şi braţele în aer.

– Am să arunc o privire afară.

– Nu te îndepărta, te rog, şopti Sishi cu o voce nesigură. Mi-ar fi tare greu să fug după tine. Mai bine întoarce-te. Jur pe Buddha Amida că nu te voi mai atinge.

*

Ziua s-a terminat în liniște, iar noaptea a sfârșit prin a-i potoli. În zori, când se pregăteau să plece, ea puse mâna pe mesaj:

– Va trebui să-l citim.

– Nu! Maestrul Yu nu va fi prea încântat.

– Sishi! i-o reteză Yasumi pe un ton aspru, maestrul Yu vrea ca acest mesaj să ajungă la templul Enryakuji. Pentru el nu contează dacă noi îl citim sau nu, ori prin ce mijloc îl transmitem.

Și, cu un gest hotărât, luă micul sul ascuns într-un buzunar al pantalonilor ei largi. Stofa pantalonilor era atât de groasă, iar buzunarul – atât de adânc, încât, din fericire, mesajul nu fusese afectat de apă, iar scrierea se vedea cu ușurință.

Ea îl ținea strâns între degete și citi cu o voce înăbușită:

Pentru veneratul și atotputernicul maestru Mishisu de la marele templu Enryakuji. În cea de-a douăzecea zi a lunii Fără Zei, Motokata își va trimite oameni din banda lui să vă jefuiască templul și să-i nimicească pe cei care i se vor opune. Cu toate celelalte, suntem obligați să așteptăm. Ne vom vedea la Kyoto, la pavilionul părăsit din Vest, așa cum a fost stabilit.

Semnătura era a lui Yu Tingkuo. Când îndoi mesajul, lui Yasumi îi tremura ușor mâna. Sishi se holba la ea, părând a nu pricepe mare lucru.

– Ce înseamnă asta? Ce face maestrul meu?

– Hai, Sishi, e vremea să deschizi și tu ochii. Ai acum o ocazie care poate nu ți se va mai oferi niciodată, aceea de a te distinge în fața maestrului tău. Așa că încearcă să înțelegi că, dacă vom reuși să ducem misiunea la bun sfârșit, vom salva templul și călugării pe de o parte, și, pe de cealaltă, vom fi copleșiți de onoruri de care amândoi avem mare nevoie pentru a ne ridica într-o societate care nu ne-a favorizat în niciun fel.

Sishi scutură din cap, ceva mai liniștit.

– Uite ce vom face. Pentru a-i păcăli pe călăreții care ne caută și ne urmăresc – căci presupun că în templul Amazu s-a furișat o iscoadă care urmărește toate gesturile și mișcările maestrului Yu, va trebui să purcedem la treabă.

Acum, Sishi nu mai tremura. Ideea de a se distinge în fața maestrului Yu părea a-i fi dat curajul necesar pentru a înfrunta situația.

– Am să plec singură spre Enryakuji, iar tu vei rămâne aici, ascuns în această stâncă. Pentru a-i păcăli și mai bine pe bandiți, Lună Îndepărtată rămâne cu tine. Iar dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, vei galopa cât mai iute spre Amazu și îi vei povesti totul maestrului Yu. Dar, dacă lucrurile vor merge bine pentru noi, vei sta aici și mă vei aștepta.

– Dar tu, șopti Sishi, cum vei pleca pe jos?

– Nu mă înspăimântă gândul ăsta. Am făcut deja un drum de douăzeci de ori mai lung fără cal. Poate voi fi puțin îngreunată de zăpadă, dacă va mai ninge.

– Și dacă te întâlnești cu bandiții?

– Ultimul călăreț care ne-a urmărit n-a văzut, fără doar și poate, că eram doi călare pe un cal. Ei cred că unul dintre noi a murit înecat în lacul înghețat. Pe de altă parte, pe Lună Îndepărtată și-o amintesc ei. Dacă vor da peste mine, voi fi doar o călătoare care încearcă să ajungă la Kyoto.

Sishi plecă fruntea și sfârși prin a accepta că ideea ei era fără îndoială cea mai corectă și mai lesne de realizat dintre toate câte îi puteau scoate din acest necaz.

– Să nu mai pierdem vremea, căci niciunul dintre noi nu are provizii pentru a rezista mai mult de patru sau cinci zile.

Ea își luă sacul și scoase câteva turtițe din orez.

– E tot ce-a mai rămas. Dar, dacă mănânci câte una pe zi, reziști trei zile. Adio, Sishi! Meditează la toată energia pe care o ai în tine și vei fi salvat!

Yasumi mângâie spinarea iepei, își apropie obrazul de ochii ageri ai animalului și se priviră îndelung, cu afecțiune. Apoi, înclinând capul spre urechea lui Lună Îndepărtată, îi șopti: „La revedere, prințesa mea! La revedere, frumoaso! Ai grijă de Sishi! Numai pe tine te are până mă întorc eu!"

Făcu doi-trei pași spre despicătura din stâncă și, exact înainte de a se strecura afară, se întoarse:

– Dacă nu mă întorc în patru sau cinci zile, du-te la Amazu.

*

Ea-și reluă vechile obiceiuri și își puse sacul și plosca la capetele cobiliței pe care și-o fixă pe umeri.

Înaintând prin zăpadă, ceea ce îi îngreuna mult mersul, își amintea de lungile ei drumuri prin natura primăvăratică pe care o îndrăgise atât de mult la plecarea din Musashi. Unde erau prunii și cireșii în floare? Unde erau izvoarele zglobii care se pierdeau în iarba ce colcăia de fluturi și lăcuste? Da! Unde erau cerul albastru și frumosul soare al lunii Mlădiței de Orez?

În locul lor, această zăpadă exasperant de albă, derutant de albă, prin care lăsa urme îngreunate de povara de pe umeri. Se îndepărtă de bariera stâncoasă și o luă în direcția muntelui Hiye, al cărui povârniș lin, care vestea prezența mănăstirii se zărea la orizont. Începu să se gândească la mama ei, la fața crispată și dureroasă a agoniei. Alungă această imagine și chemă în gând chipul unchiului său, mereu amabil, mereu grijuliu când venea vorba de progresele pe care le făcea permanent nepoțica lui. „Ah! dacă ai fi fost băiat!", tot șoptea el. Iar Yasumi îi răspundea: „Și ce-ai fi făcut, unchiule, dacă aș fi fost băiat?" Poate s-ar fi hotărât totuși să o ducă la curte?

Ridicându-și cu greu piciorul pentru a-l pune pe un alt petic de zăpadă neumblată, fu nevoită să își părăsească gândurile. Se auzise cumva un zgomot înfundat de copite? Se concentră pe dată și izbuti să distingă un zgomot pe care l-ar fi deosebit din o sută altele. Nu, nu se înșela, cu toată ninsoarea deasă spulberată de vântul înghețat care sufla de la est la vest, la urechi îi ajunse zgomotul unui mers de cal.

Începu să se gândească repede, cu febrilitate. Era o călătoare care căuta drumul spre Kyoto. Se rătăcise

în imensitatea albă. N-ar avea călăreții bunătatea de a-i arăta drumul cel bun?

Când se iviră toți patru dinaintea ei, fata se cutremură de groază la gândul că ar fi putut fi tâlhari. Încercă totuși să nu se arate înspăimântată. Dacă se prefăcea a nu băga de seamă că avea de-a face cu niște hoți, reușea să își păstreze mai bine sângele rece.

Ei părură a o crede totuși când le povesti cu o voce destul de limpede despre planul ei de a ajunge la capitală. Cel mai neîncrezător dintre ei se proțăpi în fața fetei, cu un aer amenințător:

– N-ai văzut un călăreț care mergea în direcția asta?

El întinse brațul spre est, către bariera stâncoasă.

– Era vorba despre un cal alb?

Ceilalți trei călăreți se năpustiră la ea. Fata țipă:

– Nu vă enervați. Ce vreți să știți?

– De unde știi că alb era?

– Pentru că, de când merg, mi-au ostenit ochii de atâta alb, iar calul ăsta era una cu zăpada.

Bărbatul care o amenințase primul o zgâlțâi de braț:

– Vorbește sau te ucid!

– Să mă ucizi! Dar de ce? Nu i-am făcut niciun rău acestui călăreț pe care păreți a-l căuta, doar că l-am întrebat dacă nu are să-mi dea o turtă, două.

– Și ce ți-a răspuns?

– Că n-are.

– Atât?

– Nu. A adăugat că nu are vreme să stea de vorbă cu mine.

– Unde mergea?

– Nu știu. Avea un aer misterios.

– Încotro a luat-o?

– Într-acolo.

Ea arătă cu mâna în direcția templului Amazu și cei patru călăreți se traseră deoparte să se sfătuiască.

– Așa mi-am închipuit și eu, spuse unul dintre ei. Nu a mai rămas decât unul. Celălalt trebuie să se fi înecat cu cal cu tot. Dacă pornim imediat în urmărirea lui, îl putem prinde din urmă.

Cel mai mărunțel dintre bărbați sări de pe cal și o legă cu hățul pe Yasumi.

– E un călăreț bun. A reușit să ne-o ia înainte. Nu avem vreme de pierdut.

Trei dintre ei nu păreau a fi bandiți. Ba chiar aveau o ținută mai curând mândră pe roibii lor care, pe deasupra, erau animale frumoase, ce pufneau de nerăbdare să plece la galop. Al patrulea, prost îmbrăcat – căci ceilalți aveau robe călduroase, precum și o mantie foarte groasă care trebuie să-i fi apărat bine de frig, avea și cel mai neîncrezător chip. Mic, durduliu, era cel care sărise de pe cal.

– Nu ești un băiat deghizat?

– Mai bine aș fi făcut invers, dacă aș fi știut că mă așteaptă un drum așa de lung.

Acestea fiind spuse, își ridică gluga veșmântului greu care îi acoperea pantalonii și chimonoul. Cu un singur gest, își scoase pieptenele care îi ținea pletele, care căzură grele pe spate. Imaginea era copleșitoare! Bărbații fură subjugați. O bogăție de plete negre,

bogate, minunate, care semănau cu o noapte în miniatură pe albul zăpezii, o noapte blândă și liniștită.

– Or ești necugetată, or ești proastă, i-o trânti bărbatul cel mai înalt.

Era și cel mai maiestuos dintre toți. Lui Yasumi îi reveni în minte numele de Motokata, care apărea în mesaj. El să fi fost?

– Sau poate că ești spioană în solda templului în care te pregătești să intri, sau...

– Sunt o drumeață care merge la Kyoto, i-o reteză fata. Și dacă ați avea bunăvoința să îmi arătați drumul, aș fi tare fericită.

– Deschide sacul, lătră mărunțelul, care nu se urcase încă în șa.

Ceilalți tăcură. Fără îndoială, trebuie să fi fost și pentru ei interesant de văzut ce putea să care în bagaje o tânără pentru o călătorie atât de lungă. Ea se resemnă și le întinse pe toate în zăpadă: chimonoul, evantaiul, micul altar budist, pătura, bețișoarele și... sabia.

– O sabie! urlă mărunțelul prost îmbrăcat și, pe deasupra, și nebărbierit. Ați avut dreptate, șefule, trebuie să fie o spioană.

– Nu sunt spioană! strigă Yasumi, la rândul ei. Sabia i-a aparținut unchiului meu care a murit și am luat-o cu mine. E singura amintire care mi-a rămas de la el, pentru mine reprezintă un obiect de cult de care refuz să mă despart. Iar ăsta, continuă arătând spre evantaiul lăcuit cu roșu, e amintirea care mi-a rămas de la mama. Amândoi sunt morți, iar eu sunt în căutarea familiei mele care locuiește la Kyoto. Iar

dacă acest templu despre care vorbiți mă va putea ajuta, ei bine, da, mă voi duce și acolo. Fără îndoială, călugării vor fi mai generoși decât voi și îmi vor arăta drumul spre capitală.

În cele din urmă Motokata – căci da, despre el era vorba – descălecă și se proțăpi alături de camaradul lui cu picioare scurte. Acesta din urmă era așa de mititel, încât roba uzată pe care-o purta se târa prin zăpadă. Abia dacă îi ajungea lui Motokata până la umeri.

– E o fată, șefule. Cu fetele ce facem?

– Strânge toate astea, porunci șeful, arătând spre lucrurile împrăștiate prin zăpadă. Eu te cred. Povestea ta mi se pare adevărată. Numai că nu te pot lăsa să pleci. Va trebui să vii cu noi.

– Dar, șefule...

– Taci, strigă Motokata cu o voce mânioasă. Se știe că nu voi viola niciodată vreo femeie și nu voi permite să se întâmple una ca asta în fața ochilor mei.

Cum a fost oare cu putință ca Yasumi să fie atât de aproape de scopul ei, de Kyoto, atât de aproape de a-și cunoaște tatăl și, iată, să dea greș atât de jalnic... Să cadă în mâinile unei cete de tâlhari! Să se lase prinsă de niște hoți de drumul mare conduși de Motokata ăsta care o ținea prizonieră în ghearele lui.

CAPITOLUL V

Yasumi nu știa ce atitudine să adopte și cum să reacționeze. Unde o duceau bărbații aștia? Îi lipsea și Lună Îndepărtată și, gândindu-se și la neputința ei de a îndeplini misiunea încredințată de maestrul Yu, nemulțumirea ei lăuntrică sporea. În același timp, se simțea copleșită de o teamă ascunsă ce o încremenea și îi făcea inima să bată nebunește.

O alina doar gândul la sfatul pe care i-l dăduse lui Sishi, de a se întoarce cu Lună Îndepărtată la Amazu dacă ea nu revenea în patru-cinci zile. Oamenii lui Motokata vor părăsi până atunci locurile și nu va mai exista nicio primejdie pentru ei.

Încă se cutremura la gândul că niciunul dintre acești bărbați nu îndrăznise să caute în buzunarul pantalonilor de sub chimonoul acoperit de o mantie căptușită din bumbac. Maestrul Yu i-o adusese în dimineața plecării, ordonându-i să o pună pe ea pentru a nu cădea pradă înghețului.

Dacă ar fi poruncit să i se cerceteze hainele, Motokata ar fi constatat cu uimire că piticul, singurul care îndrăznea să îi țină piept, avusese dreptate să se încăpățâneze să susțină că fata asta nu era o drumeață oarecare. Dar, deocamdată, cei patru călăreți, cu Motokata în frunte, galopau spre templul Amazu. Cu o teamă de nedescris, auzi piticania strigând:

– Trebuie să grăbim pasul!

Yasumi simțea cum se strânge lațul în jurul ei. Dar luase hotărârea de a nu le permite lui Motokata și oamenilor lui să jefuiască templul Enryakuji. Pe de altă parte, plănuia să își folosească toate talentele de diplomată pe lângă șeful bandiților, care refuza să îi redea libertatea.

– Are dreptate, trebuie să grăbim galopul! răspunse Motokata.

– Bărbatul ăsta e o adevărată săgeată, îl asigură Yasumi, întorcând ușor capul spre el.

Îl auzi pe pitic înjurând și lovindu-și calul cu cravașa. Fata măsură îndelung fața impasibilă a lui Motokata.

– Nici măcar săgețile arcului tău nu l-ar putea ajunge din urmă, continuă ea, probabil că a ajuns deja la templu Amazu, asta dacă într-acolo se ducea.

– Poate că ai dreptate. Ba chiar mi se pare că nu are rost să fugim după el.

Yasumi profită de această presupunere pentru a stărui:

– De ce nu mă eliberezi?

– Pentru că știi prea multe, pasărea mea frumoasă, spuse Motokata strângând-o lângă el.

O ținea strânsă la piept. Avea fruntea legată cu o bandă care semăna cu boneta lăcuită a demnitarilor de la curte. Sabia îi atârna la cingătoare și îi bătea coapsa la fiecare mișcare a calului. Dinspre el venea un parfum subtil, deși mult diminuat de atmosfera înghețată. Dar nările lui Yasumi erau mult prea delicate pentru ca această mireasmă să nu le gâdile.

Cine era acest Motokata? Vreun șef de bandă îmbogățit de pe urma furtișagurilor, a fărădelegilor, a crimelor sale? Un suspin scăpă de pe buzele lui Yasumi. Chipul ei nu părea înspăimântat, dar își simți venele de la tâmple zbătându-i-se când un vânt înghețat o izbi în obrajii înroșiți de cursa dezlănțuită în care călărețul își mâna calul.

Cum putea să se îngrijoreze de identitatea lui Motokata când ea nu o cunoștea nici măcar pe aceea a lui Yu Tingkuo, cel ale cărui rugăciuni o păcăliseră așa de bine, încât îl luase drept un preot budist, ba, mai mult chiar, drept un practicant al meditației pure! Oare chiar era chinez? Yu Tingkuo era numele lui adevărat? Se slujise de ea pentru a-și atinge scopurile? Chiar era ea cea care trebuia să salveze templul Enryakuji? Tot atâtea întrebări rămase, din păcate, fără răspuns.

Se gândi în treacăt și la Lună Îndepărtată și se cutremură. Oare cel mai important lucru din toată povestea asta nu era să-și revadă iepșoara și să o călărească din nou?

– De ce vrei să îl prinzi pe călărețul ăsta?

– Nu e treaba ta, pasărea mea frumoasă.

– Ai spus că știu prea multe ca să-mi dai drumul. Atunci, dacă tot ai hotărât să mă ții prizonieră, îmi poți spune mai multe.

– Așa e. Nu mai ai cum să scapi. Ești prizoniera mea.

Yasumi întoarse capul, dar trapul era prea rapid și hurducăit pentru a putea cerceta bine trăsăturile bărbatului care o ducea spre un destin necunoscut. Totuși, lucru pe cât de neașteptat, pe atât de straniu, ea nutrea convingerea că acest bărbat nu îi va face niciun rău.

– Ești șeful acestei bande. Acum sunt sigură. Vreau să știu de ce urmăriți acest bărbat.

El hohoti cu poftă și o strânse și mai tare la piept.

– Vreau! Vreau! Altceva nu mai știi să spui?

– Ba da, i-o trânti cu neobrăzare Yasumi, din ce în ce mai conștientă că îl va putea îmblânzi. Vreau să știu. Am dreptul acesta, doar sunt prizoniera ta.

– Are un mesaj important.

De data asta, Yasumi se cutremură. Acum nu mai exista nicio îndoială: înscrisul maestrului Yu era cel căutat. Avu impresia că mesajul ascuns în buzunarul pantalonului ei îi atinse pielea ca pentru a-i aminti că nu trebuia scos la lumină.

– Un mesaj! exclamă ea cu falsă uimire. Și ce spune mesajul ăsta?

Motokata ezită. Ar avea vreun rost să îi povestească totul acestei fete cam sălbatice, ale cărei maniere barbare îi erau pe plac? Putea avea încredere în această aventurieră? De ce nu? Pe toți Buddha din lumea asta, merita să riște!

– Vreau să recuperez niște lucruri care îmi aparțin.

– Care îți aparțin! Deci, nu ești un hoț?

Izbucni din nou într-un hohot dezlănțuit și își luă libertatea de a o strânge și mai tare la piept. Viteza amețitoare cu care își mâna calul îl îmbăta la fel de mult ca grumazul însoțitoarei sale: și-l închipuia acoperit de valul voluptuos de plete negre pe care îl zărise adineauri.

– Nici hoț, nici asasin, frumoasa mea pasăre. Iată-te liniștită. Acum, nu mai am ce să-ți spun.

Yasumi plecă fruntea, apoi se întoarse spre el și se sprijini de bustul lui. Nu știa dacă era sau nu o slăbiciune, dar hotărârea ei era luată. Pentru a face pe placul călugărului din Amazu, va salva templul Enryakuji. Va avea mai apoi tot timpul din lume pentru a vedea care era mai integru dintre cei doi: maestrul Yu sau acest bandit de înaltă clasă.

*

Când au ajuns în dreptul barierei stâncoase a muntelui Hiye, temerile lui Yasumi au revenit. Nesfârșitul peisaj alb nu oferea privirii decât un cer palid, traversat când și când de o pasăre neagră, croncănitoare. Inima îi bătu nebunește când călăreții depășiră despicătura stâncii sub care se ascunseseră Sishi și Lună Îndepărtată.

Piticul, aplecat pe gâtul calului, în vânt, cu ochii fixați în depărtare, în direcția muntelui stâncos, își întoarse brusc bidiviul și fu dinaintea lui Motokata

care, cu puțină vreme în urmă, se lăsase depășit de tovarășii lui.

– Șefule, propun să o luăm înainte, căci mi se pare că întârziați prea mult cu piatra voastră de moară în șa.

– „Piatra mea de moară", replică Motokata pe un ton mușcător, are dreptate când spune că omul nostru trebuie să fi ajuns de mult la templul Amazu. La ora asta, pesemne îi dă explicații piosului Yu Tingkuo predându-i mesajul încredințat. Putem fi măcar siguri că nu va trimite un altul, prin alt complice, înainte de a douăzecea zi a acestei luni.

Yasumi nu se clinti. Cum să uite de această a douăzecea zi a lunii Fără Zei despre care vorbea mesajul maestrului Yu, ziua jafului și a masacrelor! Da! Toate astea trebuiau evitate. Trebuia să se gândească foarte bine, să cântărească toate posibilitățile, să judece urmările și să aleagă căile care i se vor părea mai puțin riscante. Dar cum putea biata Yasumi să întrezărească cea mai bună soluție când gândurile ei erau în asemenea devălmășie?

Aflată în continuare în brațele lui Motokata, ea privi spre bărbații cocoțați în șa. Erau aplecați, cu ochii încețoșați de viclenie și neîncredere, copleșiți de acest spațiu, de această libertate pentru care trăiau, respirau, călăreau. Pesemne că niciunul dintre ei nu avea o casă. De altminteri, probabil că niciunul nu s-ar fi lăsat închis într-un loc îngust, fie el și o închisoare aurită. Erau făcuți pentru independență, jaf și aventură.

Motokata era din aceeaşi plămadă cu aceşti tâlhari? Yasumi, care îl cerceta în permanenţă, era năpădită de impresii contradictorii. O surprindea, şi ea mai că se lăsase fermecată de el, chiar sedusă, când de fapt ar fi dorit să îl dispreţuiască şi să îl condamne. Pe neaşteptate, îl auzi dând un ordin care o făcu să răsufle uşurată:

– Kyo! Hai să o lăsăm baltă cu omul ăsta şi să ne risipim până la data stabilită, de vreme ce mesajul s-a întors de unde a plecat. Până atunci, caută-i pe ceilalţi şi confirmă-le data atacului templului. Cât despre voi, spuse el arătând cu degetul spre ceilalţi doi călăreţi, aveţi mână liberă. Ne întâlnim aici peste cincisprezece zile şi să nu care cumva să lipsească vreunul.

– Şi fata? aruncă piticul.

– Fata nu e treaba ta.

– Doar se ştie prea bine! îl luă peste picior unul dintre ceilalţi doi. Cea mai bună pradă e întotdeauna partea şefului.

– Eu nu sunt o pradă! strigă Yasumi cu obrajii în flăcări şi cu ochii scânteind de furie.

– Şi atunci ce eşti, dacă nu o prizonieră? i-o întoarse chicotind bărbatul.

– Sunt sigură că şeful vostru mă va lăsa să plec în scurt timp.

La aceste cuvinte, ceilalţi izbucniră în râs. Hohote muşcătoare, care nu prevesteau nimic bun. Şi cum această veselie ameninţătoare nu se mai sfârşea, ecoul ei răsunând în întreaga vale, Yasumi începu să se

foiască pe calul lui Motokata. El o strânse şi mai tare în braţe, ca nu cumva să sară din şa.

Într-un sfârşit, unul dintre bărbaţi se opri din râs şi îndreptă un arătător spre el:

– Vom vedea! Dar am eu o bănuială că te aşteaptă un sfert de oră destul de greu, frumuşico!

– Ajunge! strigă Motokata, cu ochii negri scânteind de o furie abia reţinută. Vreţi să vă biciuiesc pentru grosolănia şi prostia voastră sau să vă retez capetele pentru neobrăzare?

Într-o mână înălţă cravaşa, iar cu cealaltă îşi trase sabia şi o răsuci în aer.

Nu mai fu nevoie de niciun alt cuvânt: cei doi călăreţi, urmaţi de piticul Kyo, dispărură într-un galop dezlănţuit. Când Motokata nu mai zări decât trei puncte negre care se îndepărtau spre linia orizontului şi o simţi pe Yasumi destinzându-se, o întrebă cu o voce ciudat de blândă:

– Nu ţi-e foame?

– Ba da.

El prinse hăţurile şi întoarse calul. Tânăra, care observase că tovarăşii lui se depărtaseră de locul în care se aflau Sishi şi Lună Îndepărtată, îşi regăsise calmul. Se lăsă aşadar în voia lui, cuprinsă de beţia acestei noi ispite.

După un sfert de oră care părea a nu se mai sfârşi, Motokata trase de căpăstru şi mână calul încet, ocolind unghiul barierei stâncoase a muntelui Hiye, ascuns de un fost edificiu ale cărui ruine se îngrămădeau într-un uriaş morman de pietre. Se înfundă apoi pe o trecere

îngustă a cărei intrare numai el o cunoștea, merse până la capătul ei, unde se deschidea o carieră aflată la adăpost de ninsoare. Când Yasumi ridică privirea, observă că stâncile de deasupra ei coborau în pante line, ascunzând între ele acest loc ciudat de calm și liniștit.

– E refugiul meu, spuse el. Aici nu mă deranjează nimeni. Vin aici să mă odihnesc.

Apoi împinse un bolovan greu care făcea oficiul de ușă. Piatra se dădu deoparte, se răsuci și dinaintea ochilor uimiți ai lui Yasumi se ivi o grotă. Nici nu apucă să își dea seama că Ramură Înflăcărată, calul lui Motokata, pătrunse în grotă ca un obișnuit al locurilor, care știe că acolo urmează să se odihnească.

Bârlogul era spațios. Cufere mari, lăcuite, unele negre, altele roșii, decorate cu motive florale și ferecate cu încuietori din aur slujeau drept bănci și mese. Piei de animale erau întinse pe jos, pe pământul bătătorit. Pe pereții cavernei erau agățate arme. Arme! Yasumi văzu multe arme. Arme! Fata nu văzuse în viața ei atâtea arme adunate într-un loc atât de strâmt.

– Ale cui sunt? se auzi ea șoptind.

– Ale cui vrei să fie? Îmi aparțin.

– Le-ai furat?

El începu să râdă.

– Furat! Furat! De ce să le fi furat? Drept e că am recuperat multe.

– Ai măcelărit oameni pentru a aduna toate astea?

Ea arătă cu mâna de jur împrejurul peșterii.

El întoarse capul spre ea și o licărire stranie îi juca în ochi.

– Sunt bunuri și bogății pe care le-am recuperat puțin câte puțin. Doar că eu încerc să le iau în alt fel decât fratele meu, care nu are decât mânie și cruzime în suflet. Iar călugărul ăsta din Amazu are tendința de a ne confunda.

– Ah! făcu Yasumi. Și unde sunt toate aceste comori?

– La templul Enryakuji.

Yasumi simțea că își putea continua interogatoriul. Era chiar atât de sigur că prada i se cuvenea și nu îi va scăpa?

– Dar de ce bogățiile tale sunt închise la călugării de la Enryakuji?

– Pentru că mi-au fost furate. Manuscrise vechi chinezești! Ceramică! Monede din argint! Din aur! Nimic din toate astea nu aparține călugărilor! Roadele acestui jaf le-au fost donate lor, ceea ce e ilegal.

– Dar de ce?

– Asta, frumoasa mea pasăre, nu ți-o mai pot spune.

Yasumi se prefăcu a se îndepărta. Dar unde ar fi putut fugi? Ușa grotei era închisă și ea nu îi cunoștea mecanismul. Se întoarse către Ramură Înflăcărată. Pusese deja stăpânire pe paiele și nutreturile care acopereau partea din fund a grotei.

Yasumi se îndreptă spre bolovanul plat care închidea grota. Din doi pași, Motokata fu lângă ea, o prinse și o strânse la piept. Ea se lăsă moale în voia lui, fără a opune rezistență.

– Tot acest aur provine din averea familiei mele. Dar metoda mea e alta decât a fratelui meu. Pentru

mine, sunt suficiente ameninţările. Pentru fratele meu, e nevoie de morţi şi de sânge. Eu nu vreau să-mi pângăresc numele.

– Numele tău! Care e numele tău?

– Sunt un Fujiwara.

Un val de aer rece o izbi în obraz, ca şi cum între ei ar fi plesnit un bici care mai apoi căzu greu pe pământ. Scăpă din braţele lui Motokata, înălţă bustul şi spuse:

– Şi eu sunt o Fujiwara.

Dacă ar fi spus „Sunt un demon" sau „Sunt un Buddha" bărbatul nu ar fi putut fi mai surprins. O măsura intens, fără a înţelege. Îşi bătea joc de el? Privea cu febrilitate pupilele ei dilatate şi roşeaţa care îi năvălise în obraji.

– Tu! O Fujiwara! Tu, care călătoreşti pe jos, nu porţi un chimonou elegant! Tu, care nu ai sprâncenele epilate, nici dinţii lăcuiţi cu negru, nici obrazul dat cu alb de ceruză. Tu, care semeni cu o barbară, tu, care...

Ea îi zâmbi, îşi ascunse faţa în spatele mâinii ridicate la înălţimea ochilor. Apoi înclină capul, îi întinse mâna ca şi cum i-ar fi prezentat un evantai şi murmură:

Când luna se ascunde în spatele munţilor, nimeni nu ştie cum va ieşi de acolo.

El ezita, încurcat; nu ştia cum să iasă din această situaţie în care Yasumi părea a fi în avantaj şi se

dovedise mai cultivată decât el. Poemul ei era scurt, dar fin și subtil. Într-un sfârșit, reacționă și murmură, la rându-i:

Când luna se ridică din spatele muntelui, nu-și arată întotdeauna adevărata culoare, și atunci e ceasul la care se ivesc demonii.

Yasumi păru satisfăcută. Se apropie de el și îi șopti cu o voce liniștită:

Nu se vor ivi demonii în această seară.

El o fixa aproape cu duritate, cu sprâncenele încruntate și cu buzele strânse, gândindu-se la ceea ce ar trebui să îi răspundă. Yasumi se apropie din nou de el și plecă ceafa, privind spre poalele chimonoului și ale robei sale.

– Și pentru mine este destul de greu să te cred, dacă e să judec după înfățișarea ta de pirat, chiar dacă încerci să o ascunzi sub aerele tale de mare senior.

El o prinse în brațe și o obligă să ridice capul:

– Te cred, nu ai înfățișarea unei țărănci. Dar...

– Dar te-a lăsat fără grai faptul că sunt din familia Fujiwara.

El îi dădu drumul și tuși, cu mâna la gură.

– Ce vrei să faci la Kyoto?

– Să-mi întâlnesc tatăl. Trăiește la curte.

– Cine este tatăl tău?

– Tamekata Kenzo!

– Dar îl cunosc!

Tânăra tresări, mai mult decât uimită. Pentru ca el să nu-i vadă ochii, îi ascunse în dosul palmei desfăcute în dreptul pleoapelor ridicate. Yasumi îi porunci inimii să se potolească și trupului să nu mai tremure. În sfârșit, îi putea spune totul. Dar picioarele i se înmuiară și se trezi confortabil ghemuită în brațele lui Motokata, care îi adulmeca ceafa plină de prospețime.

Ceva mai departe, Ramură Înflăcărată se culcase în paie și ațipise.

*

Motokata o strânse atât de tare pe Yasumi la piept, încât ei i se tăie răsuflarea. După aceea, bărbatul izbucni într-un hohot de râs care îi descoperi dinții. Fără a scoate o vorbă, o luă pe sus și o duse spre carpeta întinsă pe una dintre pieile de leopard. O lăsă jos cu nesfârșită blândețe, ca și cum ar fi încredințat cuiva un obiect prețios, dar acest „cineva" era el însuși și, deocamdată, acest „el însuși" avea de gând să se desfete cu neprețuitele bucurii pe care i le oferea această comoară inestimabilă.

Ea se ghemui ca un copil și, de altminteri, așa și arăta: obrazul ei era lipsit de orice machiaj, iar dinții îi erau albi precum ai fetițelor care nu au învățat încă să îi lăcuiască în negru. La Yasumi, toate erau copilărești, ochii nu aveau nici măcar linia oblică neagră trasată cu pensula, iar buzele ei nu erau conturate în formă de inimă.

– Cum e? Da! Cum e tatăl meu? întrebă ea cu o voce devenită dintr-odată nesigură.

– De ce mă întrebi? Nu îl cunoşti?

– Avea o concubină şi mama mea nu a putut îndura asta. S-a întors în ţinutul ei natal. Acolo am trăit şi eu până la moartea ei, primăvara trecută.

– Şi ai fugit de acasă.

– Nu am fugit, am fost alungată.

– Eşti singură?

Ea încuviinţă din cap.

– Cum e tatăl meu? repetă ea. Spune-mi, te rog.

Motokata trebuie să fi avut între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Poate chiar mai mult, căci obrazul lui era bronzat, iar pe frunte avea riduri uşoare, care apăreau precum încreţiturile de pe suprafaţa unui smârc, stârnite de adierea unui zefir de vară. Un început de barbă care îi năpădea obrajii îl îmbătrânea.

Sigur, era frumos! Magnific chiar şi, mai mult decât atât, toată fiinţa lui emana o distincţie aparte. Un prinţ! Un senior! Avea de ce să se îndrăgostească de el!

Lungit lângă ea, Motokata îşi scoase mantia grea, îmblănită, şi o aruncă în spatele lui. Ea era într-un chimonou din bumbac, scurt ca o tunică. Pantalonii bufanţi erau strânşi pe glezne. Era ţinuta ei de drum, pe care la drept vorbind, nu o dăduse jos de când plecase. Cealaltă, cea din mătase, chimonoul de sărbătoare, ţinuta de gală, era împăturită în sac.

El o privi atent preţ de câteva secunde, cântări graţia siluetei ei, îi aprecie eleganţa poziţiilor, apoi se ridică şi încercă să aprindă focul, pentru că cele

câteva torțe agățate pe pereți, printre arme, nu făceau decât să lumineze grota, nu să o și încălzească.

– Tatăl tău nu a urcat prea mult în ierarhia înalților demnitari și, din câte îmi amintesc eu, nu a realizat nicio ispravă aparte, care să îl scoată în evidență, cu excepția veșnicei alergături după curtezane, ceea ce l-a pus de multe ori într-o lumină proastă.

Această aluzie la slăbiciunea morală a tatălui ei o derută întrucâtva. Dar ce credea ea? Ar fi abandonat-o dacă ar fi fost altfel de om?

– Nu are trei fii?

– Ba da, răspunse tânăra.

– Îi cunosc și pe ei.

Motokata freca energic două bucăți de cărbune de lemn, pentru a aprinde focul. Un fum acru și opac începu să umple peștera. După nici câteva minute, flăcările începură să trosnească, iar fumul dispăru prin crăpăturile minuscule din stâncă.

– Așa deci, Tamekata Taira sunt frații tăi! spuse el cu un aer ironic.

Se ridică, se apropie de un cufăr mic, dat cu lac roșu, scoase câteva fileuri de pește afumat învelite în frunze de acacia. I le întinse lui Yasumi.

– Ține, mănâncă! Să prinzi putere.

Se ghemui lângă ea pe rogojină, în timp ce ea rupea peștele în bucățele mici și le mânca delicat.

– Da! Îi cunosc pe frații tăi, mai ales pe cel mai mic care, poate, va ajunge mai departe decât tatăl tău. Cred că ceilalți doi au fost numiți recent în straja de la porțile palatului. Aceste posturi nu sunt foarte importante,

vor trebui să se distingă pentru a reuși să urce în rang la curte.

O privi cu un ochi bănuitor:

– De ce spui că ești o Fujiwara? Doar tatăl tău nu e.

Ea-și înălță încet fața spre el:

– Mama și unchiul meu erau Fujiwara. Prin căsătorie, mama a intrat în familia Taira. Dar eu nu vreau să fiu o Taira.

El încuviință din cap și continuă.

– Ai toate motivele din lume, căci Fujiwara sunt cei care guvernează palatul. După moartea consilierului Michitaka[1], fratele lui, Michikane[2], a venit la putere și a asigurat regența. Dar era bolnav, așa că nu a guvernat decât câțiva ani. De atunci, Michinaga, mezinul familiei Fujiwara, ocupă locul de Mare Consilier Suprem al curții.

Yasumi asculta cu atenție. Aceste informații i se păreau foarte utile pentru ziua în care se va afla la porțile palatului.

– Asta înseamnă că voi avea toate șansele?

– Nu! Căci nu-ți vei putea găsi originile dacă tatăl și frații tăi vor voi să te distrugă. Și în mod sigur nu se vor închina în fața ta. Iar atunci, nu te va crede nimeni.

---

[1] Primul fiu al lui Kaneie, a trăit între 953 și 995. Fiica lui, Teishi, a fost prima soție a împăratului Ichijo, la curtea căruia el însuși a fost regent o perioadă scurtă (n. tr.).

[2] Frate mai mic al lui Michitaka, cel care, în clipa în care nepotul lui Ichijo a urcat pe tronul Japoniei în 994, s-a întors din viața monastică și i-a urmat acestuia în poziția de regent. A murit la scurt timp după aceea (n. tr.).

Yasumi scutură cu putere din cap și pletele i se revărsară pe umeri, pe spate, de jur împrejurul ei. O asemenea cascadă îl fascină pe Motokata, care nu-și mai putea dezlipi privirea de la această imagine minunată. În câteva secunde, Yasumi fu învăluită cu totul în pletele ei bogate.

Motokata întinse mâna, prinse o șuviță lungă, neagră și mătăsoasă, pe care o luă cu delicatețe și începu să o prefire între arătător și degetul mare.

Nedezlipindu-și privirea de la ea, înfășură în jurul brațului bucla lungă, întunecată, ce părea a-l fi vrăjit. Astfel, Yasumi îi era de două ori prizonieră.

– Cum se face că ai rămas atâta vreme departe de curte? Mama ta ar fi trebuit să se gândească la viitorul tău.

– Bunicul meu, Jinichiro, a căzut odinioară în disgrația împăratului Reizei. Exilul lui s-a extins și asupra fiului său, unchiul meu, și a fiicei lui, care a fost mama mea. Dar eu vreau să îi reabilitez numele și să mă fac auzită.

– Te-aș putea ajuta, dar va dura o vreme.

– Iată primele vorbe dulci pe care le aud de când am plecat din Musashi.

– Ți-aș putea spune și altele.

Acum știa ce să facă pentru a se pune în valoare în fața lui Yasumi. Odată trecut primul moment de uimire, în mod sigur va fi la înălțimea însoțitoarei lui.

Pentru început, se ridică și își scoase cingătoarea și sabia, pe care le așeză jos. După aceea, se îndreptă spre un mic cufăr lăcuit în negru, cu incrustații fine

din fildeș și aur. Măsură îndelung mecanismul de deschidere, acționă încuietoarea, ridică delicat capacul și scoase o foaie de hârtie de culoarea norilor luminați de soare în miezul verii. Luă apoi o cutie de scris și o deschise cu aceeași grijă cu care deschisese cufărul.

După câteva ezitări, alese o pensulă, o frecă de piatra de cerneală vârâtă într-un mic compartiment al cutiei de scris și, încet, își scrise poemul pe care-l depuse la picioarele ei.

Zăpada cade deasă și încețoșată
și, în întuneric,
acoperă muntele.
Aș vrea să văd cum crește umbra florii
În vântul înserării și în miresmele zdrobite.

Yasumi citi încet și ochii îi scânteiară. Se ridică și ea mai apoi, se îndreptă spre sac și își scoase evantaiul. Când se întoarse lângă el, Motokata îi întinse o foaie și o pensulă. Iar răspunsul ei fu următorul:

Sub omătul gros al iernii,
umbra florii se ascunde și freamătă
și nimeni nu o poate întrezări.
Dar când umbra dispare
petalele străpung zăpada și se arată.

Ea își împături foaia cu delicatețe, luă evantaiul, puse poemul pe el și i-l întinse. Toată ființa ei vibra. Începuse jocul seducției. Privirea lui Motokata, fixată

asupra ei, se aprinse de dorință, iar în ochii lui se citea o puternică poftă de a o poseda. Dar știu să aștepte.

Avea capul gol, iar coada groasă, prinsă la spate, se legăna în ritmul mișcărilor lui.

Hainele luxoase și curate, în ciuda drumului pe care trebuie să-l fi străbătut de la plecarea din Kyoto, o mirau pe fată. Chimonoul lui exterior, din satin verde pal, decorat cu frunze galbene de aur, strălucea ca un soare sub lumina torțelor agățate de pereții peșterii. El își depărtă pulpanele, arătându-și roba de dedesubt, iar Yasumi văzu că, sub centura largă de culoarea prunei sălbatice, acest al doilea veșmânt era de un verde întunecat.

– Umbra florii se confundă și se pierde, îi șopti el la ureche.

Până acum, Yasumi nu fusese niciodată cuprinsă de această amețeală ciudată care o copleșise cu totul. Ce i se întâmplase? În câteva clipe, iat-o gata să își ofere intimitatea trupului ei acestui bărbat tânăr și seducător, acestui călăreț năvalnic, pe jumătate senior, pe jumătate pirat. Ce va face, îi va fura energia, speranțele, planurile? Ah! Cum să învingă această blândețe cu care îi mângâia ceafa? Cum să reziste acestei răsuflări care îi atingea buzele, aluneca spre gâtul ei?

În lumina unei torțe, ochii lor străluceau de aceeași dorință. Mâinile lor se împleteau în gesturi din ce în ce mai febrile. Focul trosnea încetișor. Iar torța lumina exact atât cât trebuia pentru ca în ochi să li se poată citi o dorință reciprocă, ajunsă la culme.

Motokata nu era la prima lui femeie, dar lui Yasumi nici prin gând nu îi trecea acum că, înaintea ei, au

mai existat și altele care au primit aceleași mângâieri, aceleași suspine, au trăit aceleași emoții!

Erau în genunchi unul în fața celuilalt. Motokata o cuprinse în brațe și, prinzând-o de plete, o obligă să își dea capul pe spate, descoperindu-i gâtul și sânii mici, fremătători, pe care-i luă, lacom și pătimaș, în gură. Apoi o culcă pe spate, pentru a o călări mai bine. Cu hainele desfăcute și ridicate, Yasumi gâfâia încetișor. Motokata începu să dezlege legăturile care îi strângeau gleznele, iar pulpanele largi și bufante ale pantalonilor zburară într-o parte, apoi se depărtară, dezgolindu-i sexul și coapsele mătăsoase.

În sfârșit, floarea străpunge zăpada și se arată. Yasumi stătea acolo, împodobită cu lumina pântecelui ei alb și bătăile năvalnice ale inimii. Umbra nu o mai ascundea, iar gheața era pe punctul de a crăpa.

Din fundul peșterii, Ramură Înflăcărată nu se mai clintea. Era un roib frumos, la fel de arămiu ca și stăpânul lui. Din pieptul lui nu ieșea niciun nechezat, doar mușchii și spinarea i se mișcau încet, în ritmul respirației. Oare înțelesese și el că niciun zgomot nu trebuia să răzbată dincolo de pereții peșterii și că, atâta vreme cât stăpânul lui dormea acolo, între zidurile din piatră și comorile clanului Fujiwara, lui nu i se putea întâmpla nimic rău?

*

Au dormit un somn adânc, s-au trezit, au mâncat puțin. Cum pește uscat nu mai era, au mâncat din

hrana bogată pe care Motokata o ascundea într-un cotlon al acestei grote a iubirii: rădăcini de ghimbir, semințe de susan, turtițe din orez și fructe uscate. Din acestea erau din belșug, aveau cu ce rezista unui asediu de mai bine de douăzeci de zile.

Yasumi, care nu ieșea din peșteră, îmbrăcase chimonoul cel frumos, din mătase, și își lăsase pletele desfăcute pe spate. Motokata nu se mai sătura să le privească, să le pieptene cu degetele, să le mângâie.

Fiecare răsărit de soare – și au fost patru, exact răgazul pe care Yasumi i-l dăduse lui Sishi pentru a ieși din adăpost – îl găsea pe Motokata între coapsele ei pe care le mângâia iar și iar.

Yasumi se desfăta cu voluptățile amețitoare ale acestei iubiri neașteptate. Pieptul musculos și mădularul semeț al iubitului ei o făceau să tremure de dorință. O pătrundea încetișor, cu o răsuflare răgușită, pe care o prelua și ea, în cadență. Niciodată nu a dezbrăcat-o de tot. Niciodată nu a cuprins, dintr-o singură privire, toate rotunjimile ei delicate adunate într-o singură imagine. Le privea, le mângâia, le contempla unele după altele. Le dezgolea pe rând, una câte una, pe cele cu care voia să se desfete și le acoperea mai apoi, când dorea să guste altele.

În cea de-a patra zi, Yasumi dormise puțin, iar Motokata și mai puțin decât ea. Într-atât era de dornic bărbatul să se desfete cu iubita lui. Presimțea oare că nu îi mai rămânea timp să se bucure de ea, cum îi plăcea atât de mult să o facă? Cât despre Yasumi,

ea ştia că va trebui să plece. Poate chiar presimţise ceea ce urma să se întâmple.

Chemarea! Chemarea lui Lună Îndepărtată! Dorinţa de nestăvilit de a-şi revedea calul! Pentru că nu dormise peste noapte, în dimineaţa aceea Motokata căzuse într-un somn adânc, lăsându-i cale liberă lui Yasumi. Fu nevoie de numai o frântură de secundă pentru ca ea să ciulească urechea şi să audă un zgomot care îi aminti de pasul tăcut al lui Lună Îndepărtată pe zăpadă.

Nedumerită, se ridică, se depărtă de Motokata care dormea în continuare cu nasul înfundat sub pătură. Pe pipăite, găsi culoarul care ducea afară. Deschizătura cavernei îi permise să iasă afară, căci acum cunoştea mecanismul de deschidere. De ce s-a întors îndărăt? De ce şi-a luat sacul, îngreunat cu toate amintirile ei, când cele care contau cu adevărat erau doar cele pe care le ascundea în ea, în cele mai adânci taine ale inimii, ale sufletului, ale gândurilor sale? Yasumi era plină de toate aceste amintiri.

În scurt timp, Yasumi fu în cariera luminată de un fel de şemineu format din piscurile stâncilor. Se auzi un zgomot de paşi. Yasumi îşi ţinu răsuflarea şi, ducându-şi mâna streaşină la ochi – căci în toate aceste zile îi lipsise soarele şi acum lumina o orbea – o văzu în zare pe Lună Îndepărtată.

Începu să fugă şi calul făcu un salt înainte, târându-l pe călăreţul culcat pur şi simplu în spinarea sa, pentru a nu se trezi răsturnat de uimitorul elan al animalului.

– Sishi! strigă ea.

Și fugi iar înspre ei. Se lovi de o piatră și fu cât pe ce să cadă.

– Lună Îndepărtată!

Într-un sfârșit, ajunse lângă ei și se agăță cu toate puterile de coama care i se dăruia. Sishi se aplecă și, ajutând-o să urce, îi spuse cu o voce tremurătoare:

– Eu îmi pierdusem speranța. Ea a vrut să vină aici. Ea te-a găsit. Pentru o clipă, am crezut că și-a pierdut mințile și mă trage spre o primejdie din care nu voi mai putea scăpa. Te-a simțit, Yasumi. Ți-a adulmecat mirosul de când am ieșit de sub stânca sub care am stat ascunși.

Iapa luase deja o poziție de curse. Cuprins de bucurie, Sishi continua să sporovăiască:

– Pe când mă pregăteam să mă îndrept spre Amazu, așa cum mi-ai spus, a început să adulmece, să ezite, să se învârtă pe loc, de parcă nu ar fi știut ce să facă și, dintr-odată, a apucat-o în direcția opusă celei pe care încercasem să o iau eu.

Vorbele pe care le rostea Sishi în grabă se amestecau cu imagini vii și de neșters pe care Yasumi încerca din răsputeri să le alunge. Era greu să uite în câteva clipe toate acele ceasuri minunate pe care le trăise. Își simți ochii plini de lacrimi.

– Repede, să mergem la templul Enryakuji până nu mă răzgândesc. Repede, Sishi!

– Dar de ce te-ai răzgândi?

– Nici eu nu mai știu, șopti fata.

Nu ningea, dar se stârnise un vânt rece, un vânt care le tăia răsuflarea şi le îngheţa mâinile. Au galopat o bună bucată de vreme şi abia târziu Yasumi a înţeles că nu va face niciodată cale întoarsă; în schimb, Ramură Înflăcărată, îmboldit de mânia lui Motokata, ar putea foarte bine s-o urmărească. Întoarse capul pentru a se convinge că una ca asta nu se întâmplă. Atunci Sishi, îi văzu chipul brăzdat de lacrimi.

– Yasumi! strigă el.

După care închise gura şi tăcu, ştiind prea bine că o întrebare ar fi fost o curiozitate necuvenită. Aşa că nu insistă, o cuprinse pe Yasumi în braţe, lăsându-se în voia gândurilor lui. Nu peste multă vreme, se trezi din cugetările lui şi-şi văzu tovarăşa de drum la fel de abătută.

– O să izbutim. Mulţumită nouă, templul va fi salvat de jaf şi de moarte. Mulţumită nouă, Yasumi, da, mulţumită nouă!

Sishi nu ştia ce să facă, să râdă sau să rămână serios. Ridică braţele în aer şi le flutură în văzduh, legănându-le de parcă ar fi fost aripile unei păsări mari, care zboară planat la rasul solului, strigând iar şi iar: „Mulţumită nouă! Mulţumită nouă!" Yasumi îşi spuse în sinea ei că trebuie să-l fi lăsat nervii. Aşteptarea îndelungată sub stâncă, teama de o posibilă moarte se pare că i-au întunecat minţile. Nu i-a picat deloc bine faptul de a-şi fi descoperit dintr-odată un suflet de mântuitor, dublat de o mare energie mentală.

Tânăra suspină îndelung. „Sunt tristă sau bucuroasă? Zăpada va cădea în continuare, luna va fi albă,

timpul va trece! Sunt pe cale de a pierde totul? Nu. Vom ajuta la înlăturarea unui mare masacru. Ah! Sishi, ăsta e singurul motiv pentru care m-am întors".

Își simțea capul greu. I se părea că, de acum înainte, în locul inimii va avea o piatră. O piatră uriașă și grea, pe care nu o va putea niciodată azvârli de pe vârful muntelui pentru a scăpa de ea. Îl trădase pe Motokata. Era o povară de care nu va scăpa niciodată. Își bătuse joc de iubirea ei. Înșelase în chip josnic încrederea bărbatului pe care-l iubise patru zile și patru nopți. Cum se va putea uita în ochii lui dacă Buddha i-l va mai scoate vreodată în cale?

Ah! De ce trebuia să fie deopotrivă tâlhar și senior? Iar ea, ce făcuse ea, dăduse vrabia din mână pentru cioara de pe gard? Cum de putuse uita că Motokata îi promisese că o va ajuta să își întâlnească tatăl? Cu el, toate ar fi fost atât de simple: prezentarea la curte, întâlnirea cu tatăl ei, cu frații, cu familia ei și, mai mult chiar, reabilitarea numelui în sânul marii familii Fujiwara, de vreme ce el însuși aparținea acestui clan. Ce făcuse? De acum înainte, Motokata o va urmări veșnic cu nestăpânita lui ranchiună, poate chiar cu o ură neînduplecată, și îi va stăvili pentru totdeauna căile reușitei sociale.

Renunțase la toate acestea pentru a salva un templu care nu însemna nimic pentru ea și unde nu cunoștea pe nimeni. Le dăduse pe toate în schimbul onoarei și datoriei față de un bărbat despre care nu știa nimic: Yu Tingkuo. Cine era omul acesta cu adevărat? Să fi fost și el un hoț, ca atâția alți preoți budiști sau

shintoiști, care încercau să pună mâna pe bunuri ce nu le aparțineau, făcând totul ca să-și mărească templele și să își întărească, în același timp, puterea?

Dacă nu ar fi fost în joc viețile atâtor sărmani călugări, cu totul altfel ar fi acționat Yasumi.

*

Au ajuns la porțile templului exact înainte de căderea nopții. Lună îndepărtată nu părea lipsită de vlagă, dar, cu toate acestea, străbătuse un drum lung de la plecarea din grotele de pe muntele Hiye.

Mai mare decât templul din Amazu, cel din Enryakuji se impunea prin acoperișurile lui multiple, suprapuse, cu margini ridicate, între care se aliniau coloane sculptate. Se zăreau chiar din depărtare, într-atât de înalte erau. Îi întâmpină o uriașă statuie a lui Buddha, cu chipul surâzător. Așezată pe un soclu din piatră șlefuită, dădea spre o alee străjuită de sălcii golașe, cu trunchiuri negre, care conducea către una din intrările templului; dar Sishi observă că nu aceea era poarta pe care trebuiau să intre.

În fund, de-a lungul unei laturi, un pâlc de chiparoși înalți acoperiți de nea îi conduseră până la poarta principală. În dreapta, se întindea un lac înghețat. Arăta ca și cum ar fi așteptat primele raze ale unui soare timpuriu pentru ca pojghița subțire de gheață să crape. Pesemne că acolo își făceau abluțiunile zilnice călugării când era vreme bună. În partea stângă, un pod alb de nea traversa un râu, și el înghețat. Doar câteva pietre

îi marcau albia, încă impregnată de toate minunăţiile anotimpurilor trecute. Se simţea în aer mirosul ultimelor zile ale iernii şi, pentru întâia oară, Yasumi îşi dădu seama că primăvara n-avea să mai întârzie mult.

Călugărul portar se arătă la faţă şi, analizând straiele lui Sishi, observă că era vorba despre un călugăr de la Amazu. Le spuse aşadar că trebuiau să ocolească sanctuarul şi să bată la una din porţile din spate. În câteva secunde, fură acolo; un alt călugăr împinse peretele despărţitor exterior care se afla la dreapta şi dădea direct spre lac.

Poarta mare din faţa pagodei nu trebuia să se deschidă decât la ceremoniile oficiale, când pe sub ea păşea împăratul escortat de suita şi gărzile sale.

– Venim de la templul Amazu şi avem un mesaj din partea maestrului Yu Tingkuo. Ne lăsaţi să intrăm?

– Dar cine sunteţi? exclamă călugărul budist, dând cu ochii de Yasumi. Tovarăşul vostru e un călugăr din Amazu, dar dumneavoastră?

– Sunt cea căreia maestrul Yu i-a încredinţat mesajul. Mă numesc Suhokawa Yasumi, din ramura Fujiwara.

– Bine! Bine! spuse călugărul uitându-se cu o şi mai mare atenţie la Yasumi, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gândurile.

Iar în acea clipă anume Yasumi se gândea că Motokata nici măcar nu era responsabil pentru atrocităţile care se pregăteau şi care, dacă ar fi fost să dea crezare mesajului adresat stareţului de la Enryakuji, i-ar fi atras blestemul şi, cine ştie, poate chiar pedeapsa

cu moartea. Motokata plătea pentru fratele lui. Acum, Yasumi o știa. Iată unde o adusese simțul onoarei și sentimentul datoriei față de maestrul Yu. Sângele începu să-i fiarbă în vene, iar tâmplele îi vâjâiau.

Își dădu brusc seama că, absorbită fiind de atracția pe care o simțea față de Motokata, uitase să-l întrebe numele fratelui lui. Cum îl va putea acuza pe acesta pentru a dovedi nevinovăția lui Motokata? Ce lucruri pline de bun-simț ar putea spune pentru a scuza voința sălbatică a unui Fujiwara de a-și recupera bunurile care i-au fost furate, fără a săvârși totuși atâtea fărădelegi și barbarii?

– Am fost atacați cu sălbăticie de patru bandiți, se grăbi Sishi să povestească, și aruncați în lacul înghețat în care mi s-a înecat calul. Se pare că...

– Aș vrea să îl văd pe superiorul vostru, i-o reteză Yasumi. Conduceți-ne la el. E urgent. Trebuie să ia cât mai iute măsuri.

– Măsuri! Ce vreți să spuneți?

– Vă va spune superiorul acestui templu, nu eu!

Tonul lui Yasumi era destul de aspru, căci nu dorea decât să termine mai repede cu toate și să fie singură. Nu se gândea decât cum să sfârșească odată cu această misiune pe care o ura. Atunci va putea în sfârșit să călărească spre Kyoto, să viseze că ia totul de la capăt, să învețe totul și să uite totul.

Călugărul nu stărui. Îi conduse într-o încăpere mare, goală, unde nu se afla decât un sanctuar cu un Buddha înconjurat de lumânări roșii care ardeau risipind un miros puternic de tămâie.

– Ce ați vrut să spuneți când ați vestit că trebuie să iau cât mai iute măsuri? răsună o voce în spatele lor.

Se întoarseră și îl văzură pe stareț. Mic de statură, destul de durduliu, purta o tunică albă, lungă, iar în picioarele goale avea sandale din papură împletită. Pe chipul lui se oglindea ceea ce se oglindește pe chipurile tuturor preoților budiști: o seninătate a sufletului și o liniște aparentă a gesturilor și cuvintelor. Dar ce se ascundea, de fapt, în omul ăsta? O sete de putere! O ambiție care îl mâna să pună mâna pe lucruri care nu îi aparțineau. Ea își aminti de tot aurul și toate bogățiile despre care îi vorbise Motokata și avu chef să stârnească puțin curiozitatea starețului.

– Tovarășul meu și cu mine știm că va trebui să luați măsuri pentru că am fost obligați să citim mesajul.

– De ce?

– Pentru că ne-ar fi fost imposibil să reacționăm fără să știm la ce ne puteam aștepta. Acești patru bărbați ne-ar fi putut fura documentul și, în cazul în care ni l-ar fi luat, iar noi am fi scăpat din mâna lor, trebuia să fim în măsură să vă spunem ce cuprindea misiva. Cu toate astea, nu ne-au ucis și nici mesajul nu l-au găsit.

Yasumi cântărea neclintirea călugărului. Niciun rid de pe fața lui nu se mișca. Într-o fracțiune de secundă, se întrebă care dintre cei doi frați va ataca într-adevăr mănăstirea în cea de-a douăzecea zi a acestei luni... Motokata nu părea a fi de acord cu uneltirile fratelui său, chiar dacă-i urmărise pentru a le lua mesajul...

Scotocind într-unul din buzunarele pantalonilor ei largi, bufanți, Yasumi scoase sulul și i-l întinse.

– Am aflat că sunteți nu doar sub amenințarea jafului, ci și a morții. Acesta e singurul motiv pentru care ne-am înverșunat să ajungem aici. Am fi avut de zece ori ocazia de a ne întoarce la Amazu.

Starețul o studia cu ochii mijiți, încercând să o ghicească.

– Ne puteți adăposti o noapte, două, și îi puteți da ceva de mâncare lui Sishi? În afară de câteva turtițe, nu a mâncat nimic de cinci zile.

– Și tu, fata mea?

Ochii lui sfredelitori îi scormoneau sufletul, o străpungeau. Lui Yasumi nu îi plăcea bărbatul ăsta. Nu părea a avea noblețea sufletească a maestrului Yu.

– Eu... eu am fost luată prizonieră de șeful bandei.

– Te-a brutalizat?

– Nu.

– Te-a interogat?

– Da. Dar nu am spus nimic.

– Îi cunoști numele? Ți l-a spus?

– Nu. Nu cunosc nici numele lui, nici pe acela al tovarășilor lui.

Cum el o cerceta în continuare din priviri, ea reluă cu un ton ferm, pentru a închide odată pentru totdeauna această discuție delicată:

– Am fost legată și mi s-a pus căluș.

– Ești curajoasă și am impresia că ai știut cum să iei lucrurile în mâinile tale. Ce aș putea face pentru a-ți mulțumi?

– Nimic altceva decât să-l însoțească cineva pe Sishi la templul Amazu, după ce va fi mâncat pe săturate și se va fi odihnit. Lună Îndepărtată este calul meu, iar eu aș vrea să pornesc la drum mâine în zori.

– Yasumi! exclamă tânărul călugăr. Nu te întorci cu mine?

– Nu, Sishi, drumul meu se oprește aici. Trebuie să mă îndrept cât mai repede spre Kyoto...

– Dar de ce atâta grabă? Maestrul Yu...

– Maestrul Yu va fi mulțumit de tine, de mine, de izbânda noastră, doar știi prea bine. Am putut salva acest templu de pericolul care-l amenința. Ăsta e cel mai important lucru.

Apoi se întoarse spre starețul care nu o slăbise din ochi.

– Aș vrea să îmi dați o pătură, a mea a rămas acolo unde am fost sechestrată.

– Ți se va face voia.

Yasumi se apropie de Sishi și îi cuprinse mâinile într-ale sale. Le mângâie câteva clipe, privindu-l fix.

– Dacă ție ți-a lipsit hrana în aceste cinci zile, află că mie mi-a lipsit somnul și nu mă gândesc decât să dorm. Voi pleca mâine în zori și nu te voi mai vedea. Adio, Sishi. Îți mulțumesc pentru bunătatea ta și pentru tovărășia plăcută.

Ea îi lăsă cu părere de rău mâinile și se dădu câțiva pași îndărăt.

– Spune-i maestrului Yu că nu îl voi uita niciodată și că, dacă drumurile noastre se vor mai încrucișa vreodată, îi voi mulțumi eu însămi pentru

toate câte le-am învăţat de la el. Mulţumită lui, mă simt mai bogată.

Mai apoi, a fost condusă într-un loc liniştit, unde şi-a putut afla odihna. A doua zi, dis-de-dimineaţă, stareţul fu cel care veni s-o trezească.

– Nu mai ninge şi nu e prea frig. E mai bine să încerci să pătrunzi pe porţile cetăţii Kyoto înainte de lăsarea întunericului. Gărzile nu sunt prea numeroase şi nu îi lasă întotdeauna să intre pe cei pe care nu îi cunosc. Şi crede-mă, fata mea, cu numele pe care-l porţi, curiozităţile se vor ascuţi, iar lucrurile nu vor fi deloc uşoare! Yu Tingkuo trebuie să te fi pus în gardă.

– Da.

– Atunci, eu îţi doresc drum bun.

Yasumi ridică privirea spre el şi văzu că, la fel ca în ajun, o cerceta cu cea mai mare atenţie.

– Ieri, începu ea, m-aţi întrebat ce aţi putea face ca să îmi mulţumiţi. Ei bine, aş vrea doar să am siguranţa că, dacă voi avea nevoie să mă ascund sau să mă feresc de o primejdie, porţile templului vostru nu îmi vor fi închise.

– Ai cuvântul meu.

CAPITOLUL VI

Kyoto nu era departe. În cele din urmă, iată că Yasumi ajungea la capătul îndelungatei sale călătorii. Un periplu care nu ar fi trebuit să se încheie cu aceste puternice bătăi de inimă care o zguduiau cu atâta violență. Simțea că un fleac, un fulg de nea, o pală din aerul rece al acestei ierni aspre, parfumul unei amintiri, imaginea unei mângâieri, oricare dintre acestea ar fi putut să o întoarcă de la țelul la care ținea atât de mult.

Știa că încă se putea întoarce, putea galopa nebunește înapoi spre peștera care îi adăpostise prima iubire. Și să aștepte! Să aștepte ca Motokata să se întoarcă și să își reînnoiască imensa putere pe care o exercitase asupra ei și de care fata credea că nu se va putea lipsi vreodată.

Dar Kyoto o aștepta acolo, în magia culorilor și a zgomotelor sale, maiestuos, imperial, înălțându-se la picioarele ei, superb și triumfător. Kyoto, la care visase atât!

Yasumi cunoştea istoria cetăţii Kyoto. I-o spusese unchiul ei şi, la Amazu, maestrul Yu îi completase golurile, povestindu-i cu lux de amănunte aspectele rămase în umbră.

Întemeiată în 794, capitala japoneză se mai numea Heiankyo, „Cetatea Păcii", iar istoria ei era aşa de măreaţă tocmai pentru că înlocuise vechea capitală Nara, ale cărei origini urcau la începuturile veacului al VIII-lea.

Geografic vorbind, Kyoto se întindea pe o câmpie vastă, care era înconjurată dinspre nord, est şi vest de coline cât se poate de potrivite pentru ridicarea templelor. Planul oraşului semăna cu o tablă de şah cu pătrate neregulate, despărţită la mijloc de un bulevard larg, numit „Bulevardul Păsării Roşii". La nord-est se ridica palatul împăratului Ichijo. De la est la vest, se deschideau pieţe largi şi, mai la sud, se înghesuiau negustorii, cu sutele lor de prăvălii.

Tot acest hăţiş de străzi şi bulevarde largi era presărat cu sanctuare şi temple care erau vizitate zilnic, dată fiind proximitatea oraşului.

Cu cât se apropia mai mult de porţile cetăţii, Yasumi se întreba tot mai neliniştită cum va arăta intrarea ei în palat, asta în cazul în care va reuşi să îi convingă pe toţi că era o Fujiwara.

Ceea ce nu ştia ea, pentru că nimeni nu îi spusese încă, era modul de organizare a palatului. Acesta din urmă cuprindea mai multe părţi, iar cea rezervată apartamentelor imperiale era ea însăşi divizată în trei: Pavilionul Purităţii şi al Prospeţimii era rezervat

împăratului, Pavilionul Parfumurilor era al împărătesei. Ceva mai încolo, separat de primele două prin Bulevardul Păsării Roșii, dar, în apropierea marii porți, se afla Pavilionul Războinicilor, unde Taira și Minamoto își împărțeau casele și apartamentele.

Fiecare dintre cele mari opt cartiere ale orașului era administrat de un înalt funcționar al clanului Fujiwara și în fiecare dintre aceste cartiere era câte un birou de poliție dirijat de un ofițer de gardă însărcinat cu supravegherea districtului său.

Familia Fujiwara își rezervase cartierele din partea de est a capitalei, în imediata apropiere a palatului. Domeniile lor, extrem de întinse, ocupau numai ele mai bine de un sfert din oraș. Un alt sfert aparținea nobililor, marilor demnitari, înalților funcționari care lucrau în administrația palatului. În sfârșit, o altă parte era rezervată guvernatorilor de provincie care țineau legătura între palat și diversele regiuni ale țării.

Mai rămânea un ultim sfert, împărțit în parcele mici între funcționarii mărunți, curtezane, negustori și tot restul personalului cetății.

*

Yasumi ajunse la Poarta de Est. În mod sigur nu era cea mai bună cale de a pătrunde în cetate, mai ales când erai străin de capitală. Această parte era permanent cel mai bine supravegheată, dat fiind că aici se afla palatul împăratului Ichijo; dar Yasumi nu știa încă acest lucru.

Așa că fu respinsă fără prea multe alte vorbe de gărzi și trimisă la Poarta de Sud. Acest prim eșec o făcu să se gândească mai bine și își spuse că, înainte de a fi respinsă a doua oară, mai bine ar face să afle numele tinerilor ofițeri care păzeau această intrare. Cine știe, poate se va afla printre ei unul care răspunde la numele Tamekata.

Dar Poarta de Sud nu îi aduse mai multe informații decât cea de Est. Cum Yasumi nu avea niciun document explicativ, cum nu era nici negustoreasă, nici legată în vreun fel de o muncă în interiorul cetății, iar numele ei nu era înscris în niciun registru, era alungată fără prea multe politețuri și trimisă pe străzile din afara cetății. Năucită, umilită de străji, nici măcar nu fu în stare să întrebe de numele ofițerilor însărcinați cu comanda. În cele din urmă, hotărî să ocolească cetatea pentru a încerca să intre prin partea de vest.

Fără a se descuraja, Yasumi își rumega amărăciunile hrănite acum și de greutatea de a intra în cetate. Doar maestrul Yu și starețul de la Enryakuji o preveniseră.

„De ce nu am rămas cu Motokata? își repeta ea mereu pe un ton scăzut. Altfel îmi voi fi făcut atunci intrarea în cetate, ca un fel de cuceritoare, nu ca acum, cerșind cea mai mică favoare. Va trebui oare să ling cizmele tuturor domnilor ăstora frumoși înainte de a găsi o ureche binevoitoare? Ce proastă am fost că mi-am ascultat sufletul și nu inima! Ce neglijentă și necugetată am fost să merg pe mâna maestrului Yu, în loc să-l ascult pe Motokata!“

Cât de scump va trebui să-şi plătească actul ei de bravură, fapta gratuită şi generoasă? Lună Îndepărtată galopa încetişor. Privind de jur împrejur la oamenii care îşi vedeau de treburile lor, tânăra începu să se întrebe cum va putea aşa, fără adăpost cum se afla, să îşi hrănească iapa şi să se ocupe de ea.

La Poarta de Vest fu mai bine primită. Un oştean tânăr o măsură din cap până-n picioare şi, cum ea îi zâmbea – doar era în avantajul ei! – se apropie şi el de ea şi îi întoarse zâmbetul. În mod sigur, trebuie să i se fi părut că e maiestuoasă pe calul ei alb, cu bustul drept ca un adevărat senior, cu faţa ridicată semeţ şi ţinând hăţurile în mână cu o incontestabilă graţie. De astă dată, Yasumi simţi că acest tânăr oştean ar putea-o ajuta. Aşadar, va trebui să lase la o parte aerul posac pe care îl avea de la plecarea din Enryakuji şi să se arate ispititoare. Dacă va fi în stare, poate va afla de la el tot ceea ce dorea să ştie.

Îi aruncă o privire care îl tulbură, cu atât mai mult cu cât imediat după aceea plecă ochii cu modestie, ca orice doamnă bine-crescută, pentru ca apoi să îi ridice spre el doar puţin, cât să îl facă să priceapă că nu era deloc o gâsculiţă gata să se supună la primul afront. În sfârşit, o puse pe Lună Îndepărtată să facă un mic joc ecvestru pe care îi plăcea să i-l impună când voia să îi uimească pe cei din jur. Se lipi de spinarea iepei care se înălţă brusc şi, sprijinită pe copitele din spate, le ridică pe cele dinainte şi bătu aerul de câteva ori, scuturându-şi coama. Un mic nechezat se auzi la sfârşit şi demonstraţia era gata,

iar partida – jucată. Nu mai rămânea, firește, decât ca Yasumi să aibă dinainte un privitor dispus să rămână cu gura căscată în fața acestui act de curaj.

Iar tânărul străjer era copleșit. Făcu ochii mari, nefiind în stare să scoată un sunet. Atunci, Yasumi i se adresă, la fel de amabilă și zâmbitoare.

– Ce trebuie să fac pentru a intra aici? îi aruncă ea pe un ton șăgalnic. Sunt străină de oraș, dar nu și de țară, căci vin dintr-o provincie din sud, Musashi. Trebuie să intru cu orice preț în Kyoto. Mi-ați putea spune cum trebuie să procedez?

– De unde veniți? întrebă tânărul oștean care nu auzise nimic, într-atât era de copleșit de frumoasa prestație a acestei necunoscute.

– După cum tocmai v-am spus, vin din provincia Musashi.

Acest băiat care trebuie să fi fost cam de seama ei părea acum dispus să accepte să stea de vorbă cu ea.

– Musashi! E departe, îi replică el, părând a-și relua atitudinea de paznic cu ochii-n patru.

– Dacă mi-ați spune că e la celălalt capăt al lumii, aș fi în stare să vă cred, într-atât de greu îmi este să pătrund în Kyoto. De la Poarta de Est am fost trimisă la Poarta de Sud, de la cea de Sud, la cea de Vest. Binevoiți să îmi deschideți porțile cetății sau, dacă aceasta nu face parte dintre îndatoririle dumneavoastră, să mă puneți în legătură cu cineva care ar putea?

Acum, Yasumi nu mai plecă ochii și nu o mai făcea pe cocheta, ci îl fixa cu intensitate. Tânărul roși puțin,

își plecă un moment privirea, dar o ridică imediat. Pe neașteptate, sosi o altă gardă.

– Yoshira! Această tânără ar dori să intre în cetate, dar e străină și...

– Nu sunt străină, vin din provincia Musashi.

– De ce doriți să intrați în capitală? se interesă nou-venitul.

– Pentru a-mi întâlni familia.

– Sunteți înscrisă în registrul orașului?

– Nu, pentru că vin aici prima oară.

– Și nu aveți niciun sprijin, niciun protector?

Ea ezita.

– Nu.

– Nu există măcar o persoană din familia dumneavoastră cu care ați putea lua legătura? insistă Yoshira.

Ea fu pe punctul de a răspunde „Da, tatăl meu! Asta e! Vreau să iau legătura cu tatăl meu!" Dar se abținu. Fără îndoială, cei doi tineri o vor lua peste picior, ca toți ceilalți. Așa că Yasumi își spuse că era mai prudent din partea ei să dea numele unei persoane mai puțin sus-puse decât un membru al curții imperiale. Și, pentru a nu minți, era cu putință un singur nume: acela al unuia dintre frații ei. Numai că, din păcate, ea nu le cunoștea numele.

– Caut un tânăr ofițer din straja de la porțile palatului. Nu l-am găsit nici la Est, nici la Sud, dar cum m-au respins fără a mă interoga, se prea poate să fi fost acolo.

Yasumi hotărî să descalece și să stea față în față cu Yoshira, ale cărui alură și prestanță erau în avantajul ei. Un băiat cam tânăr, dar tare frumușel!

– Poate m-ați putea îndruma dumneavoastră, continuă ea, proțăpindu-se dinaintea lui.

Ideea care-i venise adineauri, aceea de a nu spune numele tatălui ei, dispăru pentru a face loc unei ezitări care zbură și ea cât ai clipi din ochi. Se aruncă acum cu capul înainte, de parcă s-ar fi cufundat în oceanul agitat, în brațele valurilor.

– E fiul lui Tamekata Kenzo.

Uimiți, cei doi soldați o cântăriră cu ceva mai multă atenție, fără a părea însă convinși întru totul. Dar felul în care fata își formulase cererea, vorbind despre fiu și nu despre tată, se potrivea mai bine cu cerințele tinerilor.

– Care dintre ei? făcu Yoshira, susținându-i privirea.

Pe toți Buddha din lume! De care o fi fost vorba? Yasumi își spuse că, dacă Yoshira ar fi fost mai în vârstă, ar fi putut să își plece privirea și să încerce să îl seducă și mai mult. Poate că nu i-ar fi stricat să aibă și evantaiul. De acum înainte, va trebui să se obișnuiască să nu-l mai lase din mână. O doamnă din aristocrație nu călătorește fără evantai. Măi, să fie, ce proastă putuse fi! O doamnă nobilă nu călătorește călare, ci într-o litieră!

În sfârșit! Deocamdată, trebuia să-i răspundă acestui oștean. Da! „Care dintre ei?" Cum de nu se gândise la asta? Tatăl ei avea trei fii, doi de la prima concubină, altul de la a doua. Ce i-ar fi putut răspunde? Nu le cunoștea numele. Și dacă Motokata nu i-ar fi amintit că doi dintre ei erau în garda de la porțile palatului, nu i-ar fi putut găsi nici în săptămâni de-a rândul.

Dacă le-ar dezvălui acum acestor băieți că nu cunoștea numele celui pe care dorea să-l vadă, ar trimite-o imediat la o altă poartă, știind că se va izbi și de aceea ca o muscă înnebunită de un geam.

– Cel mare! răspunse Yasumi, plecându-și de astă dată ochii, pentru a-și ascunde jena.

– Ah! Kanuseke e la Poarta de Est, mă mir că nu l-ați văzut.

– La Poarta de Est! de unde să știu eu, doar nimeni nu m-a întrebat nimic...

– Pe cine ați văzut?

– Nu știu. Am fost îndepărtată imediat. Nici nu mai știu încotro să o iau. Vă rog, ajutați-mă să-l găsesc!

Yoshira îl îndepărtă pe tovarășul lui cu mâna, împingându-l ușor, ca pentru a-i sugera că problema nu mai ținea de însărcinările lui, că de acum înainte ia el însuși lucrurile în mână. Apoi își întoarse privirea spre ochii întunecați ai lui Yasumi. Chipul ei căpătase pe neașteptate o expresie atât de mișcătoare, încât tânărul ezită puțin.

– Sunteți iubita lui?

Cum ea nu-i răspunse, el luă tăcerea fetei drept încuviințare.

– Ciudat, Kanuseke nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră.

– Ah! exclamă ea, fără a se mai lungi asupra acestei observații care nu putea decât să o pună în încurcătură.

– Și ce-i mai ciudat, chipul dumneavoastră nu-mi este necunoscut. Aș putea jura că v-am mai văzut.

Yasumi zâmbi uşor, cu gândul la acest frate pe care nu-l cunoştea. Aşadar, semăna cu el? Dacă chipul ei amintea de cel al lui Kanuseke, ei bine, asta nu putea decât să-i uşureze sarcina.

– Ah! făcu ea din nou, fără a îndrăzni să insiste prea mult nici asupra acestui punct.

Avu însă impresia că tânărul îşi depăşise în sfârşit îndoielile, asta în cazul în care avusese vreuna.

– Kanuseke este repartizat pe un înalt post de pază. Vă pot conduce la el imediat ce îmi termin tura. Dar va trebui să aşteptaţi până la sfârşitul zilei. Întoarceţi-vă la a douăsprezecea oră, atunci voi fi liber.

Ea îl părăsi mulţumindu-i călduros, cu un strop de speranţă în inimă. În sfârşit, o întâmplare favorabilă care însufleţea oarecum o zi atât de lungă şi obositoare. În nici câteva ceasuri, se va afla în faţa fratelui ei Kanuseke care, în mod logic, ar urma să o conducă la tatăl său.

Kanuseke semăna cu ea. Era deja un punct stabilit în puţinele date despre familia ei pe care le avea la îndemână. O va alunga cu laşitate, luând-o peste picior? O va trata cu milă, uitându-se la ea cu trufie, sau o va întâmpina cu căldură?

Îşi mâna încet iapa în jurul oraşului în care nu putea intra, dar calmul pe care-l afişa cu uşurinţă nu era decât o faţadă. De fapt, Yasumi era la fel de nerăbdătoare ca un boboc pe punctul de a înflori sub soarele primăverii.

Îşi îndreptă calul spre râul care mărginea partea de vest a cetăţii. Un curs lung de apă, numit Katsura,

care se revărsa abrupt într-o vale și reapărea ceva mai departe, în apropierea unui templu care oferea privirii acoperișul povârnit cu vârfurile încovoiate. De-a lungul țărmurilor, zăpada se topise și se vedeau ici și colo pietricele neclintite, măcinate de iarnă, straniu de întunecate sub strălucirea zăpezii imaculate care acoperea în continuare muntele învecinat.

Trecătorii forfoteau. Oamenii se agitau. Prea puțini dintre ei păreau a pierde vremea, pentru ca ea să aibă cu cine să încerce să intre în vorbă și să afle câte ceva despre viața de zi cu zi din Kyoto. Dar își spuse în sinea ei că trebuie să aibă răbdare, fiecare lucru se va împlini la vremea lui. Deocamdată, bine că avea răgazul să observe, să judece, să înțeleagă. Cu toată nerăbdarea care-i vâjâia prin vene, încerca să pară calmă.

Pe neașteptate, fu copleșită de foamea care îi tot da ghes de o bucată de vreme. Nu mâncase de două zile, iar Lună Îndepărtată pesemne că se împăca și ea greu cu burta ei cea goală.

Văzu un negustor ambulant a cărui tarabă părea ispititoare. După ce îi cântări din priviri marfa, care se mărginea la câteva felii de pește uscat și câteva grămăjoare de orez învelite în alge, cu puținii bani pe care-i avea cumpără câte o bucată din fiecare.

Își încheie cumpărăturile cu nuci și o prăjitură cu ghimbir, pe care o găsi într-o prăvălie micuță. Mâncând, își spuse în sinea ei că se va întoarce în aceste cartiere populare ale orașului, care i se păreau mult mai primitoare.

Cum timpul trecea, Yasumi își aruncă din nou privirile către muntele cu pante line acoperite de zăpadă, către râul încă adormit, care se pierdea în neclintirea peisajului hibernal ca un firicel subțire, argintiu, către podul de lemn care îl traversa, către cerul alb brăzdat de păsări care zburau grăbite spre cuiburile lor. Toate acestea, își spuse ea, erau la fel de frumoase precum cele de la porțile provinciei ei. În cele din urmă, făcu cale întoarsă și o luă spre locul de întâlnire, căci se apropia cel de-al doisprezecelea ceas al zilei.

*

Yoshira nu mințise. O aștepta călare pe calul lui, un armăsar negru cu coada și coama arămii. Cu o ținută mai puțin țanțoșă decât cea a lui Lună Îndepărtată, calul avea totuși prestanță și părea a fi un roib viteaz.

Drept în șa, cu nasul în vânt, cu pieptul semeț, cu boneta neagră, lăcuită, care-i ascundea pletele, cu excepția unei codițe lungi care-i cădea pe spate, Yoshira avea și el distincție.

Vesta largă a chimonoului lui era strânsă în talie cu o cingătoare lată, galbenă, iar pantalonii bufanți strânși pe glezne lăsau vederii cizme lăcuite, din fibre de bambus. Ea îi văzu sabia agățată la brâu și începu să se gândească la cea a lui Motokata. Yoshira o purta cu o anumită dezinvoltură și, cu toate astea, vârful curbat se ițea la fel de amenințător pe sub pulpanele hainei. Dar se simțea că tânărul nu aștepta deloc clipa în care să se slujească de ea, pe când Motokata era

cu ochii mereu la pândă şi mâna nervoasă era gata să sară pe mânerul armei la cel mai mic zgomot.

Pe drum, au vorbit puţin. Prin partea de vest a oraşului, au luat-o pe drumul care mărginea cele mai bogate cartiere. Apoi, tânărul oştean intră în oraş pe Al Doilea Bulevard, care se afla între Bulevardul Extremităţii Orientale şi cel al Marelui Palat.

Yasumi deschisese bine ochii, observând totul, încercând să nu pară totuşi prea surprinsă. Fu uimită să nu întâlnească incinte fortificate în faţa porţilor palatului. Dar Kyoto nu fusese botezat „Cetatea Păcii"? Nicio tulburare însemnată nu-i deranjase calmul şi liniştea legendară de mai bine de un veac, poate cu excepţia tâlharilor care, din când în când, agitau capitala. Nu a văzut decât străji postate în faţa porţilor. Firește, vigilenţa şi supravegherea lor rămâneau neşovăitoare, iar eficacitatea lor era mai presus de orice îndoială, dată fiind greutatea cu care un străin putea pătrunde în cetate.

Străjerii, ofiţeri şi subofiţeri, făceau rondul inspectând împrejurimile, în vreme ce alţii stăteau de pază dinaintea porţilor, cu calul legat nu departe de ei.

– Iată-ne ajunşi. Vreţi să mă aşteptaţi aici?

El o luă pe o alee largă care ducea la poarta cea mare şi, după ce schimbă câteva cuvinte cu cei care păzeau intrarea, dispăru înăuntru. Apoi Yasumi îl văzu pierzându-se în labirintul anexelor palatului.

Nu avu prea mult de aşteptat, căci Yoshira se întoarse cât ai clipi din ochi.

– Mi s-a spus că Kanuseke şi-a terminat serviciul şi s-a dus acasă.

– Oh! făcu Yasumi, descumpănită de această întorsătură a lucrurilor, ce mă fac eu?

– În orice caz, rosti tânărul ridicând o sprânceană foarte neagră și groasă, eu trebuia să vorbesc ceva cu el. Vreți să mă însoțiți?

Yasumi suspină.

– Vă mulțumesc. Din suflet vă spun, vă sunt foarte recunoscătoare. Mi-ar face o imensă plăcere să vă pot urma. E departe de aici?

– Nu. E în cartierul Războinicilor, aflat la capătul celui al Arborilor Prințesei. Ajungem repede.

Lui Yasumi îi veni să-l întrebe cine trăia în cartierul care purta atât de frumosul nume „al Arborilor Prințesei", dar Yoshira îi dădu răspunsul la întrebarea nerostită, chiar fără să își dea seama.

– În acest cartier din imediata apropiere a palatului locuiesc doamnele din suita împărătesei Akiko.

Au pornit spre Al Treilea Bulevard. Încă răspândind miresmele anotimpului precedent prin copacii lăsați golași de iarnă, mirosind a lumea bună a nobleței citadine, Al Doilea Bulevard măsura mai bine de patruzeci de metri în lărgime. De altminteri, în afară de curse, aici se țineau primăvara întreceri de tir cu arcul, la fel ca și pe aleea principală care separa orașul în două, cea numită Bulevardul Păsării Roșii.

– Iată cartierul neamului Fujiwara, spuse el arătând cu mâna înspre reședințele impunătoare care se zăreau în depărtare. E cel mai mare și mai bogat din oraș.

Casele erau înconjurate de grădini mari. Aceste grădini, deocamdată abia curățate de zăpezile iernii,

erau locurile de relaxare ale reședințelor nobililor, iar mărimea lor spunea multe despre situația proprietarului în ierarhia administrativă a cetății.

Grădinile aveau o asemenea importanță pentru demnitari, încât acestora le era, la drept vorbind, imposibil să se gândească la cumpărarea unei locuințe fără a adăuga grădina. De obicei, în grădină se înălța replica unui peisaj de munte, de câmpie sau de țărm de mare. Se foloseau o mulțime de decoruri, de pildă un mic pod peste un ochi de apă în care înotau crapi, o cascadă micuță care curgea peste un bolovan adus special în acest scop, o insulă în care se aduceau găinușe de apă, fluierari, șorlițe, canari cu cioc roșu, bâtlani, gâște sălbatice. Toate lucrurile care făceau splendoarea unui univers erau reconstituite acolo în miniatură.

Se vedeau și grădini de legume, livezi, chiar și mici orezării cultivate de servitorii proprietarilor. Copaci stufoși, tufe tăiate impecabil, arbuști cu frunze rare, alei bine trasate, spații vaste, dar niciun loc unde oamenii s-ar putea aduna laolaltă.

Dacă doreau să stea de vorbă, oamenii nu aveau la dispoziție decât piețele, printre negustori și mici meseriași. În cartierele bogate, oamenii se ascundeau în case pentru a vorbi, iar în grădinile ispititoare, nu făceau decât să se plimbe admirând frumusețile locurilor.

Yasumi suspină la gândul că una dintre casele din acest splendid cartier era a lui Motokata. Trebuia să alunge imediat acest gând. Își îndreptă atenția spre un alt cartier pe care i-l arăta Yoshira. Case de o mai

mică importanţă erau mărginite de alei mai înguste. Străzi paralele şi perpendiculare străbăteau ansamblul şi, firește, grădini, în mod sigur mai mici, dar întreţinute cu tot atâta grijă.

– Iată un cartier mai puţin important, dar la fel de luxos, care aparţine micii nobilimi de la curte. Sunt funcţionari de rangul al doilea şi al treilea, din care face parte şi Kanuseke. Mai este numit „Cartierul Războinicilor". Aici locuiesc membrii clanurilor Taira şi Minamoto.

– Nu faceţi parte dintre ei? îl întrebă fata.

Făcuse însă un pas greşit şi pricepu imediat că el trebuie să fi aparţinut clasei funcţionarilor de rangul patru sau cinci şi acesta nu era şi cartierul lui. Yoshira nu răspunse sau, mai curând, schimbă subiectul:

– Iată-ne ajunşi. Grăjdarul va veni să ne ia caii, să-i perie şi să-i hrănească. E o adevărată plăcere pentru ei să se odihnească în grajdurile familiei Tamekata. Se simt atât de bine, încât nu mai vor să plece.

Cum Yasumi nu spunea nimic, el continuă:

– Îi vom lua mai târziu, cel puţin eu, căci dumneavoastră veţi rămâne, probabil, la prietenul vostru.

– Nu ştiu. Depinde.

Yasumi descălecă; băiatul o văzu scotocind în sac şi, spre marea lui uimire, scoţând două obiecte. Primul era un evantai roşu pe care îl strecură într-o mânecă a chimonoului. Celălalt era o sabie scurtă cu lamă încovoiată, pe care o strecură în cealaltă mânecă, în aşa fel încât să nu se vadă.

– O armă! murmură el.

– Trebuie să ne apărăm.

– Dar în familia Tamekata sunteți în siguranță.

– Da, sigur, iată-ne ajunși la casa lui Tamekata Kenzo și a fiului său Kanuseke, răspunse ea râzând. Și, credeți-mă, acum mai curând mă omoară cineva decât să plec de aici înainte de a-l vedea cu ochii mei pe acela pe care vreau să-l întâlnesc.

– Dar de ce purtați armă? se îngrijoră băiatul, cu ochii în continuare ieșiți din orbite.

Avea oare de-a face cu vreo răzvrătită? Vreo nesupusă? O femeie care voia să se răzbune pe un iubit necredincios? Cu cât se gândea mai bine, cu atât realiza că aceasta nu era logodnica promisă prietenului lui Kanuseke. Această tânără – căci nu era în vârstă, avea șaisprezece, cel mult optsprezece ani – era pesemne o intrigantă. Nu va fi făcut o gafă cumplită aducând-o aici?

Începea să se teamă de ce putea fi mai rău; ea îi întâlni privirea îngrozită.

– Nu vă temeți de nimic, Yoshira, nu sunt o ucigașă, îl liniști ea cu un zâmbet enigmatic. Am fost educată ca un băiat, asta e tot. Doar știți, vin dintr-o provincie îndepărtată. Mi-e trebuincios să știu să mă slujesc de această armă. De atâtea ori am dat peste tâlhari și oameni răuvoitori.

– Dar de ce o luați acum? Vă asigur că ar sta mai bine în sac.

– Iar eu vă asigur că nu aveți a vă teme de nimic din partea mea.

*

Peste câteva clipe, Yasumi era în faţa unui tânăr foarte seducător, a cărui ţinută aducea mai curând cu aceea a unui curtean de la curtea imperială, decât cu cea a unui subofiţer în garda palatului.

– Te-am văzut de departe. Am ieşit în întâmpinarea ta. Cine e cu tine? Nu-mi amintesc ca, la ultima noastră întâlnire, să îmi fi spus ceva de o asemenea vizită. Sau poate l-ai anunţat pe fratele meu Tameyori?

Lui Yasumi îi scăpă un suspin de satisfacţie. Iată că acum cunoştea şi numele fratelui mai mic. Tameyori!

– Nu, răspunse Yoshira.

Spunând aceasta, aruncă o privire piezişă spre tânăra pe care o adusese la prietenul lui. Aceasta ţinea privirea în pământ, capul plecat, nedorind încă să dezvăluie o evidenţă care oricum urma să izbucnească în scurt timp. Căci, dintr-o singură privire, Yasumi descoperise că acest tânăr îi semăna trăsătură cu trăsătură.

– Această tânără dorea să te vadă. Nu vă cunoaşteţi? făcu el pe un ton uimit.

– Nu. Nu am avut această onoare.

Se proţăpi în faţa lui Yasumi, aşteptă ca ea să ridice capul şi o privi direct în ochi. Acum fata înţelegea de ce Yoshira îi spusese că-i mai văzuse chipul undeva. Dar realitatea depăşea orice imaginaţie. Şi toţi trei fură străbătuţi de aceeaşi certitudine. Cu toate acestea, Kanuseke rămânea de o îngrijorătoare neclintire, în vreme ce Yoshira se depărtă cu prudenţă de

camaradul lui; cu inima bubuindu-i în piept, fata observă ochii înghețați ai fratelui ei.

Dintr-odată, aerul se făcu greu, ca și cum deasupra lor ar fi fost un cer încărcat de furtună, dinspre care se aud mereu bubuituri înfundate. După câteva ezitări, Yoshira se apropie puțin și începu să întoarcă privirea când spre Yasumi, când spre Kanuseke. Ochii lui îi cântăreau cercetători, încercând să înțeleagă. Poate că în sinea lui își spunea că, iată, se pare că nu știa nimic despre prietenul pe care crezuse că îl cunoaște.

Totuși, Yasumi nu părea a dori să scoată vreo vorbă, ca și Kanuseke, de altminteri. Privirile lor identice se judecau, frunțile lor identice se ciocneau, bărbiile lor identice și voluntare – ușor umbrită a lui Kanuseke, puțin mai modelată a lui Yasumi – împungeau cu agresivitate una către cealaltă.

Într-un sfârșit, Yoshira pricepu. Aceste două chipuri care se înfruntau deja în tăcere promiteau să aducă multe neînțelegeri la curte. Multă cerneală va curge pe bilețelele care se plimbau de la doamne la demnitari, multe cuvinte vor umbla din gură-n gură, așa cum se întâmplă la toate curțile imperiale și regale.

În fața acestor două chipuri care semănau într-atât, încât fiecare părea copia celuilalt, deși unul era de bărbat, iar celălalt de femeie, nu mai era nevoie de nicio explicație.

O tăcere grea făcea atmosfera la fel de încordată, și acum, că nu mai era copleșit de nicio bănuială înspăimântătoare, ci de o certitudine, Yoshira nu știa

ce să facă pentru a destinde puțin lucrurile. Dacă ar pleca? Dacă ar face stânga-mprejur fără a scoate o vorbă, lăsându-i pe amândoi să se explice?

Dar Kanuseke, ca și cum i-ar fi citit gândurile prietenului său, întinse mâna spre el și îi spuse pe un ton perfect liniștit:

– Vino, hai să intrăm. Am să cer să ni se servească ceai.

Apoi se întoarse spre Yasumi și continuă:

– Cred că avem câteva lucruri de lămurit. Vreți să ne urmați?

Cum nu avea rost să adauge ceva, Yasumi îi răspunse cât putu de grațios:

– Sunt invitata dumneavoastră.

Din fericire, Yasumi își revenise întru totul și se grăbi să îi urmeze, căci, fără a se mai preocupa de ea, Kanuseke își luase camaradul de braț și vorbea cu el.

Au luat-o pe un fel de pasarelă care ducea spre o suită de pavilioane mici, separate de grădinițe din care zăpada fusese curățată de curând. Câteva poduri se înălțau peste firicelele de apă încă înghețate de frigul iernii. Garduri vii din bambus separau pâlcurile pe care primăvara le va umple curând de flori. Pietre rotunde și plate presărate în iarba încă înghețată duceau către chioșcurile roz în care, atât primăvara, cât și vara, le plăcea să se odihnească celor care se plimbau.

Yasumi contempla locurile în tăcere, străduindu-se să meargă cu pași mici, pentru a nu ajunge în dreptul însoțitorilor ei.

În scurtă vreme, au intrat pe un coridor larg, sub cerul liber, străjuit de o balustradă din lemn de acacia, sub care creşteau arbuşti pitici, cu frunziş rar. Yasumi îi urma, rumegându-şi gândurile. Dalele din piatră roz pe care păşea îi aminteau de cele de pe verandele casei din Musashi a unchiului ei.

La capătul coridorului, o terasă dădea într-o încăpere mare. Spaţiul interior era divizat prin paravane şi pereţi despărţitori din lemn. Dar au trecut şi de această încăpere şi au intrat pe un alt coridor, mai îngust şi acoperit cu o streaşină din scoarţă de chiparos.

În sfârşit, au ajuns în apartamentul lui Kanuseke. Era compus din mai multe încăperi, despărţite prin pereţi subţiri, glisanţi. Fiecare încăpere conţinea patru sau cinci paravane care, odată îndoite, deschideau un spaţiu vast în care Kanuseke îşi putea primi prietenii.

*

După ce Kanuseke i-a arătat lui Yoshira pernuţa pe care se putea instala, s-a întors în sfârşit spre Yasumi, invitând-o şi pe ea să se aşeze.

Abia acum păru interesat de ţinuta tinerei. Ea îşi pusese, firește, chimonoul din mătase – singurul strai mai acătării pe care îl avea – şi în mână ţinea evantaiul lăcuit cu roşu. Pe când o cântărea din priviri din cap până-n picioare, fixându-se asupra obi-ului care-i strângea talia – şi acesta, singurul ei obi –, Yasumi îşi ascunse obrazul în spatele evantaiului.

În timp ce Yoshira tăcea în continuare, iar privirea lui Kanuseke urca din nou spre obrazul lui Yasumi, una din porțile glisante ale încăperii se întredeschise și în prag se ivi un bătrân.

– Servește-ne ceai, Sato.

Apoi, adresându-se tinerei:

– Preferați ceai verde sau ceai parfumat de iasomie?

– Aș vrea ceai verde.

După ce bătrânul servitor plecă, își reluă examinarea tinerei într-o manieră și mai intensă. Privirea i se furișă spre mânecile largi ale chimonoului ei, ca și cum ar fi bănuit că ascunde acolo o sabie.

Yasumi se ascundea în continuare după soarele în asfințit de pe evantaiul ei. Deocamdată, frumoasele reflexe roșiatice care decorau lacul pe care Kanuseke îl apreciase drept un material de bună calitate o feriseră de orice agresiune exterioară.

Yasumi mai prelungi tăcerea cu câteva secunde, apoi simți că nu are de ales, trebuie să-i vorbească.

– Vin din provincia Musashi, începu ea pe un ton blând, strecurând o privire peste marginea exterioară a evantaiului.

Kanuseke nu răspunse, fără îndoială se hotărâse să nu spună nimic decât după ce ea îi va fi dezvăluit îndeajuns, pentru a-i putea replica mai apoi ceea ce i se va părea mai potrivit. Cum așteptarea grea se prelungea, ea-și scoase nasul de după evantai, pe care îl închise cu un gest grațios și îl lăsă jos, pe podea, în apropierea mâinii, căci se așezase în genunchi pe pernuță, cu fesele pe călcâie.

– Am făcut acest drum lung pentru a-mi cunoaște tatăl.

Apoi, cu o mișcare lentă, ea-și înălță chipul, în așa fel încât el să îl vadă în întregul lui, primindu-l ca pe o plesnitură de bici în plină față. Din colțul lui, Yoshira tremura. Ce i-o fi trebuit s-o aducă pe fata asta la prietenul lui?

– Mi se pare că avem aceiași ochi, îi aruncă Yasumi cu un zâmbet abia schițat. Iar forma gurii voastre este aceeași cu forma gurii mele. Cât despre fruntea și bărbia noastră, par a fi fost făcute după același tipar.

Yasumi îi văzu mâna tremurând ușor. Era primul semn al unui început de teamă, de emoție ori, cine știe, poate de mânie.

– Când am dorit să vă cunosc, nu m-am gândit niciodată că am putea semăna într-atât. Mărturisesc că nu m-am gândit nicio clipă la asta.

Ea îl văzu ducându-și rapid mâna la cingătoarea verde, lată, pe sub care purta un chimonou de culoarea prunei. Cum el părea a dori să păstreze tăcerea, ea continuă, încercând să declanșeze o reacție, pentru ca el să riposteze într-un fel sau altul:

– Mama mea, care a fost prima soție a tatălui meu, care este și tatăl vostru, tocmai a murit.

El o cântărea în continuare fără a scoate o vorbă, cu ochii ațintiți asupra ei. Oare când se va hotărî să vorbească?

– Atunci, continuă ea, a trebuit să o pornesc spre Kyoto, pentru că nu mai aveam ce face lângă femeia care a fost soția unchiului meu, mort și el imediat

după mama. Acesta a fost atât de iubitor, grijuliu și plin de solicitudine cu mine. El mi-a dat toată educația pe care ar fi trebuit să mi-o asigure tatăl meu. M-a crescut și m-a învățat lucrurile de care mă slujesc astăzi și mi-a oferit toate valorile morale din care mă nutresc.

În cele din urmă, acest lung discurs al ei păru a-l scoate din muțenie.

– Eu nu am nimic de-a face cu toată povestea asta.

Avea un ton dogit. Yoshira și-ar fi dorit să sape o groapă și să se ascundă cu totul în ea. Simțea furnicături în picioare și mâinile i se încleștaseră de marginile pernuței pe care se așezase. S-ar putea spune că începea să își condamne prietenul pentru că nu părea mai bucuros descoperind că are o soră atât de frumoasă.

Nebăgând în seamă muțenia lui Kanuseke și adoptând un aer ușor arogant, ea continuă pe un ton aparent liniștit:

– Până acum, credeam că semăn cu mama, ale cărei grație și frumusețe erau vestite. Dar astăzi, când văd că am un chip atât de asemănător cu al vostru, mă gândesc că trebuie să semăn foarte bine cu tata, căci nu de la concubina lui ați...

– Mama mea a fost soția lui! strigă brusc Kanuseke.

– A fost concubina lui, nu s-a căsătorit niciodată cu ea.

– Cine v-a spus asta? i-o trânti el cu furie.

– Unchiul meu. A făcut cercetări.

– Ei bine, s-a înșelat. Mama voastră a fost curtezană, nu soție.

– Am venit la Kyoto pentru a dovedi contrariul şi nu voi pleca înapoi decât după ce se va face lumină în toată povestea asta.

Kanuseke se enervă. Tenul i se împurpură, iar mâinile lui păreau din ce în ce mai nervoase.

– Iar eu vă spun că vă veţi întoarce dezamăgită în provincia din care aţi venit, căci mama voastră nu a fost decât o curtezană, fără îndoială, foarte frumoasă, îmi imaginez, dar doar o curtezană, cum este şi Kijiyu.

– Kijiyu! Cine e Kijiyu?

Canelurile în care aluneca uşa glisantă scârţâiră uşor şi cei trei tineri ridicară capul. În prag se ivi capul lui Sato, apoi un braţ pe care ţinea platoul şi, în sfârşit, îi apăru tot corpul. Era mic, pipernicit, iar obrazul lui alb, osos şi tulburat te lăsa să bănuieşti toate muncile grele pe care trebuie să le fi îndeplinit la viaţa lui pentru a-şi sluji stăpânii.

Păşi în tăcere şi depuse platoul pe una din măsuţele joase. Se simţea un parfum puternic, aspru şi violent, care se armoniza cu discordia acestei întâlniri. Aroma ceaiului verde! Sato aranjă cănile, ceainicul şi câteva turtiţe mici din orez cu susan.

– Mulţumesc, Sato, poţi pleca. Ne servim noi.

– Cine este Kijiyu? reluă tot atunci Yasumi.

– O curtezană pe care o frecventează tatăl meu. Nu e nici măcar o concubină precum Asashi care, asemenea mamei mele, a făcut parte din suita împărătesei.

Yasumi răspunse cu o căutătură clocotind de mânie privirii sumbre şi îngheţate a fratelui ei. Ştia că el vorbea despre cea de-a doua concubină a tatălui

ei, cea care născuse de asemenea doi copii, ale căror nume încă nu le cunoștea.

– Osuki! Asashi! Kijiyu! izbucni Yasumi pe un ton ascuțit, punând mâna pe evantai, dar fără a-l deschide. Vreți să-mi spuneți, frate, câte femei are tata? Trei, patru, cinci sau mai multe... Cu cât are mai multe, cu atât mai tare încearcă să-și ascundă adevărata soție și fiica pe care o are cu ea!

Kanuseke păru încurcat. Pentru a încerca să destindă atmosfera, puse mâna pe ceainic, dar Yasumi i-l luă din mână.

– Îmi veți permite să vă servesc ceaiul, frate? E o îndeletnicire pe care, asemenea multor altora, am învățat-o perfect de la mama. Știu să pregătesc și să servesc ceaiul ca o adevărată curtezană.

Și începu să râdă.

– Glumesc, se înțelege. Nu am deloc chef să îmi trăiesc viața după chipul și asemănarea celei pe care ați numit-o Kijiyu. Și, întrucât mama voastră e moartă, ca și a mea, vorbiți-mi mai curând despre Asashi, cea pe care ați numit-o „concubină", asta dacă tot insistați să spuneți că mama voastră a fost „soție"! În orice caz, eu mă încăpățânez să vă contrazic asupra acestui punct.

– Mama dumneavoastră nu a fost decât o curtezană.

– Voi dovedi că a fost prima lui soție.

– Iar dacă veți reuși să dovediți asta, eu, la rândul meu, voi dovedi că tatăl meu nu s-a întors niciodată la familia voastră și, în aceste condiții, nașterea voastră e cel puțin ciudată. Sunteți născută din alt bărbat.

Ea servi ceaiul în cele trei căni cu cea mai mare artă, iar Kanuseke nu se putu împiedica să nu admire gesturile perfecte ale fetei.

– Cu asemănarea noastră, o să vă fie greu să dovediți ceea ce încercați să mă faceți să cred acum.

– Va trebui să intrați la curte pentru a vă arăta chipul. Or, acolo nu veți intra niciodată! Voi face totul pentru a vă bara calea, la fel ca și tata și fratele meu!

– Vă înșelați, voi găsi pe cineva care mă va introduce.

El o privi cu un aer disprețuitor.

– Pe oricine ați găsi și oricât de sus-pusă va fi acea persoană, fie ea înalt demnitar sau doamnă de onoare – dacă veți găsi vreodată pe cineva! – obrazul vostru va trebui să suporte tot machiajul, care nu va face decât să șteargă orice urmă de asemănare cu familia noastră.

– Credeți-mă, voi găsi eu un mijloc de a intra la palat fără niciun machiaj.

– Atunci o veți încurca de tot, pentru că acolo veți da de cineva mai rău decât mine, tata și fratele meu la un loc.

– Despre cine vorbiți?

– Despre Yokohami.

– Cine e?

Cum el încă ezita, ea reluă, după ce sorbi o gură de ceai fierbinte:

– Haideți, dacă tot vreți să mă descurajați, măcar duceți-vă răutățile până la capăt.

– Yokohami este fiica lui Tachibana Asashi.

– Dar credeam că a avut un fiu.

– Da, pe netotul Shotoko, dar, un an mai târziu, a adus pe lume o fată, la naşterea căreia a şi murit. Credeţi-mă, ciuma asta n-o să vă lase să-i încălcaţi drepturile!

Din această frază scurtă, Yasumi a aflat trei lucruri care i se păreau de o importanţă capitală. Mai întâi, moartea celei de-a doua concubine, apoi existenţa unei surori şi a încă unui frate: ciuma de Yokohami şi netotul de Shotoko! Din această scurtă constatare, rezulta că fraţii Tamekata nu îi suportau deloc pe copiii Tachibana. O crăpătură de toată frumuseţea pe tabla de şah pe care Yasumi se pregătea să îşi aşeze pionii.

Într-un sfârşit, Kanuseke se întoarse spre Yoshira, care îşi revenea cu greu din uimire.

– Ia spune, tu, care o cunoşti, am spus adevărul?

Yoshira roşi ca un adolescent, învârtind între degete ceaşca fragilă cu ceai fierbinte.

– I-ar plăcea să-i facă curte, reluă Kanuseke, dar tata nu pare deloc dispus să o dea după el. A zis că trebuie să-şi facă un rost înainte de a o cere.

Înălţă privirea în tavan, apoi plecă fruntea şi sorbi o înghiţitură de licoare acrişoară, dar parfumată, şi reluă:

– Da, prietene! Ar trebui să pleci să lupţi în provinciile bântuite de piraţi şi tâlhari. Sunt sigur că ai dobândi ceea ce-ţi lipseşte, iar faima astfel căpătată ar acoperi cu vârf şi-ndesat lipsa averii.

Lui Yasumi, aceste aluzii i se părură fără noimă şi ofensatoare pentru prietenul ei. Kanuseke nu avea niciun motiv să sublinieze în faţa ei clasa socială

inferioară a lui Yoshira. Și acesta din urmă păru supărat, căci rosti pe un ton scăzut:

– Fără îndoială, m-aș plictisi s-o aștept atâta, Kanuseke.

– M-aș mira, replică acesta.

– Tatăl tău nu glumește, Kanuseke.

– Ba glumește, interveni cu ironie Yasumi. Nu face decât să glumească, mai ales când e vorba despre iubire.

– Vă interzic să-l judecați pe tatăl meu, strigă Kanuseke.

– Tatăl nostru! îl corectă fata, măsurându-l, la rându-i, cu aroganță.

Kanuseke avea o alură distinsă, fermecătoare, gesturi fine și studiate. Și el, ca și tatăl lui pe vremuri, va fi plăcând pesemne doamnelor și fetelor de seama lui. Yasumi nu putea contesta asta. Zâmbetul lui era mai curând ambiguu, iar privirea – rece, destul de echivocă, pentru că uneori părea glacial și onest, iar alteori aveai impresia că se preface și se ascunde sub o aparentă dezinvoltură destul de amenințătoare.

Yasumi întoarse fața de la Kanuseke înspre Yoshira, încercând să facă o comparație între ei; cât de sensibil, generos și comunicativ i se păru acesta din urmă! Fetei îi venea să încerce să-l aline pentru necazurile lui din dragoste cu ciuma asta de Yokohami.

Din toată această discuție la care tânăra se aștepta se – căci nu-și închipuise nicio clipă că își va înduioșa prea ușor familia –, singurul lucru care o surprindea era existența unei surori. Iar în timp ce se lovea de Kanuseke și își spunea în sinea ei că ar dori să afle

cât mai repede şi reacţia celorlalţi fraţi, se surprinse ezitând când veni vorba de Yokohami.

– Îţi jur, frate, că voi face totul pentru a-i cunoaşte pe ceilalţi fraţi ai mei din familia Taira!, conchise ea.

– Fraţii voştri din familia Taira! o luă Kanuseke peste picior. Dar dumneavoastră ce sunteţi, mă rog?

– O Fujiwara! Doar o ştiţi foarte bine!

Ea şovăi doar cât îi fu necesar să lovească mai bine şi îi aruncă în obraz cu o voce cât se poate de nevinovată:

– După mama, eu sunt o Fujiwara. Străbunul meu Jinichiro a slujit sub doi împăraţi.

– Nu-i adevărat! E o minciună!

– Ei bine, vom vedea. Veţi afla ceea ce se cuvine de la Tamekata Kenzo.

– Ne-ar fi spus deja.

– Nu v-a vorbit niciodată despre toate astea pentru că nu l-aţi întrebat niciodată. Aşa se face că i-a fost uşor să păstreze tăcerea.

Yasumi se ridică şi se retrase cu un zâmbet luminos:

– Întrebaţi-l şi, rogu-vă, profitaţi de discuţie pentru a-i cere o întrevedere cu mine.

CAPITOLUL VII

Yoshira a prins-o pe Yasumi din urmă pe Al Doilea Bulevard. Ea călărea încet, mâhnită, fără a se uita măcar pe unde mergea. Părea a se fi lăsat în voia lui Lună Îndepărtată, depășind distrată casele și grădinile în care, ici și colo, pe un pod ori pe aleile din pietriș de pe marginea unui bazin, se profila câte o siluetă. În aer se simțea parfumul primelor azalee, iar pe ramurile de salcie care se zbăteau sub vântul serii se întrevedeau muguri minusculi, nu mai mari decât un vârf de ac.

Yasumi începea să înțeleagă că nu va fi deloc scutită de greutăți. Fără a scoate o vorbă, Yoshira i se alătură și îi respectă tăcerea preț de mai bine de o jumătate de ceas. Apoi, pe când o apucaseră deja pe Al Treilea Bulevard, își luă inima-n dinți:

– Unde vă duceți? Ce vreți să faceți?

Ea întoarse încet capul spre el și îi zâmbi cu tristețe.

– Nu știu. Nu, sincer, chiar nu știu. Sunt încă năucită de reaua-voință a fratelui meu. Ce-mi vor aduce oare următoarele întâlniri?

– Nu trebuie să abandonați.

– Și Tameyori...

– Se va arăta și mai neînduplecat decât fratele lui, dar sunt sigur că Shotoko va fi sensibil la înfățișarea voastră.

– Încercați să mă încurajați cumva?

– Poate.

– Și frumoasa Yokohami...

– Frumoasa Yokohami! șopti el. Ah! Sunteți de zece ori mai seducătoare decât ea.

– Haideți! Haideți! începu Yasumi să râdă, nu mi-ați răspuns la întrebare. Câți ani are Yokohami?

– Șaptesprezece.

– Suntem aproape de-o seamă.

Yoshira adoptă ținuta însoțitoarei sale care părea a-și fi recăpătat întrucâtva vioiciunea.

– Cu Tameyori nu voi putea face nimic, e prea apropiat de fratele lui și îl imită în toate. Dar voi încerca să îl aduc pe Shotoko la sentimente mai bune.

– E foarte drăguț din partea voastră, Yoshira. Mi-ar plăcea să-mi fiți prieten.

Se lăsa seara, învăluindu-le pe toate într-o lumină blândă, la jumătate de drum între iarnă și primăvară. În spatele palisadelor de bambus și al gardurilor vii din arbuști cu frunziș rar pulsa o întreagă viață intimă. Percepeai tăceri și murmure, voci scăzute, pași, foșnete de chimonouri și de mantii. Acum, după ce discuția

cu Yoshira o mai încurajase puțin, Yasumi cerceta cu atenție imaginile care îi treceau prin fața ochilor. În grădinile caselor se vedeau câteva petice de pământ încă înghețate de ultimele zăpezi, cele care cădeau atât de repede pe povârnișurile munților care înconjurau cetatea Kyoto.

Yoshira se întoarse la întrebările lui.

– De ce i-ați spus că sunteți o Fujiwara?

– Pentru că ăsta e adevărul, adevărul curat. După bunicul meu, sunt o Fujiwara.

– Asta l-a mâniat rău, nu-i va trece prea curând.

– Va trebui să accepte acest adevăr. Bunicul meu a fost un Fujiwara și a fost consilierul intim al împăratului Murakami, dar a fost alungat de la curte de împăratul Reizei, pentru că a îndrăznit să i se opună.

Yasumi se uita drept înainte; din când în când, ochii îi fugeau după câte o pasăre care se așeza acolo unde se topise zăpada.

– Nu încerc doar să îmi cunosc familia și să recuperez ceea ce mi se cuvine după lege de la tatăl meu, ci mai ales vreau să îmi reabilitez onoarea și locul la curte. Vreau ca Fujiwara să mă recunoască drept una de-a lor.

– Nu veți izbuti niciodată!

– Ba da!

– Atunci, va dura ceva vreme.

– Am tot timpul din lume și, credeți-mă, nu voi fi înfrântă.

Yoshira plecă fruntea.

– Până atunci, rosti el, bănuind că întrebarea lui o va încurca pe fată, unde veți dormi, unde veți

mânca. Şi cine se va ocupa de iapa voastră? Are nevoie zilnic de porţia ei de ovăz.

– Eh! Noi două suntem obişnuite să dormim sub cerul liber, şi să ştiţi că nu am mâncat în fiecare zi, cât am tot fost pe drum.

Tânărul ridică din umeri. Părea foarte trist de felul în care se încheiase întâlnirea cu Kanuseke şi tot ridica din sprânceană.

– Parcă nici nu-l mai recunosc. Îl credeam amabil şi generos. Când mă gândesc că nici măcar nu v-a propus să vă adăpostească până când vă veţi limpezi poziţia.

– Nu putea, căci, dacă mi-ar fi oferit adăpost, ar fi însemnat că acceptă să îmi solicite o întâlnire cu tata. Or, cred că am înţeles foarte bine că nu va face nimic. Ba mai rău, va face totul pentru a o împiedica.

– Aşa cred şi eu. Tocmai de aceea vă voi face cunoştinţă cu Tameyori şi voi face tot ce îmi stă în puteri pentru ca părerile lui să fie altele decât ale fratelui său.

– Chiar credeţi că veţi reuşi?

– Nu! murmură el.

Ea-şi opri calul şi se întoarse spre Yoshira.

– Voi dormi sub poarta unei grădini sau sub streaşina acoperişului mai mare al unui templu.

Vocea ei se înveseli:

– Da! Asta e! Am să caut în cetatea asta un sanctuar mic, care să nu-mi fie duşmănos. Călugării mă vor găsi dimineaţa la poarta lor şi poate mă vor adăposti pentru noaptea următoare.

– Am o idee şi mai bună. Am să vă prezint mătuşii mele.

– De ce ați face una ca asta pentru mine?

Luat pe nepregătite, el se gândi câteva clipe, apoi zise:

– Când ați ajuns la postul de strajă de la Poarta de Vest, mi-ați cerut sprijinul.

– Da.

– Atunci, am datoria de a vă ajuta. Așa că voi începe prin a vă prezenta mătușii mele.

– Dar de ce tocmai mătușii voastre?

– Pentru că locuiește singură într-o căsuță aflată în mijlocul cartierului meșteșugarilor. E sora mamei. Face buchete de flori și le vinde notabilităților din Kyoto pentru decorarea reședințelor lor. S-a întâmplat să facă chiar și aranjamente florale pentru curte. Își câștigă traiul cât se poate de onorabil...

– Dar...

– Spune adesea că are prea mult de lucru și i-ar prinde bine o mână de ajutor. Ați putea învăța munca asta.

– Dar o cunosc. Mama mea m-a învățat arta de a alcătui buchete.

– Atunci e perfect, așa vă veți continua cercetările fără a fi nevoită să dormiți sub cerul liber.

– Dar ce voi face cu Lună Îndepărtată? Nu vreau să mă despart de ea. De aceea mă gândeam să cer azil la o mănăstire mică din Kyoto, acolo s-ar găsi mai mult loc pentru un cal. Altminteri, va trebui să părăsesc cetatea pentru a o duce pe Lună Îndepărtată să pască la țară.

– Nu faceți asta, nu sunteți încă trecută în registru și, dacă veți ieși, nu veți mai putea intra.

– Dar acum vă cunosc!

– Cine ştie, poate eu nu voi mai fi aici.

Ea-şi aminti de sfatul pe care i-l sugerase Kanuseke: să se ducă în provincie, să lupte şi să îşi câştige promovarea şi faima de care avea nevoie pentru a se putea însura cu Yokohami.

Yoshira îşi frământă mintea. Iapa lui Yasumi nu era, la urma urmelor, o problemă atât de mare.

– O pot lua eu. Avem loc în grajdul de la porţile cetăţii. Toţi avem câte un cal, iar unii au chiar câte doi, trei. Voi spune că Lună Îndepărtată e a mea.

Cum Yasumi şovăia, el insistă:

– Nu aveţi încredere în mine?

– Ba da!

Răspunsul ei i se păru atât de pătimaş, încât tânărul se înduioşă. Yasumi simţi cum îi tremură mâna cu care ţinea moale hăţurile. În sfârşit, găsise în Kyoto un om care îi va fi prieten. Acum, Yoshira ştia atâtea despre ea. Îi mulţumi cu un zâmbet larg şi spuse:

– De acord, accept să mă prezinţi mătuşii tale.

*

Înaltă pentru o japoneză, îmbrăcată cu eleganţă şi bun gust la cei peste treizeci de ani ai ei, Susue Sei avea mult farmec, mulţumită atitudinii şi ţinutei sale maiestuoase.

La drept vorbind, chipul ei nu era de o frumuseţe ieşită din comun, ba chiar era întrucâtva lipsit de graţie din cauza ochilor prea oblici, a bărbiei cam greoaie şi a frunţii nu tocmai înalte, din cauza căreia

distanța dintre sprâncenele epilate – pe care le redesena cu o linie fină, trasată cu o grăsime pe bază de cărbune de lemn, înmiresmat cu aromă de garoafe – și rădăcina părului era prea mică.

O îndrăgi imediat pe Yasumi. Trebuie spus că se înțelegea cu nepotul ei mai bine decât mama acestuia, sora ei, care nu făcea decât să încerce să-și cocoloșească fiul.

De altminteri, cele două surori se vedeau rar, doar cu ocazia marilor manifestări anuale, cu prilejul ofrandelor aduse lui Amida Buddha la Anul Nou, la sărbătoarea Primăverii, în luna Crizantemelor, a Recoltelor sau a Spicului de Orez. Toate aceste sărbători aduceau multă bucurie și poporului, și curtenilor. În aceste perioade, toată lumea se îngrămădea la temple pentru a aduce ofrande, încercând să atragă bunăvoința lui Buddha. Se cânta, se dansa, se mânca și se bea mai mult decât de obicei, cu precădere sake sau un vinișor de orez proaspăt scos de sub teasc.

Când Yoshira îi povesti necazurile lui Yasumi, pe chipul mătușii lui se zugrăvi consternarea:

– Te pot ajuta, spuse ea zâmbindu-i nepotului, care îi pândea reacția cu o nerăbdare de băiețandru. Dacă mă ajuți cu treaba și o faci așa cum se cuvine, nu văd de ce nu te-aș ține la mine. Îți voi oferi masă și casă. Îți convine?

– E mai mult decât speram. Sunteți norocul meu și nu știu cum v-aș putea mulțumi.

Susue Sei își cântărea toate cuvintele, toate gesturile și, fără îndoială, toate gândurile, cu o seninătate

monahală. În mod sigur ar fi făcut o bună figură într-un templu budist pentru femei. Fiecare dintre mișcările ei părea o frumoasă caligramă, dintre acelea pe care îi plăcea să le traseze pe file în culori dulci.

– Cu toate astea, copila mea, preciză ea, s-ar putea ca să nu îi facă plăcere clientelei mele să vadă o tânără cu o atitudine atât de barbară precum a ta. Spun „barbară" pentru a nu spune „oarecare" sau „țărănească", deoarece îți cunosc originile nobile. Va trebui să ai grijă să nu scoți la vedere vârful sabiei.

Izbucniră amândouă în râs, iar Yasumi își puse sabia într-un cufăr pe care i-l împrumutase Susue Sei; tot acolo își împături și frumosul chimonou de mătase și obi-ul brodat.

Dispoziția celor două femei se armoniza în mod inteligent. Sei era veselă și fermecătoare; Yasumi rămânea amabilă și destinsă. Acum, tânăra începuse să se machieze așa cum îi arătase gazda ei, căci acesta era un lucru pe care nu îl învățase de la mama ei, care murise prea timpuriu, pe când fata ei era prea tânără ca să se gândească să își transforme trăsăturile.

Sei îi epilă și îi redesenă sprâncenele sub forma unui arc fin, aproape invizibil, care îi sublinia totuși ochii alungiți. Îi unse buzele cu puțin roșu carmin și îi trecu o umbră din același unguent pe pomeți. Erau doar rudimentele machiajului unei doamne îngrijite. Yasumi era departe de ceea ce va fi nevoită să facă într-o bună zi cu chipul ei, pentru a nu fi recunoscută.

Fără a fi bogată, doamna Susue Sei ducea o viață îndestulată. Clientela ei avută era largă la pungă și,

în scurtă vreme, se felicită că acceptase să o adăpostească pe Yasumi, văzând cu câtă artă reușea tânăra ei prietenă să pună laolaltă ramurile înflorite și toate soiurile de frunze.

Ramuri violete de arborele prințesei și ramuri portocalii de tachibana, frunze purpurii de salcie și frunze sacre de ilice care încoronau atâtea capete în timpul procesiunilor lui Buddha, ramuri de cireș și de prun, ramuri de melia și păducel de China cu frunze roșii. Degetele lui Sei și ale lui Yasumi zburdau cu îndemânare prin arabescul parfumat al creațiilor lor, încurcate când și când doar de flexibilitatea unei ramuri dincolo de care întrezăreai umbre și lumini.

– Sora mea nu se gândește decât cum să-și însoare mai bine băiatul, îi spuse Sei într-o zi, pe când pregătea o compoziție florală pentru una dintre doamnele de companie ale împărătesei Akiko. Ar fi mai bine să nu o întâlnești, nu de alta, dar ar fi în stare de orice ca să te vadă expulzată din cetate.

– Dar de ce? întrebă tânăra.

– Pentru că s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. Și tocmai de asta se temea ea cel mai mult.

– Dar ce s-a întâmplat și de ce se temea ea?

– Fiul ei s-a îndrăgostit de o fată mai săracă decât el.

Yasumi, care ținea într-o mână o ramură de arțar și, în cealaltă, niște frunze galbene de tachibana, ridică ochii spre Sei:

– Dar eu nu sunt o fitecine, protestă ea.

– Ea nu-și dorește o țărancă venită dintr-o provincie îndepărtată, poate doar dacă e vreo fiică de

guvernator. Sigur că își va schimba părerea dacă vei fi recunoscută ca o adevărată Fujiwara.

– Dar, Sei! glăsui răspicat Yasumi, un lucru trebuie să fie clar: nu sunt îndrăgostită de Yoshira și, crede-mă, nu am făcut nimic ca să-l seduc!

– Văd asta, suspină Sei. Nu te-am văzut niciodată stârnindu-l, în timp ce tânăra Yokohami nu e decât provocare și aroganță. Va fi nefericit cu ea, pentru că nu îi va fi credincioasă. Dar ce vrei, mama lui îl împinge în brațele acestei fete pentru că tatăl ei locuiește la curte. Iar Yoshira nu i se poate opune.

Suspină din nou, fixând în buchetul la care lucra o frunză mare de viță-de-vie, pentru a da un aspect mai diafan întregului.

– Cel puțin, așa a fost până la venirea ta. Aș putea spune că, alături de tine, Yokohami pare ștearsă.

– Sei! Nu vreau ca Yoshira să se îndrăgostească de mine! Spune-i că iubesc un altul.

– E adevărat?

– Da!

Începu să chicotească încetișor, revărsând asupra buchetului abia terminat cascade de râs cristalin.

– Atunci asta e! Iată de ce nu ai căzut pradă farmecelor lui Yoshira al meu.

– Nu am îndrăznit să i-o spun niciodată. Ai putea să-i spui tu pentru mine?

– Cine e bărbatul care ți-a furat inima?

– Aș prefera să nu spun. E taina mea.

– Bine, Yasumi, îți respect tăcerea. Dar mă voi grăbi să-l anunț pe Yoshira, ca să nu-și facă prea multe

speranțe în ceea ce te privește. Cât despre el, maică-sa îl bate la cap să plece să lupte cu piraţii care au pus stăpânire pe ţărmul Mării Interioare. Opresc şi jefuiesc toate vasele care vin dinspre Oceanul Pacific sau de la Marea Japoniei.

– Sunt mulţi?

– Se spune că ar fi mai ales bine conduşi şi organizaţi, iar şeful lor e Nariakira, celebrul pirat căutat de toţi războinicii.

Lui Yasumi îi scăpă un suspin slab de uşurare pe care prietena ei nu-l observă. Oare se temuse într-atât ca Sei să nu pomenească numele lui Motokata?

*

Veni şi ziua sărbătorilor Naşterii Primăverii. În zori, pe străzile oraşului, au început procesiunile în apropierea templelor şi în sanctuarele lui Daitoku şi Goyasha. Cu astfel de prilejuri de bucurie sezonieră, budiştii şi shintoiştii se amestecau în mulţime şi îşi recitau rugăciunile sub o ploaie de flori de cireş aruncate de fetele din Kyoto. Note de flaut răsunau în cele mai îndepărtate colţuri ale palatului şi ale templelor cetăţii. Flautiştii se strecurau cu uşurinţă prin mulţime în vreme ce muzicienii care îşi cărau în braţe orgile stânjenitoare trebuiau să rămână aşezaţi în lotus în faţa porţilor sanctuarelor.

Cât fu ziua de lungă, din zori şi până-n seară, cântecele şi dansurile au însufleţit sărbătoarea.

După primele procesiuni care au durat mai multe ceasuri, tinerii oșteni din straja de la porțile palatului, din care făcea parte și Yoshira, trebuiau să se înfrunte într-o mare întrecere de tras cu arcul. Câștigătorul urma să fie încununat de împăratul Ichijo, care îi va înmâna un arc lăcuit și împodobit, din colecția imperială. Înălțat prin această distincție, câștigătorul va păstra pentru totdeauna arcul sacru care, fără îndoială, îi va purta noroc toată viața.

Cursele de cai urmau să se desfășoare pe Al Doilea Bulevard la miezul zilei, apoi urma banchetul organizat pe malurile lacului Biwa unde, la începutul serii, va fi prezentată recolta de fructe de mare, urmat de un spectacol la care va participa împăratul și soția lui.

În sfârșit, la căderea nopții, după ce se va fi invocat de șapte ori steaua consacrată anului – în primăvara aceasta era vorba despre ultima stea a Ursei Mici –, doi războinici mascați urmau să lupte cu sabia. Cel care va rămâne pe cal fără a fi rănit va trebui să bea trei cupe de sake, după care își va scoate masca și își va alege drept soție una dintre fetele de la curte pe care i le va prezenta împărăteasa Akiko.

Susue Sei, ajutată de Yasumi, a muncit multă vreme la pregătirea compozițiilor florale care urmau a fi risipite prin cetate și la coronițele de flori cu care își împodobeau frunțile tinerele fete în timpul procesiunii. Unele mai frumoase decât altele, rivalizau între ele în armoniile uimitoare ale culorilor și aromelor a căror subtilitate mângâia nările delicate. Fiecărui ceas al zilei îi corespundea o mireasmă diferită. Parfumul

dimineții nu trebuia în niciun caz să fie același cu parfumul serii.

La fiecare sărbătoare a anotimpurilor, fie ea a Primăverii, Verii sau Toamnei, doamna Susue Sei era solicitată toată ziua. Din zori și până-n seară punea la dispoziția celor care-i călcau pragul buchete imense și parfumate sau coșuri mari din pai împletit pline cu petale de flori pe care tinerele urmau să le arunce în calea cuplului imperial. Această obligație legată de munca ei o împiedica să ia parte la sărbătoare.

Dar nu la fel stăteau lucrurile cu Yasumi, care nu văzuse niciodată asemenea serbări. Sigur că aveau loc și în provincie, iar bucuria mulțimilor era aceeași, dar acolo momentele festive nu erau presărate de plăceri măreție și petreceri imperiale. Pentru a-i permite să participe fără a fi nevoită să se amestece cu plebea, Sei îi împrumută careta ei, căci nu era potrivit ca o nobilă doamnă din familia Fujiwara să meargă pe jos sau călare la locul ceremoniei.

Cu toate că ar fi preferat să o călărească toată ziua pe Lună Îndepărtată, Yasumi se străduí să se convingă singură că trebuie să renunțe la apucăturile ei de tânără „barbară", dacă nu voia să fie poreclită în scurtă vreme *ebisu*, cum erau numite rebelele retrase în Nord, în provincia Honshu, împotriva cărora luptau războinicii din Kyoto.

Din acest motiv, acceptă careta prietenei sale, spunându-și că aceasta era mult așteptata ocazie de a vedea Al Doilea Bulevard unde va trebui, într-o bună zi, să se ducă pentru a discuta despre un eventual

antrenament al lui Lună Îndepărtată, asta în cazul în care va dori să participe la curse. Dar toate la vremea lor, mai întâi va trebui să își întâlnească și ceilalți frați și, poate, sora și tatăl. Pentru moment, cele dintâi griji ale ei erau să rămână cu ochii-n patru și cu urechile ciulite de-a lungul întregii zile și să se înfățișeze într-o lumină cât mai avantajoasă.

Careta lui Sei se compunea dintr-o cutie din lemn de arborele prințesei, de formă cubică, cu storuri din bambus care se ridicau și se lăsau în jos după bunul plac al doamnei care o ocupa. Cutia aceasta vopsită într-un roșu viu se sprijinea pe două roți grele, cu spițe mari, care se legănau pe pământ. Era trasă de un bivol mânat de un bouar, pe care trebuia să-l cheme direct din stradă. Din fericire, aceasta nu era o piedică, pentru că astfel de lucrători se găseau peste tot, era suficient să ridici mâna și să strigi după unul cu voce tare, că și venea în fugă.

*

Înveșmântat în straiele lui de arcaș, Yoshira călărea alături de careta lui Yasumi, care ridicase storurile pentru a se uita la casele pe lângă care trecea. Începuse să cunoască locuințele marilor demnitari. Doar casa lui Motokata rămăsese pentru ea o mare taină și nu îndrăznea să își întrebe însoțitorul unde se afla. Ar fi părut cel puțin ciudat ca ea să se intereseze de un bărbat care trecea pesemne drept un tâlhar, oricât de Fujiwara va fi fost el.

Nu departe de templul Daikotu, străjerii le strigau oamenilor să își lase acolo caretele și boii și să continue pe jos drumul spre templu. Doar călăreții aveau voie să treacă. În colb, băieții biciuiau boii și strigau mai abitir decât străjerii. Cei care însoțeau caretele păreau furioși, căci pentru ei nu va fi sărbătoare, ci vor fi obligați să rămână lângă atelaje și să le păzească pentru a nu fi furate.

Asemenea tuturor celorlalte, careta lui Yasumi nu se putea clinti nici înainte, nici înapoi, nici pe laterale, așa cum îi îndemnau străjerii să facă.

– Urcă în șa, Yasumi, strigă Yoshira, te duc eu până la templu. Te las acolo și așa vei putea asista la procesiune.

– Dar careta...

– Ca toate celelalte. Va rămâne blocată acolo unde o lași. O păzește bouarul. Nu fi îngrijorată, doar pentru asta l-a plătit mătușa.

Așa că Yasumi își părăsi careta cu un neascuns suspin de ușurare și sări cu agilitate în șa, pe calul lui Yoshira.

– Vei asista la concursul arcașilor? se interesă acesta, întorcând puțin capul spre ea.

– Sigur că da, Yoshira. Te voi urmări trăgând și voi striga mai tare decât toți ceilalți pentru a te încuraja.

– Sunt sigur că îți vei întâlni tatăl. Nu se poate să nu asiste la prestația celor doi fii mai mari.

Tânăra plecă fruntea. Nopți de-a rândul întorsese pe toate părțile această înlănțuire a întâmplărilor și

numai la gândul unui posibil eşec simţi că încep să-i tremure picioarele.

Împinşi de mulţime, au ajuns în apropierea templului Daikotu. Copacii erau acoperiţi de vlăstari tineri, de un verde-deschis, dar era doar un început de primăvară şi pe culmile joase ale munţilor, se vedeau încă troiene de zăpadă. Doar florile de cireş şi de prun, care se amestecau cu primii irişi şi cu zambilele abia îmbobocite, înviorau natura înconjurătoare, pe care o puteai simţi încă înfrigurată după ultimele îngheţuri.

Cei doi tineri şi-au oprit calul exact în faţa templului unde, de jur împrejur şi până în capătul aleii centrale, se adunaseră grupuri de oameni veniţi din ajun pentru a prinde un loc.

– Yoshira! se auzi chiar în spatele lor în timp ce Yasumi tocmai sărea de pe cal.

Se întoarseră amândoi.

– Yokohami! exclamă Yoshira, care făcu ochii mari de uimire.

În faţa lor, era o tânără fragilă şi subţirică, îmbrăcată într-un chimonou verde ca primăvara şi brodat cu flori de cireş. Pe deasupra, purta o robă de un bleu întunecat, împodobită cu alte broderii cu flori mici, violete, de melia. Obrazul ei nu era fardat mai tare decât cel al lui Yasumi.

Yoshira, revenindu-şi încet din uimire, o privea când pe una, când pe cealaltă. Părea încurcat, în vreme ce pe buzele uşor fardate ale lui Yasumi se ivi un zâmbet răutăcios. Cum va face prezentările? Oare

însoțitoarea lui va fi obligată să le facă ea însăși? Numai că băiatul se uita la Yokohami cu un aer atât de încurcat, încât Yasumi hotărî să ia lucrurile în mâinile ei. Dar, înainte să apuce să deschidă gura, Yokohami atacă brusc, cu pupilele negre scăpărând; se întoarse spre pretendentul ei:

– Cine este tânăra asta?

Dar bietul Yoshira, din ce în ce mai îngrozit, incapabil să scoată o vorbă, preferă să nu răspundă. Și ce-ar mai fi putut spune tocmai el, bietul, cel pentru care întâlnirea dintre prietenul lui Kanuseke și Yasumi fusese atât de cumplită... Își ținu răsuflarea și se uită pe rând la ele. Abilitatea gesturilor lui la concursul de tras cu arcul amenința să fie serios compromisă, asta dacă nu își venea cât mai repede în fire.

– Cine este fata asta care sare de pe calul tău ca și cum ți-ar fi logodnică? întrebă și mai aspru Yokohami.

– Nu sunt logodnica lui, protestă Yasumi care pricepuse deja că nu va afla o prietenă în această tânără agresivă despre care își dăduse seama cât ai clipi din ochi că îi era soră.

– Și de unde știu eu asta?

Yasumi făcu un pas spre ea și o privi în ochi.

– Iată un lucru esențial și foarte simplu. Nu ți-l voi lua pe Yoshira pentru că iubesc un altul.

Tânărul se uita la Yasumi din ce în ce mai uimit, dar nu îndrăzni să o contrazică, pentru că nu discutase niciodată cu ea despre asta.

– Sunt stânjenită, crede-mă, reluă Yasumi, mi se pare că tu ești logodnica lui.

– Cine ţi-a spus? i-o întoarse Yokohami, care măsura cu aroganţă chimonoul lui Yasumi, ale cărui culori şi broderii erau cu totul demodate.

– Fratele tău Kanuseke, care este şi fratele meu.

De data asta, chiar izbutise să clintească frumoasa stăpânire de sine a surorii ei, care reacţionă cu o voce spartă şi nesigură, din care dispăruseră orice urme de fermitate şi calm.

– Ce spui?

– Că sunt fiica soţiei legitime a lui Tamekata Kenzo, tatăl nostru comun.

Tânăra din faţa ei ar fi pălit cu totul dacă machiajul nu i-ar fi albit dinainte obrazul. Se dădu câţiva paşi îndărăt, aproape clătinându-se. Yoshira se repezi la ea şi o prinse de braţ:

– E adevărat, e sora ta, Yokohami.

– E o minciună, eu nu am soră! strigă fata, întorcându-se cu furie spre Yasumi. În priviri, îi revenise obişnuita aroganţă.

– Linişteşte-te, nu sunt din clanul tău. Tu eşti o Taira, în timp ce eu sunt o Fujiwara.

– O Fujiwara!

Yokohami trăgea cu nervozitate de marginea cingătorii. Yasumi simţi că doar manierele frumoase învăţate la curtea imperială o mai împiedicau să sară cu violenţă la ea şi să o lovească sau să o tragă de păr.

Yokohami ştia să se stăpânească. Fusese învăţată. Provenea de la o curte ale cărei moravuri rafinate, stabilite de veacuri, se ancorau într-o capitală orgolioasă, foarte posesivă cu propriile-i bunuri. Cât despre

Yasumi, ea venea din provincie, cunoștea piraţii, răzvrătiţii, graniţele ameninţate, iubea libertatea, spaţiile vaste, cavalcadele îndelungate... Odată ce-şi va îndeplini misiunea la curte, o misiune pe care jurase să o ducă la bun sfârşit, nu va rămâne închisă între patru pereţi împănaţi cu paravanele şi uşile glisante care separau încăperile şi le făceau minuscule.

Renunţând la orice discuţie pentru a evita scandalul, dar înghiţind pe nemestecate această informaţie uimitoare, Yokohami îşi luă ochii de la chipul lui Yasumi, îşi îndreptă privirea în zare, rostind pe un ton mai calm:

– Ia te uită! Uite-l pe Shotoko, sunt sigură că te-a zărit, Yoshira, şi vine spre noi să-ţi ureze noroc la concursul de tir.

Spre ei înainta un tânăr cu un mers suplu. Nicio trestie nu ar fi fost mai mlădioasă decât el. La fel de subţire şi fin ca şi sora lui, chipul acestuia nu se maturizase totuşi îndeajuns pentru a părea adult. Cu toate că era cu un an mai în vârstă decât Yokohami, părea cu un an mai tânăr datorită aerului lui de adolescent.

Păru sedus de imaginea lui Yasumi, dar făcu ochii şi mai mari când o auzi pe Yokohami spunând:

– Fata asta spune că e sora noastră.

– Sora noastră!

– Eu cred că e o mincinoasă care încearcă să pună mâna pe bunuri care nu îi aparţin. Ceea ce face din ea şi o hoaţă.

Obrajii lui Yasumi erau în flăcări, dar, pe sub fardul alb, roşeaţa nu se observa. Ştia să facă o figură la fel de bună precum ciuma asta de Yokohami.

– Nu am nevoie de bunurile tale, nici de cele ale fraților sau tatălui vostru, preciză ea cu o voce liniștită. Am ceea ce îmi face trebuință și nu vreau nimic altceva decât reabilitarea numelui și a familiei mele.

– Dar... îngăimă tânărul Shotoko, ce părea în continuare a nu pricepe nimic. Cine ești, de fapt?

– Mama mea a fost prima soție a tatălui nostru, repetă Yasumi, ațintindu-și privirea asupra tânărului.

În mod ciudat, părerea pe care dorea să i-o facă acestui frate mai mic cu un aer atât de nevinovat se dovedea a fi diferită de cea pe care dorea să i-o impună surorii ei. Cu tânărul Shotoko, nu dorea să pară nici cuceritoare, nici agresivă, nici măcar sigură de ea. Adolescentul o privea cu ochi mari, nevinovați, în care dansau licăriri aurii. Din acest motiv, nu pronunțase cuvintele „soție legitimă" când se referise la mama ei.

– Da! Ești fratele meu, Shotoko. Știu că trebuie să ți se pară ciudat, dar așa stau lucrurile. Nu am venit până acum la Kyoto pentru că mama mea a trăit până nu demult. Dar tocmai a murit, iar eu nu voiam decât să-mi cunosc familia.

– Așa, carevasăzică!

– E tot ce ai de spus? îngăimă Yokohami cu o voce albă. Da! Serios, e chiar tot ce ai de spus?!

Dar băiatul nu își mai asculta sora. Cuvintele ei nu păreau a-l mai interesa. Nu îl tulbura decât chipul lui Yasumi.

– Tata știe?

– Nu știe, pentru că fratele tău Kanuseke mă împiedică să îl văd.

– Dar de ce?

– Nu știu. Cred că are aceleași temeri ca și sora ta.

– Da, asta trebuie să fie! strigă el pe neașteptate. E ca Yokohami, crede că-l vei lăsa fără bunuri.

– Totuși, crede-mă, nu am deloc această intenție. Și cum nimeni nu pare a dori să mă întâlnească ori să mă cunoască, mi-ar plăcea să accepți să-mi fi prieten, Shotoko.

– Oh! exclamă adolescentul cu ochi sclipitori, accept.

– De ce? întrebă sora lui, ridicând tonul. De ce o crezi?

Shotoko zâmbi liniștit:

– Deoarece seamănă prea mult cu Kanuseke pentru ca să născocească toată povestea asta.

Furioasă și plină de țâfnă, Yokohami ridică din umeri, apoi se întoarse spre Yoshira.

– Ia-mă pe calul tău și hai să vedem procesiunea.

*

Urmărindu-i din priviri pe Yoshira și pe Yokohami care se depărtau călare, Yasumi suspină. Din cauza acestui episod, pierduse ieșirea cuplului imperial care părăsise adineauri templul îndreptându-se spre Al Treilea Bulevard, unde se desfășura concursul de tras cu arcul.

Dar măcar – și acesta era cel mai important lucru – va rămâne cu tânărul ei frate Shotoko, ce părea binevoitor față de ea. Nicio rea-voință, nicio neobrăzare

nu păreau a-i întuneca privirea limpede. Se apropie de ea cu un pas de gazelă.

– N-ai văzut procesiunea călugărilor în jurul lui Buddha, îi spuse el zâmbind.

– Nu! Dar sunt cu tine, și asta e tot ce contează pentru mine. Sunt atât de emoționată, încât am rămas fără grai. Voi avea altă dată ocazia să văd cuplul imperial ieșind din templu, dar pe tine cine știe dacă te voi revedea curând?

Această ieșire sentimentală umplu de bucurie inima tânărului, care începu să râdă.

– Atunci, ai ratat și cântările și dansurile rituale. Păcat, sunt frumoase.

– Dar n-am putea urmări împreună continuarea sărbătorilor?

– Cu mare plăcere. Dar va trebui să mergem pe jos, e foarte multă lume.

Yasumi își trase dintr-odată fratele de braț:

– Uite, Shotoko, dansurile!

Ea arătă cu degetul înspre Al Treilea Bulevard.

– Da! Dansatoarele! reluă Shotoko. Le zăresc pe cele ale împărătesei. Le vezi lesne grație mantiei chinezești pe care o poartă, ca și în ziua Dragonului.

Era o ținută de gală pe care trebuiau să și-o tragă pe ele în ultima clipă, imediat după ieșirea din templu. Era compusă dintr-o mantie de brocart ornată cu imprimeuri bleu, purtată peste o robă alb-violet cu flori brodate, galbene precum soarele la zenit. Shotoko o prinse pe Yasumi de mână:

– Cred că Yokohami se va alătura fetelor de la curte care urmează să arunce petale de flori în calea împărătesei. După trecerea palanchinului regal, va fi și ea în tribune, de unde va urmări tragerea cu arcul.

– Iar împăratul unde este?

– Trebuie să fie pe câmpul de curse. Tata...

Se opri, o privi, apoi reluă cu amabilitate:

– Tatăl nostru ne-a informat că administratorul de la Kamo urmează să-i prezinte Înălțimii Sale doi sau trei cai albi pentru grajdurile sale.

Yasumi începu să râdă:

– Atunci, hai acolo, nimic nu mă interesează mai mult decât câmpurile de curse.

Se aruncă dintr-odată în brațele fratelui ei și îl sărută pe obraz.

– Asta-i pentru bunătatea ta față de mine, frățioare. Acum, hai să vedem caii de pe Al Doilea Bulevard. Un covor de flori acoperea pământul pe care abia-l atinseseră pașii împărătesei. Dar, după o vreme, după ce mii și mii de pași vor zdrobi acest covor ale cărui arome se amestecau cu mirosurile orașului, nu va mai rămâne din el decât un strat murdar și alunecos.

Au văzut dansatorii îndepărtându-se. Fără îndoială, își vor reîncepe spectacolul de îndată ce palanchinul împărătesei va ajunge în celălalt capăt al templului.

De porțile caselor erau agățate coroane de flori. O clipă, gândul lui Yasumi zbură la cele pe care le lucrase cu Susue Sei, dar nu-i vorbi despre asta tânărului său însoțitor. Dorea să lase să plutească un mister asupra vieții ei de zi cu zi.

Un grup de călugări le ieşi pe neaşteptate dinainte. Cu mâinile împreunate, cu spinările plecate, cu craniile lucitoare, cu picioarele goale, cu o tunică albă, lungă, ce le acoperea trupul, psalmodiau cu toţii Sutra Lotusului. O mare de oameni din popor venea din sens invers şi se creă o învălmăşeală cu atât mai mare cu cât un al treilea grup încerca să-şi croiască drum dând din mâini şi încercând să execute paşii străvechiului dans al Maimuţei, prea grosolan pentru a fi gustat la curte. Erau urmaţi de bufoni şi de jongleri cărora mulţimea trebui să le facă loc; toată această agitaţie îi împinse pe călugări mult în spatele lor.

Devenise imposibil de ieşit din Al Treilea Bulevard pentru a ajunge la câmpul de curse.

– Se vede treaba că suntem obligaţi de împrejurări să urmărim întrecerea de tras cu arcul, spuse Yasumi, fără a lăsa mâna tânărului ei frate.

La capătului bulevardului larg, fuseseră ridicate două tribune, câte una de fiecare parte. Împărăteasa îşi ocupase deja locul printre înalţii demnitari: miniştri, consilieri, şambelani, funcţionari din protocol, guvernatori din provincie, marele căpitan din garda regală şi cel de la grajdurile palatului. Doamnele de onoare ale împărătesei Akiko stăteau în spatele ei, urmărind cu ochi lacomi toate gesturile şi faptele, atât cele care li se păreau obişnuite, cât şi cele al căror caracter neobişnuit îl vor comenta după aceea.

Nu e deloc greu de închipuit ce însemna o curte imperială în această capitală puternică şi somptuoasă, dar în care te puteai plictisi de moarte câteodată şi

unde calomniile, bârfele, indiscreţiile şi diversele aluzii ţineau adesea loc de relaţii sociale. Prăbuşirile trebuie să se fi lăsat nu de puţine ori cu arsuri şi vânătăi.

– Unde e tatăl nostru? şopti Yasumi.

– A rămas cu împăratul pe Al Treilea Bulevard.

– Şi Tameyori, pe care nu îl cunosc încă?

– Participă la întrecerea de tras cu arcul. E cu Yoshira.

Yasumi plecă fruntea.

– Şi Kanuseke! Nu ar trebui să fie cu ei?

– A plecat să se antreneze pentru întrecerea cu sabia din noaptea asta.

– Ah! Sunt mai multe?

– Nu! Căci împărăteasa îi va da de nevastă învingătorului o tânără din suita ei.

La aceste vorbe, Yasumi se cutremură şi simţi un mic fior de neplăcere. Aşadar, în seara aceasta, la porunca împărătesei, o tânără va deveni soţia supusă a unui războinic pe care nu-l cunoştea încă. Nu putea spune sau face nimic, nu avea decât să accepte acest aranjament. A împărţi perna cu un soţ pe care i-l impunea curtea va însemna eliberarea ei. În plus, putea fi sigură că soţul în cauză nu va fi un văduv urât şi bătrân, vreun demnitar sau un administrator al palatului, căci la lupta cu sabia de la sărbătoarea Primăverii nu participau decât războinici tineri, ageri şi bine făcuţi.

Yasumi întoarse capul către tribune. Împărăteasa era mult prea departe de ea pentru a-i putea distinge trăsăturile.

– Cine e lângă ea? întrebă.

– Tatăl ei, Fujiwara Michinaga, e la dreapta ei, iar în stânga e fratele ei, prinţul Yorimichi.

– Şi mai departe?

– Mai departe, pe acelaşi rând, e sora mai mică, prinţesa Kenshi, şi celălalt frate, prinţul Toremishi.

– Şi mai încolo?

Shotoko îi zâmbi. Noua lui soră, pe care nu avea deloc de gând s-o părăsească, îl intriga. I se părea înnebunitor de seducătoare.

– Mai încolo e vărul împărătesei, Koreshika, fiul lui Fujiwara Michikane.

– Şi la capătul rândului?

– Celălalt văr, Kamekata, fiul lui Fujiwara Michikane.

– Cu alte cuvinte, toată familia imperială. Shotoko, spuse pe neaşteptate Yasumi, trăgându-l pe mai tânărul ei frate de mânecă, şi eu sunt o Fujiwara.

– Ah! făcu adolescentul care rămase cu gura căscată.

Apoi întinse mâna către tribună.

– Toţi Fujiwara, reluă el, sunt acolo! Uită-te şi la cei din al doilea rând. Aproape toţi sunt mari poeţi.

Apoi întoarse capul către cealaltă parte a bulevardului, acolo unde se înălţau celelalte tribune:

– Acolo sunt cei din neamurile Taira, Minamoto şi Tachibana. E clanul războinicilor.

– Acum, numeşte-mi-i pe toţi aceia, zise Yasumi, arătând spre membrii de rangul doi al familiei Fujiwara, despre care îi vorbise adineauri.

Shotoko îi cunoştea pe toţi. La palat, dobândise reputaţia că îşi vâra nasul peste tot şi cunoştea toate

poveștile care se șușoteau în spatele paravanelor și storurilor pe care doamnele le trăgeau până jos, pentru ca nu cumva să le audă cineva.

Mândru de fi util celei pe care începea să o adore, Shotoko începu cu primul de pe listă:

– Mai întâi e Akihira[1], marele literat care cunoaște toate poemele chinezești și de care împăratul nu se poate lipsi. Lângă el, e Akimitsu, ministru de Stânga, căci la palat fiecare post important e dublu: de Dreapta și de Stânga. Apoi, ceva mai departe e Kinto[2], un alt mare poet, e prieten cu doamna Murasaki Shikibu, autoarea celebrei *Povești a lui Genji*. Acum nu e la curte, dar se va întoarce curând, căci e doamna de companie preferată a împărătesei. Lângă ea e Yukinari[3], celebrul caligraf, iar ceva mai departe Takaie[4], guvernatorul din Kyushu care, în aceste zile, luptă împotriva piraților pe Marea Interioară.

---

[1] Poet, 989–1066, autor al mai multor volume scrise în limba chineză, inspirate de Confucianism (n. tr.).

[2] Unul dintre cei mai vestiți poeți, caligrafi și înalți demnitari ai epocii sale, autor al mai multor volume de poezie, dar și al unor celebre antologii, dintre care cea mai cunoscută este *Antologia Poemelor Celor Treizeci și Șase de poeți*. A trăit între 966 și 1041 (n. tr.).

[3] Unul dintre cei mai faimoși caligrafi japonezi ai perioadei Heian, cunoscut pentru migala cu care își desena caligramele. Alături de doi compatrioți, a înființat la Tokyo celebra școală de caligrafie Trei Pensule (n. tr.).

[4] Fiul lui Fujiwara Michitaka, guvernator al provinciei Kyushu, care a condus cu succes ofensiva împotriva invaziei piraților barbari, așa-numita invazie Toi, din 1019 (n. tr.).

– Piraţi!

– Da, piraţii care bat în lung şi-n lat oceanele şi Marea Japoniei. Atacă şi navele chinezeşti care se apropie de coastele noastre. Yoshira va porni curând într-acolo, împreună cu alţi arcaşi din neamul Taira. Tata a spus că va trebui să se întoarcă învingător dacă vrea să o ia de soţie pe Yokohami.

– Ştiu.

Dar Yasumi nu îl mai asculta. Gândurile i-au zburat deja la răzvrătiţi şi la piraţi. Ciuma ciumelor, pe toţi demonii! Toată lumea vorbea despre ei, dar nimeni nu amintise vreodată numele lui Motokata. Nu apărea decât în mesajul maestrului Yu. Nu mai pricepea nimic.

*

Concursul de tras cu arcul urma să înceapă dintr-o clipă-n alta. Shotoko rămase atent înaintea liniei impecabil trasate de tineri arcaşi care se uitau neînfricaţi la ţinta care fusese înălţată cam la o sută de paşi în faţa lor.

Se auzi un răpăit de tobe care anunţa sosirea împăratului, care trebuia să asiste la întrecere. Consilieri, şambelani, mari cancelari şi mari căpitani se ridicară cu toţii, pentru a-l însoţi cu demnitate alături de împărăteasă.

Yasumi zări o siluetă care se alăturase în grabă celeilalte tribune.

– E tata, şopti Shotoko.

– Atunci, vino! Să mergem.

De astă dată, adolescentul miji ochii și mâinile îi fură străbătute de un tremur ușor.

– Da! Să mergem, repetă ea pe un ton hotărât, pentru a-și face curaj.

Au ajuns la tribună în clipa-n care săgețile începură să șuiere din toate părțile. Trase cu furie de unii, cu seninătate de alții, ele zburau cu o viteză de neînchipuit. Cerul se întunecase dintr-odată din cauza acestui șuvoi negru și iute care străbătea văzduhul. Țipete ascuțite, urmate de tăceri se înălțară din cele două tribune. Arcașilor li se dădură puncte, iar cei care obțineau mai multe erau aleși pentru întrecerea finală. De îndată ce se încheia o tragere, urma o alta.

Tamekata Kenzo își privea nemulțumit fiul. De ce nu era la locul lui înainte de sosirea sa? O observase, firește, și pe fata de care era însoțit. Ciuma ciumelor! Fiul lui era cam tânăr pentru a-i prezenta deja o fată care, după toate aparențele, nu părea a aparține curții. Totuși, era frumoasă, arăta ca o lună de primăvară, ca un mugur abia înmugurit pe o creangă de copac, fragilă ca o frunză de salcie pe care vântul o leagănă după bunul lui plac.

Ah! Fiul lui îi aducea una dintre cele mai frumoase fete din Kyoto! Cântări o clipă ținuta acestei apariții grațioase. Din Kyoto? Nu, venea din provincie. Chimonoul ei era demodat, cu toate că mătasea era frumoasă. Privirea lui Kenzo o căuta pe aceea a fetei care, acum, se afla dinaintea lui. Ochi prea îndrăzneți pentru o doamnă de la curte. Totuși,

se ascundea dinapoia evantaiului pe care-l ridicase la nivelul feței.

Evantaiul ei! Kenzo se albi. Apoi își îndreptă din nou privirea spre chimonoul demodat. Era de un purpuriu-deschis, acest purpuriu luminos, acest purpuriu fără pereche, teribil de intens, profund, pur, cu o cingătoare și un obi galben-auriu care îi strângea talia fină. Motivele chimonoului reprezentau un soare la asfințit, un pod, un râu, munți încă înzăpeziți și, pe frumosul obi galben-auriu – un răzor de flori primăvăratice.

Yasumi văzu că mâinile tatălui ei tremurau și ale sale se cutremurară de asemenea, în ciuda voinței ei. Dar Kenzo își veni iute în fire sau cel puțin așa îi făcu impresia.

– Unde ai fost? își certă fiul. Ai lipsit de la prima tragere a fratelui tău și la cea a lui Yoshira, care a tras puțin după aceea.

I se adresase lui Shotoko, dar nu slăbise din priviri evantaiul lui Yasumi, ale cărui desene și montură din rame de lemn moale de arțar roșu le recunoscuse. Ochii lui larg deschiși se plimbau pe rând de la evantai la chimonou.

Pe neașteptate, Yasumi scoase o filă albă și o bucățică de cărbune de lemn ascunse în mânecă. Apoi, repede, cu abilitate – de câte ori nu repetase acest gest pe care știa că va trebui să-l facă iar și iar la curte! – scrise un waka pe care i-l întinse pe vârful evantaiului.

Kenzo îl luă, bătos. Nu putea face altceva decât să accepte să îl citească. Mantia lui largă care îi acoperea

celelalte straie nu lăsa să se întrevadă nimic din culorile pe care le purta. Plecă ochii și citi:

Soarele la asfințit se stinge
dar după aceea va veni răsăritul
un răsărit fragil, dar răzbătător
care va aștepta ca următorul soare în asfințit
să se șteargă de pe cer.

Lui Yasumi nu îi mai tremurau acum mâinile, în schimb îi bătea inima să-i sară din piept, sângele îi fierbea în vene, iar tâmplele i se zbăteau la fiecare bubuitură.

Tatăl ei ridică ochii la ea. Erau negri și strălucitori, duri ca un silex și reci ca piscul înzăpezit al muntelui Fuji. Ar fi fost îndeajuns o privire blândă, un zâmbet, o mână întinsă, un gest, fie el și abia schițat, pentru ca fata să izbucnească în lacrimi și să se prăbușească la picioarele lui. Fără îndoială, un astfel de spectacol ar fi fost pe placul lui Shotoko, mai mult chiar decât săgețile care zburau prin văzduh și care, în mod evident, nu îl mai interesau. Dintr-odată, tatăl lui îl chemă la ordine.

– Unde ai fost?

Yasumi își simți gâtlejul fremătând. În fața indiferenței și a răcelii tatălui ei, îi revenise întreaga putere.

– A fost cu mine. Am făcut cunoștință.

– Cine ești?

– Fiica voastră, fiica soției voastre legitime.

El înghiți încet în sec, plecă ochii ca și cum ar fi căutat un răspuns și îi ridică, aruncându-i în față aceste cuvinte prostești:

– E o minciună!

– E adevărat! Am văzut în ochii voștri că ați recunoscut chimonoul mamei. Sunt fericită că îl pot purta astăzi, căci mă ajută să vă înfrunt, să vă fac să tremurați, să vă determin să vă întoarceți cu douăzeci de ani în urmă.

El se ridică, ceea ce până acum nu făcuse, întinse brațul și împunse cu arătătorul în direcția celui de-Al Treilea Bulevard:

– Pleacă! Nu vreau să te văd.

Ea îi opuse toată energia și vigoarea ei, clocotind în cuvintele gata pregătite pentru cazul în care se va ivi o asemenea situație.

– Nu-mi puteți da nicio poruncă, Tamekata Kenzo! Nu, niciuna! Pentru că nu m-ați crescut, nu m-ați educat, nu ați făcut nici altceva decât să îmi nesocotiți existența, atât a mea, cât și pe aceea a soției voastre legitime!

– Pleacă!

– Da! Am să plec și nu am să vă mai deranjez. Dar aflați că, într-una din zilele ce vor urma, voi intra în palat pe poarta cea mare și îmi voi reabilita familia, care este din clanul Fujiwara. Și atunci nu veți mai însemna nimic pe lângă mine, Tamekata Kenzo. Nimic! Cele mai frumoase zile ale voastre se vor fi încheiat.

– Tată! strigă Shotoko, cu un avânt care o mișcă profund pe Yasumi. E fiica ta, uită-te ce bine seamănă cu Kanuseke! Nimeni nu o va putea contesta.

Yasumi îi întoarse o privire recunoscătoare. Neștiind ce să spună în fața răcelii încăpățânate a tatălui ei, îi murmură:

– Ne vom revedea curând. Știu asta.

Ca pentru a rupe această promisiune abia șoptită, Kenzo tună cu o voce cumplită:

– Shotoko! Îți interzic să te mai întâlnești cu fata asta!

Violența decepției o făcuse pe Yasumi să uite cu totul de întrecerea arcașilor și nici măcar nu văzu când împărăteasa Soshi îi întinse arcul imperial fericitului câștigător, care nu era nici Yoshira, nici Tameyori. Îl părăsi fără a mai scoate o vorbă pe acest tată care refuza să o recunoască și plecă să își recupereze careta, aflată la grămadă cu toate celelalte.

Prea dezgustată ca să-și mai întoarcă privirea spre tribună, îi porunci bouarului să o ducă pe malul lacului Biwa.

*

Pentru a nu asista la banchetul imperial la care, de altminteri, nu fusese invitată (dacă ar fi asistat, în mod sigur s-ar fi ciocnit de familia ei), Yasumi s-a răzgândit pe drum și i-a cerut omului să se întoarcă în oraș, spunându-și că se va duce mai târziu pe malurile lacului Biwa.

Peste tot, pe iarba abia încolțită, în fața prăvăliilor, pe marginea străzilor și a bulevardelor erau puse ceaune în care se fierbeau, pe alămare, supe de ierburi, care erau servite oamenilor cu bulgărași de orez și turtițe din soia.

Yasumi ajunse pe malurile lacului Biwa abia la sfârșitul zilei. Palanchinele uriașe se legănau încetișor sub o pală de vânt, iar apa lacului era minunat de liniștită. Pe plajă, demnitarii și guvernatorii își țineau deja cupa cu sake în mâini. Câteva doamne care îi însoțeau beau aceeași licoare din scoici.

Înarmați cu niște greble uriașe, oameni pregătiți special pentru aceste munci nivelau nisipul de pe plaja pe care se înălțau colibe pentru cei care voiau să își petreacă noaptea acolo. Ele erau folosite și de doamnele care doreau să își schimbe toaletele, căci straiele de gală nu puteau fi purtate decât la procesiunile și ritualurile templului, care acum se încheiaseră.

De acum încolo, vor începe mai multe spectacole în același timp, în locuri diferite. Erau dansuri, cântăreți care intonau melodia *Țărmului râului Udo*, acompaniați de tamburine. Dansatorii băteau din picior în ritmul muzicii, făcând să zboare șnururile de la pantalonii lor bufanți.

Ceva mai departe, un grup de dansatoare evolua în ritmul unei harpe și al unui flaut. Trenele lor lungi, din mătase sclipitoare, se unduiau la fiecare dintre gesturile lor lente, pe care le punctau cu câte un mic strigăt de pasăre captivă.

În fața palanchinelor, la adăpostul corturilor decorate cu câini și dragoni, actori învești mântați în culori

stridente, în roşu-vişiniu şi verde-închis, cu măşti cu maxilare mobile, jucau pantomimă, făcând tot felul de salturi şi răsuciri mult aplaudate de spectatori.

Peste tot unde întorceai privirea, nu vedeai decât voie bună. Pe malul lacului, bărbaţii aruncau în sus păsări din hârtie superb decorate, care pluteau spre cerul senin cu multă graţie şi uşurinţă. Dacă ridicai privirea spre ele, nu-ţi mai puteai dezlipi ochii dintr-acolo.

Pe lac, bărcile se clătinau după bunul plac al vâslaşilor. Ambarcaţiuni fragile, care nu se temeau de adâncimea apelor, traversau lacul cu rapiditate, iar pe ţărmuri începuse deja adunatul scoicilor.

Toate bărcile închiriate de doamnele de la curte erau acoperite de un coviltir, pentru a le apăra de vântul care începea să se stârnească. Pânzele întinse ale acestor ambarcaţiuni delicate semănau cu nişte frunze împrăştiate de bambus pe care o mână neglijentă le-ar fi azvârlit în apă.

Văzând fetele aplecate pe nisip în căutarea celor mai frumoase scoici, Yasumi îşi aminti de Mitsuka. Cele adunate de ea la Tagonura erau în mod sigur cele mai frumoase din toată Japonia. Nu existau altele asemenea. Cele de aici i se păreau mohorâte şi lipsite de originalitate, şi, cu toate astea, toate doamnele de la curte se extaziau dinaintea frumuseţii lor.

Nu, dacă te uitai bine la ele, scoicile de pe malul lacului Biwa nu aveau deloc culori strălucitoare! Yasumi începu să viseze cu ochii deschişi. Înfăţişarea lui Mitsuka nu o mai părăsea. Oare s-o fi măritat cu Kasumo? Pe chipul ei trecu o umbră de nostalgie, o adiere întunecată, poate chiar o lacrimă...

Cufundată în acest vis care îi aducea un strop de bucurie, tresări când auzi în spatele ei o voce, o voce gingaşă, dulce, cizelată de poezie:

Cochiliile
sunt doar o iluzie,
trebuie să le admirăm
sau să le mângâiem
doar pentru că ştiu să cânte?

Yasumi se întoarse. În spatele ei stătea o femeie. Zâmbitoare şi frumoasă, era îmbrăcată cu o rochie din mătase broşată violet, cu căptuşeală de un bleu-aprins, peste care avea un chimonou verde-închis imprimat cu alge albastre şi valuri albe. Pletele îi cădeau pe umeri şi pe spate. Îi ajungeau până la talie. Evantaiul îl ţinea închis într-o mână mică, durdulie şi bine făcută.

Yasumi înălţă privirea spre ea. În genunchi pe nisip, ghemuită pe călcâie, copila ieşi pe dată din visul în care se cufundase şi-i răspunse necunoscutei doamne cu următorul poem:

Iluzie e cântecul
şi gestul, şi dansul,
şi, mai mult chiar, iubirea,
când flautul tace
şi scoica se închide.

– Spiritul tău e la fel de ager ca vântul care-ţi joacă-n plete, copila mea. Nu am văzut de când sunt un păr mai lung şi mai frumos. Câţi ani ai?

– Am optsprezece ani.

Tânăra femeie o cântărea cu atenție, fixând-o cu o privire liniștită și binevoitoare.

– Pari mult mai tânără. Eu am cu zece mai mult. Și mi-ar plăcea să am niște plete la fel de frumoase ca ale tale.

Yasumi îi zâmbi, cu un aer extrem de luminos. Pentru întâia oară de la moartea mamei ei, iată că cineva îi spunea că are un păr fără de asemănare. Și, culmea onoarei, această persoană era o femeie fără îndoială îndeajuns de sus-pusă, din aristocrație, care știa că o asemenea comoară valora o avere. Așa că îi răspunse cu o voce zglobie:

– Mă tem că nu vi le pot da, căci sunt singurul lucru pe care-l mai am în lumea asta pentru a mă pune în valoare.

– Vorbești despre valoarea persoanei tale fizice, dar cea a spiritului tău mi se pare și ea însemnată, dacă e să mă iau după răspunsul prompt pe care l-ai dat poemului meu. Ai un neobișnuit simț al replicii. La fel de ager ca al meu.

Își întinse amândouă mâinile spre tânără.

– Eu sunt Izumi Shikibu.

Yasumi păru uimită.

– Marea doamnă de la curte care scrie poeme atât de frumoase!

– Fără îndoială, despre mine e vorba! începu să râdă tânăra femeie.

– Da! Vă cunosc! Mama îmi vorbea adesea despre dumneavoastră, ca și despre doamna Murasaki Shikibu și doamna Sei Shonagon.

– Doamna Sei Shonagon a murit la puțină vreme după ce a părăsit curtea, dar ne-a lăsat celebrele ei *Note de căpătâi*. Cât despre Murasaki Shikibu, *Povestea lui Genji* pe care a scris-o ne încântă pe toți. S-a întors pentru o vreme în provincia ei, dar va reveni la curte, căci împărăteasa a chemat-o.

– Ați scris, ca și ea, un jurnal?

– Da! Dar nu l-am terminat. Deocamdată, sunt mult mai preocupată de poemele mele.

Fără prea mari fasoane, doamna Izumi se așează alături de Yasumi, ghemuită și ea pe călcâie.

– De ce ai spus că nu ai nimic altceva pe lume în afara pletelor tale?

Yasumi schiță un zâmbet vag, care nu avea nimic de-a face cu cel de adineauri al doamnei Izumi și care semăna cu o pasăre uriașă, care se înalță liberă în văzduh.

– Ah, pentru că sunt săracă! Priviți! Chimonoul meu e demodat! A fost al mamei. L-am purtat astăzi crezând că, după mai bine de optsprezece ani, tatăl meu îl va recunoaște.

– Dar l-a recunoscut, sunt sigură.

– Da, i-am văzut mâinile tremurând, dar asta nu l-a împiedicat să îmi poruncească să părăsesc locul și să nu mă mai întorc niciodată.

– Și acum ce aștepți?

Yasumi ridică din umeri cu amărăciune.

– Ca tânăra care va găsi cea mai frumoasă scoică să fie felicitată de împărăteasă. Asta îmi aduce dinaintea ochilor o imagine dragă.

– Şi ce vei face după ce această preafericită fată va fi felicitată de împărătească?

– Nu ştiu.

– Vrei să te uiţi la lupta cu sabia?

– Da, fără îndoială. Se prea poate ca unul dintre fraţii mei, care m-a alungat asemenea tatălui meu, să fie unul dintre luptători. Mi-ar plăcea să-i văd faţa dacă va pierde.

– Dar va fi mascat. Doar marele căpitan al gărzii imperiale cunoaşte numele şi chipul celor doi combatanţi şi numai cel care va câştiga îşi va descoperi chipul.

– Nu contează atunci, voi vedea chipul câştigătorului.

– Să mergem! Vino cu mine să asistăm la cursa de pe Al Doilea Bulevard. Trebuie să îmi găsesc soţul.

– Oh! Doamnă Izumi! E cea mai scumpă dorinţă a mea! Nu îndrăzneam să mă duc singură!

*

Izumi Shikibu se dovedi a fi o companie încântătoare pentru Yasumi. Era veselă şi plină de umor. Spiritul ei era egalat doar de amabilitate şi inteligenţă. Vorbea, analiza şi îi punea întrebări lui Yasumi care îi răspundea cum putea mai bine, având grijă ca răspunsurile ei să nu îi aducă vreo ofensă. Fără ca între ele să mai fi avut loc un alt schimb de poeme, Yasumi îşi dădu seama că îşi impresionase tovarăşa cu agerimea cu care i-a răspuns poemului ei.

Doamna Izumi Shikibu a ţinut morţiş ca Yasumi să urce în careta ei pentru a putea continua astfel o

discuție care începuse atât de frumos. Așa că atelajul fetei le urmă, omul care îi mâna bivolul având mare grijă să nu le depășească.

Fără a fi la fel de luxos ca palanchinele marilor demnitari de la curtea imperială, atelajul în care se instalaseră cele două femei era mai confortabil decât cel al lui Susue Sei. Pereții cutiei din lemn erau acoperiți cu decorații minunate și, în interior, lângă storurile fin țesute, erau perdele suspendate de mătase, care aminteau de farmecul anotimpurilor.

Cufundată în discuția lor, Yasumi nu se uită deloc la casele pe lângă care treceau în grabă atelajele care se buluceau pe bulevardele din Kyoto. Pentru întâia oare, frumusețea grădinilor pe lângă care treceau o lăsa indiferentă. Într-atât o captivase doamna Izumi!

– Nu mi-ai spus care ți-e numele!

– Numele mamei mele este Suhokawa Hatsu, din familia Fujiwara după bunicul meu. Eu sunt Yasumi.

Doamna Izumi abia ce tresări la auzul numelui de Fujiwara, căci era convinsă că, în ciuda sărăciei, tânăra aceasta nu putea fi o simplă țărancă.

– Iar pe cel al tatălui mi-l poți spune?

– Nu, nu încă. Pentru asta, ar fi trebuit ca și el să mă accepte. Or, nu a făcut-o. Pot doar să precizez că numele lui nu are calitățile de noblețe ale celui al mamei.

Cum Izumi Shikibu își privea însoțitoarea cu un aer de binevoitoare înțelegere, aceasta adăugă:

– Nu! Sincer vă spun, e prea devreme. De altminteri, așa ați spus și dumneavoastră adineauri, pe plaja Biwa.

– Înțeleg. Ei bine, Yasumi, ne vom revedea, fie numai și pentru a afla acest nume pe care vrei să mi-l ascunzi Unde locuiești?

– În cartierul meșteșugarilor, la o prietenă care are una dintre cele mai frumoase meserii din lume. Face buchete de flori. Dar, într-o zi nu foarte îndepărtată, voi intra la curte. Mi-am făgăduit!

– Vrei să îți dau un sfat?

– Fără îndoială.

– Nu ești suficient de machiată și ai putea fi recunoscută. Cei care nu te iubesc te vor privi cu ochi răutăcioși. Dacă vrei să pătrunzi la curte, frecventează locurile pe care și cei de la curte le frecventează în zilele ritualurilor și sărbătorilor. Nu lipsi de la niciuna și fii de fiecare dată alta. Se prea poate ca ai tăi să vină la tine fără a ști cine ești. Atunci vei fi câștigat. Fă scandal, un scandal mic, firește, lipsit de consecințe, curții îi plac bârfele, misterele, poveștile care se fac și se desfac. Crede-mă, micuța mea Yasumi, îți spun toate astea pentru că am trăit aceste episoade vesele ori triste care determină curtea să te accepte sau să te respingă, după cum are chef. Nu ai nimic de pierdut din punctul ăsta de vedere, din contră, poți câștiga totul.

– Așadar, vi s-a întâmplat și dumneavoastră să faceți scandal?

Izumi Shikibu izbucni într-un hohot nestăvilit. Își ridică brațele, și mânecile largi zburară ca niște aripi. Părea un șoim care se înalță în văzduh. Apoi se aplecă spre urechea însoțitoarei sale și șopti:

– Împăratul a fost nevoit să mă expulzeze de la curte.

– Și v-ați întors?

– Da! După căsătorie. Pe drept cuvânt s-a spus că soțul meu va fi în stare să mă potolească.

Au izbucnit amândouă în râs. Ajunseseră acum la câmpul de curse.

– Doamnă Izumi! Pot să vă mărturisesc ceva?

– Ce?

– Aș vrea să îmi pun calul să alerge, dar nu știu ce să fac.

– Ai un cal!

– Da, o iapă albă. O cheamă Lună Îndepărtată.

– O călărești?

– Ca o luptătoare din epoca împărăteselor războinice, cele din clanul Soga, care au luptat împotriva clanului Mononobe. Urc în spinarea lui Lună Îndepărtată în pantaloni, pentru a face mai bine corp comun cu ea.

Se opri, se gândi câteva secunde și încheie, jucându-se cu evantaiul:

– Înainte de epoca Nara, doamna Suiko, o adeptă a culturii chineze, lupta cu sălbăticie călare pe roibul ei. Ea va rămâne mereu idolul meu. Dacă va trebui să îmi iau un alt nume pentru a intra la curte, atunci voi fi doamna Suiko.

Izumi Shikibu se întoarse înspre tânăra ei însoțitoare și îi aruncă o privire grăitoare. Micuța asta care îi răspundea sclipitor la poeme părea a străluci în toate! Căci a cunoaște istoria Japoniei nu era la îndemâna oricui! Numeroși erau tinerii nobili din provincie care

habar nu aveau de evoluția Imperiului Japonez de la origini până la actuala perioadă Heian...

– Vom vorbi curând despre toate astea, acum îl zăresc pe soțul meu, care îmi face semn. Ascultă-mă, se prea poate să ne despărțim fără a apuca să mai schimbăm vreo vorbă. În acest caz, caută în Kyoto o casă de ceai numită „Pavilionul Glicinelor". Mă duc din când în când acolo pentru a sta de vorbă cu poeții care îmi sunt prieteni.

Doamna Izumi se făcu nevăzută într-un grup de nobili printre care se afla și soțul ei. Se arătă atât de discretă față de însoțitoarea ei, încât aproape nimeni nu o băgă în seamă pe Yasumi. Aceasta din urmă își spuse că probabil doamnei Izumi i se va fi părut prea devreme pentru a o prezenta. Așa că se strecură în mulțime și dispăru, începând deja să se gândească la modul în care își va întruchipa cu succes personajul.

CAPITOLUL VIII

Întoarsă pe malurile lacului Biwa, Yasumi abia ce apucă să își dea seama că, între timp, încetul cu încetul, noaptea luase locul zilei. Răsărise luna asemenea unui corn palid, iar în seara aceasta, pe cerul întunecat, începură să licărească Pleiadele.

Apropiindu-se cu mare grijă, Yasumi văzu că împăratul Ichijo și împărăteasa Akiko ședeau unul lângă celălalt sub un baldachin mare, din mătase brodată. Sub picioarele lor, fusese desfășurat un covor pentru ca nisipul plajei, rece după căderea serii, să nu îi înfrigureze.

În spatele lor era un rând de călugări, budiști cu toții; cu mâinile împreunate și capetele plecate, păreau a nu vedea nimic în jur, dar ochii lor mici, oblici și vicleni fugeau în toate părțile, priveau și observau totul. Nu le scăpa nimic, nici cele mai mărunte gesturi și fapte. De altminteri, ei constituiau un excelent sistem de pază pentru cuplul imperial, cum nu

se poate mai potrivit acestor zile de sărbătoare, căci mulți dintre ofițerii, căpitanii și funcționarii din poliție băuseră atât de mult sake, încât nu mai erau în stare să vadă nimic.

La dreapta împărătesei ședea împăratul, țanțoș, cu pieptul bombat și cu ochii puțin încețoșați, căci băuse, și el, mai mult sake decât ar fi trebuit; la stânga ei erau aliniate zece fete care nu aveau mai mult de șaisprezece ani. Yasumi răsuflă ușurată când văzu că Yokohami nu era printre ele. Dar de ce ar liniști-o o asemenea constatare? Nici măcar nu își puse această întrebare. Tuturor acelor copile le tremura inima și li se înmuiaseră picioarele, căci faptul de a fi fost alese de împărătească era doar o primă etapă. Trebuia ca în continuare câștigătorul luptei cu sabia să facă singur propria alegere.

Toate aveau evantaiul în mână și purtau straiele somptuoase de ceremonie, din brocart, cu mantii căptușite luate pe deasupra rochiilor sclipitoare, care lăsau în urma lor trene ce măturau covorul.

Când se apropie și Yasumi de locul cu pricina, încercând să se păstreze la o anumită distanță, dar nedezlipindu-și privirea de la spectacolul care trebuia să continue, tocmai se terminau apoteotic concertele de lăute, harpe și flaute. Le acompania un flajolet, al cărui sunet semăna cu cântul greierilor în serile de toamnă.

Fumul torțelor răspândea un miros de tămâie, care parfuma aerul până departe, la capătul plajei, unde așteptau aliniate atelajele. Halouri de lumină apăreau ici și colo și spărgeau suprafața fragilă precum

cristalul apei. Bărcile şi joncile trase de pânze se întorseseră toate în port.

Clinchetului de clopoţei al tamburinelor, care se alăturase aceluiaşi flajolet ce umfla peste măsură sunetele, i se adăugară acum răpăiturile unei tobe mari. Marele ofiţer al gărzii imperiale ceru să se facă linişte şi, sub ochii mulţimii, se iviră cei doi combatanţi, unul lângă altul.

Erau la fel de aprigi ca şi bidiviii lor şi se ţineau mândri şi drepţi în şa. Îşi fluturau ameninţător săbiile pe care le tot învârteau, pentru a impresiona spectatorii. Şi-au ocupat poziţii conform ordinelor marelui ofiţer al gărzii imperiale, nu unul lângă celălalt, ci faţă în faţă.

Măştile înspăimântătoare pe care le purtau le acopereau feţele în întregime, de la rădăcina părului până la baza gâtului. Torţele luminau doar fundalul alb al măştilor, iar arabescul desenelor pictate, în roşu şi galben la unul şi în verde şi bleu la celălalt, sclipea.

Tamburinele, tobele cele mici şi flajoletul au tăcut o clipă şi o linişte grea se lăsă peste noaptea adâncă, luminată de un cer pe care licăreau cornul lunii şi Pleiadele, a căror lumină era sporită de cea a zecilor de torţe.

Luptătorii s-au dat îndărăt mai bine de cincizeci de paşi fiecare, astfel încât Yasumi se trezi brusc alături de unul dintre ei. Acesta se opri câteva secunde dinaintea fetei, apoi, fluturându-şi sabia în văzduh, slobozi un strigăt care, pentru Yasumi, fu un fel de strigăt de victorie. Firește că nu ştia cine se afla

înapoia acestei măști cu galben și roșu, dar era sigură că acesta va fi învingătorul.

Bărbatul, îmbrăcat cu o mantie largă care îi acoperea roba și pantalonii bufanți pe care îi purta pentru a nu fi încurcat în mișcările pe care urma să le execute, i se păru foarte sigur pe el. Acum, se învârtea în jurul ei, măsurând-o de după mască.

Yasumi ar fi vrut să se dea înapoi, dar rămase acolo, subjugată de această imagine care i se impunea cu forța privirii. Pe neașteptate, începu să tremure. Și dacă acest bărbat era Kanuseke, fratele ei? Dacă dansul pe care-l efectua cu bună știință în jurul ei nu era decât agresivitate și provocare.... Cum ar putea afla?

Un nou răpăit de tobe îi chemă la ordine pe cei doi luptători și aceștia se apropiară unul de altul într-o cavalcadă nebună. Se înfruntară cu sabia ridicată. Lamele se ciocniră, oțelul scrâșni, se izbiră, se făcură mortale, dar fiecare dintre ei rămase bine înfipt pe calul său.

Deocamdată, forțele lor păreau egale. Dar primul tur nu era decât încălzirea. La al doilea tur, cel mai slab risca să cadă, dar cum exista și un al treilea și ultim tur, puteau foarte bine continua lupta în picioare, cu sabia în mâini. Învingător va fi declarat cel care va rămâne cu sabia-n mână.

Prima încălzire încheiată, luptătorii se depărtară din nou până la următoarea chemare a tobei. Yasumi, care nu își părăsise locul, stătea în continuare ghemuită pe nisip, departe de torțele aprinse. Când luptătorul se întoarse la ea, începu să tremure. Se opri și, din

spatele măştii lui nemiloase, o fixa fără a scoate un sunet. Ce voia de la ea? Tânăra nu îndrăznea să spargă tăcerea printr-un cuvânt care ar fi rupt tot farmecul. Să fie Kanuseke? Ştia de la Shotoko că se antrenase toată ziua pentru lupta cu sabia. O fi fost selecţionat pentru luptă?

Toba îi chemă din nou la ordine şi, într-un nor de praf alb stârnit pe nisipul fin al plajei, el ajunse fremătând în faţa baldachinului sub care şedea cuplul imperial. Tinerele fete stăteau ciorchine şi fiecare se întreba cu îngrijorare dacă ea va fi fericita aleasă a învingătorului.

Cei doi luptători terminaseră tatonarea din vârful săbiilor, iar acum trecură la atac. Sabia adversarului zbură de mai multe ori deasupra bărbatului cu mască galben cu roşu, fiind cât pe ce să-i reteze capul. Dar, cu iuţeala gândului, el plecă gâtul şi făcu o întoarcere rapidă cu calul care, răsucindu-se, simţi vârful sabiei atingându-i crupa.

De jur împrejurul cuplului imperial, demnitarii şi soţiile lor abia mai respirau, fascinaţi de luptă. Războinicul cu masca roşu cu galben părea mai rapid, celălalt părea mai puternic. O nouă lovitură bine ţintită fu cât pe ce să reteze braţul celui cu mască roşu cu galben, în vreme ce bărbatul cu mască albastru cu verde se şi vedea învingător. Dar adversarul lui, printr-un subtil joc de artă ecvestră, îşi cabră calul, ca şi cum ar fi vrut să se năpustească asupra celuilalt. Celălalt cal se sperie şi se feri spre dreapta, ceea ce îl dezechilibră pe călăreţ.

Țipătul mulțimii se reverberă în urechile lui Yasumi, care se blestema în gând că nu se apropiase mai mult. Dar acum știa că, dacă luptătorul cu mască în roșu și galben nu va muri, îl va vedea lângă ea în timpul celei de-a treia pauze, care va fi și cea mai lungă.

Dezechilibrat, bărbatul alunecă pe-o parte a calului, iar celălalt, cu o lovitură de sabie, reteză chinga de piele care îi ținea șaua. Luptătorul alunecă și se trezi la pământ în timp ce dinspre mulțimea de spectatori răsună un strigăt, un singur strigăt puternic, un strigăt care se înălța până la cer și îi străpungea urechile lui Yasumi.

Luptătorul care căzuse se ridică imediat și, pentru a se apăra, își propti sabia în fața pieptului. Apoi o înălță slobozind un strigăt puternic, urmat de un șuierat, care anunța o lovitură mortală. Lama scânteie în noaptea grea și întunecată, luminată de torțe, și, în căderea ei fulgerătoare, reteză pulpana mantiei adversarului său. Toți ochii se înălțaseră pentru a urmări bucata de stofă plutind în aer și căzând apoi pe nisip, ca o aripă frântă de vultur pleșuv.

Ca și cum bărbatul cu mască roșu cu galben ar fi vrut să profite de această nouă provocare fără a se desfăta chiar imediat cu întreg triumful său, își scoase în grabă ce-i mai rămăsese din mantie și o azvârli la pământ. Țesătura șterse fața adversarului său și, când i se așternu la picioare, își văzu rivalul pe pământ, în fața lui: sărise din șa de bunăvoie, în strigătele isterice ale publicului. Iată o luptă pe placul mulțimii, căci, în turul următor, cei doi se vor înfrunta cu picioarele bine înfipte în nisip.

Răpăiturile de tobă anunțară a treia și ultima pauză. Zbierete, huiduieli, exclamații, urlete răsunau din toate părțile, acoperind muzica. Publicul cerea în gura mare continuarea luptei. Dar pauza trebuia respectată, iar marele ofițer al gărzii imperiale nu se putea grăbi mai mult decât s-ar fi cuvenit cu reluarea luptei.

Uimită de o asemenea isterie a mulțimii, Yasumi se ridică, de parcă ar fi fost mânată de o forță mai puternică decât ea. Oare tatăl ei striga și el, alături de toți smintiții ăștia? Și tânărul Shotoko? Cum de o simplă luptă cu sabia putea să stârnească un asemenea delir? Oare și cursele din Kamo provocau același entuziasm?

Răpăiturile de tobă continuau, iar pauza se prelungea. Yasumi îl văzu de departe pe luptătorul care venea drept spre ea. Apoi toate se petrecură cu viteza gândului, că nici nu apucă să se dezmeticească bine. Se trezi luată pe sus și ridicată pe cal, în fața războinicului. Inima îi explodă în piept, gândurile i se învălmășeau în minte. Căci abia atunci recunoscuse brațele lui Motokata care îi înlănțuiseră pieptul.

*

Copleșită de bucuria care încă îi făcea inima să bată năvalnic, năucită de galopul care o ducea nici ea nu știa încotro, lui Yasumi nici prin minte nu-i dădea să se gândească la ce se întâmpla jos, pe țărmul lacului Biwa. Când răpăitul tobelor va anunța al treilea tur al luptei, spectatorii vor vedea cu uimire că

bărbatul cu mască roșu cu galben nu se mai întoarce în arenă. Ofițerii de gardă se vor da de ceasul morții sub strigătele nemulțumite ale mulțimii, vor urla, vor înjura, își vor mustrului subalternii, căci vor trebui găsiți niscaiva vinovați.

Călugării vor clătina din cap, căci ei nu vor fi văzut ori auzit nimic, cu toate că erau atât de fini observatori. Dar nimic nu le atrăsese atenția, se gândiseră că războinicul cu mască roșu cu galben face o pauză firească, asemenea adversarului său.

Demnitarii își vor pune întrebări fără răspunsuri și, în zori, încă vor mai încerca să afle ce se putuse întâmpla pentru ca un asemenea scandal să tulbure, în primăvara acestui an, o sărbătoare care se organiza de decenii la curtea din Kyoto.

Cât despre tinerele alese de împărăteasa Akiko, cele zece „fiice ale cerului", ele vor trebui să aștepte anul următor pentru a căpăta soțul prestigios pe care l-ar fi putut avea în această seară, asta în cazul în care curtea nu le va fi măritat între timp.

Iată o poveste despre care se va vorbi multă vreme la curte și care va face ocolul Japoniei, pentru ca guvernatorii din provincii să se delecteze și ei cu o asemenea istorie savuroasă.

Dar deocamdată, Yasumi se desfăta cu fericirea extremă de a simți mâinile calde, mângâietoare ale lui Motokata. Îi apăsau bustul, coastele, pântecul și întregul corp care, în scurt timp, ajunse să se simtă tot o vâlvătaie. Le strecurase de jur împrejurul ei,

ţinând în acelaşi timp frâiele lui Ramură Înflăcărată, pe care îl mâna într-un galop drăcesc.

Intrară în Kyoto cu o viteză năucitoare, dar nimeni nu îi urmărea. Niciun ofiţer al gărzii imperiale nu îşi putea închipui o asemenea îndrăzneală, niciun zgomot de trap nu răsuna în spatele lor. În scurt timp, furară în faţa unei reşedinţe pe care Yasumi o căutase îndelung în cartierul Fujiwara: cea a lui Motokata.

Au intrat prin spate, cu cea mai mare discreţie. La o primă vedere, Yasumi fu sigură că personalul casei fusese de mult cumpărat de stăpânul ei şi nu va spune nimic dacă va fi interogat despre venirile şi plecările lui.

Motokata părea calm şi gesturile lui erau măsurate. Un grăjdar se repezi să-i ia calul şi un valet, cu chipul smochinit şi cu spatele încovoiat de ani, se grăbi să-i deschidă porţile mari ale domeniului. În clipa aceea, Yasumi realiză cât de tare se înşelase: Motokata nu avea decât slujitori bătrâni şi devotaţi. Nu erau prea mulţi şi, cu excepţia bătrânei doici care-l alăptase atât pe el, cât şi pe fratele lui, toţi ceilalţi erau de parte bărbătească.

Pereţii locuinţei erau înconjuraţi de lungi coridoare exterioare. Dădeau spre verande vaste, dar acestea rămâneau ascunse în noapte, pentru că Motokata nu avea niciun chef să le lumineze ca să fie văzut. Lămpile şi torţele, care odinioară erau aprinse mai tot timpul, au rămas de astă dată stinse cu încăpăţânare.

Yasumi se lăsa târâtă ca într-un vis. De data asta, nu mai avea nicio misiune de îndeplinit, iar Motokata

o putea duce unde voia el, ea nu va face decât să-l urmeze, supusă și docilă.

După ce au trecut de verandele întunecate și numeroasele coridoare la fel de cufundate în noapte, Yasumi distinse în fund niște porți glisante care dădeau spre casă.

Precedat de bătrânul servitor care era limpede că nu avea de gând să îi părăsească până ce nu îi va vedea la adăpost de orice privire indiscretă, Motokata o împinse încetișor înainte. Apoi, aruncând o privire în spate, o trase într-o încăpere mare și frumoasă care avea mai curând aspectul unui birou decât al unui dormitor, în ciuda rogojinilor și a pernuțelor moi risipite ici și colo.

– Lasă-ne, Sosho. Dacă mai am nevoie de ceva, te chem eu. Trezește-mă dis-de-dimineață. Trebuie să plec.

După care trase panoul mobil al ferestrei în canelura scobită în acest scop și lăsă în jos storurile din stuf.

Din ochi, Yasumi făcu un ocol discret al încăperii. Într-un colț întunecat, zări un *koto* pus jos. Această harpă micuță, cu treisprezece corzi, de pe care se înălțau melodii atât de frumoase, îi arăta că, în timpul lui liber, Motokata era și muzician; alături, pe o măsuță joasă, un joc de trictrac cu piesele lui mari, albe și negre, spunea multe despre plăcerile stăpânului locurilor.

Yasumi stătea acolo, în picioare, în același chimonou pe care Motokata îl văzuse în grotă. Era în continuare copleșită. Privirea îi zăbovi pe o altă măsuță joasă, unde era pus un platou pe care erau aranjate câteva prăjituri de orez, muguri proaspeți de soia,

fructe confiate şi, într-o sticlă de porţelan, sake, din care Motokata trase un gât zdravăn înainte de a începe discuţia.

În clipa asta se auzi o bătaie în uşa glisantă.

– Intră, Bambu. Ţi-o prezint pe Yasumi, Fujiwara după bunicul ei. În timp ce eu voi lipsi, va putea veni aici de câte ori va pofti sau va avea nevoie. Să le spui şi celorlalţi. Şi dacă se va întâmpla asta, să nu care cumva s-o daţi afară.

Bătrâna doică ridică din umeri:

– Dacă ai apucat să aduci o fată aici, Motokata, rosti ea cântărind-o pe Yasumi cu ochii ei mici, negri şi ridaţi, am înţeles că ai alte gânduri cu ea decât cu toate celelalte. Vrei să aduc ghimbir confiat?

Motokata aruncă o privire rapidă spre platou.

– Nu. Ai pregătit tot ce ne trebuie. Acum lasă-ne. I-am spus lui Sosho să mă trezească dis-de-dimineaţă.

– Unde pleci şi unde e fratele tău?

– Nariakira e undeva pe coastele Mării Interioare.

– Te vei duce la el?

Tânărul Fujiwara clătină din cap.

– Într-o bună zi, ai să fii omorât în locul lui. Prea îl aperi.

– Mi-ai spus-o de o sută de ori, Bambu.

– Şi am să ţi-o mai spun, doar ăsta e adevărul.

Motokata ridică din umeri, apoi se îndreptă spre bătrâna doică, o cuprinse pe după umeri şi o conduse încetişor spre ieşirea din încăpere.

– Haide! Nu-ţi mai fă griji, nici pentru mine, nici pentru Nariakira.

– Oricum, bombăni bătrâna Bambu, fratele tău face tot ce-l taie capul. Să se dea drept pirat! Se joacă cu focul! Iar tu, Motokata, nu mai tot încerca să recuperezi bunurile care ți-au fost furate. Ești și așa destul de bogat. Nu ai nevoie de mai multe.

*

Când au rămas singuri, Motokata se apropie de Yasumi și o cuprinse-n brațe.

– M-am temut să nu câștig prea repede lupta aia. Așa, n-aș mai fi putut profita de pauză ca să te răpesc.

Yasumi nu îi răspunse. Nu avea niciun chef să vorbească despre luptă, era prea copleșită de pornirea nestăvilită de a-i vorbi despre templul Enryakuji și despre mesajul maestrului Yu pe care i-l transmisese starețului.

– A trebuit să plec, șopti ea. Am profitat de somnul tău.

– De ce?

– Am auzit-o pe Lună Îndepărtată la intrarea în grotă. Mă chema.

– Lună Îndepărtată!

Yasumi suspină:

– Calul meu. Iapa albă pe care ai urmărit-o pe muntele Hiye.

– Cine o călărea?

– Eu, firește.

El o studia în tăcere, sfredelind-o cu ochi vii şi strălucitori. Se îndreptă apoi către fereastra închisă şi se întoarse la ea cu paşi mari:

– Aşa deci, tu erai teribilul călăreţ pe care îl urmăream... Acum nu mă mai miră. Şi însoţitorul tău?

– Un tânăr călugăr de la templul Amazu. Tremura de frică la gândul că ar putea cădea în mâinile voastre. A trebuit să îl încurajez neîncetat. Calul lui s-a înecat în lacul îngheţat în care ne-aţi împins. Cum ştiu să înot, am putut salva călugărul, nu şi calul.

– De ce nu erai călare când te-am prins?

– Am lăsat-o pe Lună Îndepărtată cu călugărul să mă aştepte ascunşi pe muntele Hiye. I-am spus să se întoarcă la templul Amazu dacă eu nu revin în câteva zile.

În încăpere plutea un parfum de mălini. Pernuţele moi, împrăştiate pe rogojinile din răchită cu o împletitură fină chemau alt fel de cuvinte, mai dulci. Dar Yasumi ţinea morţiş ca totul să fie limpede între ei.

– Motokata! continuă ea cu o voce tremurătoare, a trebuit să duc mesajul stareţului de la Enryakuji.

– De ce?

– Maestrul Yu m-a adăpostit, m-a ajutat. Mi-a împărtăşit din cunoştinţele lui. Mulţumită lui, am învăţat totul despre Japonia. Mulţumită lui, am înţeles lucruri pe care nu mi le-aş fi putut explica înainte. Pentru mine, era o datorie de onoare de a răspunde cum se cuvine încrederii lui. Enryakuji nu era departe de drumul pe care-l mai aveam de făcut pentru a ajunge la Kyoto.

Se îndepărtă de el și, cufundându-și ochii într-ai lui, șopti:

– Și apoi, nu puteam îndura ideea acestui masacru.

– Nariakira s-a dus la ziua stabilită la mănăstire, dar nu a putut intra în templu, căci călugării îl așteptau.

– Și tu?

– Eu m-am întors acolo. Fără a vărsa un strop de sânge, mi-am recuperat o parte din bogății. Ba chiar am făcut un târg cu starețul de la Enryakuji.

– Un târg!

– Da, i-am promis că îi voi restitui o parte din ceea ce am recuperat.

– Nu înțeleg.

– Mă voi duce în Nord să lupt cu pirații și mă voi întoarce acoperit de glorie și de noi bogății. Voi dona o parte templului Enryakuji, o alta împăratului pentru a mă reabilita la curte și restul voi păstra pentru mine.

Ea se aruncă năvalnic la pieptul lui:

– Atunci, dacă înțeleg eu bine, avem amândoi obligația de a ne răscumpăra în fața curții. Eu, pentru răzvrătirea bunicului meu în fața împăratului, tu, pentru furia ta de a-ți recupera propriile bunuri.

Ușurată, Yasumi începea să realizeze cât de intense erau emoțiile care o copleșeau și pe care refuzase să le bage în seamă până în clipa aceea. Motokata o strânse la piept:

– Ai un curaj neasemuit. Dacă nu m-ar fi copleșit o asemenea mânie când am văzut că ai fugit...

– Motokata!

Exclamația lui Yasumi se sfârși într-un hohot de râs. Îmbrăcat într-o tunică de brocart, cu pantaloni largi, de călăreț, cu cocul răsucit înconjurat de o bandă de satin negru, Motokata ridică o mână și o apropie de obrazul însoțitoarei sale. Apoi urcă încetișor și trase acul care-i ținea strânse pletele.

– Așa deci, în afară de cele mai lungi și mai frumoase plete, ai și cea mai frumoasă iapă pe care mi-a fost dat să o văd alergând pe munții Hiye!

Își strecură degetele în părul strălucitor și negru ca pana corbului, care cădea până la pământ. Ah! Pletele astea la care a visat de atâtea ori după ce Yasumi a fugit din peșteră! Se răsuceau ca o frânghie împletită, strânsă, gata să-i sugrume dorința lui de bărbat; după aceea s-au prăvălit pe el, cu toată bogăția lor. O șuviță lungă și fină căzu pe un bonsai plantat într-un vas din porțelan alb-albăstrui, răspândind un miros slab de rășină.

– Te doresc cum nu am dorit nicio altă femeie, șopti el.

„O altă femeie!" Câte iubite a avut Motokata? Două? Opt? Zece sau mai multe... Nu conta. Acum Yasumi era aici, ghemuită în brațele lui. Auzise remarca bătrânei Bambu: „Dacă ai apucat să aduci o fată aici, am înțeles că ai alte gânduri cu ea decât cu toate celelalte". Ce alte cuvinte mai liniștitoare pentru Yasumi ar fi putut rosti doica?

Suspină de bucurie și de un preaplin de fericire abia stăpânită în timp ce Motokata, aplecat asupra pletelor dese, le inspira deliciosul parfum.

În spatele paravanelor date cu lac de China după care o va duce neîndoielnic cât de curând, erau împrăștiate taburete din bambus și cufere din lemn de cireș. În toată această cameră mare domnea o atmosferă călduroasă.

Abia atunci Yasumi văzu biblioteca în fundul încăperii. Așadar, nu era o cameră oarecare, ci un birou, așa cum își închipuise de la început. Etajerele din lemn de aloe gemeau de lucrări frumoase, pe care ea le bănuia a fi scrise în chineză, căci scrierea în japoneză abia începea să se răspândească. Alături, se afla o măsuță joasă pe care Motokata aranjase foi, o cutie de scris și pocaluri cu cerneală proaspătă. Toate acestea, alături de câteva suluri care stăteau claie peste grămadă, îi confirmară înclinația lui către scriere și poezie.

– Pasărea mea dulce! Te doresc atât de mult!

Buzele lui Yasumi căpătaseră culoarea unei cireșe coapte. Văzu cum se aprinde dorința în ochii bărbatului. O cuprinse pe după umeri și o răsturnă. Îi vedea pielea scânteind pe sub chimonou. Un arzător de parfumuri răspândea o mireasmă care se pierdea în spatele storului din lame de bambus.

O cuprinse de talie și îi aduse picioarele în dreptul pieptului. Unghiile rozalii de la picioarele fetei erau lăcuite cu grijă. De când locuia la Susue Sei, Yasumi se ocupa de trupul ei așa cum se cuvine unei doamne de condiție bună.

Față către față, nasurile lor se atinseră, se turtiră unul de celălalt. Yasumi încă nu tremura, încă nu

închisese ochii. Licărirea unei singure lămpi lumina exact atât cât trebuia pentru ca fiecare să poată vedea în ochii celuilalt o dorinţă nebună. Dar Motokata ştia să aştepte, pentru ca femeia să îşi obţină şi ea desfătarea înaintea lui.

Graţie arzătorului de parfum din spatele lui, paravanul răspândea efluvii de miresme de ramuri de prun sălbatic. Parcă se vedea aievea magia blândă a piscurilor înzăpezite şi zborul greu al unei bufniţe, care se pregătea să se aşeze în vârful unui pin.

Tânărul Fujiwara se întoarse încet. Yasumi îi văzu codiţa scurtă şi deasă. Alunecase în spatele capului, dar era atât de strânsă, încât era încă împletită.

Cuprinzând-o de talie, Motokata o răsturnă în aşa fel încât chimonoul ei să alunece până-n talie. Vederea şoldurilor, a feselor, a coapselor ei netede şi fine îl aţâţă la culme şi bărbatul scăpă repede de pantalonii bufanţi.

Era în pragul extazului, dar o întoarse pe spate pentru a-i vedea ochii scânteind. În privirea lui Yasumi se strecura o undă de plăcere. Îi văzu mădularul umflându-se, ca un trofeu de război căruia îi era sortită gloria. Se încolăci în jurul lui, cu picioarele ridicate, pentru ca el să o poată simţi cât mai aproape, deopotrivă cu parfumul de lotus pe care-l răspândea. De astă dată, mădularul încordat, semeţit lângă fanta mătăsoasă, nu mai fu în stare să aştepte. Când o pătrunse, carnea lor păru a absorbi toată lumina lămpii care, pusă pe podea, se clătina între două taburete.

O străpunse cu o asemenea intensitate, încât voința ei se clătină, iar mintea ei se tulbură, până când nu mai știu nici cine era, nici unde se afla.

*

Întoarsă la Sei, Yasumi îi vorbi despre procesiunile pe care le văzuse desfășurându-se sub norul de petale de flori la trecerea împărătesei, precedată de călugării templului, care își psalmodiau incantațiile divine.

Îi povesti și despre lacul Biwa, despre bărci, despre joncile cu pânze mari, multicolore, despre culegătoarele de scoici, despre lansarea vulturilor din hârtie viu colorată care se legănau atât de armonios în văzduh, purtați de toanele vântului. Dar nu-i vorbi despre lupta cu sabia, căci nu ar fi știut cum să îi spună până la capăt adevărata poveste.

În sfârșit, se opri la tragerea cu arcul de pe Al Treilea Bulevard, în timpul căreia tatăl ei o alungase de parcă ar fi fost bastarda altuia, nu copila lui. Sei clătină cu tristețe din cap. Gura ei mică în formă de inimă și sprâncenele fine exprimau o surpriză pe care nu izbutea să o ascundă, într-atât de incredibilă îi părea întâmplarea. Faptul de a-și respinge fiica de la prima soție era de neînchipuit, cu atât mai mult cu cât era vorba despre un membru al curții imperiale!

Dar când Yasumi îi povesti despre Shotoko, singurul care a ascultat-o și a înțeles-o, în ochii ei se aprinse un licăr de speranță. Totuși, nu zăbovi prea

mult asupra acestui subiect, căci viitorul părea mult prea nesigur.

Cum cunoștea de ceva vreme gesturile precise și sigure ale lui Sei, degetele ei zburând din ramură în ramură, din frunză-n frunză la buchetul pe care-l întocmea, Yasumi putu să își dea seama cât de mare era nedumerirea prietenei sale.

– Tatăl tău e smintit! Ce interes ar avea să reacționeze astfel?

– Cred că se teme de represaliile împăratului și ale împărătesei pentru că nu și-a recunoscut fiica de la prima soție. Cum eu sunt o Fujiwara, lucrurile sunt și mai grave.

– Dacă înțeleg bine, e vinovat că nu a repudiat-o pe mama ta!

– Sigur că da! Dacă ar fi repudiat-o, nu ar mai fi avut de ce să-și bată capul cu ea, dar pentru că nu a cerut divorțul sau repudierea, avea datoria de a se ocupa de viitorul ei și de a afla că i-a născut o fiică la scurtă vreme după ultima vizită pe care i-a făcut-o.

– Este limpede de ce îl deranjează acum existența ta.

– Totuși, va trebui să o accepte mai devreme sau mai târziu, altminteri, jur pe Buddha că îl voi obliga.

– Hai, Yasumi, nu te mai frământa! Văd că subiectul ăsta te necăjește și te tulbură. Mai bine spune-mi dacă nepotul meu s-a întâlnit cu Yokohami.

– Sigur că da! De altminteri, a plecat cu el călare pe calul lui, în timp ce eu cu Shotoko ne-am dus la întrecerea arcașilor.

– Nu mi-ai vorbit despre ea.

– Poate pentru că nu am nimic de spus despre această fată care nici nu m-a băgat în seamă.

– Lăsând la o parte indiferența asta, cum ți s-a părut?

– Proastă și pretențioasă.

Sei ridică din umeri.

– Asta-i și părerea mea.

În acest început de primăvară, seara se lăsa alene peste casele din cartierul meșteșugarilor. Nu toate aveau grădină. Cea a lui Sei era minusculă, dar, cel puțin, putea vedea în fiecare primăvară primele flori apărând pe ramurile tinere ale singurului ei cireș și, toamna, frunzele stropite cu galben-auriu și purpuriu-deschis căzând în tăcere pe micul pod pe sub care susura un firicel de izvor artificial.

*

Pe când cele două femei stăteau în continuare de vorbă, deși era târziu în noapte, la Sei ajunse Yoshira, care vorbea tare, părea foarte vesel și pășea șovăielnic.

– Ce-ai pățit? îl întrebă Sei. Pari cam cherchelit.

Tânărul începu să râdă și își scutură mânecile hainei pe care o purta strânsă, după moda chinezească peste un chimonou pe sub care se zăreau pantalonii bufanți, strânși cu șnururi pe glezne.

– Eh! Am băut ceva mai mult sake decât obișnuiesc, dar nu te îngrijora, mătușă, nu sunt deloc beat.

Numai că întreaga lui atitudine arată exact contrarul; în seara aceasta, privirile lui zăboviră asupra

lui Yasumi mai mult decât de obicei, cu o lucire nerușinată care le îngrijoră pe cele două femei.

Yoshira îngenunche pe una din rogojinile din încăpere, aflată între un paravan și o măsuță joasă, pe care se aflau căniță din faianță și o sticlă cu sake. Yoshira se servi din belșug, nebăgând în seamă cănițele și bând direct din sticlă. După fiecare gât, își ștergea gura cu dosul palmei, nedesprinzându-și privirea de la chipul uimit al lui Yasumi.

Așezată în spatele ei, Sei părea la fel de îngrijorată. Nu îndrăznea să îi ia sake-ul din față fără a cunoaște pricina acestei beții neașteptate.

Cu o mână tremurătoare, ceea ce dovedea cât de beat era, Yoshira se apucă să desfășoare o foaie pe care o scosese cu un gest exagerat din mânecă.

– Ah! Yasumi, strigă el cu o voce care nu era a lui, o voce deopotrivă spartă și cavernoasă, știi că fratele tău Tameyori are noroc cu carul?

– De ce?

– Știi că s-au pus la cale acțiuni de ripostă împotriva piraților care jefuiesc la Marea Interioară. Ministrul de Dreapta, împreună cu Michinaga, ministrul Afacerilor Supreme, au supus deja numele la vot. Cel al fratelui tău nu făcea parte din primele numiri.

– Ah! exclamă Yasumi cu o umbră de îngrijorare în glas.

Atenția ei rămase trează. Era vorba de fratele ei, ceea ce i-a atras, firește interesul, dar și de ceva pe deasupra. Yoshira vorbea acum despre problema piraților care hărțuiau de o bună bucată de vreme neamul japonez.

– Dar, în ultima clipă, completă tânărul trăgând încă o duşcă de sake, s-au adăugat patru nume. Printre ele, şi al lui Tameyori. Era în culmea fericirii, înjura de bucurie, tăia aerul cu lovituri largi cu sabia. Am băut în cinstea noastră. Aşa că vom pleca împreună.

– Când? întrebă Sei.

– La sfârşitul primăverii.

– Atunci, spuse ea privind sticla de sake aproape goală, vă rămân Luna Ruginii şi Luna Înfloririi ca să vă antrenaţi şi să vă pregătiţi plecarea.

Yoshira clătină din cap şi, cu o mână tremurândă, scoase din mânecă o altă foaie pe care o desfăşură şi începu să citească rar. Era lista călăreţilor şi arcaşilor numiţi pentru a pleca la luptă alături de el. Când ajunse la numele lui, începu să râdă.

– Yoshira, nu mai bea. Ajunge.

Vru să-i ia sticla de sake în care oricum nu mai era decât puţin pe fund, dar el i-o smulse din mână. Sei făcu o figură nemulţumită, aşa că, pentru a schimba subiectul, Yasumi interveni pe un ton pe care-l dorea nepăsător:

– Te vei căsători cu Yokohami dacă te vei întoarce acoperit de glorie?

Nu pusese întrebarea asta decât pentru a-l face să vorbească mai mult şi să se întoarcă la subiectul organizării viitoarelor lupte.

– Dacă mă voi distinge în această luptă, poate voi căuta o partidă mai bună! De pildă, o Fujiwara!

O roşeaţă uşoară năpădi obrajii lui Yasumi.

– Hai, Yoshira! făcu ea, prefăcându-se a nu fi înţeles. Yokohami îţi va fi o soţie excelentă!

– E o Taira!

– Să nu exagerăm, Taira sunt o familie excelentă!

Cu capul ridicat, Yoshira goli sticla de sake, sorbind şi ultimii stropi.

– Cu tine vreau să mă însor, pentru că pe tine te iubesc şi, de altfel, îi voi spune şi prietenului meu Tameyori pe care-l aud venind.

Sei se răsuci cu viteza unui scorpion, iar chipul lui Yasumi, pe care declaraţia neaşteptată a lui Yoshira îl îmbujorase preţ de-o clipă, începu să pălească.

– Ce spui acolo? exclamă Sei.

Yoshira se ridică, clătinându-se.

– Că îl voi anunţa de îndată pe Tameyori, care soseşte chiar acum. Mătuşică, mi-am luat libertatea de a-l invita. Sper că nu vezi nimic rău în asta. Vom sărbători acest fericit eveniment.

– Pe toţi demonii! Ce-ai făcut?

Cu Yasumi în spatele ei, Sei se repezi pe coridor şi intră în veranda exterioară care înconjura căsuţa. Tocmai venea cu mâinile întinse un tânăr cu o înfăţişare distinsă, bine făcut. Ochii lui negri şi migdalaţi scânteiau de o tinereţe pe care abia şi-o domolea, căci nu avea ambiţie mai mare decât să depăşească aptitudinile fratelui său pe care îl respecta şi îl admira atât de mult.

– Yoshira m-a invitat ca să sărbătorim împreună numirea noastră.

Sei îşi dădu seama că era prea târziu, dar ce putea face? Yasumi încremenise, nu scotea un sunet. Sei

cuprinse în palme mâinile lui Tameyori într-un gest prietenesc de bun venit, temându-se de urmări.

– Yoshira a băut peste măsură şi nu aş vrea să se îmbete mai mult decât atât, rosti ea cu o voce cântată.

Pesemne că Tameyori nici nu a auzit-o, nici nu a văzut-o bine, într-atât de preocupat părea de chipul care se întrezărea în spatele lui Sei. Privirea, gura, forma feţei, fruntea înaltă, întregul chip din faţa lui era identic cu acela al fratelui său.

Se opri dintr-odată, ca hipnotizat, dinaintea lui Yasumi care, pentru seara pe care plănuise să o petreacă alături de Sei, nu se machiase. Tameyori îşi veni repede în fire; fratele şi sora lui îi povestiseră îndeajuns pentru a înţelege că se afla în faţa celei care se dădea drept ceea ce nu era.

– Yoshira! strigă el.

Tânărul inconştient năvăli, cu braţele întinse înspre prietenul său.

– Iat-o pe sora ta, Tameyori! O iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Eşti beat, Yoshira, spune printre dinţi camaradul lui, uşor enervat. Eşti beat şi te iert pentru nechibzuinţa ta dacă fata asta pleacă de aici imediat.

– Tânăra asta este invitata mea! protestă Sei.

– Invitata voastră! Şi cu ce drept, mă rog?

– Cu dreptul, tinere, că aici mă aflu în casa mea, unde primesc pe cine vreau eu.

Yoshira îşi prinse camaradul de braţ, dar acesta se desfăcu din strânsoare cu un gest brutal.

– Hai, Tameyori, insistă tânărul amețit. Fă un gest frumos! Recunoaște-ți sora, pe Yasumi.

– Să iasă de aici, urlă el.

Yasumi îl îndepărtă pe Yoshira cu mâna. Apoi înaintă către fratele ei și îi spuse pe un ton răspicat:

– Nu tu ești cel care mă poate alunga din această casă. Cât despre mine, am stat destul de vorbă cu fratele tău mai mare, cu sora ta, chiar și cu tatăl tău care, asemenea ție, m-au respins. Nu am niciun chef să mai pierd vremea cu tine, nu mă interesează. Te voi anunța când va veni clipa. E tot ce am să-ți spun. Adio, domnule!

– Nu, nu adio, strigă Yoshira, revenind la atac. E sora ta, Tameyori! Sora ta! O Fujiwara!

În mod sigur, bietul Yoshira nu se aștepta la ceea ce a urmat. Pumnul prietenului său îi zdrobi obrazul și el se izbi de peretele verandei.

Îngroziți, Sei și Yasumi se îndepărtară cu prudență, iar Yoshira, care își reveni repede din șoc, se năpusti la Tameyori și începu să îl strângă de gât.

– Nu-ți permit să-ți renegi sora! Cere-i imediat scuze pentru grosolănia ta. L-am lăsat pe fratele tău să îi strige vrute și nevrute pentru că e mai mare, dar tu ești de-o seamă cu mine!

O altă lovitură de pumn în plină față îl lipi de perete. Tameyori îi mai trânti unul în burtă, apoi al treilea, între picioare. Yoshira se prăbuși pe podea.

– Ieși, Tameyori! urlă Sei. Ieși imediat! Nu vreau să te mai văd în viața mea! Blestemat să fii!

– Foarte bine, i-o trânti tânărul frecându-și mâinile. Cum tânăra asta care miroase a impostoare de

la o poștă locuiește aici, fiți sigură că nu mă voi mai întoarce!

Cuprinsă de mânie, Yasumi își pierduse acul care îi strângea pletele bogate, ce i se desfăcură și i se revărsară până la picioare. Ochii lui Tameyori aruncau scântei, iar răsuflarea i se tăiase. Pe toți Buddha din Asia, de unde răsărise fata asta care semăna atât de bine cu fratele lui?

– Mă voi răzbuna, Tamekata Tameyori, și vom vedea cine va câștiga: Taira sau Fujiwara...

– O să te zdrobească, prietene, îngăimă bietul Yoshira, care se ridica greoi. O să te zdrobească, pentru că, într-o bună zi, toți Fujiwara vor fi de partea ei.

Dar mai multe nu putu spune, căci o durere cumplită îi măcina capul și vintrele. Căzu din nou la pământ și cele două femei se și repeziră la el.

– Yoshira, ne auzi?

Mâinile fine ale lui Yasumi îi atinseră ușor obrazul.

– Nu te aud, dulcea mea porumbiță, dar te simt!

– Yoshira, nu vreau să îmi mai vorbești despre iubire, altminteri, nu mă vei mai vedea niciodată. Iubesc pe altul și aș vrea ca asta să fie limpede între noi!

– E... gata, nu voi mai spune o vorbă!

Chiar dacă se resimțea încă de pe urma loviturilor, șocul spuselor lui Yasumi păru a-i spulbera aburii beției.

– Odihnește-te, Yoshira!

Sei îi aduse o cană cu ceai fierbinte, pe care îl sorbi cu înghițituri mici.

– Am să plec și am să mă întorc învingător.

– Dar cu ce piraţi te vei lupta, Yoshira, știi cumva?

– Sigur, dar nu avem voie să vorbim despre asta, căci vrem să-i luăm prin surprindere. E vorba despre Nariakira și despre fratele lui, Motokata. Îi vom lua prin surprindere pe Marea Interioară, de-a lungul coastei Sanyo. Se zvonește că adăpostul lor nu e departe de Kyoto, undeva într-o peșteră de pe muntele Hiye. Vom scotoci până îl vom găsi.

Yasumi tremura. În gând, îi mijise deja un plan. Îi era greu să îl trădeze pe prietenul ei, Yoshira, să îl împiedice să învingă. Dar ce altceva ar fi putut face pentru a-l salva pe Motokata? Dacă cerul lui Buddha va avea încredere în ea și va ieși învingătoare din această dublă luptă – reabilitarea familiei ei la curte și salvarea lui Motokata –, îl va ajuta în alt fel pe prietenul ei Yoshira. Va găsi ea un mijloc de a-și plăti datoria.

Va pleca chiar a doua zi, îi va lăsa un bilet lui Sei în care îi va spune că a simțit nevoia să se retragă o vreme la un templu. Cel din Amazu ar fi numai bun. Îl va revedea pe maestrul Yu și va lămuri cu el subiectul Motokata. Da! Yasumi luase deja o hotărâre.

CAPITOLUL IX

Yasumi plecă în zori. Sei nu păruse deloc uimită când fata îi vorbise despre dorința ei de a se retrage o vreme într-un templu pentru a se gândi la cele pe care le va avea de făcut. Înțelegea foarte bine dorința prietenei sale de a rămâne singură pentru a medita la noianul de probleme care îi tulburau cugetul. O întrebă doar în ce loc avea de gând să se ducă. Templul Amazu pe care îl pomeni tânăra păruse a o mulțumi. Călugării de acolo practicau cu înțelepciune budismul și avea o reputație bună pe lângă curtea imperială.

Căci existau atâtea temple în care conflictele interne îi perturbau pe cei care veneau să se reculeagă sau să aducă ofrande, încât pentru Yasumi era mult mai bine să știe exact unde se duce.

Apoi Sei o avertiză în privința piraților care băteau în lung și-n lat nu numai Marea Interioară și Marea Japoniei, dar și pământurile pustii și satele mici, fără apărare, atacând călători, pelerini și țărani. Acești

piraţi care jefuiau pe oceane veneau câteodată din China, transportând mărfuri furate de pe vase: mătăsuri, porţelanuri, perle, emailuri şi lemn exotic.

Piraţii îşi făcuseră apariţia în Nord. Veneau, fără îndoială, din Mongolia sau din Tartaria şi se îndreptau spre Marea Galbenă. Ocoliseră Coreea şi, unii dintre ei, pătrunzând pe uscat, pândeau acum în preajma ţărmurilor Mării Interioare, încercând să pună mâna pe negoţul japonez, plecând apoi spre sud pentru a ataca şi coastele chineze şti.

Înainte ca Yasumi să plece, Sei îi amintise, strângând-o călduros la piept, că, de acum, era înscrisă în registrul cetăţii, iar la întoarcere va putea indica adresa doamnei Sei Susue ca fiind propria ei adresă. Chiar dacă Yoshira nu va fi acolo pentru a o întâmpina la sosire, procedând astfel, nu va fi împiedicată de niciun străjer de la porţile oraşului.

De altminteri, Yasumi lăsase la Sei sacul de călătorie, arătându-i astfel că avea de gând să se întoarcă. Da! Sacul cuprindea chimonoul mamei sale, evantaiul, micul altar budist, beţişoarele şi acele ei de păr. Nu îşi luase acum cu ea decât pătura şi sabia scurtă, pentru cazul în care va fi nevoită să se apere.

Lună Îndepărtată părea tare bucuroasă să pornească din nou la drum. Iarba primăverii, care începuse să încolţească pe pajişti, îi va asigura măcar hrana de bază. Yasumi nu era deloc bogată, dar ce nevoie avea de bani când urma să îl găsească pe Motokata în câteva zile...

Călări întins până la muntele Hiye şi fu la porţile templului Amazu chiar în acea seară. Dar, ajunsă în

faţa marii intrări principale unde, din capătul aleii centrale, uriaşul Buddha cu o faţă la fel de zâmbitoare părea a-i ura bun-venit, fata ezită. Ce îi va putea spune maestrului Yu câtă vreme nu ştia prea multe despre activităţile acestor piraţi?

Yasumi nu mai era atât de lipsită de experienţă precum odinioară. Acum ştia că, dacă în anumite temple budiste sau shintoiste existau adesea conflicte psihologice, nu de puţine ori se întâmpla ca între călugării aceluiaşi templu să apară şi războaie interne de ordin material. Acestea se traduceau prin daruri şi ofrande a căror valoare disproporţionată stârnea invidia călugărilor privilegiaţi.

În timpul sederii la Kyoto, Yasumi mai aflase şi că, uneori, călugării din templele din apropierea coastelor rechiziţionau profitul unor vase de piraţi când stareţul negocia preţul cu aceştia. Multe temple de pe coastă se îmbogăţiseră în acest fel. De aceea Yasumi nu avea deloc încredere în maestrul Yu şi în prietenul lui, stareţul de la Enryakuji, bănuindu-i de astfel de înţelegeri profitabile. Tot de aceea Yasumi îi acorda mai mult credit moral lui Motokata decât maestrului Yu şi tovarăşului acestuia.

Vasele piraţilor! De unde să ştie ea unde se ascundeau şi, mai ales, de unde să ştie ce aveau de gând să facă Motokata şi fratele lui? Acum era convinsă că Nariakira nu va ezita să îi suprime pe cei care-i vor sta în cale. Dar, în egală măsură, înţelesese că fratele lui nu se va deda la aceste practici mârşave şi se va mulţumi să-şi negocieze cât mai bine interesele,

asemenea multor guvernatori de provincie care trăiau în Sudul sau în Nordul extrem al Japoniei. Era o metodă periculoasă, care adesea îi costa viaţa, dar o cale eficientă de a se îmbogăţi.

Cât despre curtea din Kyoto, acolo era o altă mâncare de peşte! Michinaga şi miniştrii lui de frunte erau la curent cu acest trafic clandestin şi iată că tocmai în această primăvară ministrul Afacerilor Supreme hotărâse brusc să-şi ia şi el partea lui de pradă, trimiţând în acest scop trupe de ostaşi care urmau să lupte cu piraţii pentru el personal. Numai că Yasumi se îndoia că Yoshira şi camarazii lui, deşi bine antrenaţi, vor avea vreodată câştig de cauză în faţa experienţei oamenilor lui Nariakira şi ai lui Motokata, hârşâiţi în toate formele de luptă, în toate şmecheriile piratereşti.

Din capul aleii centrale, statuia imensă o privea cu bunăvoinţă pe Yasumi, îmbiind-o să intre în templu. Dar cum, deocamdată, nu avea ce să-i spună maestrului Yu, fata se răsuci pe călcâie şi o luă în direcţia grotei lui Motokata. Nici nu se apropie bine de primul baraj, cel pe care trebuia să ştii cum să îl abordezi ca să îl traversezi şi să intri pe coridorul stâncos îngust şi întunecat care ducea la uriaşul bolovan pivotant, că doi călăreţi se şi luară după ea.

Pentru a nu pierde viteza, nu putu întoarce capul decât o dată. În acest scurt răstimp, Yasumi nu îl recunoscu pe Ramură Înflăcărată; pericolul care o pândea necesita o vigilenţă extremă şi fata nu putu să întoarcă din nou capul fără a risca să se trezească prinsă, poate chiar doborâtă.

Lună Îndepărtată nu putea galopa mai repede decât atât. Culcată asupra iepei, cu burta lipită de şira spinării calului, se ţinea strâns agăţată de coama ei, iar contactul dintre roib şi stăpână le dădea amândurora tot curajul şi toată forţa din lume. Depăşise de mult peştera lui Motokata când îşi dădu dintr-odată seama că nu se mai auzeau paşii celor doi călăreţi în spatele ei.

Opri calul şi, în sfârşit, se întoarse. Călăreţii dispăruseră. Ce putea face? Cel mai mic pas greşit ar putea-o duce direct la moarte. Dacă s-ar întoarce, ar risca să dea din nou peste urmăritori. Dacă ar merge tot înainte, ar însemna să se îndepărteze de Motokata.

Începu să măsoare cu atenţie culmile muntelui pentru a găsi o fisură, o firidă suficient de largă în stâncă, ce i-ar permite să se ascundă. Îşi aminti atunci de scobitura din stânci unde s-au adăpostit câteva zile bune tânărul călugăr Sishi şi iapa ei. Se gândi că nu putea fi prea departe. Trebuia doar să meargă în direcţia templului Enryakuji.

După ce se lămuri cam pe unde se găsea, căci se însera repede în această lună a Ivirii Primăverii, îşi spuse uşurată în sinea ei că se afla pe drumul cel bun. Câteva minute bune de galop susţinut şi va fi acolo. Cerul se umplu de stele pe care nu le cunoştea prea bine, dar cea mai luminoasă dintre ele, cea a Bouarului, o linişti. Cu ajutorul lui Lună Îndepărtată, care recunoştea locurile, găsi în scurtă vreme adăpostul şi se strecură de îndată în el.

Locul părea schimbat, ca şi cum ar fi fost întors cu fundu-n sus. Sishi nu îl putuse lăsa în halul ăsta,

pentru simplul motiv că nu avusese la el lemn și cărbune ca să aprindă focul. Or, crengile călduțe încă împrăștiate în toate colțurile peșterii și resturile unei mese dovedeau că locul fusese ocupat și după plecarea lui Sishi.

O cuprinse teama ca nu cumva o bandă de pirați să dea peste ea și să o ucidă fără milă. Dar își făcu singură curaj, gândindu-se că îl va revedea pe Motokata. Desfăcu pătura călduroasă pe care o luase cu ea și adormi ghemuită lângă Lună Îndepărtată.

*

Dis-de-dimineață o treziră niște zgomote. Cuprinsă de temeri, se apropie în tăcere de deschizătura firidei. Mare îi fu surprinderea când auzi următorul dialog între cinci sau șase bărbați care stăteau în dreptul intrării:

– Am trecut gaura asta prin ciur și prin dârmon, nu e ascunzătoarea lor, zicea unul, din care Yasumi nu vedea decât pulpana mantiei, care bătea partea de jos a stâncii.

Preț de o clipă, i se păru că avea de gând să intre în grotă.

– Iar eu îți spun că aici s-au întâlnit, afirma un altul. O dovedesc cu prisosință urmele focurilor pe care le-au aprins și resturile de mâncare. Ce-ți trebuie mai mult?

– Știu că există o altă peșteră în care se ascund, dar nu știu unde e intrarea. Trebuie să fie camuflată de un bolovan, ceva.

– Înseamnă că trebuie să o găsim iute, până nu vin soldații din Kyoto.

– Cei din clanul Taira de la curte nu sunt suficient de antrenați pentru luptă. Cel mult știu să tragă cu arcul, dar foarte puțini știu să mânuiască sabia sau paloșul.

– În plus, nu vor fi gata mai devreme de două luni. Avem tot timpul să găsim piratii și să câștigăm lupta.

– Împăratul e un molâu!

– Să ne păzim totuși de ministrul Afacerilor Supreme, ăsta nu e deloc molâu.

– Poate n-o fi, dar nu are războinici de temut, care să ne țină piept.

Yasumi auzi un chicotit, apoi un altul, și în sfârșit un al treilea, care se străduia să le răspundă. Cine erau bărbații aceștia? Despre ce fel de soldați putea fi vorba? Cine îi căuta pe Motokata și pe fratele lui? Urechile ei erau ciulite la orice sunet al cărui ecou răsuna printre stânci. Cea mai gravă dintre voci părea cea care lua decizii în grup.

– Să căutăm în continuare, trebuie să existe o trecătoare îngustă care să ne ducă la poarta aceea ascunsă în stâncă.

Prin crăpătură, Yasumi văzu pulpana mantiei zburând, apoi dispărând. Dar una dintre voci insista:

– De ce tu, Minamoto din Sud, ai refuzat sprijinul lui Minamoto din Nord? Ne-ar fi prins bine câțiva oameni în plus.

– Nu ar fi avut rost o armată de cincisprezece sau douăzeci de războinici ca să le vină de hac câtorva bărbați. Nariakira și Motokata nu au mai mult de

șase, hai, opt acoliți. Cu cât vom fi mai puțini amestecați în afacerea asta, cu atât prada va fi mai mare.

În timp ce glasurile se îndepărtau, Yasumi pricepu dintr-odată că era vorba despre un război între clanurile Taira și Minamoto; dar, în vreme ce bărbații Taira, trimiși de Michinaga Fujiwara, acționau pentru curtea de la Kyoto, cei din familia Minamoto lucrau pentru profitul propriu. Totul îi fu limpede ca lumina zilei. Această explicație i se păru esențială. Trebuia să iasă din gaura aia cu orice preț, dar, dacă soldații Minamoto rămâneau mult prin preajmă, nu prea vedea cum și-ar putea continua cercetările.

Fu nevoită să aștepte o bună bucată de vreme pentru a se asigura că vocile nu se mai întorc. Abia apoi scoase cu mare grijă capul. Lună Îndepărtată, odată ieșită din peștera îngustă, se pregătea pentru o cursă nebunească. Se crăpase bine de ziuă, iar crestele muntelui Hiye, încununate de primele raze ale soarelui, erau scăldate într-o culoare albăstruie.

Păzindu-se de ochi străini, Yasumi o luă pe lângă stânci, în direcția templului Amazu. Pe neașteptate, la urechi îi ajunse un zgomot de galop. Asta însemna că cineva era iar pe urmele ei. Nu îndrăzni să se întoarcă. Cine știe, poate norocul nu va fi de partea ei a doua oară; cu spaima-n suflet, îi dădu pinteni lui Lună Îndepărtată.

Concentrată pe galopul ei, în mijlocul cavalcadei, îi ajunse la urechi un sunet ciudat. Da, un sunet cu adevărat ciudat! Aerul proaspăt al dimineții care-i mângâia chipul și vânticelul care biciuia flancurile

iepei o făcură să își sporească eforturile, dar sunetul acela ciudat îi stârni din nou curiozitatea. Nu distingea decât câteva litere. Era ca o serie de u...u...u..., urmată de ă... ă... ă, pe care i-o aducea la urechi vântul dinspre munți. Pe neașteptate, își dădu seama că era vorba despre numele lui Lună Îndepărtată. Nu mai încăpea nicio îndoială: Motokata îi striga calul. Din cele mai tainice firide ale sufletului ei izvorî o bucurie neașteptată; abia își stăpâni pornirile, saltul pe care se pregătea să-l facă. Inima îi bubuia să-i sară din piept.

Lună Îndepărtată nu îl cunoștea încă pe Motokata. Nu avusese nicio presimțire. Începu să necheze. Zgomotul de copite din spatele ei se apropie tot mai mult, deveni tot mai surd, până când, în cele din urmă, doi călăreți se opriră într-un nor de praf albăstrui, pulberea aceea fină care coboară peste munți de-a lungul zilei.

Dar Yasumi nu avea ochi decât pentru unul dintre ei. Celălalt îi era indiferent. Fără a mai judeca, sări din spinarea calului și se trezi strânsă în brațe de Motokata. Dar îmbrățișările lor fură de scurtă durată.

– Repede! strigă el, urcă-n șa și hai spre adăpost.

Yasumi se supuse fără a mai sta la povești. Nu știa cine era celălalt călăreț, nici nu se uitase la el, dar nu conta: trebuiau să ajungă la adăpost înainte ca soldații Minamoto să apuce să le adulmece urma, căci chiar dacă plecaseră din zonă pentru a cerceta crăpăturile muntelui, fără îndoială se vor întoarce curând.

Adăpostul nu era departe și au avut marele noroc de a ajunge acolo fără a da nas în nas cu urmăritorii. Grota încăpătoare și adâncă le oferi siguranță preț

de câteva nopți, cel puțin lui Motokata și lui Yasumi, căci pentru Nariakira lucrurile aveau să ia o întorsătură mai curând proastă.

Motokata făcu prezentările și Yasumi înțelese pe dată că nu se va putea înțelege niciodată cu bărbatul acesta, care semăna atât de puțin cu fratele lui. Nariakira îndrăgea jafurile și viața de pirat. Avea un chip colțuros și bronzat. Ochii opaci care îi ascundeau gândurile, gesturile sale prea aprige și prea sigure, atitudinea lui arogantă îi displăcură instinctiv lui Yasumi, dar nu spuse nimic și se lăsă în voia bucuriei de a-l fi regăsit pe Motokata.

Când ea le povesti că era vorba despre soldați Minamoto pe care îi auzise vorbind și nicio îndoială nu era cu putință, cei doi bărbați nu părură mai contrariați decât dacă ar fi fost vorba despre clanurile Taira și Fujiwara.

– Unul dintre ei, continuă Yasumi, spunea că ar fi trebuit să apeleze la câțiva Minamoto din Nord, pentru a vă prinde mai repede. Sunt siguri că vor izbuti să vă vină de hac înainte ca Taira din Kyoto să ajungă aici.

– Dar nu e nimic sigur.

– Ba da, Motokata! Știu de la un tânăr străjer de la porțile din Kyoto că se antrenează încă de pe acum și că vor fi gata în luna copăceilor Deutzia.

Aruncând o privire înspre Nariakira care o măsura cu o anumită cruzime, Yasumi întrebă:

– De ce vor să vă omoare clanurile Taira și Minamoto? Despre ce lupte vorbesc oamenii ăștia?

Motokata, trebuie să îmi dai un răspuns la toate întrebările astea, care rămân întunecate pentru mine.

– Nu trebuie să îţi răspundă nimic, îi aruncă Nariakira cu vrăjmăşie.

– Te înşeli, frate! Va şti totul despre noi, pentru că nu îi voi ascunde nimic.

– Eşti nebun? E deja prea mult că ne cunoaşte ascunzătoarea. De ce ai încredere în fata asta?

– Pentru că m-am îndrăgostit de ea şi mi-a devenit la fel de necesară ca aerul pe care-l respir. Oare nu vezi că vrea să ne ajute?

La aceste cuvinte, Yasumi se aruncă la pieptul lui Motokata, care o înlănţui şi o strânse în braţe, adulmecându-i parfumul cefei. Ah! Cât i-ar fi plăcut să o aibă acolo, pe loc, chiar în clipa aceea! Dar îşi veni în fire şi răspunse:

– Minamoto vor să nimicească piraţii care s-au infiltrat pe coastele japoneze pentru că bărcile chinezeşti au o importanţă aparte şi o valoare imensă. Minamoto nu sunt conduşi de niciun stăpân, în timp ce Taira sunt sub stăpânirea atotputernicului Fujiwara Michinaga, care urmăreşte acelaşi scop ca şi Minamoto: să pună mâna pe prada vaselor pirat.

– Am înţeles prea bine că aceste două clanuri, la care se adaugă familia Fujiwara, vor să ia în stăpânire toate aceste bunuri, dar ce aveţi voi, tu şi fratele tău, de-a face cu toată povestea asta?

Nariakira bătea peştera-n lung şi-n lat, cu paşi mari, furioşi, ducându-se de la calul lui la acela al fratelui său, lovind peretele stâncos cu sabia, zgâriindu-l.

– Dacă te încăpățânezi cu aventuriera asta a ta, să știi că te las singur, Motokata.

Făcu un salt înainte și-și lipi vârful sabiei de gâtul fetei. Cât ai clipi din ochi Motokata se prăvăli peste el și, cu o lovitură magistrală de pumn, îl lipi de peretele stâncos.

– Nu te-aș sfătui să începi iar!

– Am tot dreptul să mă răzvrătesc împotriva aventurierei tale! strigă Nariakira. Nu era prevăzută în planul nostru.

– Nu era prevăzut nici să te dedai la sălbăticii barbare, la ucideri fără rost, la asasinarea unor călugări lipsiți de apărare. Te iert totuși pentru îndrăzneala ta de a semna cu numele meu unele acte, cum ai făcut deja cu atacul ratat asupra templului Enryakuji. Și închid ochii pentru că ești fratele meu.

– Nu o vreau pe aventuriera asta între noi, înjură Nariakira. Ne va trăda cu prima ocazie.

– Aventuriera asta este o Fujiwara, ca și tine, spuse Yasumi, fixându-l pe Nariakira cu ochi în flăcări.

Motokata o prinse de braț.

– Nu trebuie să-i dai socoteală de ce și cum ai ajuns aici. Oricum nu va pricepe nimic, pentru că refuză să priceapă.

Yasumi ridică din umeri, arătând prin acest gest că rămânea indiferentă la părerile acestui bărbat prost și brutal.

– Te-ai schimbat mult, frate! șopti Motokata. Luptele astea piratерești ți s-au urcat la cap. Ai ajuns mai rău decât ei!

– Iar tu ai ajuns un laș! i-o trânti Nariakira.

– Te înșeli cum nu se poate mai tare. Înțelepciunea, prevederea și chibzuința nu au avut niciodată nimic de-a face cu lașitatea. Îmi urmăresc și eu, cu aceeași înverșunare ca și tine, scopul de a jefui piratii. Dar lipsa ta de cumpătare, mâniile tale nu sunt decât imprudențe! Acum, uciderile astea ale tale nesăbuite și fără rost, cruzimile și vorbele tale fără niciun temei ne vor duce pe toți la moarte!

– Vorbește pentru tine!

– Tocmai, pentru mine vorbesc. Acum, trebuie să mă revanșez în fața curții de la Kyoto, așadar în fața lui Michinaga.

– Vorbe goale! Prostii! Nu se poate una ca asta, Motokata, doar știi și tu. Îndrăznești să îmi spui că nu ai schimbat barca?!

– Dacă o vom apuca pe altă cale, mai devreme sau mai târziu, un Taira sau un Minamoto ne va ucide. Sunt gata cu toții să jure că am devenit noi înșine pirați. Ai răspândit destulă vreme zvonul ăsta la curte. Chiar și familia Fujiwara crede asta și acum e gata să ne masacreze. Ai uitat de bogățiile pe care vor să ni le fure și pe care le-am recuperat atât de greu?

– Iar eu îți spun încă o dată că fata asta ți-a întunecat mințile. Înainte de a o cunoaște nu gândeai așa.

– Ei bine, acum așa gândesc. Dacă vrei să pleci, ești liber să o faci, nu te voi opri. Să ne urmăm fiecare calea așa cum credem de cuviință și să vedem cine se va trezi cu capul retezat la sfârșit.

– E ultimul tău cuvânt?

– Da.

– Foarte bine. Plec, dar nu care cumva să mi te pui în cale, căci te voi privi ca pe un dușman.

– Eu la fel, frate! Nu voi mai ridica niciun deget pentru a te scoate din cine știe ce încurcătură!

*

După plecarea lui Nariakira, Motokata respiră adânc. Sigur că aerul închis din peșteră nu era de cea mai bună calitate, dar crăpăturile care mai erau pe ici, pe colo în roca stâncoasă făceau locul îndeajuns de respirabil pentru a nu suferi prea mult. După ce dădu afară aerul printr-o expirație profundă, se simți ceva mai destins.

Yasumi se lungise pe rogojină și începuse să își desplet ească pletele. El veni și se întinse lângă ea, șoptindu-i vorbe dulci. Prefirându-i lungile ei plete negre și mătăsoase între degetele mâinii stângi, își strecură mâna dreaptă pe sub vesta fetei, pentru a-i simți căldura sânilor.

– Am să plec și eu, dulcea mea porumbiță, spuse el sărutându-i buzele.

– Știu. Dar nu aștepta prea mult, să nu te prindă soldații din Kyoto. Ce-ai să faci? Ai un plan?

– Nu vreau să mai rămân în afara familiei, cu alte cuvinte să trec în continuare drept un pirat, ca fratele meu. Ah! Poate că așa aș fi făcut dacă nu te-aș fi întâlnit, pasărea mea frumoasă! Dar acum nu mă mai interesează să fiu curajos doar pentru a-mi măguli

orgoliul. Vreau să ies învingător pentru tine, ca să trăim împreună când îmi voi reocupa locul care mi se cuvine în societate. Apoi, te voi ajuta să ți-l recapeți pe al tău.

Yasumi se lipi de el, adulmecându-i mirosul cu răsuflări scurte, atingându-i ușor cu buzele pielea mată, căutând un contact mai profund, cu mângâieri mai îndrăznețe. Ea deveni stăpâna jocului și, în scurt timp, el nu mai fu decât o jucărie în mâinile fetei.

– Oh! Motokata! șopti ea, cea mai fierbinte dorință a mea e să rămân cu tine.

Și, în timp ce ea îl lăsa să o pătrundă, cu picioarele ridicate și depărtate, îl auzi murmurând:

– Vreau să mă însor cu tine, Yasumi. Da! De îndată ce îmi voi îndeplini planul!

Momentul suprem îi înălță la cerurile preafericitului Buddha și îi făcu să strige de desfătare. Când asupra lor se pogorî pacea liniștitoare după aceste clipe năvalnice, Yasumi îl întrebă cu o voce mică:

– Dar care ți-e planul?

Motokata își înălță bustul și suspină:

– Să mă întorc triumfător din Nord după ce îi voi nimici pe piratii care nu au coborât încă până la Marea Chinei și să dovedesc astfel că sunt nevinovat de crimele care mi se pun în cârcă. Apoi, mă voi duce la Michinaga și îi voi oferi o parte din prada mea. Se va lăsa convins când îi voi propune să curăț coastele de Sud, așa cum le voi fi curățat pe cele din Nord.

– Vei fi plecat multă vreme?

– Tare mă tem că da.

– Iar eu ce voi face în tot acest răstimp?

– Te vei duce să stai în casa mea. E a ta pentru totdeauna.

Nu! Nu va putea să se ducă să stea la Motokata fără a atrage atenţia lui Susue Sei şi a lui Yoshira. Doar dacă... Da, doar dacă va relua vechea idee de a-şi preschimba aspectul fizic şi, din fata pe jumătate sălbatică ce o călăreşte pe Lună Îndepărtată, va deveni misterioasa şi frumoasa doamnă Suiko ce-i bântuia gândurile.

Din câţiva paşi, Motokata ajunse la cufărul din care data trecută scosese cutia de scris, foile şi cerneala pe care le folosiseră atunci ca să se cunoască şi să se seducă. De astă dată, scoase de acolo un pumnal.

– Păstrează-l. Pentru o femeie e mai lesne să se slujească de un pumnal decât de o sabie.

– Unchiul meu m-a crescut ca pe un băiat. Ştiu să folosesc o sabie.

– Haida-de, frumoaso! Nu ai omorât niciodată un om cu sabia şi nici nu vei fi în stare. Sabia e făcută pentru a reteza capete. Deocamdată, sabia pe care o ai nu face decât să-ţi dea încredere. Ia pumnalul ăsta, e uşor şi mai lesne de mânuit. Îl vei putea înfige fără greutate şi fără milă în inima sau în spatele celui care te-ar putea ataca.

Apoi se îndreptă spre unul dintre pereţii stâncoşi şi, dintr-o crăpătură adâncă şi bine mascată, scoase o punguţă rotundă.

– E plină cu monede din argint şi bronz. Aşa, vei putea trăi liniştită până la întoarcerea mea. Dacă ai

necazuri sau ai nevoie de sfaturi, du-te la Kamo și cere o întrevedere cu Mitsukoshi, guvernatorul. E un Minamoto. Nu s-ar cădea să-mi fie prieten, dar e mai sincer și mi-e mai credincios decât mulți din neamul Fujiwara. M-a salvat într-o zi de o lovitură mortală de sabie, iar eu l-am ajutat să facă avere cu caii pe care i-am dăruit și care au câștigat cursele din Kamo.

Acum, ghemuiți cu duioșie unul în brațele celuilalt, nu mai vorbeau despre lupte și pirați, ci despre lucrurile neînsemnate ale vieții de zi cu zi.

– Știi că voiam să o pun pe Lună Îndepărtată să alerge la curse?

– Atunci, du-te la Kamo, Mitsukoshi te va ajuta. Ai încredere în el. Acum, între mine și el nu mai poate exista trădare și am mai multă încredere în el decât în propriul meu frate.

– Cred că îți voi urma sfatul. Aș putea cumpăra și alți cai?

– Toți caii care-ți vor plăcea.

Noaptea trecu, calmă și liniștită. Astfel au mai petrecut două zile și două nopți. Le era greu să se despartă. Yasumi nu se mai sătura să se desfete cu această bucurie care o copleșise cu totul, lăsând-o de fiecare dată fremătătoare și tremurătoare la ivirea zorilor.

Dar tihna asta nu putea dura prea mult. Afară, exact când Yasumi trebuia să o ia spre Kamo și Motokata urma să se îndrepte spre Nord, au dat peste bărbații din clanul Minamoto. Erau doisprezece călăreți care își mânau nebunește caii. Yasumi trase din toate puterile de hățurile lui Lună Îndepărtată.

– Fugi! îi strigă Motokata. Acum lasă-mă pe mine să mă descurc, nu mai e treaba ta.

Tocmai îl văzuse pe fratele lui, care se lupta cu trei Minamoto deodată.

– Pleacă! îi strigă el din nou.

Şi, cum ea vedea că e gata să zboare în ajutorul fratelui său, îi strigă la rândul ei:

– Nu te du! Iubirea mea, te implor, nu te du!

– Nu pot, trebuie să îmi salvez fratele!

– Nu!

Îl văzu repezindu-se spre călăreţi, cu sabia ridicată.

– Fugi! urlă el din nou.

Dar Yasumi rămase stană de piatră. Fără să îşi dea seama ce face, trase sabia scurtă şi îşi încleştă degetele pe mânerul ei de bronz. Abia acum îşi dădu seama că Motokata avusese dreptate când îi spusese că nu va avea niciodată puterea unui bărbat pentru a mânui aşa cum se cuvine o astfel de armă. Dacă un Minamoto s-ar apropia acum de ea, i-ar tăia capul cât ai clipi din ochi. Şi într-un astfel de moment la ce i-ar mai sluji pumnalul? Ar trebui să se dea jos de pe cal ca să lupte. Convingerea asta o înfioră.

În aceste ultime zile, Nariakira îşi adunase tovarăşii de luptă. Cu tot cu Motokata, erau opt împotriva clanului de doisprezece Minamoto. Yasumi îl recunoscu de departe pe piticul Kyo. Se ţinea deoparte şi, cu tolba cu săgeţi în spate, cu arcul întins la piept, trăgea săgeată după săgeată. Unul dintre adversari căzuse deja sub loviturile lui, o săgeată îl nimerise drept în inimă.

Încolțit de doi bărbați, Motokata încerca să atace, dar era încurcat de încercuirea care nu-i lăsa libertate de mișcare. Ah, ce diferită era lupta asta de cea de pe lacul Biwa, unde săbiile scrâșneau, se înfruntau, se izbeau, dar în niciun caz nu trebuiau să dea lovituri mortale! Acum, în fața ochilor ei, Motokata i se părea atât de vulnerabil!

Își ațintì privirea în direcția lui. Cu o lovitură de sabie, Nariakira retezase capul unuia dintre adversari, dar doi dintre oamenii lui zăceau însângerați.

Căzut de pe cal și abia scăpat din dificila lui situație, Motokata, care izbutise să ucidă doi atacanți cu o învârtitură de sabie, se repezi în ajutorul fratelui său. Izbuti să-l tragă jos de pe cal pe războinicul Minamoto. Bărbatul căzu greu la pământ. Începură să se lupte față în față, cu picioarele înfipte în pământ, cu ochii înroșiți de o lucire ucigașă.

Scăpat de un dușman, Nariakira despică pieptul călărețului care îl ataca pe la spate. Îl despică în două până la brâu. Sângele țâșni șuvoaie, acoperind coapsele bărbatului. Yasumi nu se clintise din loc, rămăsese acolo, curajoasă și înfricoșată în același timp. Motokata se apăra bine. Descăpățânase și el un bărbat, pe un altul îl despicase în două.

De la postul ei de observație, lui Yasumi îi ajunse în nări mirosul sângelui. Fixa mâna lungă și amenințătoare care, încleștată pe sabie, ieșea din mâneca mantiei grele ca un diavol din ascunziș. Apoi văzu un cap zburând la pământ. Era capul lui Nariakira. Îl auzi pe Motokata urlându-și durerea, căci își recunoscuse

fratele decapitat. Apoi se dezlănțui. Despică doi bărbați cu lovituri sigure, și când un al treilea încercă să îl atace pe la spate, ridicând sabia cu o viteză ametitoare, piticul îi trase o săgeată în spate și călărețul căzu.

Acum, ultimii Minamoto se înverșunau mai curând să își salveze viețile decât să își atace adversarii, din care trei erau deja morți. Yasumi văzu doi luând-o la fugă. Ultimul fu descăpățânat cu o mânie drăcească de mâna răzbunătoare a lui Motokata.

Nu mai rămânea decât un singur Minamoto. Lui Yasumi îi venea să urle de bucurie în fața lui Motokata, care se înverșunase împotriva acestuia. Pe jos zăceau trei capete și un braț tăiat. Șase bărbați zăceau cu fața la pământul care, încet-încet, le sorbea sângele proaspăt. Aveau spatele străpuns de o săgeată, iar vârful acesteia le ieșea prin piept. Alți patru fuseseră despicați și din țestele lor se scurgea creierul.

Motokata era învingător, dar cu ce preț? Yasumi realiză că vorbele pe care și le aruncaseră cei doi frați în peșteră fuseseră spuse la mânie, nu din ură, și că fiecare dintre ei refuza să accepte moartea celuilalt.

Îl văzu pe Motokata căutând corpul și capul lui Nariakira. Se apropie. Piticul Kyo o recunoscu. O strâmbătură amară se desenă pe buzele lui subțiri și schimonosite. Dar nu era vremea vorbelor grele și răutăcioase. Oamenii lui Nariakira respectau durerea lui Motokata. Ridică trupul fratelui său și, preț de o clipă, îl ținu la piept. Piticul îi aduse capul, întinzându-i-l din vârful mâinilor. Fără a se clinti, Motokata îl privi îndelung. Avea ochii și gura larg deschise, fără

îndoială surprins de violența loviturii. Pielea se făcuse pământie, iar la baza gâtului, acolo unde venele nu mai zvâcneau, sângerarea se oprise.

Motokata o văzu pe Yasumi apropiindu-se. Îi întinse pătura, ca să înfășoare trupul și capul pe care le va depune în mormântul din pământ bătucit pe care cei cinci bărbați rămași în viață începură să-l sape cu mâinile goale.

CAPITOLUL X

Răsuflând uşurată că Yoshira nu va fi ucis de Motokata sau invers pentru simplul motiv că nu îl va găsi acolo unde îl va căuta, Yasumi o luă spre Kamo, ocolind capitala. Se simţea bucuroasă şi uşoară.

Fata o mâna pe Lună Îndepărtată cu vioiciune. Se gândise bine şi ajunsese la concluzia că ar fi bine să urmeze sfatul lui Motokata şi să se ducă la Mitsukoshi, guvernatorul din Kamo. Dacă suişurile şi coborâşurile vieţii făcuseră din acesta din urmă un prieten credincios, înseamnă că nimic nu îl va împiedica să o ajute. Din acest motiv, care i se părea din ce în ce mai important, se îndrepta acum spre râul Kamo.

Locul avea un farmec incomparabil. Ajunsă acolo, Yasumi potoli galopul lui Lună Îndepărtată şi privi îndelung podurile, cascadele şi colinele care se desfăşurau dinaintea privirilor ei. Locul acela era plin de frumuseţe şi gingăşie, aşa cum lumina pe care Buddha o trimitea era încărcată de magie. Pământul, înverzit şi perlat de

roua sidefie a zorilor, se deschidea unor plăceri nepreţuite. Apele râului, abia scăpate de sub povara zăpezilor, străluceau sub soarele primăvăratic. Pe sub cireşii în floare, creştea o iarbă molcuţă, şi, cu fiecare adiere, briza aducea alte şi alte miresme.

Yasumi depăşi o căruţă trasă de un bivol mare, bălţat, prins în jug cu osii care-i loveau flancurile greoaie. O încărcătură mare, de lemne, depăşea căruţa de o parte şi de cealaltă şi un bărbat cocoţat peste buştenii stivuiţi încerca să adune în mijloc bucăţile care alunecau pe de lături la fiecare hurducătură.

În repetate rânduri a depăşit şi echipaje luxoase, cu cabine din lemn pictat, cu decoraţii bogate. Storurile din bambus ascundeau interiorul, dar Yasumi ştia că acolo trebuie să se fi adăpostit doamne de la curte; multe neveste de demnitari erau pasionate de curse şi adesea profitau de sărbătorile campestre pentru a petrece o zi într-un decor minunat pe care, fără doar şi poate, îl vor aprecia şi mai mult odată întoarse la palatele sau reşedinţele care le erau destinate.

În acea zi, erau programate galopuri de probă pentru caii sosiţi din provincie, ceea ce atrăgea multă lume şi sporea agitaţia deja intensă a unei zile obişnuite.

Yasumi, pe care nu o grăbea nimic, se lăsă depăşită de vânzători ambulanţi, de negustori de cai, de grăjdari.

Ici-colo, sub câte un cireş, stăteau aşezaţi câţiva tineri care, cu braţele în jurul genunchilor, vorbeau cu aprindere despre pronosticuri şi eventualele lor şanse dacă vor paria pe o cursă ori pe alta. Erau, de obicei, fii de demnitari sau de curteni, băieţi de neam

bun, tineri nobili aflați în așteptarea unui post călduț la palat. Acestor mici cercuri de prieteni se alăturau și tinerii străjeri de la palat, precum Yoshira sau fiii tatălui ei, care aveau nevoie de un cal. Ori de câte ori la Kamo se ținea câte un târg de cai, mai toți își găseau aici ceea ce căutau.

Preț de o clipă, lui Yasumi i se păru că-l vede pe Kanuseke ori pe Tameyori, într-atât de mult semănau toți flăcăii ăștia la îmbrăcăminte și la ținută. Așa se face că, pentru a evita astfel de întâlniri constante și neplăcute care i-ar putea stânjeni, fără doar și poate, planurile, Yasumi se hotărî să înceapă preschimbarea fizică imediat după ce îl va vedea pe Minamoto și își va organiza noua ei viață la Kyoto.

Să fie recunoscută public! Acesta era țelul ei! Sei o va ajuta, fără îndoială. Va folosi monedele din argint și bronz pe care i le lăsase Motokata pentru a-și pune la punct o primă garderobă, pentru a-și cumpăra un atelaj și pentru a închiria un bouar și, poate, pentru a căuta un grajd în oraș, căci avea de gând să mai cumpere trei sau patru cai pe care plănuia să-i pună să alerge la Kamo sau pe cel de-Al Doilea Bulevard.

În cele din urmă, Yasumi ajunse la intrarea pe câmpul de curse. Prin fața ei, era un du-te-vino extraordinar, oameni care strigau și se strecurau printre negustorii ambulanți ce vindeau turtițe calde din soia învelite în frunze de ceai și boluri cu fiertură de orez. Mirosuri de alimente prăjite năvăleau din toate părțile. Erau aici chiar și vânzători care te îmbiau cu pește uscat sau cu frigărui de pui care sfârâiau încă

atunci când clientul le înşfăca lacom, lingându-se pe buze de poftă. Cumetri veseli, înghesuiţi în spatele butoaielor cu vin sau al ulcelelor de sake, îşi serveau gălăgios clienţii, râzând din toată inima sau îngânând cântece de beţie.

Tamburinele bufonilor, strigătele copiilor, ocheadele femeilor uşoare care se strecurau în rândurile aristocraţilor oferindu-şi serviciile cu voce scăzută, scribi aflaţi în căutarea clienţilor neştiutori de carte, toate acestea se amestecau în cea mai mare dezordine cu putinţă.

La Kamo erau în fiecare zi curse care ţineau de la răsărit până la asfinţit. Padocurile în care iepele şi mânjii se desfătau cu iarbă proaspătă se întindeau de o parte şi de alta a tribunelor, despărţite de bariere înalte de terenul de curse, pentru a se evita agitaţia mulţimii.

La Kamo, pe hipodrom, aveau loc zilnic manifestaţii. Acesta era şi locul festivităţilor imperiale. În fiecare anotimp puteai vedea aici procesiuni, ritualuri şi aduceri de ofrande la temple, banchete, dansuri şi jocuri de tot felul, având drept motiv central calul. Asemenea tuturor împăraţilor dinaintea lui, şi împăratul Ichijo era un mare iubitor de serbări şi curse; cerea mereu să i se trimită cei mai frumoşi cai pentru a-şi împodobi grajdurile şi a-şi spori prestigiul.

Yasumi, care se afla pentru prima oară în viaţa ei în asemenea hărmălaie, măsură cu interes şi atenţie terenul de curse impresionant de vast, unde zece cai alergau pe o pistă în linie dreaptă.

În fund, în apropierea dependinţelor, se aflau şi grajdurile. Yasumi se opri lângă un grăjdar care ducea

o iapă la padocul în care se aflau mânjii ce așteptau să fie duși la dresaj.

– Unde îl pot găsi pe guvernatorul Mitsukoshi? întrebă ea.

Băiatul era tânăr, subțirel, zvelt, nici nu împlinise bine douăzeci de ani. O admiră în sinea lui pe fata asta care se ținea așa de bine în șa, că fu cât pe ce să-i scape o fluierătură admirativă la trecerea ei. Totuși, când văzu că tânăra i se adresează pentru a-i cere o informație, se abținu.

– De ce? se interesă el, măsurând-o cu un strop de neobrăzare.

Cum Yasumi zăbovi câteva secunde înainte de a răspunde, el reluă, permițându-i doar luxul unei ocheade bine țintite:

– Dacă vreți să cumpărați un cal, puteți merge direct la un geambaș, iar dacă vreți să antrenați un roib, puteți merge direct la ...

– ...Un dresor, i-o reteză tânăra râzând. Nu, nu vreau nici una, nici cealaltă. Trebuie să îi vorbesc despre un prieten comun.

Răspunsul îl surprinse pe tânărul grăjdar, iar râsul care începuse să se formeze pe chipul lui îi îngheță pe buze.

– Un prieten comun! repetă el, făcând ochii mari.

– Dar ce-i așa de uimitor?

– A, nu, nimic!

– Atunci, spune-mi, unde îl pot găsi?

Băiatul întinse mâna în direcția pavilioanelor mari, care se zăreau în spatele pâlcurilor dese de cireși în floare.

– În casa lui. Acolo ar trebui să fie la ora asta. De obicei, nu vine pe teren decât la ultimele curse.

*

Asemenea celor mai multe reşedinţe aristocratice, şi aceea a lui Mitsukoshi Minamoto era spaţioasă şi avea o lungă galerie acoperită, care lega aripa dreaptă de cea stângă printr-un coridor mărginit de trestie înflorită. În mijloc, o curte interioară dădea spre grădinile din jur, în care un peisaj în miniatură oferea privirii insulițe, poduri şi cascade.

Un bărbat mărunţel, fără vârstă, se apropie de ea. Văzând-o pe Lună Îndepărtată, pe care o ţinea de căpăstru, crezu că vrea să schimbe un cal, ceea ce se întâmpla adesea în perioada de dresaj. Totuşi, vederea unei femei îl surprinse, şi îşi luă un răgaz înainte de a o lua la întrebări; aşa se face că Yasumi vorbi prima.

– Aş dori să-l văd pe guvernatorul Mitsukoshi Minamoto.

– Pe cine să îi anunţ?

– Suhokawa Yasumi, din familia Fujiwara.

– Mi se pare că vă cunosc, tânără domnişoară, răsună o voce joasă şi gravă chiar în spatele ei.

Yasumi îl văzu pe servitor dându-se la o parte pentru a-i face loc stăpânului locului, care avea o siluetă subţire şi distinsă. Fixându-l cu o uimire lesne de înţeles, Yasumi schiţă un zâmbet. Cum să nu îl recunoască pe bărbatul care se arătase atât de curtenitor cu ea când o cumpărase pe Lună Îndepărtată, în provincia Celor

Opt Poduri? I-ar fi recunoscut fața dintr-o sută, căci îl cântărise atunci cu mare atenție, tot întrebându-se dacă bărbatul acesta avea de gând s-o păcălească sau nu.

– Ah! exclamă ea, neascunzându-și nici emoția, nici uimirea. E adevărat, îmi amintesc de dumneavoastră.

El arătă spre Lună Îndepărtată și reluă, pe un ton amabil:

– Sunteți mulțumită de iapa asta? Și astăzi, când mă uit la ea, îmi place la fel de mult ca în ziua în care pur și simplu mi-ați furat-o de sub nas.

– Lună Îndepărtată este marea mea prietenă. Suntem nedespărțite.

– Atunci nu îmi pare rău că v-am lăsat să mi-o luați înainte.

– Aș fi vrut să vă mulțumesc atunci, dar a trebuit să mă întorc la prietenii care mă adăposteau.

– V-am urmărit plecând cu mare admirație, dar și cu regret, căci mi-aș fi dorit mult bidiviul. Era cel mai frumos și mai nobil dintre toate animalele de la târgul acela.

El întinse mâna într-un gest de bun venit.

– Intrați! Vom sta aici de vorbă, căci am înțeles că ați dorit să mă vedeți.

Un culoar lung, împodobit cu ramuri de un verde deschis îi conduse la o verandă. O introduse într-o încăpere spațioasă, în care mobilele confortabile erau înviorate de un vas plin cu irișii violeți și ramuri de cireș. Un altul, plin cu frunze de salcie și prun sălbatic, era așezat într-un bazin ornat cu glicine. Toate erau potrivite armonios, într-o compoziție perfectă și plăcută ochiului.

Mitsukoshi purta un fel de robă de curte din mătase gofrată, pe sub care se vedeau alte două, mai lungi, din care se zăreau poalele, cu motivele ornamentelor brodate. Luxos înveşmântat, fără îndoială, guvernatorul impunea prin distincţie şi prestanţă.

Îi făcu semn să se aşeze pe o rogojină cu împletitură fină asortată cu pernuţe moi, în spatele căreia se afla un paravan care ascundea un pat jos şi o măsuţă de scris, pe care le întrezări prin jocul de lumini şi umbre dat de lămpile puse pe măsuţe scunde.

Văzându-l cum o priveşte, cu ochii întunecaţi şi mijiţi, cu un aer de nepătruns, Yasumi îşi dădu iute seama că dorea să îi testeze cunoştinţele, spiritul, cultura, înainte de a începe o conversaţie mai completă cu ea. Oare se va folosi de măsuţa de scris? Nu ajunse până acolo dar, asemenea doamnei Izumi Shikibu, rosti cu o voce scăzută, aşteptând fără îndoială o replică:

Iarna stinsă a lăsat în urmă amintiri mohorâte
de o cumplită indiferenţă
în vreme ce cireşii din fosta primăvară
şi-au păstrat toate florile.

Oare încerca să îi spună că îşi amintea de ea mai mult decât lăsase să se întrevadă? Ea-i replică:

Cireşii fostei primăveri
şi-au păstrat toate florile
pentru că nu aveau de gând să moară

și dacă toate amintirile mohorâte ale iernii
s-au stins
înseamnă că nu era nimic de păstrat.

Asemenea doamnei Izumi Shikibu, și el păru cât se poate de mulțumit și i-o arătă printr-un zâmbet larg.

– Felicitările mele, tânără domnișoară, aveți un spirit viu și sclipitor.

Bătu din palme și doi valeți dădură imediat la o parte ușile glisante ale încăperii. Strecurându-și mai întâi fețele prin crăpătură, se apropiară și se înclinară în fața lui Mitsukoshi, care ceru băuturi proaspete cu scorțișoară și ghimbir.

– De unde ați știut că sunt guvernator la Kamo? spuse el, așezându-se alături de ea. Mi se pare că nu v-am amintit de asta la târgul de la Opt Poduri.

– Prietenul nostru comun mi-a spus.

Mitsukoshi înălță o sprânceană.

– Prietenul nostru comun?

– Fujiwara Motokata.

Guvernatorul din Kamo o privi fără să scoată o vorbă, dar înălță și cealaltă sprânceană, ceea ce arăta marea lui uimire.

– Prietenul nostru comun Fujiwara Motokata! E adevărat, îl cunosc.

– Nu doar că îl cunoașteți, dar mi-a mărturisit că vă leagă o prietenie de nezdruncinat, și de aceea, indiferent ce s-ar întâmpla, nu îl veți trăda niciodată.

Mitsukoshi păstrase aceeași privire întunecată. După primul moment de neîncredere, iată că era din nou în gardă.

– Şi ce v-a mai mărturisit?

– Că voi putea avea încredere în dumneavoastră şi că mă veţi ajuta dacă voi avea nevoie.

Păru să se destindă şi umbra unui zâmbet îi coloră buzele roşii şi fine.

– Şi aveţi nevoie de mine!

– Da!

– De ce?

– Vreau să devin o altă persoană. Să mă transform, oarecum.

Mitsukoshi izbucni în râs. Avea o putere de seducţie ieşită din comun, căci i se adăuga un strop de fantezie şi mult umor.

– Vreţi să vă faceţi urâtă?

Luată pe neaşteptate, Yasumi nu ştiu ce să îi răspundă, dându-şi seama că cererea ei putea părea smintită. Dar cum ar putea să îi spună motivele fără a fi nevoită să se piardă în lungi explicaţii, ceea ce ar presupune să îi povestească toată viaţa ei...

Mitsukoshi se uita la ea iscoditor. Avea în jur de patruzeci de ani, o faţă ovală, cu riduri fine pe obraji, care se adunau în gropiţe când râdea, ochi oblici, seninі şi destinşi, o frunte înaltă şi palidă, o statură şi o ţinută de mare senior.

– Aş putea să vă împrumut o *Hannya*[1].

– Vorbiţi despre acele măşti de femei bătrâne şi oribile, cu coarne, cu faţa verde şi ochii holbaţi?

---

[1] Mască japoneză rituală folosită în teatrul Noh şi reprezentând o diavoliţă geloasă. Era folosită pentru a reprezenta în general răutatea (n. tr.).

– Sau poate preferaţi o *Otafuku*[1]? Măştile acestea sunt mai puţin vulgare, dar mai comice, reluă guvernatorul râzând.

– Cred că nici una, nici alta, mulţumesc, răspunse Yasumi, începând şi ea să râdă.

El se proţăpi în faţa ei şi o măsură atent.

– În ce vreţi să vă transformaţi?

– Vreau un chip nou, cel al unei nobile doamne de la curtea din Kyoto, pentru a-mi păcăli tatăl şi rudele.

Pe fruntea lui Mitsukoshi se ivi un rid uşor şi sinuos. Nu mai râdea, ci îi aruncă o privire sfredelitoare.

– Nu mai râd acum pentru că fie vă bateţi joc de mine, fie va trebui să îmi explicaţi totul, în cele mai mici amănunte. Cred că a doua variantă ar fi mai potrivită.

Ea clătină din cap, păstrându-şi zâmbetul:

– Sunt în situaţia lui Motokata. Trebuie să îmi reabilitez familia în faţa curţii din Kyoto. El duce-n spinare o imagine proastă, mai precis pe aceea a piraţilor care bântuiesc coastele japoneze, şi din care nu face deloc parte. În cazul meu, este vorba despre un tată care nu vrea să ştie de mine, ba, mai rău, mă respinge cu totul spre marea mea disperare, cu toate că sunt fiica soţiei lui legitime. Aşa că încerc să mă strecor la curte sub chipul unei persoane pe care nu o va putea recunoaşte.

Apoi Yasumi îi spuse toată povestea ei.

---

[1] Mască făcută îndeobşte din hârtie pictată, reprezentând un chip zâmbitor de femeie, întrebuinţată de obicei în teatrul Kyogen şi în serbările populare, unde întruchipa zeiţa veseliei (n. tr.).

– Dacă înţeleg bine, credeţi, că ajungând în preajma curţii sub o imagine diferită de a voastră, vă veţi putea atinge scopurile?

– Da, aşa voi reuşi.

El căzu pe gânduri, trecându-şi unghia arătătorului peste bărbia pe care nu se zărea nicio umbră de barbă, atât de bine era rasă.

– Pentru început, va trebui să vă schimbaţi ţinuta de tânără barbară care galopează pe drumuri asemenea lui Motokata, care, bărbat fiind, şi-o poate totuşi permite, deşi cei mai mulţi dintre nobilii de la curte călătoresc în atelaje sau în litiere, asemenea soţiilor lor.

– Aşa cum faceţi dumneavoastră!

El îi aruncă o privire ghiduşă.

– Doar câteodată. Când nu se poate altminteri.

– Şi femeile stau întotdeauna închise în cutiile astea din lemn cocoţate pe roţi mari, care se clatină pe toate drumurile?

– Unele sunt foarte confortabile.

– Atunci, am să îmi cumpăr şi eu una.

Neştiind ce resurse are fata, guvernatorul nu îndrăzni să îi spună că aceste litiere puteau fi cumplit de scumpe, dar continuă oricum:

– După ţinută, ar trebui să urmeze faţa. V-aş putea prezenta uneia dintre foarte vechile mele prietene şi care ţine o casă de ceai la Kyoto; ea va şti să vă transforme cum nici măcar nu vă puteţi închipui.

Ochii lui Yasumi se luminară.

– Dar mă va aranja cum se cuvine? Nu vreau să arăt ca o caraghioasă.

– Va ști să vă deseneze unul dintre cele mai frumoase chipuri din câte se pot vedea la curte. O va putea face numai și numai pentru că aveți un avantaj esențial, care merge mână-n mână cu un chip frumos, și care nu poate fi învățat: un spirit ager.

Mitsukoshi stătea în continuare în picioare în fața ei. Se aplecă, iar fata crezu că îi va lua mâna, dar se abținu și se ridică.

– Îl cunoșteați pe prietenul nostru comun când ne-am întâlnit la Opt Poduri?

– Nu încă.

– Este iubitul dumneavoastră?

– Trebuie să vă răspund?

– E obligatoriu.

Yasumi plecă fruntea, ezită câteva secunde apoi, înălțând ochii spre el, afirmă cu o voce categorică:

– Ne vom căsători de îndată ce se va întoarce din insula de Nord.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare. E iubitul dumneavoastră?

De data asta, fata nu mai ocoli răspunsul:

– Da.

Intensitatea privirii lui o tulbura, dar refuză să se lase în voia unei timidități sau supuneri trecătoare. Așa că schimbă subiectul:

– Aș vrea ca Lună Îndepărtată să fie antrenată, ca să poată participa la curse. E o iapă neobișnuită. Sunt sigură că va câștiga.

El se apropie de ea și, în cele din urmă, o luă de braț.

– Veniți, mai sunt trei curse. Vom vorbi după aceea despre cererea voastră.

*

În depărtare, aproape de linia orizontului încărcat de greutatea razelor de soare, se vedeau acoperișurile sanctuarului din Kamo, sau cel puțin ale celui mai apropiat și mai mare dintre ele, căci regiunea era presărată de numeroase temple: cele din Byodo, din Ishiyama, din Otsu, și atâtea altele...

Copacii care începeau să se acopere de frunze verzi și de mlădițe încă fragede, în care ciripeau mierle, coțofene și grauri, ascundeau o parte din acoperișurile roșii și încovoiate ale pagodelor. Dar între tufele de lemn-câinesc cu ace fine se întrezăreau destul de bine podurile care se înălțau deasupra râurilor. Se mai vedeau și ochiuri de apă străjuite de pâlcuri de pini, în care se bălăceau găinușe și gâște sălbatice.

– Vom merge imediat să vizităm marele templu din Kamo, precizează Mitsukoshi, dar mai întâi haideți să vedem ultimele curse.

Aerul zumzăia de multitudinea de zgomote și era încărcat de toate mirosurile care se pierdeau în văzduh. Briza aducea notele zglobii pe care, în depărtare, călugării templelor le ciupeau pe corzile țiterelor și lăutelor lor din lemn de arborele prințesei.

Pe iarbă, în preajma țarcurilor, încă de la începutul curselor se adunase o mare de oameni. Tribunele erau pline de veselie și lumea izbucnea în hohote când

câte un cal care trecea prin fața demnitarilor crăcăna picioarele și slobozea un jet fierbinte de urină sau un altul scormonea în țărână scuturându-și coama și bătând aerul cu picioarele dinainte, cu o frenezie care îi înnebunea pe grăjdari.

Cu toate că nu era o zi de ceremonii imperiale, aristocrații din Kyoto afișau cele mai frumoase straie, iar doamnele de la curte erau în ținutele lor de gală. Cât despre fiii curtenilor, aceștia își machiaseră fețele în alb, își coloraseră buzele în roșu și își lăcuiseră dinții cu negru. Toate ciudățeniile erau permise acolo, dar întotdeauna ostentația se manifesta în chip mai bătător la ochi în primele rânduri ale tribunelor decât în ultimele.

Între curse, se țineau galopuri de probă, la care participau toți caii nou-veniți. Acest lucru permitea mulțimii să facă pronosticuri asupra viitoarelor curse. Doar după câteva astfel de încercări oamenii se puteau considera pregătiți.

Mulțimea avea privirile ațintite asupra câmpului de curse. Nu mai conta nimic altceva decât trecerea celor zece cai care ridicau atâta praf, încât spectatorii erau nevoiți să-și protejeze pentru câteva clipe chipurile cu batiste. La al doilea tur, plutonul de cai nu mai era atât de compact, iar la al treilea, concurenții deja se distanțaseră și câțiva alergau în frunte.

Înghesuiți în tribune și de-a lungul întregii piste, spectatorii nu scăpau din priviri caii pe care pariaseră.

Măturând din priviri marea de capete, Yasumi nu avea ochi decât pentru caii care alergau, asemenea tuturor, de altminteri. Mitsukoshi o adusese în primul

rând al tribunei unde nu stăteau decât administratorii curselor, antrenorii și cei mai mulți dintre marii negustori de cai. Era unul dintre cele mai bune locuri, căci de acolo se puteau observa cel mai bine toate calitățile, dar și toate slăbiciunile cailor.

La fiecare cursă nouă, se auzea răpăitul tobelor și erau desfășurate panouri mari, stacojii, scrise cu cerneală aurie. Unele urau bun-venit oaspeților în provincia Kamo, altele îi invitau să-și prelungească șederea în cetate și să viziteze templele, unde vor putea sta câteva zile pentru a se reculege și purifica.

Înainte de a se lansa în cursă, caii erau ținuți de țăruși, fiecare fiind ținut în frâu de grăjdarul lui, care nu îl dezlega decât când se auzea răpăitul tobelor.

Yasumi era în al nouălea cer, nu se putea abține să nu și-o închipuie pe Luna Îndepărtată galopând în fața altor bidivii, în aplauzele dezlănțuite ale publicului.

Dincolo de agitația mulțimii și de norul orbitor de praf, dincolo de strigătele servitorilor de la grajduri și de nechezatul cailor care terminau cursele, începea deja sărbătorirea învingătorilor.

– Nu voi uita aceste momente, rosti tânăra. Domniei Tale îi datorez asemenea clipe de neuitat, senior Mitsukoshi.

El observă licărirea din ochii ei.

– Dacă veți dori, vor fi și mai multe.

– Vreți să spuneți că acceptați să o lăsați pe Luna Îndepărtată să alerge?

– Vom vedea, căci mă simt ispitit să accept. Nu-i puțin și calul meu?

Yasumi îl privi drept în ochi. O atitudine pe care va trebui să o abandoneze cât de curând, căci nu era deloc cea practicată de doamnele de la curte. Dar nu își luase cu ea evantaiul ca să se joace de-a tânăra aristocrată, iar acum nu putea decât să regrete.

– Senior Mitsukoshi...

– Senior! Haideți, nu-mi mai spuneți senior, tratați-mă ca pe un prieten! O voi lăsa pe Lună îndepărtată să alerge.

Privirea pe care tânăra femeie i-o aruncă scânteia de sute și mii de mulțumiri, dar nu putu să adauge nimic, pentru că mulțimea năvălea pe câmpul de curse acum, când acolo nu mai erau cai, ca să sărbătorească învingătorii, și vacarmul acoperea orice cuvânt. Printre pâlcurile de arbori, printre mugurii cireșilor și staminele galbene ale florilor de primăvară, strălucirea roșie a acoperișurilor de deasupra pavilioanelor străpungea spațiul. Apoi urmă înghesuiala de la ieșire.

Mitsukoshi o luă de braț pe Yasumi și o trase în afara câmpului de curse.

– Haideți acum să vedeți caii.

Ea pătrunse în grajdurile imense cu un fel de pietate atât de gravă și concentrată, încât preț de o clipă, guvernatorul din Kamo se lăsă în voia zâmbetului. Yasumi intrase în grajduri ca și cum ar fi păşit într-un templu.

O sută de cai de curse erau adăpostiți acolo. Îngrijitori și grăjdari se ocupau cu pricepere de caii care tocmai alergaseră, îi periau, îi țesălau și le dădeau porțiile de ovăz. Unii dintre ei mai gâfâiau și spinările lor înspumate încă fremătau după ultima cursă.

Mitsukoshi o trase pe tânăra lui prietenă într-un țarc din apropiere. Locul era împrejmuit cu palisade din lemn, acoperite de flori agățătoare viu colorate.

– Iată caii care sunt antrenați aici dimineața și seara și care vor alerga peste ceva vreme.

– Ai cui sunt?

– Unii aparțin proprietarilor care ni i-au încredințat pentru un timp. Alții aparțin geambașilor, care-i vor vinde mai scump decât un cal obișnuit. Cât despre cei din fund, aceia sunt ai mei.

– Dintre cei ai geambașilor, nu sunt și câțiva de vânzare?

– De ce? Vreți să cumpărați vreunul?

Yasumi încuviință din cap. El o conduse la propriii lui cai, armăsari zdraveni, frumoși, cu ochi vii și rotunzi, cu mușchi puternici și coamă strălucitoare. Roibi, cai albi de tracțiune, pursânge arab, ponei mari, nedomesticiți încă, tarpani și cai anglo-saxoni intrați de curând în Japonia și care, pare-se, se comportau mai bine în lupte decât la curse.

În mijlocul grajdului, se aflau doi cai albi. Cum nu erau niște exemplare tocmai obișnuite, pesemne de aceea îi plăcuse atât de mult lui Mitsukoshi iapa pe care i-a cedat-o lui Yasumi la Opt Poduri.

– Sunt ai dumneavoastră? se interesă tânăra, arătându-i cu degetul.

– Da.

– Așa deci, voiați un al treilea!

– Nu! Un al cincilea. Căci mai am doi în grajdurile mele de la Mikawa.

– Şi de ce atâţia cai albi?

– Doar ştiţi prea bine, pentru că sunt cei mai frumoşi. Sunt cai cereşti! Odinioară, shintoiştii îi considerau animale sacre. Se credea că ei duc prin văzduh cohortele de credincioşi.

Ea arătă spre şeile atârnate de perete.

– Ale mele nu sunt atât de frumoase. Dar ştiam că există şei cu decoraţii atât de bogate.

– Aşa, deci! Atunci, trebuie să vă spun că încă din epoca Nara a fost adoptată în Japonia şaua din lemn, de tip chinezesc. Dar abia în epoca noastră, Heian, şeile au început să fie decorate.

– Dar acestea nu sunt din lemn.

– Nu, sunt din piele lăcuită.

– Şi incrustaţiile?

– Din sidef.

Bărbatul îi aruncă o privire amuzată:

– Nu aţi văzut şaua lui Ramură Înflăcărată?

– Ba da.

– Atunci, cele de aici sunt practic la fel. Împăratul Ichijo are doar şei lăcuite cu incrustaţii din aur sau din sidef. Nu aţi văzut grajdurile lui Motokata?

Yasumi simţea că el încerca din când în când să o pună în încurcătură şi să o facă să mărturisească ceva mai multe despre scurta ei perioadă de relaţii amoroase cu Motokata. Dar fata hotărî să nu îi dezvăluie nimic în plus despre acest subiect.

– Nu l-am cunoscut pe Motokata la Kyoto, se mulţumi să îi răspundă.

El nu insistă şi întinse braţul:

– Iată-i aici pe Prun Sălbatic, pe Focul Cerului, pe Trandafir Sălbatic, pe Argint Viu, pe Zori de Ziuă, spuse el arătându-i caii unul după altul. Pe care v-ar plăcea să îi cumpărați?

– Doi îmi plac mai mult. Prun Sălbatic și Focul Cerului.

– Îi puteți avea pentru doi *wado-keihin*[1].

Era o sumă mare, dar Yasumi nu ezită:

– Îi iau.

Chiar dacă nu știa deocamdată toată povestea lui Motokata și a tinerei lui prietene, cel puțin, în clipa asta, guvernatorul înțelese că fata avea bani, deci îi va putea propune liniștit și serviciile vechii lui prietene chinezoaice.

– Prun Sălbatic este un roib frumos care ține bine la curse, dar e la fel de bun și la rezistență. Îl puteți călări la plecare și pe Lună Îndepărtată mi-o lăsați aici. Vom începe imediat să o antrenăm cu Focul Cerului. Dar acum să mergem. Vă ofer masă și casă, și veți putea pleca în zori.

Mitsukoshi făcu ocolul grajdurilor din priviri. Toți caii erau potoliți, perfect îngrijiți, curățați, hrăniți.

– Aș putea încăleca pe Prun Sălbatic pentru a-l încerca?

– Dezlegați-l și urcați.

În câteva clipe, Yasumi fu în spinarea lui Prun Sălbatic. I se păru că bidiviul face imediat corp comun

[1] Monede din cupru și din argint, puse în circulație în Japonia în anul 708. Au fost retrase din circulație în 987 (n. tr.).

cu ea. Ţinând zdravăn hăţurile, căci se temea de o reacţie neaşteptată, încercă pentru început să îl conducă încetişor, mângâindu-l, alintându-l, mânându-l încetul cu încetul într-un galop tot mai susţinut. Apoi, cum Mitsukoshi o scosese pe pista de curse, prinse curaj, aplecă spatele şi se lipi de gâtul calului.

– Hai, Prun Sălbatic! La galop! Arată-mi ce ştii să faci!

Guvernatorul din Kamo înţelesese de multă vreme că Yasumi era o călăreaţă desăvârşită ce ar fi putut să le dea clasă multor bărbaţi care ar fi încercat să îi pună la îndoială forţele. Acum, cu sprâncenele înălţate, cu mâna ridicată, îi urmărea cursa. Fata asta nu făcea nicio greşeală.

După ce Yasumi l-a testat pe Prun Sălbatic după bunul ei plac, s-au întors la pavilionul guvernatorului. Soarele era la asfinţit. De jur împrejur, se auzea numai ţârâit de greieri. Cucii tăcuseră. Fluturii de noapte îşi începuseră lungul lor dans prin copacii în floare, iar libelulele se aşezau fără zgomot pe suprafaţa argintată a smârcurilor.

Cina fu aleasă; Mitsukoshi se dovedi a fi o gazdă remarcabilă. Îşi schimbase ţinuta oficială cu una de interior, mai comodă, dar care nu era deloc neîngrijită. Deasupra celor două robe căptuşite din care se zărea brunul frunzelor de arţar şi roşul macilor de pe cea mai lungă, îşi pusese un chimonou din mătase gofrată de un verde-închis, strâns în talie cu o cingătoare lată, care îi desăvârşea ţinuta. Renunţase la toca lăcuită şi la încălţările împlănite. Purta părul învârtit în inele strânse la ceafă şi prinse cu un şnur roşu.

– Unde locuiți? o întrebă el, poftind-o să se așeze pe o rogojină fin împletită, împodobită cu pene de pasăre.

– La o prietenă din cartierul meșteșugarilor. Dar Motokata m-a sfătuit să mă duc să stau la el.

– După părerea mea, ar fi o greșeală.

Yasumi era așezată cu fundul pe călcâie, cu mâinile la înălțimea mesei pe care se afla cutia de scris și un bonsai cu spini ascuțiți.

– Dați-mi un motiv.

– Casa lui e una dintre cele mai bine situate reședințe din cartierul Fujiwara. O cunosc foarte bine, am fost de multe ori acolo pe când nu căzuse încă în disgrația curții. E supravegheată în permanență. Până când Motokata nu va fi întru totul dezvinovățit de toate bănuielile care apasă asupra lui, dacă veți sta acolo, veți fi în pericol.

– Atunci mă voi strecura noaptea.

– Da, ar fi mult mai prudent. O cunoașteți pe Bambu?

Pentru a treia oară încerca să o tragă de limbă.

– Da.

– Și pe Salcie Mică?

– Nu. Dar îl cunosc pe Sosho.

– Puteți avea deplină încredere în ei. Și-ar da viața pentru stăpânul lor. Schimbară câteva poeme de curtoazie, cu un anumit gen de ambiguitate care făcea atmosfera încărcată, dar nu încordată. După ce se lăsă noaptea, Mitsukoshi trase storurile de la ferestre, îi arătă o rogojină confortabilă întinsă în spatele paravanului și dispăru într-o cameră îndepărtată a casei, având grijă să încuie ușa.

CAPITOLUL XI

Pavilionul Glicinelor, aflat pe Al Cincilea Bulevard, se întindea pe o suprafață vastă, înconjurată de o grădină în care poduri și izvoare artificiale se amestecau armonios cu arțari roșii și arborii prințesei încărcați de flori purpurii. Printre ei erau risipiți arbuști de kerria cu inima galbenă și deutzia acoperite de un puf alb și vaporos, cu ramuri atât de încărcate, încât se încovoiau și formau arcade sub care cei ce se plimbau prin grădină se puteau așeza. Iar în fața casei, garoafele, iasomia și bujorii împodobeau lungile coridoare neacoperite care duceau spre terase.

Un loc încântător, liniștit și odihnitor... Numeroasele încăperi ale Pavilionului Glicinelor erau despărțite prin uși glisante, în spatele cărora se aflau paravane lăcuite, împodobite cu frunze mari, ramuri înflorite și păsări exotice.

Pavilionul Glicinelor mirosea a nalbă moscată, a lemn de aloe, a lotus și a camfor purificat. Uneori,

acestor arome li se alătura parfumul unui iris sau al unei azalee purpurii, iar când peste toate acestea se suprapunea mirosul de ceai ori de sake, totul nu mai era decât bucurie și încântare. Cu alte cuvinte, în aer pluteau parfumurile grele și persistente mult îndrăgite de clienții doamnei Song Li, proprietara locurilor.

Era cea mai cunoscută casă de ceai din cetate. Nu primea decât aristocrați din Kyoto, doamne nobile și guvernatori din provincie. Nu existau, în Pavilionul Glicinelor, camere în care cuplurile puteau înnopta, ci încăperi spațioase unde bărbații se adunau să discute despre evenimentele de la curte, despre spusele împăratului, despre numirile votate de Consiliul de miniștri ai Afacerilor Supreme, despre politica internă și externă ori despre afacerile militare. Dar, în acest loc, se întâlneau și oamenii de litere și erudiții, pentru a-și confrunta ideile, priceperea și cunoștințele în materie de literatură chineză.

La fel făceau și femeile, care veneau aici și sporovăiau despre festivitățile imperiale, moda vestimentară, ofrandele aduse templelor, procesiunile legate de anotimpuri; bineînțeles, zăboveau îndelung asupra unei exigențe primordiale: își testau reciproc cultura.

Când se întâmpla ca, în aceeași zi, la aceeași oră, să se afle acolo și doamnele, și demnitarii, doamna Song Li avea grijă să îi instaleze cum se cuvine. Separa măsuțele joase prin paravane, pentru ca discuțiile să nu se incomodeze unele pe altele. Încăperea era împodobită cu bonsai, crengi de cireș strecurate în vaze cu gât lung, variate compoziții florale.

Se întâmpla să vină aici și câte un cuplu de tineri care încercau să se farmece și, cum la curtea împăratului Ichijo seducția trecea prin buna întâlnire întru spirit și cultură, Pavilionul Glicinelor era cel mai potrivit loc cu putință. În astfel de cazuri, cei doi clienți cereau să li se asigure o încăpere izolată, mai mică și mai intimă. Astfel, galanții și galantele, însuflețiți de voința de a seduce, își puteau confrunta aici spiritul înainte de a vizita alte case de ceai unde, de astă dată, cuplul se putea deda la apropieri mai intime.

În acest loc de înaltă clasă se vorbea atât chineza, cât și japoneza, iar doamna Song Li nu se opunea câtuși de puțin acestei porniri. Din contră, aducea chiar ea maeștrii care predau tradițiile și cultura chineză, începând cu confucianismul, învățătura înțeleptului chinez Confucius care a pătruns în Japonia în urmă cu cinci veacuri. Toți literații japonezi care scriau în chineză stăpâneau această învățătură. Doar femeile se străduiau să își scrie poemele, poveștile și jurnalele intime în japoneză, dar își făceau și ele un titlu de glorie din a cunoaște scrierea și literatura chineză.

Așa se face că doamna Song Li îi primea în casa ei de ceai pe cei mai mari erudiți ai vremii. Aproape toți făceau parte din marea familie Fujiwara. Îl puteai vedea frecvent aici pe Akihira, marele literat pe care împăratul îl invita adesea la curte. Până la acea dată, scrisese mai bine de paisprezece suluri, iar faima lui ajunsese până în China.

Tot aici venea și Kinto, un poet vestit, prieten cu doamna Murasaki Shikibu, și Yukinari, celebrul caligraf care fusese preceptorul tânărului împăratul Ichijo.

Când Yasumi ajunse în ziua aceea la Pavilionul Glicinelor, fu mai mult decât copleșită. Dar surprizele ei erau la început, așa că, pentru moment, se strădui să înțeleagă totul și se mulțumi să observe și să asculte cât mai bine.

*

Mică și fragilă, doamna Song Li stătea în fața lui Yasumi, străpungând-o cu ochii ei oblici. Era îmbrăcată în roșu și, când îngenunchea dinaintea altarului ei budist din aur și purpură, pus pe o mică estradă din lemn de arborele prințesei, se pierdea în decor.

Nu purta niciodată chimonou și robe cu trenă, obi și cingători late strânse în talie. Se îmbrăca după moda chineză, cu pantaloni largi și o vestă destul de largă, dar scurtă, care-i lăsa mișcările libere.

Cine ar fi putut spune acum că Song Li, cunoscută în China drept „Libelula", fusese o renumită curtezană și una dintre cele mai erudite femei ale vremii sale? Muziciană, caligrafă, poetă, știa totul despre politică, despre învățăturile lui Confucius și cele ale lui Buddha. Chiar și la vârsta ei, doamna Song Li avea încă o memorie extraordinară, astfel încât era o plăcere pentru un erudit să îi pună o întrebare și să aștepte răspunsul.

Odinioară, doamna Song Li hotărâse să intre, într-o frumoasă zi de iarnă, în capitala Kyoto, singură,

fără cal, fără atelaj şi fără bou, mergând cu picioarele prin zăpadă, purtându-şi desaga pe umeri, doar pentru că ştia că, înainte vreme, Japonia fusese numită „Ţara împărăteselor", din cauza influenţei pe care o exercitau aici femeile. Şi cum s-ar fi putut ca doamna Song Li, alungată din ţara ei, să nu fie sedusă de această denumire atât de prestigioasă pentru femei... Şi nu a fost deloc dezamăgită, căci, în această societate în care doamnele scriau cele mai frumoase opere literare cu mâinile lor delicate ce ţineau cu atâta abilitate pensonul, Song Li şi-a croit calea.

Şi ce cale! Femeile erudite de care s-a înconjurat au contribuit la gloria ei fără să îşi dea seama. Doar totul li se datora lor! Erau consultate pentru că erau instruite. Aveau dreptul la partea lor de moştenire, aveau propria lor casă, dirijau, porunceau. Exact ceea ce visa Li din fragedă pruncie. Ajunsese într-o ţară civilizată, poate chiar prea civilizată, prea rafinată, prea delicată, dar o ţară în care îşi putea exprima liber cunoştinţele literare şi cultura.

În picioare în faţa tinerei protejate a prietenului ei Mitsukoshi, o cântărea cu ochii ei mici, oblici şi scânteietori, încercând să îşi dea seama ce se petrecea în mintea copilei. Fără îndoială, nu era pe placul modei zilei de la curtea imperială. Când guvernatorul din Mikawa i-a spus că trebuia să scoată din ea o altă persoană, Li a dat din cap, punând câteva întrebări la care Mitsukoshi a răspuns, iar Yasumi a completat cu explicaţii suplimentare şi indispensabile.

Ce mult semăna fata asta cu ea, cea care venise odinioară să se instaleze la Kyoto, fugind dintr-o țară în care, amestecată fiind într-o afacere de stat, își risca viața! Oamenii împăratului Zhengzong din dinastia Song nu știau de glumă și puseseră chiar și un preț pe capul ei.

La puțin timp de la sosirea ei în Japonia – asta se întâmpla sub domnia împăratului Enyu, femeile de la curtea din Kyoto au ridicat-o în slăvi pentru că le învăța subtilitățile limbii chineze. Prin intermediul lor, și-au făcut apoi apariția bărbații, prinții, demnitarii, guvernatorii, cu toții îndrăgostiți de cultura chineză.

De patruzeci de ani de când ținea Pavilionul Glicinelor, doamna Song Li lucra în favoarea spiritului japonez, insuflându-le clienților săi spiritul chinez.

La acea epocă, în afara palatului în care urechile indiscrete pândeau fără încetare în penumbra tuturor coridoarelor sau în spatele paravanelor și al arbuștilor în floare, aristocrații dornici de lungi și subtile discuții nu aveau locuri speciale unde să se întâlnească. Rămânea, firește, casa pe care fiecare demnitar, chiar dacă locuia la palat, o avea în cartierul notabilităților. Dar cum puteau să se întâlnească ei cu personalitățile marcante ale vremii, cu literați, caligrafi, mari maeștri, celebrități, oameni de valoare, alții decât prietenii apropiați?

Song Li nimerise la momentul potrivit. Lăsându-se condusă de intuiție și în strânsă legătură cu personalitățile chineze care veneau în Japonia și nu știau unde să tragă pentru a avea parte de un trai confortabil pe perioada ședерii în capitală, le sugeră acestora din

urmă să pună bani în comun şi să deschidă o casă de ceai unde să nu fie primiţi decât eruditii care caută să intre în legătură cu cei asemenea lor. Sistemul a funcţionat atât de bine, încât a atras atenţia doamnelor de la curte şi, prin urmare, a demnitarilor.

Song Li o cântărea pe Yasumi cu ochi de nevăstuică. La fel ca o musculiţă rasată ce era şi ale cărei viclenii le cunoştea prea bine, Li adulmecase bine că fata nu dorea să îşi dezvăluie întreaga poveste dinaintea lui Mitsukoshi. Aşa că lăsă pentru mai târziu câteva întrebări indiscrete pe care trebuia neapărat să i le pună. Iar momentul nu întârzie prea mult, căci sala mare în care stătuseră până nu demult poeţii tocmai se eliberase.

Fusese lume bună acolo în seara aceasta! Celebrul caligraf Sadaie, care desenase un joc deopotrivă captivant şi cultural, ce cuprindea o sută de cărţi care aveau, pe faţă, scris câte un poem, iar pe spate, un personaj desenat. Caligrafia era superbă, iar ilustraţiile – aerisite, uşoare, viu colorate. Întregul era imaginat cu atâta subtilitate, încât membrii curţii nu se mai săturau să joace acest joc nou, făcându-le o deosebită plăcere să amestece iar şi iar mica grămăjoară de cărţi a căror margine pictată cu aur era o minunăţie.

Discutaseră îndelung în jurul unei mese lungi, joase, unde li s-a servit din belşug sake. Pavilionul Glicinelor nu ducea niciodată lipsă de această licoare care, de altminteri, era de cel mai bun soi din Kyoto, la fel ca şi vinul de orez sau turtele umplute cu crab şi învelite în foaie de lotus aromat cu ghimbir.

Toată seara, Sakyo și Jujuku, două tinere servitoare ale doamnei Song Li, avuseseră grijă să umple arzătoarele de parfumuri. Se vorbise cu voce atât de tare și discuțiile fuseseră atât de animate, încât Li auzise tot ceea ce s-a spus acolo. Cel care striga cel mai tare decretase că Michinaga, ministrul Afacerilor Supreme, nu va accepta niciodată să fie înlocuit de nepotul său, Takaie, fiul răposatului lui frate, Michitaka. De aceea se zvonea că îl va trimite să lupte împotriva piraților cantonați în Sud de îndată ce Fujiwara Motokata, asupra căruia planau multe bănuieli, se va întoarce învingător din lupta cu pirații din Nord.

Ah! Doamna Li cunoștea prea bine acest nume, acest Motokata despre care se vorbea și care, cu nici câteva luni în urmă, era oaia neagră a curții. Iar acum era pe punctul de a deveni un erou. Era și firesc, câtă vreme urma să extermine toți pirații din insulele Okushiri și Rishiri.

La numele lui Fujiwara Motokata, doamna Li observase că pe chipul tinerei Yasumi trecu o umbră nefirească, iar în ochi i se aprinse o scânteie de îngrijorare. Mitsukoshi nu îi vorbise despre o eventuală căsătorie între ea și Motokata. Așadar, în această clipă, bătrâna chinezoaică, ce mirosise o legătură între cei doi Fujiwara, nu știa dacă, pentru tânăra fată, el era un iubit trecător sau ocupa un loc mult mai important în inima ei.

Ceea ce știa în amănunt era dorința tinerei de a-și reabilita familia la curtea din Kyoto, un subiect pe care Yasumi nici nu-l ocolise, nici nu-l scurtase.

O Fujiwara care se dorea recunoscută ca atare! Lucru deloc imposibil, dar totuşi complicat, chiar dacă tânăra din faţa ei ştia să răspundă cu agerime la un waka şi cunoştea istoria ţării ei. Dar oare avea toată cultura necesară pentru a se impune la curte?

– Cunosc cinci sute de caractere chinezeşti, afirmă copila.

– E bine, dar nu e destul, i-o reteză bătrâna. Cunoşti scrierile lui Po Kyu-yi? continuă ea, fixând-o cu un interes amestecat cu suspiciune. Cunoşti istoria dinastiilor Ha, Sui, Tang, Song? Cunoşti cărţile lui Tao şi dialogurile lui Confucius?

– Nu îi cunosc pe clasicii chinezi.

– Atunci, va trebui să îi înveţi.

– Să îi învăţ! exclamă Yasumi, făcând ochii mari de uimire.

Cum Song Li nu îi răspunse pe dată, fata continuă:

– În provincia în care m-am născut, unchiul meu m-a crescut ca pe un băiat, m-a învăţat să călăresc şi să lupt cu sabia. M-a învăţat şi tot ceea ce ştia el despre împăraţii Japoniei. Apoi, în drum spre Kyoto, un călugăr de la templul Amazu m-a învăţat despre istoria epocii Nara şi a epocilor străvechi. Dar despre China nu m-a învăţat nimic, cu toate că era chinez.

– Cum îl cheamă?

– Yu Tingkuo.

– Îl cunosc. Odinioară mi-a fost prieten. Dar a pângărit imaginea prietenului tău Motokata, şi asta nu mi-a plăcut.

– Știu. Dar în gândul meu va rămâne mereu un maestru pe care îl admir.

Bătrâna Li clătină din cap în semn de încuviințare, ca și cum i-ar fi plăcut răspunsul lui Yasumi.

– Cine m-ar putea învăța chinezește? îndrăzni ea să întrebe pe neașteptate.

– Un prieten cu care îți voi face cunoștință. Dacă vă veți înțelege bine, te va putea învăța tot ceea ce se cuvine să știi pentru a putea trece drept o femeie cultivată la curtea împăratului Ichijo. Mai ales ministrul Afacerilor Supreme va fi foarte sensibil la așa ceva. Or, el e cel care conduce, la drept vorbind, palatul.

– Mai mult decât împăratul?

– Fujiwara Michinaga are puteri depline.

Li se întoarse spre Mitsukoshi care, la fel de elegant înveșmântat, nu o slăbea din ochi pe Yasumi. Purta un strai frumos, de exterior, de culoarea prunei verzi, ale cărui poale erau decorate cu un stol de cocor sălbatici; deasupra acestei prime robe, se zărea a doua, cu o înlănțuire de frunze de salcie și ace de pin cu tente roșcate.

„E uimitor, își spuse bătrâna Li în sinea ei privindu-și prietenul, cum un bărbat de patruzeci de ani și-a păstrat tot părul!" La drept vorbind, ori de câte ori Song Li se uita la obrazul lui Mitsukoshi, constata că tâmplele lui nu erau încă cenușii și avea în continuare aceleași plete bogate, abia presărate cu câteva fire argintii, pieptănate și strânse la ceafă. Ba chiar împinsese într-acolo eleganța, încât le legase cu

o panglică din stofă asortată cu cingătoarea brodată de un albastru intens care îi încingea mijlocul.

Mitsukoshi nu scotea un sunet, se mulțumise în tot acest răstimp să asculte ce vorbeau între ele bătrâna lui prietenă și tânăra Yasumi, constatând cu mulțumire că păreau a se înțelege cât se poate de bine.

– Nu prea știi mare lucru, micuțo! Căci, chiar dacă waka pe care mi l-ai scris adineauri e perfect ca și concepție poetică și spirituală, scrierea lasă de dorit. Va trebui să înveți bine caligrafia.

Dându-și seama că vechea lui prietenă nu ar fi insistat dacă Yasumi i s-ar fi părut proastă sau stearsă, Mitsukoshi crezu de cuviință să intervină:

– Fii fără grijă, Li. Fata asta îți va putea plăti toate serviciile pe care i le vei face. A cumpărat de la mine doi cai de curse minunați.

– Dar eu nu am amintit deloc despre costuri. Asta o vom vedea mai târziu.

Pe buzele guvernatorului flutură un zâmbet. Judecata lui se confirma. Lui Song Li îi plăcea micuța.

Ceasurile care urmară curseră în cel mai plăcut mod și, la un moment dat, Li puse capăt întrevederii.

– Dragul meu prieten, acum sunt cam ostenită și aș vrea să mă odihnesc. Voi continua mâine conversația cu această domnișoară de care accept să mă ocup. Te întorci în provincie?

– De îndată.

– Nu vrei să aștepți până în zori?

– Nu! Plec imediat. Nopțile de primăvară sunt călduțe și scurte. Voi fi la Mikawa mâine dis-de-dimineață.

– Fie, atunci! Atelajul tău e pregătit.

Mitsukoshi se apropie de Yasumi și o prinse de mână.

– Cred că mi-am îndeplinit datoria față de Motokata.

– Niciodată nu vă voi putea mulțumi îndeajuns! După ce, odinioară, m-ați lăsat să o cumpăr pe Lună Îndepărtată, acum, iată, mi-ați prezentat-o pe doamna Song Li.

– Mă voi întoarce la Kyoto imediat ce chipul tău va căpăta un alt aspect. Totuși, adăugă el privind-o cu intensitate drept în ochi, nu îți schimba și natura profundă. Ar fi mare păcat să adopți atitudinile libertine ale doamnelor de la curte și, mai ales, ale domnișoarelor de companie ale împărătesei.

De ei se apropie și Li.

– Vino, Yasumi, să-l conducem până la poartă pe oaspetele nostru.

– Li, îți mulțumesc că te ocupi de ea. Știu că prietenul nostru Motokata îți va întoarce însutit serviciul acesta.

Nici nu o apucaseră bine pe coridoarele lungi care duceau în afara pavilionului, că spre ei veni în fugă una dintre servitoare:

– Doamnă Li, au sosit trei clienți!

– La ora asta! Cine?

– Guvernatorul Fujiwara Yasumasa, soția lui și unul dintre prietenii lor, guvernatorul din Gion.

– Oh! nu se putu abține Yasumi să exclame. E vorba despre doamna Izumi Shikibu?

– O cunoști?

Întrebarea guvernatorului care, la drept vorbind, era mai curând o exclamație, o înveseli. Dar înainte

să apuce să răspundă, doamna Izumi Shikibu își fixase deja privirea asupra ei, remarcând totodată și prezența guvernatorului din Mikawa.

– Ne pare rău că am ajuns la asemenea oră înaintată, spuse ea înclinându-se în fața lui Li. Binevoiți să ne primiți chiar și așa?

– Da, s-a înnoptat demult, dar nu face nimic. Intrați! Vă voi găsi o cameră mică și liniștită unde veți putea cina și discuta. Sakyo și Jujuku se vor ocupa de dumneavoastră.

Cei peste șaptezeci de ani ai lui Song Li o obligau să se culce devreme, dar a doua zi în zori se va trezi proaspătă și binedispusă.

– Ei bine, doamnă Izumi, eu vă las acum. Și, pentru că păreți a o cunoaște pe tânăra mea prietenă Yasumi, v-o încredințez pentru această seară.

Se apropie de Yasumi și făcu un gest neașteptat, care uimi pe toată lumea: o cuprinse în brațe, o strânse la piept și își lipi buzele-i bătrâne și ridate de fruntea acesteia.

– Pe mâine, copilă, îi șopti, mai avem încă multe de vorbit.

După aceea, se îndepărtă cu pași mărunți și grăbiți înspre anexa de lângă pavilion, unde avea apartamentele personale.

*

Guvernatorul de Tango îl acapară imediat pe acela din Mikawa pe care îl cunoștea de multă vreme, în

timp ce guvernatorul de Gion, rămas deoparte, aruncă o privire scurtă înspre această tânără modestă pe care se pare că o cunoștea Izumi. La drept vorbind, dacă nu ar fi fost îmbrățișarea călduroasă pe care i-a dat-o doamna Li, pesemne că nici nu ar fi văzut-o, căci lui, personal, nu i se părea prin nimic atrăgătoare, poate doar prin finețea trăsăturilor chipului ei nefardat.

În timp ce Sakyo se învârtea pe lângă cei trei guvernatori, Jujuku se grăbi spre doamne și le întrebă care le erau dorințele. Izumi Shikibu ceru o măsuță ceva mai departe de bărbați, pentru a putea sta pe îndelete de vorbă cu Yasumi.

Jujuku aduse un arzător de parfumuri care răspândea o adiere plăcută de iasomie, o lampă cu ulei pe care o puse jos și o alta, pe care o așeză pe masă, și, la o nouă rugăminte a doamnei Izumi, le ascunse pe cele două tinere în spatele unui paravan cu decorațiuni campestre. Pe masă a fost adusă și o cutie de scris, cu un calup de cerneală și un teanc de foi colorate.

Înainte de a fi acaparat de guvernatorul din Tangou, Mitsukoshi schimbase o privire plină de subînțelesuri cu Yasumi; acest schimb de priviri era încărcat de o mare complicitate între cei doi.

Bine ascunse în spatele peretelui fin lăcuit al paravanului, cele două tinere femei păreau încântate să se revadă.

– Nu mă gândeam că te voi întâlni aici.

– Dar nu mi-ați dat numele și adresa?

– Așa e, dar...

– Aveți dreptate, de fapt guvernatorul din Mikawa m-a adus în acest loc. Singură, nu știu sigur dacă aș fi venit!

– Îl cunoșteai înainte de întâlnirea noastră de pe lacul Biwa?

– Da! L-am cunoscut în regiunea Opt Poduri, aproape de Mikawa, unde m-am dus să-mi cumpăr un cal de la târgul de animale.

Izumi Shikibu clătină din cap:

– Ești o fată ciudată, Yasumi, ciudată, da. Ba ești cuprinsă de amărăciune, descumpănită, cel puțin asta a fost impresia pe care mi-ai lăsat-o când ne-am întâlnit, iar acum te găsesc alături de două personaje eminente, cu chipul luminos și un aer cuceritor. Din câte observ, nu ai urmat cel de-al doilea sfat pe care ți l-am dat.

– După sărbătorile primăverii la care ne-am cunoscut, am lipsit o vreme din capitală și abia ieri m-am întors.

– Și doamna Song Li?

– E gata să mă ajute. Ea e cea care mă va transforma.

– Va face minuni cu tine, sunt sigură.

– Și eu. Abia aștept să ne întâlnim la curte.

– Nu zăbovi prea mult, căci iarna asta soțul meu trebuie să se întoarcă în provincia lui, Tango, iar eu va trebui, firește, să îl însoțesc.

Jujuku se apropie de cele două tinere femei:

– Seniorul Mitsukoshi ar dori să își ia rămas-bun, căci pleacă în câteva clipe.

– Să vină! exclamă Izumi Shikibu cu voce tare. Să vină!

Își luă repede evantaiul, ale cărui rame din lemn de acacia erau acoperite de o mătase fină ornată cu munți înzăpeziți, deasupra cărora zburau rândunele. Mâna ei fină și albă, pe jumătate acoperită de mâneca chimonoului, se ridică la înălțimea ochilor. Când Mitsukoshi se înclină în fața ei, evantaiul cu rândunele nu dezvăluia decât una dintre pupilele negre și strălucitoare ale femeii, deasupra căreia se ridica arcul redesenat cu extremă finețe al sprâncenei. Privind-o, acesta rosti cu glas scăzut:

Trebuie să asculți cântecul cucului
înaintea celui al cocoșului
sau să îți amintești foșnetul aripilor
insectelor în noapte?
Cu ce ne-am putea compara?

Doamna Izumi răspunse pe loc:

Compar blânda noapte a cucului
cu răsăritul zgomotos al cocoșului
dar la fel de mult visez
la foșnetul insectelor
și la orăcăitul broaștelor.

Mitsukoshi zâmbi echivoc. Apoi, preț de câteva secunde, fixă singurul ochi al doamnei Izumi vizibil în colțul drept al evantaiului, care aluneca aventuros de-a lungul lamelor acoperite cu mătase. Intrigată, Yasumi se întrebă în sinea ei dacă Mitsukoshi nu

cumva o curtase pe doamna Izumi Shikibu înainte de a se căsători, pe vremea când ea stârnea scandaluri la curte. Era foarte posibil, dată fiind recenta văduvie a demnitarului după prima lui soție. La fel de zâmbitor, acesta îi replică:

V-ați gândit la nesfârșitele ploi de iarnă
pe care le contemplăm de la fereastră
când desfătările spiritului
refuză rutina
și inerția vieții?

Izumi Shikibu își descoperi pe neașteptate amândoi ochii și își plie evantaiul, pe care îl strecură discret în mâneca chimonoului.

– Yasumi, răspunde în locul meu.

Abia ce apucă să rostească aceste cuvinte că fata și luă o foaie de un bleu pal, care se potrivea cu nostalgia poeziei lui Mitsukoshi.

Nu există alt bine în mine decât a mea
Lună îndepărtată
după care mă topesc de dor
și, lipsită de ea fiind, mă simt dintr-odată
obligată
să-mi șlefuiesc și să-mi netezesc chipul
moștenit de la strămoși.

Yasumi îi întinse guvernatorului foaia.

– Citiți! spuse doamna Izumi pe un ton poruncitor.

Mitsukoshi se execută oarecum cu părere de rău, dar, dacă ar fi refuzat să se supună acestei porunci, în mintea doamnei Izumi s-ar fi putut naște cine știe ce idei false.

– Superb! exclamă ea. Absolut superb!

– Ei bine, să ne spunem adio, spuse Yasumi.

– Nu, pe curând, îi replică guvernatorul din Mikawa.

*

Yasumi petrecu o noapte blândă și liniștită. A doua zi dis-de-dimineață, fu surprinsă să o găsească alături de ea pe bătrâna Li, care aranja niște flori de primăvară într-o vază.

– Doamna Izumi te-a reținut până târziu?

– Nu! La drept vorbind, a plecat imediat după guvernatorul Mitsukoshi, căci soțul ei dorea să se întoarcă.

– Când nu era măritată, stătea până-n zori. Ți-a povestit despre aventurile ei amoroase?

– Nu! Totuși, mi-ar plăcea să știu pe cine a iubit dintre cei de la curtea împăratului.

– Pe propriii ei frați.

– Oh! Dar e înfiorător!

– Legătura ei cu prințul Tamekata nu a stârnit prea mare vâlvă, dar a doua, cu prințul Atsumichi, a răsturnat palatul cu josu-n sus. Acesta din urmă a vrut să își repudieze soția și să o ia de nevastă, atât de îndrăgostit era. Ministrul Afacerilor Supreme a fost obligat să îl exileze departe, în Nord. Nu s-a mai întors niciodată.

– Ce poveste! şopti Yasumi.

– E nimic în comparaţie cu povestea mea, copilă! Vrei să o cunoşti?

Năucită de această schimbare de atitudine, de acest ton intim, de această dorinţă neaşteptată de a se apropia de ea, Yasumi rămase stană de piatră, cu gura căscată.

– Da, micuţo! Am încredere în tine pentru că îmi placi, căci nimeni din Kyoto nu cunoaşte această poveste. Dar nu te sfătuiesc să înşeli această încredere, căci nu o acord oricui şi nu fac niciodată risipă de sentimente. Înţelegi?

Tânăra dădu din cap, fără a scoate un sunet. Song Li termină de aranjat buchetul de flori pe care începuse să îl facă în urmă cu câteva clipe şi îl puse într-o vază pe care Jujuku o lăsase la piciorul celei mai mici măsuţe joase. După aceea, veni şi se aşeză pe covoraş lângă Yasumi.

– Nimeni din Kyoto nu ştie cu adevărat cine sunt şi de unde am răsărit; nu s-a aflat decât că vin din China că şi mi-am pus priceperea şi cunoştinţele în slujba aristocraţilor din această ţară, propunându-le un loc de întâlnire plăcut, aerisit şi liniştit.

Stăteau aşezate una în faţa celeilalte şi nu se slăbeau din priviri. Song Li începu cu o voce deloc tremurătoare:

– Pe când aveam optsprezece ani, fratele împăratului chinez Zhengzong îmi făcea curte. Făceam parte din dinastia Song, de unde se trage şi numele pe care, pe drept cuvânt, l-am luat. Această legătură nu a fost deloc pe placul curţii şi, cum noi insistam în dorinţa

noastră de a ne continua relația, frumosul meu prinț a fost expulzat într-o regiune deșertică și îndepărtată. Cel puțin așa mi s-a spus, cu toate că eu nu am prea crezut. Și am avut mare dreptate, căci, mai târziu, am aflat cu totul întâmplător că, în realitate, i-au retezat capul. Cât despre mine, mi s-a impus o căsătorie, dar educația mea aleasă de la palatul imperial, precum și firea mea independentă, mi-au permis să scap de bătrânul urât, cărpănos și prost cu care ar fi trebuit să mă mărit. Am părăsit palatul și, întrucât pe lângă inteligență, Buddha mi-a hărăzit și frumusețea trupului și a chipului, am trăit atât din farmecele, cât și din cunoștințele mele. Am cunoscut mari literați, bărbați iluștri, erudiți. Și, într-o bună zi – spre fericirea sau spre nefericirea mea, nu știu, căci încă mă întreb, am pactizat cu un rebel din fruntea unei mișcări militare care punea la cale un plan pentru răsturnarea guvernului imperial. Îmi surâdea ideea de a-l da jos pe împăratul care îndrăznise să îl renege și să-l ucidă pe bărbatul pe care îl iubeam, așa că am lucrat cu îndârjire alături de șeful clanului rebel de care mă îndrăgostisem. Din nefericire, a fost prins în timpul unei ambuscade de soldații imperiali care i-au tăiat capul, iar pe al meu s-a pus mare preț. Atunci a început lunga mea fugă, care a fost cu atât mai grea, cu cât eram însărcinată. Preț de un an de zile, am rătăcit prin Nordul Chinei, căci a o lua spre Sud însemna a fi prinsă de îndată. Mongolia îmi oferea mai multă siguranță. Munții impresionanți și periculoși îi încurcau pe urmăritorii mei. Am născut

pe drumuri o fetiță care, din păcate, a murit după câteva luni, din lipsă de lapte și de hrană. E cel mai mare regret din viața mea, despre care nu voi mai pomeni niciodată. Fuga mea a durat aproape patru ani. În fiecare dimineață îmi înfășuram picioarele în frunze mari. Le legam zdravăn cu fire de bambus, trestie ușoară sau chiar și cu scoarță fină de dud care, dacă reușești să o jupoi în fâșii destul de lungi, poate fi o sfoară foarte solidă. Și în fiecare seară îmi dezgoleam picioarele și le masam îndelung, pentru a le odihni după nesfârșitele ceasuri de mers. Știam prea bine că erau singurul meu atu pentru a scăpa din acest iad și că, fără ele, nu îmi rămânea decât să mor. Pe parcursul tuturor acestor peregrinări, am cunoscut câțiva învățați care, uimiți de cunoștințele mele, mi le-au completat cu propria lor cunoaștere. Iată de unde vine marea mea cultură, pe care mi-am putut-o spori de-a lungul tuturor acestor ani petrecuți în munții Mongoliei. În sfârșit, după trei ani de marșuri punctate de opriri, care de voie, care de nevoie, am reușit să cobor din nou spre Coreea. E drept, era plină de chinezi care o frecventau, dar povestea mea era, fără îndoială, destul de veche pentru a-mi permite să mă aventurez. Singurul lucru pe care nu îl mai puteam face era să mă întorc în China, căci împărat era tot Zhengzong.

Așa se face că a trebuit să traversez Marea Japoniei prin Strâmtoarea Coreei, acolo unde oceanul se îngusta cel mai mult. Apoi, a trebuit să urmez aproape același traseu ca și tine pentru a ajunge în capitala japoneză.

Această poveste lungă o înlăcrimă pe Yasumi. Ce săracă părea povestea ei față de aceea a doamnei Song Li!

– Vă mulțumesc că mi-ați spus povestea dumneavoastră, șopti ea, și, mai ales, vă mulțumesc că mi-ați acordat încredere.

Se aruncă în brațele bătrânei doamne și o îmbrățișă cu căldură.

– Cred că alături de dumneavoastră voi fi la adăpost de tot și de toate, îi mărturisi ea cu voce scăzută.

– Dar eu nu vreau să fii la adăpost, i-o întoarse Li. Refugiile, ascunzătorile, azilele nu trebuie să fie decât un scurt răgaz în viața unei ființe omenești cu sufletul tulburat. Da! Răgazul unei răsuflări, al unei clipe de odihnă. O ocazie de a-și recăpăta puteri și mai depline, doar pentru a putea pleca mai departe cu mai mult avânt. Altminteri, omul acela devine slab, se înmoaie și se năruiește. La fel stau lucrurile și cu tine, micuțo! Te voi învăța tot ce știu, și tu, la rândul tău, vei fi cea mai mare, cea mai puternică. Mă revoltă toate surghiunirile astea de la curte, mai puțin cele ale proștilor și netoților; toate aceste exiluri care dezrădăcinează oameni de valoare îmi displac profund. Atât de mult mi-ar fi plăcut să fac în China ceea ce fac aici! Numai că, iată, se întâmplă să îl urăsc pe împăratul Zhengzong!

Își înălță bustul pe care lunga ei poveste îl încovoiase. Părul ei alb era pieptănat și prins la ceafă. Zâmbea, deși cu amărăciune:

– Iată de ce îl ajut pe Motokata să își recapete prestigiul și iată de ce m-am supărat pe prietenul meu

chinez Yu Tingkuo care nu îmi împărtășește întotdeauna punctele de vedere, prea preocupat fiind de binele templelor. Îl uită adesea pe cel al oamenilor.

– Să nu mai vorbim deocamdată despre el, doamnă Li. Avem atâtea lucruri să ne spunem.

Și Yasumi îi povesti încet, cu simplitate, cu cele mai potrivite cuvinte, despre istoria iubirii ei cu Motokata, despre peștera din munții Hiye, despre punga plină cu monede cu care îi cumpărase pe Prun Sălbatic și pe Focul Cerului, despre lupta din munți, despre Yoshira care se antrena să plece cu Tameyori pentru a-l ucide pe Motokata și, în cele din urmă, despre moartea fratelui acestuia, atât de diferit de el.

– Îl cunoașteți? o întrebă ea după o scurtă pauză.

– Foarte puțin, răspunse Li, cu ochii fixați asupra paravanului care le despărțea de restul încăperii. Mie îmi place personalitatea lui Motokata, nu cea a fratelui său despre a cărui moarte neașteptată, iată, aflu acum de la tine. Când mă vei cunoaște mai bine, fetițo, vei înțelege cum reacționez eu. Când iubesc sau îndrăgesc pe cineva, îi dau totul. În schimb, pentru cei care îmi sunt indiferenți, nu sunt dispusă să ridic un deget.

O privea pe tânăra ei însoțitoare cu un aer aproape sever și, din aceste cuvinte, Yasumi înțelese că sentimentele de iubire sau de fidelitate pe care doamna Li le acorda celor pe care-i alegea, solicitau în schimb un răspuns pe măsură.

– Știu că Tameyori, Kanuseke și Shotoko sunt frații tăi. Dar cine e Yoshira?

– Un băiat drăguț care m-a ajutat mult când eram la porțile cetății Kyoto și nu puteam intra. Cred că i-ar plăcea să se însoare cu sora mea, cu prostuța aia care, după pilda fraților mei, mă urăște fără să mă cunoască.

– Iar această Susue Sei despre care mi-ai vorbit e mătușa lui Yoshira?

Yasumi înclină ușor capul.

– Ar trebui să o revăd. O ajutam să facă buchete și pesemne că îi lipsește ajutorul meu.

– Micuțo, va trebui să alegi între arta compozițiilor florale, care nu îți va fi cu nimic de folos la curte, și învățăturile pe care ți le ofer eu și care îți vor deschide larg porțile palatului.

Li vorbise puțin cam aspru și regretă de îndată. În privirea lui Yasumi, se strecură o umbră de uimire, provocată de neașteptata ei schimbare de ton. Când bătrâna doamnă o prinse de mână, regăsindu-și obișnuita duioșie, tânăra înțelese că trebuia să accepte exclusivitatea afecțiunii care i se oferea.

– Sigur că o vei vizita, Yasumi, de altminteri ar fi o mare impolitețe din partea ta dacă nu ai face-o. Nu am vrut decât să îți spun că nu le vei putea face pe toate odată. Va trebui să le iei pe rând.

– Cu excepția iubirii pe care i-o port lui Motokata și la care nu voi renunța cu niciun preț, bunul mers al planului meu rămâne pentru mine cel mai important lucru. Vă voi urma așadar întru totul sfaturile și nu mă voi abate deloc de la ele. Vă accept toate condițiile, doamnă Li.

– Atunci, suntem de acord.

*

Mai apoi, lucrurile se înlănțuiră cu o asemenea viteză, încât zilele și lunile trecură unele după altele fără ca Yasumi să își dea măcar seama. Lungile ei ore de studiu cu maestrul caligraf Sesonji-nyu și cu maestrul Kinto, care o învăța limba și literatura chineză, o umpleau de o fericire intensă. Știind prea bine că, de capul ei fiind, nu ar fi putut niciodată urma ore cu asemenea maeștri, înțelegând și că această șansă îi deschidea porți nebănuite până atunci, se îndârjea să lucreze cu concentrare și perseverență.

Lună Îndepărtată, Prun Sălbatic și Focul Cerului își continuau antrenamentele la Kamo și, cel puțin pentru o vreme, Yasumi uită de galopuri și de nopțile petrecute sub cerul liber. Și doar serile, după lungi discuții cu doamna Li, când rămânea singură și se întindea pe carpeta ei, puțin ostenită și pândind somnul, Motokata venea să îi tulbure visele. Atunci, ea îi simțea mâinile dulci și fierbinți mângâindu-i trupul, în căutarea senzațiilor pe care știa atât de bine să i le stârnească. Și gustul sărutărilor lui! Atingerea mângâierilor lui! Yasumi se lăsa copleșită și, cu ochii închiși, zbura alături de rândunelele primăverii în căutarea peșterii de pe muntele Hiye, din care nu mai ieșea până în zori, tulburată de viziuni pe care trebuia să le uite până în seara următoare. Motokata îi lipsea cumplit și, dacă zilele nu i-ar fi fost atât de pline, ar fi plecat fără îndoială în căutarea lui.

Încă de la sosirea lui Yasumi la Pavilionul Glicinelor, Li hotărâse să treacă la faza machiajului abia după ce fata va dobândi experiență în desenul caligramelor și în cunoașterea temeinică a limbii chineze.

Într-o bună dimineață, o femeie bătu încetișor la ușa camerei sale. Înainte de a răspunde, Yasumi aruncă o privire de jur împrejurul vastei încăperi pe care Li i-o oferise cu generozitate. Peste ceva vreme, va privi cu alt ochi toate aceste obiecte care o înconjurau și care, totuși, vor rămâne aceleași.

Într-un colț, aproape de salteluța ei atât de luxoasă, încât avea o bandă de mătase gofrată de jur împrejur, se afla un mic brasero pe care Jujuku îl aprindea în fiecare seară. Cărbunii încinși sfârâiau toată noaptea, iar dimineața, Jujuku aduna bucățile încă roșii și incandescente, înainte de a se transforma într-o grămadă de cenușă.

Două măsuțe joase și lăcuite, frumos decorate cu motive florale, erau pline ochi. Pe cea mai mare, o cutie de scris, pensule, cerneluri proaspete și foi așteptau să fie folosite, și nu aveau prea mult de așteptat, căci Yasumi își petrecea marea parte a timpului liber scriind ceea ce învățase peste zi. Își aranja apoi cu grijă filele scrise într-un mic cufăr de lângă cutia de scris.

De pe cealaltă, nu lipsea nimic din cele care i-ar fi putut ostoi pofta de mâncare: fructe, ceai, turtițe, bucățele de ghimbir proaspăt, biscuiți cu orez, prăjituri cu soia.

Panouri mobile, savant decorate, separau partea de încăpere folosită ca dormitor de cele destinate

lucrului și mâncatului. De-a lungul pereților, se aliniau bănci din lemn de aloe și chiar lângă brasero era un suport pentru fiert, pe care își încălzea ceaiul ori de câte ori avea poftă să bea.

Pe pereți erau desfășurate suluri din mătase și, lipit de un paravan, în încăpere se afla și un scrin mare pentru haine, în care Yasumi își aranja chimonourile, rochiile și cingătorile, căci acum avea o garderobă completă. La sfaturile lui Li, își cumpărase chiar și o *karaginu*[1] roz stins cu căptușeală galbenă, un *kakama*[2] violet-închis cu căptușeală bleu și o *uchiji*[3] purpurie. Pe lângă aceste straie de gală, avea mai multe veșminte de purtat pe dedesubt, fie din gaz, fie din mătase, un număr apreciabil de obi-uri brodate cu flori și două trene cu arabescuri brodate în formă de ramuri, pe care le va purta în ziua în care va fi invitată la palat.

Când îi porunci femeii să intre, vestind-o că ușa nu era încuiată cu cheia, aceasta înaintă și se înclină în fața ei. Era destul de în vârstă, să tot fi avut vreo cincizeci de ani, dar avea o ținută frumoasă. Li mergea cu pași mici în spatele ei, cu un zâmbet plutindu-i pe buze.

– A venit ziua cea mare, micuțo! De acum înainte, n-o să te mai recunoască nimeni!

---

[1] Un fel de jachetă largă, cu mâneci, care ajunge până în talie, și este prinsă la spate cu o trenă lungă, plisată (n. tr.).

[2] Chimonou larg, care se purta deasupra celorlalte și trebuia să fie cât mai larg tocmai pentru a le putea acoperi pe cele de dedesubt (n. tr.).

[3] Mantie voluminoasă care se purta peste chimonou și robe (n. tr.).

Femeia începu să se instaleze, adunând în jurul ei băncuţele şi mesele care îi vor sluji drept suporturi. Adusese multe cufere micuţe lăcuite cu roşu, pe care le şi deschise, scoţând din ele cutii de farduri, perii, piepteni, ace de păr.

Song Li, care se aşezase lângă ea, dorind să urmărească toate fazele intermediare ale transformării, crezu de cuviinţă să o liniştească pe tânăra ei prietenă.

– La vremea ei, Suyari a fost cea mai mare specialistă în machiaj de la curte. Dar nu-ţi fie teamă, nu va scoate un cuvânt despre ceea ce va face aici, pentru simplul motiv că nu se mai ocupă de doamnele de la curte şi, oricum, fără mine nu ar avea o muncă de care are în continuare nevoie ca să trăiască şi să îşi crească fiul.

– Aţi fost alungată de la curte? se interesă Yasumi, uimită.

– Ce să fac! suspină Suyari, curtea e crudă, îşi schimbă părerea de la o zi la alta. Tinerele doamne de la Kyoto nu mai au aceleaşi obligaţii în materie de machiaj şi tinerii bărbaţi din ziua de azi folosesc farduri de care, odinioară, taţii şi bunicii lor nici nu voiau să audă. Astăzi, bărbaţii se machiază la fel ca femeile. Ba sunt unii care nu mai vor nici să-şi înnegrească dinţii!

– Nici eu nu mă dau în vânt după fard, mărturisi cu o urmă de milă Yasumi.

– Da, dar el e cel care-ţi va transforma zâmbetul, replică Li. Gândeşte-te, tatăl şi fraţii tăi nu au uitat farmecul zâmbetului ăstuia. Aşa că este esenţial să îl transformăm, la fel ca ochii şi gura, de altminteri.

După aceea, femeia intră în acţiune. Îngenuncheată pe o pernuţă, cu Yasumi aşezată exact în faţa ei, nu rata niciunul din gesturile celei pe care trebuia să o transforme. Desfăcu un halat alb, mare, asemănător cu un chimonou, şi o înfăşură toată în el. Scoase o mulţime de pensule şi de perii şi le potrivi unele lângă altele pe măsuţa joasă.

Începu prin a epila complet sprâncenele tinerei, folosindu-se de o pomadă cu care o ungea când şi când, pentru a uşura operaţiunea, apoi se slujea de ceară, cu care smulgea fiecare fir de păr care era deja cu totul decolorat.

După ce termină, frecă pielea obrazului cu un fel de piatră rugoasă, pentru a îndepărta toate asperităţile. Yasumi încerca să nu se strâmbe, dar îşi simţi pielea la început pişcând-o, apoi arzând-o. Îndură totuşi cu stoicism şi nu se clinti.

S-au scurs două ceasuri până ce au trecut la operaţiunile de curăţire şi de regenerare a pielii. Ştergându-şi mereu mâinile cu cârpe curate, Suyari părea mulţumită şi, adesea, Yasumi o surprindea zâmbind. Îi puse pe faţă un ştergar îmbibat cu o loţiune roz, parfumată, îi frecă încetişor fruntea, obrajii şi bărbia, curăţate de impurităţile pe care tocmai le scosese. După ce a zvântat totul, a reînceput operaţiunea, de astă dată cu un unguent mai gras, de o nuanţă mai brună. Cam după o oră, obrazul era gata pentru stratul de ceruză.

Luând un mic bol din porţelan de China – avea acea culoare delicată de verde-pal pe care chinezii au avut

priceperea de a o descoperi veacul trecut, folosind-o pentru compoziția chimică a ceramicelor lor, și pe care o invidiau toți japonezii, într-atât de plăcută ochiului era această nuanță, Suyari vârî în el o pensulă cu părul răsfirat, care dădea posibilitatea de a acoperi o suprafață mai mare. Era o pomadă concentrată și albă, pe care o întinse cu grijă pe tot obrazul lui Yasumi, fără a atinge ochii și gura.

Cu batoanele de pigment, a umbrit anumite părți ale feței, cum ar fi de jur împrejurul nasului, scobiturile de sub ochi și vârful bărbiei. Când și când, Suyari purcedea la câteva finisaje meticuloase care luau mai mult timp decât tot machiajul la un loc.

Song Li nu își scăpa din ochi protejata; pe buze, îi plutea un zâmbet firav. Oare se gândea la vremurile în care trecuse ea însăși prin încercarea fardurilor, pentru a-i fermeca mai bine pe demnitarii de la palat?

În scurtă vreme, fața lui Yasumi fu de o albeață spectrală. Trecuseră mai bine de patru ceasuri; în cele din urmă, Suyari luă batoanele de pigment roșu pentru a le aplica delicat pe pomeți.

– Va trebui să purtați un chimonou sau o robă de o nuanță asemănătoare cu cea a roșului din obraji.

Cum gura, dinții și sprâncenele nu erau încă gata, Suyari scoase trei pocaluri micuțe în care avea o pastă roșie pentru redesenarea gurii, o pudră de oxid de fier cu care va unge dinții lui Yasumi și grăsime din cărbune de lemn fin parfumată pentru a reface linia sprâncenelor.

– Deschideți gura mare și trageți buzele.

Yasumi se supuse cererii fără a scoate o vorbă și rămase încremenită într-o grimasă înfiorătoare. Femeia îi dădu dinții cu oxid de fier și ea avu neplăcuta surpriză să constate că avea un gust cât se poate de rău. Suyari puse din nou mâna pe albul de ceruză pentru a unge buzele pe care le lăsase până acum intacte, pentru a le putea redesena cu pasta roșie în care înmuie cu mare grijă o pensulă fină.

Trasă o linie subțire în locul buzei superioare și o alta, mult mai groasă, în locul celei inferioare, unindu-le marginile printr-o cută ușor căzută. Această viclenie urmărea să aducă pe chip un zâmbet cu totul diferit de cel din realitate, când persoana nu era machiată.

– Acum, vom schimba forma sprâncenelor. Sunt arcuite de la natură, așa că noi vom face o linie oblică, fină, ușor curbată spre capăt. Le vom desena într-un cenușiu discret, ceea ce la va da un aspect elegant și nobil.

Song Li rămase neclintită, cântărind cu un ochi sever munca lui Suyari.

– Va putea păstra mai multe zile acest machiaj?

– Dacă nu se întoarce prin somn, va putea rămâne așa patru sau cinci zile. La fel și pentru cocul pe care i-l voi face. Am adus o pernă de lemn pentru ceafă.

– O pernă de lemn! Nu am folosit niciodată așa ceva!

Atunci veni Jujuku, care depuse în fața lui Yasumi ciudatul obiect. Aproape la fel de înalt ca un taburet, era tapisat confortabil, dar avea o scobitură mare, în care se fixa ceafa, lăsând capul liber și împiedicându-l să se atingă de ceva.

– Se spune că vestita Sei Shonagon își lua peste tot cu ea perna din lemn, le asigură Suyari, care o cunoscuse bine pe doamna Sei la curtea împărătesei Sadako.

– Dar de ce avea mereu nevoie?

– Pentru că avea un păr roșu urât și își păstra zi și noapte perucile și nu își permitea să își strice coafura ori de câte ori se culca. Dar nu e cazul vostru.

– Nu, Yasumi, nu va fi cazul tău, pentru că ne vom duce chiar mâine pe Al Doilea Bulevard, la următoarele curse, i-o reteză Li. Ai muncit atât de mult, încât ai uitat să te interesezi când vor alerga caii tăi.

– Și v-ați interesat dumneavoastră? exclamă Yasumi, cu ochii strălucind de bucurie.

– Sigur că am făcut-o.

– Lună Îndepărtată va alerga?

– Mi s-a spus că ea nu e încă pregătită, dar Prun Sălbatic și Focul Cerului vor fi.

În timp ce stăteau astfel de vorbă, Suyari pieptănă pe îndelete pletele lungi ale lui Yasumi, le adună apoi în creștetul capului, le răsuci, le rulă și le despărți în două, inserând printre ele benzi de pânză albă pentru a le scoate în evidență culoarea neagră și strălucitoare. Apoi trase din coc câteva șuvițe care ajungeau până la pământ, sugerând privitorului că tânăra din fața sa avea cele mai frumoase și mai lungi plete din lume. În sfârșit, fixă în mijloc un ac lung, acoperit cu perle albe, care desăvârși coafura.

CAPITOLUL XII

Al Doilea Bulevard își regăsise agitația și aerul de sărbătoare. Gradenele tribunelor se umpleau de oameni și de zgomote. Aflat în primul rând, Michinaga, ministrul Afacerilor Supreme, așezat la stânga fiicei sale, împărăteasa Akiko, își înfigea privirea arzătoare în ochii tuturor celor care se uitau către el. Akiko, tânără și frumoasă, cu trupul încă nedeformat de sarcini, căci nu adusese pe lume decât un fiu, trona între tatăl ei și soțul ei, împăratul Ichijo.

A fost nevoie de multă răbdare pentru ca atelajul doamnei Song Li să răzbată până acolo, iar bouarii care conduceau alte carete au fost nevoiți să se dea la o parte din calea plesniturilor de bici și zbieretelor lui Arțar Roșu, care acum nu mai muncea decât pentru doamna Song Li. Până nu demult, vlăjganul ăsta uriaș, cu mușchi puternici și umeri bine făcuți bântuia zi și noapte pe străzile din Kyoto, în căutare de clienți. Acum, că-și găsise masă și casă, își freca

mâinile de bucurie și își punea forțele herculeene doar în slujba noii lui stăpâne.

Invadat de zgomotele care învăluiau culorile toamnei, Al Doilea Bulevard se deschidea în fața lui Li și a însoțitoarei sale în toată splendoarea pe care i-o confereau festivitățile curselor. Song Li părea calmă, dar, cu toate astea, îi fierbea sângele în venele bătrâne, într-atât de mândră era la gândul că își va prezenta tânăra prietenă.

Câtă vreme trecuse de când chipul ăsta, acum sfrijit, și silueta sa împuținată, care se ținea totuși dreaptă ca un bambus solid, nu s-au mai impus pe câmpul de curse de pe Al Doilea Bulevard? Cu un zâmbet abia schițat, cu ochii ei mici și negri scormonind deja mulțimea cu agerime, știa că bătrânele ei picioare o vor purta încă o dată dinaintea împăratului. Și dacă va trebui să fie pentru ultima dată, ei bine, atunci va fi pentru a duce la bun sfârșit faimoasa lovitură de teatru care o va consacra pe Yasumi sub înfățișarea unei alte femei.

Pentru a găsi un loc din care cele două femei să vadă fără opreliști ceea ce se întâmpla în tribune și pe pistă, Arțar Roșu a fost nevoit să folosească biciul și coatele. După câteva îmbulzeli punctate cu lovituri de pumn pentru a împrăștia mulțimea, a izbutit să împingă atelajul până la capătul celui De-Al Doilea Bulevard, unde se afla una dintre extremitățile tribunelor. Ajunse în sfârșit într-un loc în care aveau o vedere fără opreliști, Li și Yasumi suspinară ușurate. Bourul lor mare, alb, părea liniștit, iar copitele lui se odihneau fără nervozitate pe pământul bătătorit.

Ascunsă în caretă, Yasumi își zărise tatăl și frații în gradenele tribunei din fața celei în care se afla cuplul imperial. Îi cântări cu o privire în care se amestecau amărăciune, autoritate și agresivitate. Luându-și privirea de la ei, își întoarse fața către împărătească, ale cărei trăsături nu le putea distinge. Le văzuse deja, firește, la festivitățile primăverii și putuse remarca ovalul delicat al feței fardate cu pastă albă de ceruză, cu pomeții înviorați de o umbră de roz purpuriu.

Cele două femei au rămas în caretă pe durata curselor. Prun Sălbatic alerga în a patra, iar Focul Cerului, în a cincea și ultima; imediat după aceasta, urmau felicitările pe care împăratul le adresa proprietarilor de cai și încurajările pentru cei care își conduseseră armăsarii spre victorie.

La fiecare cursă răsuna un răpăit de tobe. Împăratul ridica mâna ori de câte ori prin fața lui trecea câte un învingător, înclinându-și bustul pentru a-l saluta. În astfel de momente, Michinaga spiona tribuna din față, cea în care se aflau funcționarii și ofițerii din garda palatului. Nu-i scăpa nimic, nici gesturile, nici scurtele discuții pe care le purtau cu un membru ierarhic superior; astfel, mai afla câte ceva despre simpatiile și neînțelegerile dintre unii și alții.

– Nu mai tremura, Yasumi. Sunt sigură de efectul pe care îl vei avea peste câteva clipe asupra curții.

– Dar nu tremur, Li.

– Ba da, tremuri! Îți văd mâinile. Ia evantaiul și nu te mai despărți de el și, dacă ochii îți lăcrimează...

– Ochii mei nu vor lăcrima.

Song Li insistă:

– Dacă ochii tăi lăcrimează, să nu cumva să o arăţi, ascunde-i după evantai. Doar de asta îl ai, ca să-ţi ascunzi emoţiile.

Pe neaşteptate, gândul lui Yasumi zbură la Motokata, iar absenţa lui i se păru atât de apăsătoare, că inima începu să-i bată nebuneşte. Sub masca albă a machiajului, venele de la tâmple i se zbăteau. Ochii ei negri şi alungiţi străluceau ca nişte licurici. Nasul ei delicat palpita precum aripile acelor fluturi albi, mici, pe care îi vedem seara roind în jurul florilor de primăvară.

„Eşti seducătoare şi frumoasă! îşi spunea neîncetat în sinea ei. Şi, pe deasupra, nu eşti deloc proastă, ai spirit şi cultură, aşa că nu mai fi speriată! Li a spus că toate vor merge bine". De o bucată de vreme, gândurile ei se învârteau numai în jurul acestor cuvinte; cu cât le repeta mai mult, cu atât îi sporea curajul. Trebuia să aibă încredere în bătrâna ei prietenă.

Aruncă o privire spre ea. Song Li ridicase storul din fibre de bambus şi se uita cu atenţie la tribună.

– Michinaga nu mai vine la Pavilionul Glicinelor de când fiica lui e împărătească, dar l-am primit de multe ori când la putere era fratele lui. Oare mă va recunoaşte? Trebuie să vorbesc cu el, mai mult chiar decât cu împăratul.

*

Se anunţă rezultatul celei de-a treia curse; urmă a patra. Prun Sălbatic ajunsese al doilea. Yasumi suspină dezamăgită.

– Lună Îndepărtată ar fi câştigat! Da! Ar fi câştigat doar ca să-mi facă mie plăcere!

Li o bătu uşurel pe obraz.

– Te implor, nu fi atât de nervoasă!

– Oh! Li, dintr-odată, mi s-a făcut teamă să rămân singură! Coborâţi acum din caretă?

– Nu. Aştept ultima cursă.

Când se anunţă că Focul Cerului câştigase, Yasumi îşi veni în fire şi inima îi tresări de bucurie. Împăratul felicită călăreţul pe care ea nu-l cunoştea şi ceru să vadă proprietarul calului. Preţ de o clipă, se temu ca nu cumva Michinaga, plecat cine ştie pe unde, să nu asiste la această primă întrevedere, dar se linişti singură spunându-şi că scopul esenţial era să se facă invitată la palat. Odată împlinit acest prim ţel, restul vor veni de la sine.

– Rămâi aici, Yasumi. De la distanţă, urmăreşte-mi cu atenţie toate gesturile. Când voi ridica evantaiul în direcţia ta, să cobori din caretă şi să vii maiestuoasă spre mine, ca o demnă nepoată a doamnei Song Li. Aşa am de gând să te prezint.

Pe chipul lui Yasumi, care nu se putea albi mai mult decât fardul, se citi uimirea. Făcu ochii mari şi căscă gura, lăsând să se vadă şirul întunecat al dinţilor daţi cu oxid de fier, ceea ce îi dădu aerul unui personaj pe cale de a juca o scenă de teatru. Li zâmbi.

– Ai câteva minute la dispoziţie pentru a te obişnui cu ideea şi pentru a te gândi ce îi vei răspunde împăratului. Vei fi doamna Suiko, nepoata mea pe care nu am prezentat-o încă nimănui. Ţi-ai pus foile şi batonul de cerneală în buzunărelele din mâneci?

Rămasă stană de piatră la auzul acestor cuvinte, Yasumi începu să roșească, dar, așa cum nici paloarea de adineauri nu se văzuse, nu se zări nici împurpurarea obrajilor. Emoțiile ei nu schimbară cu nimic fardul care o acoperea. Voi să spună ceva, dar Li cobora deja din caretă, iar Arțar Roșu o ajuta să pună picioarele pe treptele din lemn.

Cu o mână ușor tremurătoare – va trebui totuși să își vină în fire în următoarele secunde – ridică storul și nu o slăbi pe Li din ochi. Aceasta din urmă înainta încet spre tribună, în mijlocul agitației în care se amesteca o mare de oameni. Yasumi îi văzu pe ocupanții celor două tribune coborând din gradene și întâlnindu-se în centru, unde aștepta palanchinul cuplului imperial.

Michinaga îi felicita pe călăreți și, de fiecare dată, îi conducea la împărat, care le făcea cinstea de a le spune câteva vorbe. Apoi o zări pe doamna Song Li și dori să îi vorbească de îndată.

Înainte de a ajunge la ea, o văzu ridicându-și evantaiul în direcția unui atelaj, ceea ce-l făcu să înalțe o sprânceană, căci apropierea caretelor de terenul de curse era interzisă.

– Iertați-mi această libertate pe care mi-am luat-o, mare ministru suprem, dar bătrânele mele picioare nu ar fi putut străbate o distanță mai mare decât cea pe care deja au străbătut-o pentru a ajunge la dumneavoastră.

Michinaga o apucă de braț și plecă puțin capul, salutând-o.

– A trecut multă vreme, doamnă Song Li, când nu ne-aţi mai onorat cursele cu prezenţa!

– Ah! Am îmbătrânit atât de mult, încât nici nu mai ies din Pavilionul Glicinelor.

– Şi atunci de ce această plimbare primăvăratică pe Al Doilea Bulevard? Vreţi să reînnoiţi o veche tradiţie?

– Voiam să-l văd pe Focul Cerului câştigând.

Michinaga înalţă din sprâncene. Erau negre şi stufoase, în formă de accent circumflex; purta şi o mustaţă fină, care-i cădea în două linii oblice pe comisurile buzelor.

Se apropie şi împăratul, care o zărise pe Song Li. Bătrâna chinezoaică se închină cât de adânc putu, zăbovi aşa o clipă în semn de respect, apoi îşi ridică încet bustul de-ndată ce acesta prinse a glăsui:

– Îmi amintesc că odinioară aveaţi cai. Sunteţi proprietara acestuia?

– Nu tocmai, Maiestate.

– Adică?

Song Li îşi flutură evantaiul doar atât cât trebui pentru a face să freamete paletele din lemn uşor, acoperite de o mătase fină, pictată. După care, fixând-o pe Yasumi care se apropia, rosti:

Ce rost are să păstrezi totul pentru tine
când Buddha te cheamă la el
şi când cerul se întunecă
dinaintea goanei zilelor,
nemaivoind să strălucească decât în lumea
de dincolo.

Urmă un răstimp mort, fără îndoială un răstimp în care Michinaga și împăratul încercau să înțeleagă sensul acestui frumos poem. Când își îndreptară privirea către splendida apariție care înainta spre ei, fură copleșiți de încântare.

Yasumi își ascundea pe jumătate fața după evantai. Purta un *Karaginu* bleu cu cinci pliuri, ornate cu un ocean de valuri înspumate care acoperea o altă robă, mai lungă, pe care un stol de bâtlani se pierdeau în ceață. Întregul era armonios și măgulitor. În spatele ei, de cingătoarea lată care reproducea desenul valurilor ce apăreau pe a doua robă cu o căptușeală stacojie, era prinsă o trenă.

Pe jumătate ascunsă după evantai, se închină adânc dinaintea împărătesei care înainta spre ea. Mai exista vreo femeie atât de seducătoare ca ea? Ridicând capul, îl văzu pe împărat și îl salută și pe el. Apoi își încrucișă privirea cu ochii negri și pătrunzători ai lui Michinaga și plecă grațios capul.

Ministrul Afacerilor Supreme nu o scăpa din ochi, dar, cum Yasumi nu își dezvăluia chipul, se întoarse spre Li:

Cui poți da ceea ce Buddha însuși a dat,
când noaptea
care va străluci
multă vreme de acum încolo pentru voi
nu a lăsat stele?

Li zâmbi. Acesta era ambițiosul, nesătulul Michinaga care, înțelegând prea bine sensul poemului lui

Li, îi răspundea într-un mod cât se poate de realist: unde se vor duce bunurile și toată averea ei după moarte? Sosise momentul mult așteptat.

– De fapt, explică ea, Focul Cerului aparține nepoatei mele, doamna Suiko, pe care am onoarea să v-o prezint astăzi. Ea îmi va urma la conducerea Pavilionului Glicinelor după ce eu nu voi mai fi.

– Nepoata voastră! exclamă împărăteasa.

– Și de ce ne-ați ascuns această bijuterie? întrebă Michinaga, înfigându-și din nou ochii în cei ai lui Yasumi, care în sfârșit și-i descoperise.

– Pentru că nu venise vremea, mare ministru suprem.

– Așadar, nu v-ți gândit niciodată să o căsătoriți?

– E văduvă.

– O văduvă cu adevărat tânără, continuă Michinaga cu o căldură neașteptată.

Yasumi nu putea răspunde înainte ca împăratul sau împărăteasa să i se adreseze. Așa că aștepta răbdătoare, ridicând din când în când evantaiul la înălțimea feței, și lăsându-l în jos ori de câte ori considera de cuviință.

– Nu vă voi întreba ce vârstă aveți, doamnă, glăsui în sfârșit împărăteasa, dar tatăl meu, marele ministru suprem, are dreptate, păreți prea tânără pentru a fi deja văduvă.

– Am optsprezece ani, maiestate.

Song Li crezu de cuviință să adauge câteva explicații, fără a dori totuși să zăbovească prea mult asupra problemei. Cu cât va spune mai puține, cu atât va fi mai bine.

– Nepoata mea a fost măritată la vârsta de treisprezece ani și a rămas văduvă la cincisprezece. Soțul ei a stat în China, în timp ce ea era de multă vreme în Japonia.

– Vreți să ne spuneți că doamna Suiko a devenit văduvă în urma unei căsătorii neconsumate?

– Nu vă grăbiți, mare ministru suprem. Am spus că soțul ei nu a venit niciodată în Japonia și am...

– Nu, nu ați spus, i-o reteză Michinaga, schițând un zâmbet ambiguu. Dar ne-ați putea spune ce a făcut ea în Japonia, păzită cu atâta strășnicie de bunica ei?

– A studiat literatura și istoria Japoniei.

– A studiat! reluă împărăteasa.

Izumi Shikibu se desprinse brusc de micul grup de doamne de onoare. Tânăra femeie zâmbi, apoi se întoarse spre împărăteasă și grăi cu o voce cristalină:

– Maiestate! Eu am zărit-o de trei sau patru ori pe doamna Suiko la Pavilionul Glicinelor. Mi-ați permite să îi adresez un poem?

– Vă rog.

Întorcându-se spre Yasumi, Izumi Shikibu, cu ochii scânteind de maliţiozitate, îi lansă o provocare:

Când stă cu fața spre secret
cunoașterea e searbădă
iar când secretul se face taină
cunoașterea devine fără rost.

Apoi strecură cu voce scăzută:

– Doamnă Suiko! Răspundeți-i împărătesei, vă rog.

Înțelegând prea bine aluzia lui Shikibu la noul ei chip și la noua ei înfățișare, tânăra înalță privirea spre împărătească:

– Permiteți, Maiestate?

– E o poruncă!

Maiestate! Când secretul și cunoașterea
se amestecă,
înseamnă că taina nu mai are nici culoare,
nici formă,
și atunci limpezimea zilei
e cea care se face vie și transparentă
pentru a însufleți această cunoaștere.

– Poemul e abil, dar o taină rămâne, aruncă împăratul cu o voce nonșalantă. Avem nevoie de un altul.

– Atunci, explicați-vă taina, porunci Michinaga, curios să vadă cum va ieși din încurcătură.

Song Li simți o înțepătură de îngrijorare. E drept, Izumi Shikibu nu dezvăluise adevărul, dar o pusese pe tânăra ei prietenă într-o poziție primejdioasă. Cum să explice această taină despre care acum vorbea toată lumea?! Yasumi o privi, dar în ochii fetei Li nu citi nici urmă de spaimă și fu cu adevărat mândră de ea când o auzi rostind:

În această lume, totul e o taină,
toamna care sosește desfrunzind arborii,
noaptea adâncă cu demonii ei,
creasta munților,

până și privirea lui Buddha e o taină pentru
întregul neam.

Conștient că perechea imperială nu pierdea un cuvânt din acest schimb de poeme, Michinaga se apropie și o fixă pe Yasumi, care tot atunci își ridică evantaiul, ascunzându-și chipul.

Buddha nu este o taină
pentru cel care încearcă să-l înțeleagă
iar când muntele ajunge la el
orice om îl poate înțelege.

Izumi Shikibu, înconjurată de celelalte doamne de companie, se apropiase și ea pentru a auzi fiecare cuvânt schimbat între cei doi poeți, în timp ce bătrânul sânge al lui Song Li clocotea în vene și îi bubuia în tâmple. Se uitau cu toții cu admirație la doamna Suiko, cea care-i ținea piept marelui ministru suprem. Plecându-și grațios evantaiul, Yasumi îi replică:

Buddha nu se face om
decât dacă se coboară de pe munte
dar dacă muntele se înalță până la el
atunci se face zeu
și de aici începe taina.

– Perfect, spuse Michinaga pe un ton rece, dar satisfăcut. Perfect. Sunteți demnă să onorați această curte imperială. Și dacă tot e adevărat că toate țin de

taină, spuneți-ne acum dacă intenționați să vă înscrieți calul, Focul Cerului, în cursele de la Kamo.

– La drept vorbind, mare ministru suprem, cu toate că Focul Cerului este un învingător, am un alt cal, care se numește Lună Îndepărtată. Dar e încă la antrenament și nu își va dovedi talentele decât peste câteva luni.

Înconjurată de doamnele ei de companie, care nu au fost niciodată în stare să susțină un asemenea turnir poetic cu tatăl ei, iar dacă ar fi făcut-o, în mod sigur nu ar fi fost în stare să se descurce atât de strălucit, împărăteasa se întoarse spre Song Li:

– Toamna se termină curând cu ceremoniile și festivitățile lunii Spicului de Orez și vom sărbători curând luna Înghețurilor. Ne vom duce la templul Ise, apoi la templul din Kamo, unde vom aduce ofrande și vom rămâne câteva zile. Faceți-mi onoarea de a accepta invitația mea pe durata acestor zile. Nepoata dumneavoastră, doamna Suiko, va fi prima mea doamnă de onoare.

– Maiestate, răspunse bătrâna, mulțumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, tare mă tem că va veni singură, căci toată această agitație nu mai este pentru anii mei. Cu toate că spiritul mi-a rămas viu, pașii mei sunt greoi și nu mai visez decât la liniștea pavilionului meu. Acum, trebuie să îmi păstrez energia care mi-a mai rămas pentru a conduce această casă de ceai care este viața și sprijinul meu.

În jurul lor se formă un grup. Călăreți, dresori, stăpâni de cai, toți îmbrăcați cu straie bogate, se

amestecau cu spectatorii, bucurându-se de scenă. Nici nu apucase bine împărăteasa să își formuleze invitația, că Yasumi îl și văzu pe tatăl ei, însoțit de Kanuseke, pătrunzând în grup. Evantaiul îi rămase suspendat în aer, înghiți în sec și avu impresia că aerul nu va izbuti să depășească bariera gâtlejului. Observă zâmbetul complice care juca pe chipul prietenei ei Shikibu și înțelese că noua sa înfățișare îi permitea să îl privească pe Tamekata Kenzo cu o formidabilă siguranță de sine și cu o delectare a cărei intensitate nu ar fi putut să și-o închipuie vreodată.

CAPITOLUL XIII

După ce și-a revenit din emoțiile pricinuite de invitația imperială și de neașteptata hotărâre a lui Li, Yasumi s-a cufundat iar în studiile ei, în așteptarea festivităților din luna Înghețurilor.

– De ce hotărârea asta? o întrebase pe bătrâna doamnă, de îndată ce rămăseseră singure.

Li clătinase din cap.

– Pentru că într-o bună zi nu voi mai fi aici...

– Dar...

– Taci, micuțo, lasă-mă să vorbesc. Îmbătrânesc și, cu fiecare zi, mă apropii tot mai mult de ceruri. Adesea m-am întrebat cui îi va rămâne această casă în care mi-am pus toată inima, sufletul și mintea. Or, acum știu că tu vei fi cea care o va duce mai departe. E unul dintre cele mai vestite localuri din cetate. Al tău va fi, și astfel vei putea să rămâi mereu liberă. Pricepi, Yasumi? Liberă!

– Dar Motokata? murmurase fata.

– Haide! Ce te va împiedica să-l iubești pe Motokata? Dacă vrea să se însoare cu tine și să te aducă în casa lui, vei tocmi câte slugi îți vor face trebuință pentru a ține pavilionul și vei veni aici ori de câte ori vei crede de cuviință. Multe femei fac așa: nu-și lasă de izbeliște averea doar pentru că se mărită.

– Dar, insistă Yasumi, femeile despre care vorbiți poate că încheie o căsătorie din interes, pe când eu mă voi mărita din dragoste.

– La fel stau lucrurile și când în joc e o moștenire. Femeia trebuie să păstreze tot ceea ce i se cuvine, iar așa va putea să își păstreze toată viața independența. Dacă soțul nu o înțelege, înseamnă că e un prost care nu are decât să-și caute o altă femeie. E plină lumea de fete gata să accepte un loc de concubină. Dacă soția legitimă e cea care își refuză averea, înseamnă că proasta e ea și cu atât mai rău pentru ea dacă destinul va voi să piardă într-o bună zi totul.

Văzându-și tânăra prietenă ușor descumpănită, Li insistase:

– Nu refuza, micuțo. E o ofertă neprețuită. Nimic nu poate valora mai mult decât această casă de ceai vestită în întreg Kyoto. Îi vei putea avea la picioare pe toți, literați, aristocrați, caligrafi, savanți.

– Știu.

– Te va ajuta și punguța cu monede pe care ți-a dat-o Motokata. E nevoie de bani, nu glumă, pentru a face să meargă o casă de ceai ca a mea.

– Știu că nu e alta asemenea!

Cu toate astea, Yasumi rămăsese gânditoare.

– O să vorbim mai târziu despre toate astea, micuţo. Deocamdată, păstrează această idee într-un cotlon al minţii şi gândeşte-te mai curând cum să-ţi faci o intrare reuşită la palat.

Şi, cu mare migală, au trecut totul în revistă: atitudinile pe care va trebui să le ia, cuvintele pe care va trebui să le rostească, gesturile pe care va trebui să le facă. Yasumi părea a nu avea rivală în jocurile seducţiei.

Suyari a fost temporar înlocuită cu o tânără machieuză pe care curtea nu o cunoştea şi Jujuku, căreia îi plăcea să o slujească pe Yasumi, a fost aleasă pentru a o însoţi. Arţar Roşu, bouarul, va fi cel care va conduce atelajul.

Nici nu a ajuns bine la curte şi i s-a arătat locul în care va dormi, că Izumi Shikibu a şi venit să o vadă. Îi ură şedere plăcută la palat şi, trăgând-o spre anexele în care se aflau pavilioanele principalelor doamne de onoare, îi şopti:

– Vezi ce idee bună am avut?! Eşti de nerecunoscut. Nimeni, niciodată nu ţi-ar putea bănui adevăratul chip sub cel pe care ţi l-a pictat machieuza. Recunosc aici munca unei artiste.

Yasumi trecu sub tăcere numele lui Suyari, pe care prietena ei probabil o cunoştea, căci era mai bine să spună cât mai puţine. Acum, nu putea decât să spere că tânăra înlocuitoare a acesteia va face aceleaşi minuni. Îşi cercetase atâta vreme noul chip în oglindă, încât ar fi fost în stare să îi dicteze forma liniilor în care trebuiau pictate sprâncenele, umbrele roz de pe pomeţi, sclipirile luminoase de pe întreaga faţă.

Arătând cu mâna spre ansamblul clădirilor, Izumi Shikibu îi prezentă partea centrală a palatului imperial, care cuprindea apartamentele imperiale. Erau înconjurate de un zid interior cu porți la toate cele patru puncte cardinale, ceea ce împiedica pătrunderea oricărui venetic. Străji special pregătite pentru această muncă deschideau porțile de îndată ce li se dădea permisiunea.

Apartamentele imperiale se întindeau pe o suprafață imensă, numită Pavilionul Parfumurilor. Toate locurile în care se desfășura viața curții erau legate de acesta. Numeroase spații vaste, separate de galerii acoperite sau de travee de fațadă, cuprindeau încăperi pentru ofrandele templelor imperiale. În altele erau sălile de reuniune pentru demnitari și funcționari. Spațiile intermediare, birourile și cabinele slujeau drept locuri de odihnă și relaxare; aici erau grupate sălile de muzică și bibliotecile care adăposteau câteodată literații invitați de împărat să lucreze la palat. Toate încăperile erau separate prin paravane mobile. Li se dădeau nume de arbuști sau de flori și niciuna nu se încuia cu cheia.

În interiorul acestei curți în care atmosfera devenea adesea apăsătoare, oprimantă chiar, fiecare trebuia să știe în fiece clipă ce spunea sau făcea celălalt. De aceea demnitarilor și doamnelor de la curte care ocupau poziții importante le plăcea să se întâlnească pentru a sta de vorbă în liniște și în cea mai mare discreție în Pavilionul Glicinelor.

Încăperile mari erau folosite fie pentru banchete, fie pentru întâlniri ale concubinelor împăratului și

ale doamnelor de la curte care, de cele mai multe ori, stăteau în aripile dinspre vest, în vreme ce apartamentele demnitarilor se aflau în aripile de nord și de sud. Izumi Shikibu și însoțitoarea ei au depășit pavilioanele demnitarilor, în jurul cărora se întindeau alei pavate, lungi, largi, adăpostite sub umbrare. Stâlpi groși, rotunzi, susțineau șarpante grele, ascunse sub plafoane ornate; galeriile exterioare care comunicau între ele prin uși glisante se terminau cu balustrade.

Yasumi nu izbutea să-și mai dezlipească privirea de novice de tot acest ansamblu spațios, aerisit; dar, cu toate astea, își dădu seama cu uimire că n-ar fi putut trăi permanent în acest talmeș-balmeș de acoperișuri, stâlpi, holuri, porți și culoare care dădeau, toate, unele în altele. Aici nu erau permise singurătatea, secretele și misterele, nu exista viață privată sau intimitate.

Ah! Ce departe erau libertatea și independența ei! Cum ar putea trăi toată viața închisă între zidurile sufocante ale cetății, fie chiar și la Pavilionul Glicinelor, unde se străduia din răsputeri să respecte orele de învățat, de scris și de meditat. Câteodată, se sătura și începea să viseze că o călărește pe Lună Îndepărtată ceasuri de-a rândul, prin regiunile pustii ale provinciilor îndepărtate. Dormea sub cerul liber și mânca boabe de soia, miere și fructe sălbatice. Bea din izvoare, din șuvoaiele de pe munți și din râuri și, mai presus de toate, se afla în căutarea lui Motokata cu pletele-n vânt și cu chipul curat, eliberat de farduri și orice alte artificii.

Numai că toate o țineau legată de Kyoto. Reabilitarea numelui, apoi tatăl și frații pe care voia să îi vadă

închinându-se dinaintea ei. În sfârșit, Song Li și casa de ceai pe care o va moșteni într-o zi. Song Li, pe care începuse să o îndrăgească profund și pe care, fără să-și dea seama, nu își dorea să o părăsească, presimțind că alături de bătrâna chinezoaică se construiește viitorul ei.

Într-un sfârșit, Izumi Shikibu se opri în fața propriului său pavilion, pe care-l împărțea cu soțul ei când se aflau în Kyoto.

– Din clipă-n clipă vei fi chemată în apartamentele private ale împărătesei, o preveni prietena ei. Fii fără grijă, protocolul e de cele mai multe ori absent, cu toate că e posibil ca seara să se lungească. Totul depinde de distracțiile pe care le va cere cuplul imperial. Dar cum lumea nu te cunoaște încă, sigur nu vei scăpa de schimburile de poeme dintre doamnele de onoare, ceea ce, nu de puține ori, e un chin pentru multe. Doar cele mai talentate sunt încântate.

– Pentru mine nu va fi deloc o corvoadă. Am lucrat atât de mult poemele cu mama și cu unchiul meu...

– Asta așa e! Am încredere în tine în domeniul ăsta! Ești la fel de talentată ca mine și împăratul, căruia îi place poezia mai mult chiar decât împărătesei, nu te va lăsa să scapi.

Începu să râdă, un râs încetișor, cristalin. Parcă auzeai zgomotul unor pietricele căzând dintr-o cascadă și țâșnind pe stâncile muntelui Hiye. Apoi cuprinse mâna lui Yasumi și o strânse cu căldură.

– Păzește-te de marele ministru suprem. I-ai plăcut, asta e cât se poate de sigur. Toată lumea a observat. Și dacă împăratul nu îți va cere decât să îi împărtășești

arta poeziei, nu la fel se va întâmpla cu Michinaga. Bărbatul ăsta obține întotdeauna ceea ce vrea.

– Voi avea grijă.

– Eu nu voi fi aici pentru a urmări sărbătorile de iarnă, trebuie să mă întorc cu soțul meu la Tango. Invitația mea de a veni pe domeniul nostru rămâne în picioare. Vino la mine de îndată ce vei putea. Îmi va face mare plăcere, și apoi, vei avea atâtea de povestit. Nu uita că ți-am rămas fidelă și că aștept de la tine multe alte confidențe.

– Vă promit.

Doamna Izumi își cufundă ochii negri în privirea însoțitoarei sale:

– Despre problemele tale sentimentale nu mi-ai spus încă nimic.

– Problemele mele sentimentale sunt numeroase și nu întru totul descâlcite, dar, când se va întâmpla să le limpezesc și vor deveni oficiale, veți fi prima care va afla.

– Și tatăl tău?

– Haideți să-l lăsăm deocamdată. Vorbim mai târziu despre el.

– Mai târziu...

Yasumi încuviință.

– Urc încet, treaptă cu treaptă, și de fiecare dată când mă înalț o treaptă mai sus, văd conturându-se orizontul aspirațiilor mele. Mă înțelegeți, doamnă Izumi?

*

Încă din prima seară, Yasumi a fost chemată în apartamentele imperiale.

Condusă de doi paji tineri, îndrăzneți și vorbăreți de la palat, tânăra află că doamnele de companie care se aflau în această seară la palat vor fi tovarășele ei de cameră. Trestia Serii și Mierlă Mică, cei doi băietani aflați în slujba împărătesei, i-au mărturisit că doamnele cu pricina au vorbit îndelung despre ea și au hotărât să nu se lase înlocuite de o necunoscută căzută din cer, de care nimeni nu auzise.

Yasumi știa deja că trebuie să fie permanent în alertă.

Când ajunse în sala în care se reunise familia imperială, Soshi Akiko era înconjurată de soțul ei, împăratul Ichijo, de frații ei, Yorimichi și Toremishi, și de sora mai mică, Kenshi. Seara părea a fi mai ales o reuniune de familie, așa cum prevăzuse Izumi Shikibu.

La distanță, într-un colț, stăteau doamnele de onoare care, pare-se, vor fi noile ei însoțitoare. Prințesa Kenshi, care avea un chip tânăr și zâmbitor, se ridică și i le prezentă, după care Yasumi se închină îndelung dinaintea împăratului și a împărătesei.

Astfel, Yasumi a făcut cunoștință cu doamnele Kyubu, Kuniko, Omoto și Hatsu. În calitate de prime-doamne, lor le erau repartizate cele mai înalte îndatoriri la nivelul palatului și, în principiu, o urmau pe împărăteasă în toate deplasările sale. Doar invitatele trecătoare la serbările sezoniere, cum era și Yasumi, căpătau titlul de „primă-doamnă de onoare".

Kyubu avea fruntea prea îngustă, iar rădăcina părului se afla prea aproape de sprâncene. Dar fardul pus cu mare îndemânare îndrepta acest neajuns.

O măsura pe Yasumi cu stăruinţă, lăsând-o să creadă că avea în faţă o persoană cu autoritate, care nu se va lăsa dusă cu preşul.

Alături de ea, Kuniko se ascundea după evantai, arătându-şi doar colţul ochiului drept. În timp ce îşi strecură încetişor şi ochiul stâng pe după evantai, Yasumi îi observă gura fină, puţin cam perfidă, cu buze la colţurile cărora se vedeau cute posomorâte, căzute. Apoi îşi întoarse privirea spre celelalte însoţitoare.

Omoto, al cărei obraz nici urât, nici frumos abia dacă era fardat, avea totuşi şansa de a fi dăruită cu o pereche de ochi pătrunzători, care scormoneau peste tot. Omoto era ca o muscă: fără a fi nevoită să se întoarcă, vedea tot ce se întâmplă şi în spatele ei, şi pe laterale. Observase, fără îndoială, mâna lui Yasumi care era gata în orice moment să scoată micul calup de cerneală şi foaia de hârtie în cazul în care împăratul îi va cere un waka. Asemenea tovarăşelor ei, nici Omoto nu părea prea binevoitoare faţă de ea.

Cât despre Hatsu, cea care purta prenumele mamei ei, lui Yasumi nu-i luă prea mult ca să observe că pe chipul acesteia, luminat de un zâmbet dulce, nu era întipărită nici urmă de vrajbă. Avea un aer uşor răzvrătit, iar ochii ei mici, negri, scânteiau ca două perle de hematit. Atitudinea ei cam lipsită de vlagă şi gesturile molatice sugerau o persoană căreia nu-i plăcea deloc să fie scoasă dintr-ale ei.

Prinţul Toremishi o abordă fără nicio altă introducere.

– Cum e cu putință să fiți atât de tânără și deja văduvă, doamnă?

– Iar tu, tânărul meu frate, replică împărăteasa râzând, cum se poate să fii atât de nepoliticos cu cea care-mi va fi prima-doamnă de onoare în timpul acestor festivități?

– Iertați-mă, spuse prințul, arătându-i cu mâna o pernuță liberă, din cele aflate pe rogojinile așternute direct pe podea.

Împăratul schiță un mic salut, iar împărăteasa, la fel de zâmbitoare, continuă:

– E ultima zi a lunii Crizantemelor. Mâine, când vom părăsi palatul, va fi prima zi a lunii Înghețurilor. Vom oficia obișnuitele ceremonii în diferite temple și vom continua sărbătorile cu câteva banchete, dansuri, cântece și jocuri organizate.

Împărăteasa Akiko se întoarse către soțul ei, așezat cu picioarele încrucișate pe o pernă molcuță, aflată pe carpeta sa. În mână ținea un flaut, iar alături de el, pe podea, pusese o călimară și un mănunchi de pensule. La cei treizeci de ani ai lui, împăratul nu era o frumusețe aparte. Ciupiturile cu care se alesese de pe urma vărsatului de vânt făcut în tinerețe se vedeau încă pe obraz, ceea ce îl făcea mai puțin atrăgător; dar în ochi îi juca o lumină călduroasă și avea un zâmbet grațios.

– N-ați voi, o, soț al meu, ca invitata noastră să se prezinte printr-un poem care să traducă atmosfera acestui anotimp ce tocmai se încheie, făcând loc iernii?

– Zis şi făcut!

Soshi Akiko se întoarse spre Yasumi:

– Veniţi şi vă aşezaţi lângă împărat şi scrieţi acest poem, îl vom citi după aceea cu voce tare.

Şi continuă, adresându-se de astă dată doamnei Omoto:

– Va fi amuzant să vă confruntaţi ideile cu cele ale doamnei Suiko. Omoto, va trebui să îi răspundeţi. După aceea, împăratul ne va spune care i-a plăcut mai mult.

În faţa cutiei de scris, Yasumi ezita între o foaie albă şi una bleu-deschis sau chiar roz-pal; dar îşi luă seama şi, iute, pentru a-şi ascunde această mică încurcătură, o alese pe cea albă, pentru a arăta, prin alegerea ei, că nu era încă prea bine integrată în această ambianţă imperială care avea un aer de întrunire de familie. Albul mai putea semnifica şi faptul că dorea să dea un ton neutru acestui schimb de poeme.

Frecă apoi cu îndemânare şi delicateţe batonul de cerneală de piatra de dizolvat şi verifică vârful pensulei, ca nu cumva să conţină impurităţile unei dizolvări incomplete. Sigură de ea, îşi scrise textul cu o promptitudine care o uimi pe doamna Omoto. După aceea, Yasumi îşi puse poemul pe vârful evantaiului şi îl întinse împăratului care, după ce îl citi, i-l înapoie cu un zâmbet larg, spunându-i să-l citească cu voce tare. Ea se execută fără a clipi. Vorbea despre crizanteme roşii şi aurii, despre cerul înnorat şi ploios, despre luna în formă de corn, despre vrăbiile

cu creastă roșie speriate de vânt și despre nerăbdarea de a vedea căzând primii fulgi de nea.

– Doamnă Suiko, exclamă împărăteasa Akiko, poemul vostru este copleșitor și ne cufundă, în mod uimitor, în plină iarnă. Dați-mi textul. Vreau să vă văd caligrafia.

Luă foaia pe care i-o întindea Yasumi și o analiză cu atenție. Apoi i-o arătă doamnei Omoto.

– Priviți ce desen elegant au caracterele scrise de ea. Mi-ar plăcea să îi răspundeți imediat.

După care se întoarse spre doamna Hatsu:

– Cât despre voi, începu din nou Akiko zâmbind, pregătiți-vă să îi răspundeți.

Omoto alese o foaie bleu, iar Hatsu preferă una gri-deschis. În principiu, doar fetele foarte tinere alegeau foi de culori vii, cu excepția purpuriului, care era folosit doar pentru mesajele și poemele de dragoste. Apoi se puseră amândouă pe treabă, căci nu se punea problema de a nu o asculta pe împărăteasă și, mai ales, de a se arăta mai prejos în fața acestei noi invitate care părea a fi atât de mult pe placul cuplului imperial.

Yasumi le aprecie poemele drept bine încropite, dar caligrafia doamnei Omoto nu era atât de frumoasă ca a ei. Trebuie spus că învățăturile marelui maestru Kukinari, care i-a vorbit despre toate aspectele, au făcut-o extrem de îndemânatică. Iar despre caligrafia doamnei Hatsu, era plină de pete mici, dizgrațioase, datorate pensonului prost netezit, ceea ce

afecta imaginea de ansamblu. Dar poezia ei era excelentă.

– Prinţilor, fraţi ai mei, spuse atunci Akiko pe un ton vesel, nu vreţi să vă întreceţi cu aceste doamne întru imaginaţie şi să ne descrieţi şi voi iarna? Veţi fi fiind, oare, mai puţin dibaci decât ele?

Prinţii Yorimichi şi Toremishi se supuseră cât ai clipi şi apoi citiră cu glas tare ceea ce tocmai scriseseră. După acest schimb de poeme, împăratul îşi luă flautul şi începu să cânte. Seara se încheie cu o partidă de trictrac, pe o tablă cu pătrate din jad şi lemn. După aceea, Yasumi se duse la culcare alături de noile ei cunoştinţe.

*

În zori, convoiul cu atelaje potopise toate curţile interioare ale palatului. Nici nu s-a pus problema ca Yasumi să îşi folosească propria ei caretă în timpul scurtei călătorii până la templele din Ise şi Kamo, căci împărăteasa dorea să o aibă permanent în preajma sa. Totuşi, Arţar Roşu căpătase încuviinţarea intendenţei imperiale de a urma convoiul şi de a le lua în caretă pe Jujuku şi pe tânăra machieuză care o înlocuia pe Suyari.

Doamna Kyubu nu îi adresase încă niciun cuvânt lui Yasumi, mulţumindu-se să o măsoare cu destulă înfumurare, dându-i astfel de înţeles că nu îi dorea tovărăşia. La rândul său, Yasumi răspundea acestui dispreţ cu răceală şi nepăsare.

Cât despre doamnele Kuniko și Omoto, deschiseseră, înainte de a se culca, o scurtă și neînsemnată discuție despre drumul de întoarcere, dar de îndată ce s-au retras după paravanul lor, ale cărui picturi reprezentau ceremonii din palat, au tăcut mâlc.

În schimb, doamna Hatsu, după ce s-au stins lămpile și doar arzătoarele de parfum mai răspândeau arome de iris și lemn de aloe, s-a întreținut plină de curtoazie cu noua ei însoțitoare.

Dis-de-dimineață, când cetatea era încă învăluită în întuneric, toate patru au început să se zorească bombănind, îmbrăcându-se gros pentru drum și luând cu ele doar câteva lucrușoare trebuincioase pe care le-au înghesuit într-un sac mic, de care nu se vor despărți în timpul călătoriei.

În timp ce-și lega sacul și se pregătea să se alăture însoțitoarelor sale, Yasumi zări un tânăr care, după spusele lui, ar fi căutat-o îndelung în toate încăperile rezervate simplelor fete de la curte.

– Eu sunt doamna Suiko, spuse ea băiatului, care îi întinse un pachet micuț ce părea a fi o misivă rulată și legată cu o ramură fină de salcie, a cărei culoare bătea spre un maro-roșcat.

– Iată un mesaj pe care trebuie să vi-l dau în mână.

– De la cine? întrebă uimită Yasumi.

– De la marele ministru suprem.

– De la regentul Michinaga?

– El însuși. Doriți să îi dați un răspuns?

– Nu. Spune-i marelui ministru suprem că voi citi misiva mai târziu, pentru că e ceasul plecării și mă

tem să nu pierd convoiul imperial dacă mai zăbovesc mult.

Cu toate acestea, cum rămase singură desfăcu legătura de care era agăţată ramura subţire de salcie şi desfăşură mesajul scris pe o foaie de o culoare atât de purpurie, precum sângele unei inimi despicate.

De dimineaţă, un bob de rouă a poposit pe ultimul trandafir agăţător de la fereastra mea. L-am cules. S-a răspândit alene în palma mea, apoi mi-a curs pe braţ, lăsându-mi o fermecătoare arsură.

Yasumi simţi că o trec fiori pe şira spinării. Cât de multă dreptate a avut prietena ei Shikibu? Marele ministru suprem avea de gând să o forţeze să îi înghită curtoaziile? Oare trebuia să treacă şi peste aşteptările de neacceptat ale acestui stăpân care conducea ţara chiar înaintea împăratului? Pe neaşteptate, simţi cum o apasă lipsa lui Song Li. Ea ar fi ştiut să găsească vorbe potrivite, care să nu fie nici defăimătoare, nici conflictuale şi, cine ştie, poate chiar un răspuns cuvenit care, dat cu ambiguitatea cuvenită, ar fi putut-o scoate cu basma curată.

Dar Song Li nu o putea ajuta, iar Yasumi trebuia să descâlcească singură iţele. Suspină adânc. Se simţea descumpănită.

O privire strecurată prin storul de la fereastră către zorii care se vor ivi curând o făcu să se grăbească. De răspuns, se va îngriji mai târziu, doar ştia foarte bine că marele ministru suprem o va

urmări fără milă până ce i-l va da. Aşa că se alătură atelajelor care urmau s-o ia din loc. Toţi boii erau maro cu pete albe, iar bouarii purtau straiele cele frumoase de drum, căci nu s-ar fi cuvenit să apară murdari şi prost îmbrăcaţi dinaintea celor pe lângă care aveau să treacă.

Trăsura de ceremonie care adăpostea cuplul imperial era acoperită cu palmier şi tot felul de frunze amestecate cu ultimele crizanteme ale toamnei. Înainta cu o încetineală maiestuoasă, precedată de o escortă formată din ofiţeri de gardă şi un rând strâns de arcaşi; după ea venea, pe jos, o duzină de valeţi.

Yasumi înaintă. Un funcţionar de rangul al cincilea din biroul Afacerilor Riturilor şi Ceremoniilor îi arătă careta ce îi fusese destinată şi tânăra se trezi înghesuită între doamna Kyubu şi doamna Hatsu care nu se fardaseră încă pentru că se treziseră prea devreme. Yasumi, în schimb, nu şi-ar fi dat jos machiajul pentru nimic în lume pe durata acestei călătorii.

Se stabilise că prima oprire se va face la templul din Kamo, unde se vor depune ofrande şi se va citi Sutra Lotusului. Următorul popas va fi la mănăstirea Kiyomisu, pentru a admira celebra ceramică adusă din China şi păzită cu străşnicie de călugării templului.

De acolo, convoiul va pleca spre Ise, unde se vor ruga nu unui Buddha, nu unui zeu, ci unei zeiţe, cea a iluminării celeste! Marea zeiţă a soarelui! Amaterasu!

Convoiul imperial traversă Kyoto şi o luă de-a lungul râului Kamo, care curgea printre tufe de bambus

şi arţari golaşi, până la ramificaţia pornind de la care, împreună cu râul Katsura, se vărsa în Yodogawa.

Nu au întâlnit niciun palanchin, niciun atelaj, niciun călător, căci drumul fusese eliberat de gărzi. Peisajul le oferea copaci desfrunziţi, câmpuri pustii care se întindeau cât vedeai cu ochii, orezării cultivate în terase, dar din care, după culegerea recoltei, nu mai rămăseseră decât imense locuri secate.

Yasumi recunoscu muntele Hiye şi templul Enryakuji, cu statuia lui Buddha înaltă de o sută şaptesprezece picioare, dar convoiul nu trecu şi prin faţa templului Amazu, iar ea nu putu face altceva decât să tremure de amărăciune la gândul întâlnirii cu Motokata şi la descoperirea marii iubiri.

Tovarăşele ei de drum erau tare gureşe, aşa că fu obligată să ţină pasul cu ele; pe neaşteptate, pentru întâia oară, doamna Omoto îi adresă câteva vorbe:

– Cunoaşteţi templul de la Ise?

– Nu, dar le cunosc pe cele de la Amazu şi Enryakuji.

– Acolo nu ne oprim, făcu Omoto, ridicând uşor din umeri.

– Oh! Nici la Kiyomisu, din câte se pare. Priviţi, Omoto! exclamă Hatsu. Trebuie să fi intervenit o schimbare, căci ne îndreptăm spre Ise!

Urmă o zarvă întreagă. Caretele se opriră într-un zgomot teribil, în care se amestecau urletele bouarilor care încercau să se facă ascultaţi de boii care, din cauza devălmăşiei, alunecaseră şi se amestecaseră unii cu alţii. Un şambelan de la intendenţa

regală striga de se dădea de ceasul morții, strecurându-se printre atelaje:

– Trebuie să vă îmbrăcați în trăsură, doamnelor, ne oprim de îndată la Ise.

– Dar rochiile noastre?

– Vă vor fi aduse.

Kuniko și Kyubu erau înnebunite la gândul de a se îmbrăca în trăsură, cu toate că asta li se întâmpla ori de câte ori intervenea o schimbare de ultim moment.

Omoto și Hatsu își ascundeau fețele nefardate după evantaie. Yasumi regreta că nu și-a lăsat bagajul cel mare alături de cele ale însoțitoarelor ei. Acum, va trebui să dea de Arțar Roșu în toată bulibășeala asta pentru a se schimba și ea, ca toate celelalte.

Cum puse piciorul pe pământ, fu nevoită să își ducă mâna streașină la ochi, căci o rază de soare o orbi pe neașteptate. Din întâmplare, în vacarmul de nedescris, a avut norocul să o zărească pe Jujuku, care îi făcea semne largi. Și-au croit cu greu drum una către cealaltă în înghesuiala din jur și, în cele din urmă, s-au regăsit printre strigăte și mugete.

– Spune-i lui Arțar Roșu să îmi aducă iute cufărul.

Peste câteva ceasuri, calmul se instăpânise din nou asupra convoiului. Toate doamnele își îmbrăcaseră chimonourile, robele de ceremonie, și cele de dedesubt și cele de deasupra, își prinseseră obi-urile și trenele, se coafaseră și se fardaseră. Apoi convoiul intră în provincia Owari și se cufundă în magnificul golf din Ise.

Agitația datorată neprevăzutului contribuise întrucâtva la spargerea gheții între Yasumi și tovarășele ei. Ba chiar o ajutase pe Omoto să își prindă cocul în ace și îndreptase obi-ul lui Kuniko, care alunecase pe o parte, pentru că îl înfășurase în prea mare grabă. La drept vorbind, Kuniko se gândise la început să îl pună în față, nu în spate, apoi se răzgândise în ultima clipă, ceea ce o întârziase, nu glumă, căci nu era treabă ușoară să înfășori o așa cingătoare.

*

La marele sanctuar de la Ise se ajungea pe drumuri înguste și greu de străbătut. Nu încăpeau două care-te una lângă cealaltă. Bouarii erau obligați să își mențină animalele potolite în jugurile de lemn care le țineau legate de atelaje, pentru a le împiedica să alunece pe laterale.

De-a lungul colinei, gâlgâia un râușor care se revărsa peste câmpurile imense și pustii pe care nu creșteau decât bambus, iarbă sălbatică și salbă moale. Când a fost să treacă podul prea ușor pentru a suporta greutatea atelajelor, au apărut asemenea greutăți, încât călătorii au fost nevoiți să se dea jos din carete, să-și suflece poalele veșmintelor și să sară pârâul pe pietrele mari, netede, puse acolo special în acest scop.

De la poalele colinei, se vedeau în zare acoperișurile roșii cu muchii curbate și cu bârne minunat împodobite. De jur împrejur, erau o sumedenie

de pinioane și pante, toate legate de umbrare mari, pe sub care se desfășurau procesiunile.

Templul în întregul lui se afla într-un decor de copaci hibernali. Sălciile și arțarii își pierduseră frunzele, dar pinii cei falnici își păstrau toată iarna acele verzi, la fel și tuia, care rămânea suficient de stufoasă pentru a oferi peisajului nuanța de verde atât de necesară unei frumuseți desăvârșite. Un lanț alb și impunător de munți, aflat imediat lângă sanctuar, conferea o încărcătură magică locului acestuia.

Dedicat zeiței Amaterasu, templul din Ise, care venera soarele, deținea *oglinda sacră*, simbolul clarității și al luminii. Templul era condus de preotese și, în fiecare lună, bonzii de la sanctuarele vecine veneau aici să recite sutre. Doamnele de onoare ale împărătesei purtau o robă roșie căptușită cu alb, iar Yasumi fusese nevoită să împrumute una de la intendența imperială, pentru a fi îmbrăcată la fel. Dar astfel întârziase și fu nevoită să se alăture în graba mare tovarășelor ei, care deja o înconjurau pe împărătească, în vreme ce împăratul rămăsese cu înalții demnitari.

Un prim portic din lemn de chiparos se ridica în capătul urcușului. Yasumi zări acolo un șir de copile îmbrăcate în alb. O recunoscu pe Yokohami, sora ei, care, luând-o drept doamna Suiko, îi aruncă un zâmbet radios. Yasumi știa că, peste ceva vreme, se va întâlni și cu tatăl și cu frații ei; dacă nu la Ise, atunci, în mod inevitabil, în altă parte.

Interiorul sanctuarului era la fel de splendid ca exteriorul; plafonul decorat, susținut de coloane imense, sculptate din lemn, aducea întregului un farmec nedefinit. Pe laterale, deschizături invizibile, ascunse în arhitectură, lăsau să intre razele soarelui care se contopeau cu licăririle lămpilor. O statuie a zeiței, în mărime naturală, își întindea brațele într-un gest protector.

Bonzi îmbrăcați în galben, cu țeasta lucitoare și grumazul plecat, recitau sutre. Împărăteasa, urmată de doamnele de onoare și de fetele de la curte, depuse pe altar ofrande sub formă de flori. Celelalte daruri mai consistente – orez, soia, ceai, stofe, diverse obiecte – au fost aduse înainte și puse deja la păstrare de preotesele care se ocupau de acest oficiu.

Apăru un grup de tinere și, în ritmul țiterelor și al câtorva koto cu cinci coarde, începură, cu gesturi lente și măsurate, vechile dansuri religioase de sorginte shintoistă. Flaute, harpe, chitare mari, din lemn de arborele prințesei se alăturară celorlalte instrumente și cântecelor fetelor; dansurile durară până în clipa în care își făcu apariția marea preoteasă.

Se numea Osuke și dăduse celei care o va înlocui mai târziu numele zeiței Amaterasu, sub forma de alint Amasu. Înaintau amândouă încet. Osuke, cea mai în vârstă, ducea un vas mare, din porțelan, de o culoare cu totul neobișnuită. Era un verde dulce și catifelat, o nuanță care a atras de îndată privirile esteților. Acest vas de porțelan era adus din China.

Apoi, Osuke îi făcu semn tinerei Amasu să se apropie. Yasumi îi zări chipul delicat și fraged. Ținea

în mâini crizanteme mici, galbene, care mai înfloreau chiar şi la începutul iernii. Le puse cu mare grijă în vasul din celadon[1] şi se alătură celorlalte preotese îngenuncheate dinaintea altarului.

Ceremoniile au durat toată ziua. Yasumi, care dispăruse o bucată de vreme pentru a respira aer proaspăt, în timp ce însoţitoarele ei se străduiau, care mai de care, să capete un loc decent în încăperile pregătite pentru petrecerea nopţii, ieşi fără a fi observată.

În timp ce se afla sub o streaşină a acoperişului mănăstirii, se izbi de o copilă înveşmântată în alb, care părea înspăimântată. În mâinile tremurătoare ţinea vasul de celadon[1] pe care-l admirase adineauri după dansurile şi cântecele shintoiste. Yasumi îl contemplase de departe, asemenea cuplului imperial şi tuturor înalţilor demnitari, când marea preoteasă l-a depus în altar pentru ca Amasu să-l împodobească cu flori.

– Departe de sanctuarul tainic, şopti ea, vântul a împrăştiat totul.

Yasumi, care tocmai o recunoscuse pe Amasu, şopti la rândul ei:

– Ce a împrăştiat?

– Poftele! Vasul ăsta trebuie ascuns! Nu spuneţi nimănui nimic, vă implor!

Pe chipul frumos al fetei apăru o expresie zguduitoare. O implora pe Yasumi fără a avea măcar habar

[1] Porţelan fabricat după o anumită tehnică şi care are o culoare specifică, de la verde-deschis, translucid, la verde-intens, închis. Procedeul de fabricare a celadonului a fost inventat în China antică (n. tr.).

ce urma să se întâmple cu mărturisirile pe care se pregătea să i le încredințeze.

– De ce vrei să îl ascunzi? întrebă Yasumi cu voce blândă.

– Pentru că va fi furat noaptea asta sau următoarea.

– Cine-l va fura?

– Nu pot să vă spun.

Yasumi se apropie și se uită cu mare atenție la porțelanul care, în lumina înstelată a nopții, căpătase luciri opalescente.

– Dacă vrei să te ajut, va trebui să îmi explici.

Amasu scutură încetișor din cap și suspină adânc.

– Cine-l va fura? repetă Yasumi.

– Rebelii din Sud, care sunt mână-n mână cu pirații din Marea Interioară.

Cerule! Motokata era amestecat în treaba asta? Nu, nu se putea, doar el era în Nord! Și atunci de ce începuse să tremure în halul ăsta, când știa prea bine că el era acolo și îndeplinea una dintre cele mai periculoase misiuni?!

– Explică-mi, Amasu.

– Un vas de negoț e ancorat în Kii.

– Kii, în Sud?

De dată asta, Yasumi fu cea care o prinse pe fată de braț și o trase ceva mai departe.

– Vino! Să mergem într-un cotlon mai ferit și povestește-mi tot ce știi, te voi ajuta. Îți cunosc numele, dar nu știu cine ești. Eu sunt Suiko, nepoata doamnei Song Li, care are cea mai vestită casă de ceai din

Kyoto. Din câte văd, pesemne eşti protejata marii preotese Osuke.

– Sunt încă novice, dar maica noastră Osuke le-a spus tuturor că, într-o bună zi, eu îi voi lua locul, pentru că sunt mai curată decât celelalte. Numai că eu nu sunt aşa de sigură.

Ah! Cât de atrăgătoare i se păru dintr-odată copila asta, care trebuie să fi avut vârsta ei, poate ceva mai puţin, faţă de însoţitoarele ei, doamne de onoare ale împărătesei! Şi cât de mult i-ar plăcea să o poată ajuta!

– De ce nu vorbeşti cu maica superioară, dacă tot e protectoarea ta?

– Pentru că...

– De ce? insistă Yasumi.

– Pentru că există riscul ca tatăl meu să cadă într-o capcană de moarte.

– Face parte dintre aceşti rebeli din Sud?

Copila plecă fruntea şi şopti:

– Unde aş putea ascunde celadonul până când pleacă vasul?

– Din păcate, nu îl pot lua în careta mea, aş putea fi acuzată de furt. Dar trebuie să existe pe aici un loc sigur.

Yasumi se gândea şi ezita.

– De ce vor rebelii să fure porţelanul ăsta? Doar există şi altele, de o valoare egală.

– Nu! În niciun caz egală. Acest vas de porţelan e unic în Japonia şi reprezintă unul dintre obiectele rare fabricate după un procedeu pe care doar chinezii

îl cunosc; e vorba despre tehnica înghețării celadonului, pe care nimeni nu o cunoaște.

– Și încearcă să fure procedeul de la chinezi?

– Da, dar e nevoie de un model, și nu există decât vasul ăsta.

Yasumi începea să înțeleagă. Fără vas, nu tu procedeu, dar și fără procedeu, nu tu vas!

– Cred că m-ai luminat și, dacă am înțeles eu bine spusele tale, acest vas trebuie salvat pentru ca, atunci când va veni ceasul potrivit, templul din Ise să se bucure de toate avantajele descoperirii acestui procedeu!

– Nu, deloc! exclamă cu tristețe Amasu. Nu la templu mă gândesc eu, și cu atât mai puțin la puterea și la bogățiile lui, ci la tata! Îl iubesc și vreau să-l salvez.

Ce lovitură pentru Yasumi și câtă amărăciune! Aste câteva cuvinte rostite cu înflăcărare: „Îl iubesc și vreau să îl salvez!" i-au sfâșiat inima, au întristat-o, era ca și cum i-ar fi tăiat cineva o bucată de suflet. Ce va fi făcând în clipa asta tatăl ei care, fără îndoială, trebuie să fi fost la templu cu copiii lui, căci o văzuse acolo pe Yokohami? Îl va vedea mâine? Își îndreptă privirea spre tânăra ei însoțitoare, care aștepta de la ea un fel de mântuire. Dar Yasumi nu știa încă destule ca să poată descâlci așa cum se cuvine ițele acestei afaceri.

– Ce riscă tatăl tău?

Amasu îi răspunse cu limpezime tuturor întrebărilor și Yasumi fu nevoită să recunoască faptul că povestea ei nu era tulburată de nicio umbră de ambiguitate.

– Piraţii vor să pună mâna pe vasul de celadon şi tata, dacă îl obţine, se va lăsa omorât pentru a-l păstra. Aşa că nu vreau să ajungă în stăpânirea lui.

– Aşadar, va profita de zarva pe care o stârnesc astfel de ceremonii la templul din Ise pentru a-şi trimite aici oamenii.

Yasumi mai puse o întrebare, înainte de a lua o hotărâre:

– Avem de unde lua un cal pentru noaptea asta?

– Da, cred că da.

Ochii lui Amasu se luminară. Îi întinse vasul lui Yasumi, care îl luă. Dar i-l înapoie imediat.

– Ascunde-l sub rochie. E destul de largă ca să nu se vadă.

Îşi trecu o palmă peste frunte şi continuă întrebările:

– Cunoşti muntele Hiye?

– Sigur că da, nu e departe de aici.

– Dacă plecăm cât de curând, ne putem întoarce până în zori?

– Fără doar şi poate.

*

Bidiviul pe care l-au încălecat nu era nici pe departe la fel de aprig ca Lună Îndepărtată, dar, mulţumită unei scurtături pe care o cunoştea Amasu, în două ceasuri au ajuns la muntele Hiye. Dar au avut nevoie de încă două până ce Yasumi a izbutit să se orienteze şi să găsească locul în care era ascunsă grota lui Motokata.

– Dă-mi vasul și așteaptă-mă aici cu calul. În cel mult o oră sunt îndărăt.

Trase calul de căpăstru și îl obligă să intre în crăpătura dintre stânci.

– Ascundeți-vă aici, căci câteodată mai trec prin preajmă călăreți bănuitori și băgăcioși. Încă nu au izbutit să găsească piatra pivotantă, dar ar fi mai bine să nu te vadă nimeni, pentru orice eventualitate.

– E... e o peșteră!

– Nu mă întreba mai multe, Amasu. Nu pot să îți dezvălui ceea ce nu este al meu. Or, acest loc mi-a fost împrumutat, nicidecum dat. În schimb, te pot asigura că acest celadon va fi bine ascuns aici.

Dar încă nu erau puse la punct chiar toate cele cuvenite. Înainte de a se strecura în peșteră, Yasumi scoase din sac micuța cutie de scris; o deschise și luă singura foaie de scris pe care o strecurase acolo în ajun. I-o întinse tinerei, împreună cu călimara și pensula.

– Trebuie să mă dezvinovățești pentru acest act care poate părea prea puțin onorabil în ochii oricui, asta în cazul în care lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Scrie că mi-ai încredințat acest celadon pentru că știai că urmează să fie furat în timpul ceremoniilor imperiale de la sărbătorile lunii Înghețurilor și că trebuie să ți-l înapoiez de îndată ce acest risc va fi îndepărtat. Mai scrie și că am făcut toate acestea pentru binele templului din Ise.

Amasu scrise ceea ce îi ceruse tovarășa ei. Yasumi citi textul și i se păru fără greș. Îl răsuci și îl strecură

în vas, apoi se strecură printr-o crăpătură și dispăru din ochii tinerei novice căreia inima începuse să-i bată mai, mai să-i sară din piept.

La drept vorbind, Amasu nu era înspăimântată. Nu se temea că se trezise dintr-odată pierdută în pustietatea muntelui, fără zare de locuință omenească prin preajmă și, pe deasupra, cu amenințarea de a se pomeni în orice moment față-n față cu niscaiva călăreți lipsiți de scrupule; nu, ea se temea, în schimb, de momentul întoarcerii.

Dacă în zori nu se va afla dinaintea altarului pentru rugăciunile de dimineață, preotesele o vor căuta și vor aștepta de la ea explicații pe care nu le va putea da.

În vreme ce o aștepta pe Yasumi, Amasu căzu pe gânduri și, ca de fiecare dată când se cufunda în acest gen de meditație, ajunse și acum să se întrebe dacă făcuse bine că își părăsise tatăl. De când intrase ea în templu, el se purta tot mai ciudat. Se compromitea în operațiuni îndoielnice, își bătea joc de armată, de poliție, de justiție, ba chiar și de puterea clanului Fujiwara, de care nu aparținea, de altminteri. Iar Amasu își iubea din tot sufletul acest tată care ar fi putut să o părăsească, întrucât mama ei se prăpădise aducând-o pe lume.

Crescută, ocrotită de dragostea paternă, detașată de cele lumești – fără îndoială, pentru că nu dusese niciodată lipsă de nimic –, Amasu și-a întors fața către spiritualitate. Dar deschiderea spirituală nu ar fi fost cu putință fără ajutorul unei femei care a condus-o pas

cu pas, din fragedă pruncie. Această providenţă sfântă a fost Osuke, marea preoteasă a templului din Ise, al cărui tată fusese maestru de litere şi poezie al tatălui lui Amasu. S-a hotărât atunci că tânăra Amasu va alege calea religiei şi va intra în templul de la Ise la vârsta cuvenită şi va deveni, într-o bună zi, mare preoteasă.

Pierdută în gândurile ei, copila tresări. Aşezată pe pământ, alături de cal, nu o auzise pe Yasumi venind.

– Repede, să ne întoarcem. Putem fi la Ise înainte de răsărit.

CAPITOLUL XIV

A doua zi, în timpul ceremoniilor, Yasumi și Amasu s-au văzut, dar nu și-au putut vorbi. Cu toate astea, și-au zâmbit de vreo trei ori. Tânăra novice, care nu știa ce furtună era în sufletul tovarășei ei, o observa de la distanță. De când se întorsese din acea cursă nebună pe muntele Hiye, Amasu începuse să se îndoiască de adevărata ei menire, într-atât de mult îi plăcuse să simtă vântul proaspăt biciuindu-i fața și să audă galopul calului pe cărare. Parfumul nopții care cobora peste munte încă o învăluia, iar brațele ei îmbrățișând trupul tovarășei de drum i-au amintit de vechile mângâieri din copilărie, când tatăl ei o lua să călărească împreună prin îndepărtatele stepe Awa și Tosa.

Amasu simțise cum crește în ea o altă persoană și acum, pe neașteptate, devenea conștientă că starea ei de spirit se transforma.

Își întoarse din nou privirea către Yasumi, care se uita la ea, psalmodind sutrele pe care le intonau

preotesele. Cum ar fi putut să își dea seama că, în timpul purificărilor care s-au oficiat la începutul dimineții, prietena ei fusese sfâșiată de cele mai cumplite dileme? Tatăl care o respinsese într-un mod atât de îngrozitor se afla dinaintea ei, fără a o recunoaște. Dar cum să fie el în stare să caute în ea o cât de mică asemănare cu el însuși – o licărire în priviri, o sprânceană înălțată, un tremur al mâinii pe mânerul evantaiului – câtă vreme ea era doamna Suiko?

Pur și simplu o măsurase fără rușine, dându-i de înțeles că o găsea seducătoare și o plăcea. S-a întâlnit cu el și mai târziu, în cursul zilei, în timpul procesiunii rituale care preceda celebrarea rugăciunilor recitate pentru zeița ancestrală Ise.

Era însoțit de o femeie tânără și frumoasă, pesemne, își spuse ea, a treia lui concubină, cea care se numea Kijiyu, cu care nu avea niciun copil, lucru care o făcea aproape simpatică pe această doamnă în ochii lui Yasumi. Kijiyu i-a adresat un zâmbet, iar Yasumi i-a răspuns.

Purificările s-au desfășurat în ultima zi. În temple, ele nu semănau deloc cu cele care se făceau cu regularitate la palat, mai ales în a șasea și a douăsprezecea lună din an. La curte, scopul purificărilor era să alunge demonii și nefericirile: ciume, cicloni, erupții vulcanice, morți infantile. Acestor purificări li se adăugau defilările de lampioane, banchetele, tragerile cu arcul, cursele nebune în jurul pavilioanelor și ritualurile de exorcizare la lumina torțelor, la care toți se lăsau în voia râsului și a veseliei.

Purificările de la templul Ise, precum cele de la toate celelalte temple, se practicau în timpul unor interminabile procesiuni în împrejurimile sanctuarelor. Când era iarnă, se aruncau frunze și flori uscate pe alei, se îmbălsăma aerul cu nori de tămâie, iar cuplul imperial, urmat de toată curtea, respecta ritualurile cu profundă cucernicie.

Amasu se ivi când convoiul se pregătea să plece pentru a se îndrepta spre Kamo, unde îl așteptau adevăratele distracții. Cele două tinere s-au îmbrățișat ca două surori.

– Mă voi gândi la dumneavoastră, doamnă Suiko, și îl voi ruga pe Buddha să vă hărăzească toată fericirea pe care o meritați. Pot să vă pun o întrebare?

– Sigur că da.

– Ce vârstă aveți?

– Voi împlini douăzeci în a șasea zi a lunii Fără Zei. Și tu, Amasu?

– Avem aproape aceeași vârstă. Eu am nouăsprezece.

Yasumi întinse mâna și o mângâie pe obraz.

– Pari așa de tânără. Te-am luat drept o copiliță.

Apoi, retrăgându-și mâna:

– Ai posibilitatea de a mă ține la curent cu mersul afacerii noastre?

– Vă voi trimite un mesager. Sau, pentru că nu mi-am făcut încă legămintele, aș putea veni eu la Kyoto. Poate chiar voi veni.

Pe neașteptate, o prinse pe Yasumi de braț și o strânse cu nervozitate:

– Nu vreau... nu mai vreau să devin o preoteasă închisă pe viaţă în mănăstire.

– Dar de ce trebuie să ajungi preoteasă dacă nu asta îţi doreşti? Trebuie să plec acum. Dacă vii la Kyoto, caută-mă la Pavilionul Glicinelor, mă vei găsi acolo. Dacă nu sunt totuşi, cere să o vezi pe... să o vezi pe bunica mea, Song Li. Poţi avea încredere în ea ca în mine însămi.

– Am priceput.

Şi-au spus încă o dată adio şi convoiul s-a urnit. În caretă, Yasumi s-a trezit din nou înghesuită între Omoto, Hatsu şi Kuniko, cu toate că atelajul nu putea conţine decât trei persoane; aşa se face că femeile stăteau aproape una în braţele celeilalte. Lui Yasumi i se păru că doamnele erau într-o dispoziţie excelentă, judecând după discuţia care s-a înfiripat curând.

Hatsu spuse că fiul mai mare al funcţionarului Tamekata Kenzo pusese pariu cu camarazii lui că va izbuti să îi smulgă doamnei Suiko promisiunea unei întâlniri galante.

La aceste cuvinte, Yasumi izbucni în râs şi biata Hatsu nu pricepu veselia neaşteptată a tovarăşei sale. Kuniko i-o trânti fără ocolişuri:

– Tânărul nu e destul de bun pentru dumneavoastră?

– Nu e vorba de asta, răspunse Yasumi, mai curând aş spune că nu mi-a trimis încă niciun poem. Or, ştiţi şi dumneavoastră că o întâlnire galantă se pregăteşte. Se pare că tatăl lui nu l-a învăţat manierele rafinate.

Apoi aruncă pe un ton indiferent:

– La urma urmelor, e un soldat! Da! Nu-i decât un Taira!

– Dar ce aveţi cu familia Taira? sări cu acreală Omoto, căreia îi dispăruse buna dispoziţie.

– Sunteţi o Taira? se interesă Yasumi cu un ton foarte apropiat de îngâmfare.

– Înainte de toate, sunt doamna de onoare a Maiestăţii Sale, împărăteasa Akiko, şi asta ar trebui să fie suficient.

– Priviţi! Ajungem la Gion numai bine pentru serbări!

– Veţi asista la întrecerea de tras cu arcul? se hazardă Hatsu, care acum pricepuse cât se poate de limpede că noua ei însoţitoare nu va accepta niciodată o întâlnire galantă cu fiul unui funcţionar de rangul trei.

– Aşa mi-a cerut împărăteasa. Şi e greu să nu i te supui. Mi-a poruncit şi să fiu prezentă la masa ei la banchetul care va fi urmat de dans şi muzică.

– Nu mai curând tatăl ei, marele ministru suprem, a dorit să fiţi prezentă la masă? interveni Omoto. Draga mea, noi credem că a căzut pradă farmecelor voastre. Poate el va avea mai multe şanse decât fiul lui Tamekata Kenzo.

– Nici să nu vă gândiţi la una ca asta! strigă Kuniko. Chiar dacă doamna Rinshi, soţia lui, nu e prezentă la aceste serbări, el îi e mereu fidel.

Omoto schiţă un zâmbet muşcător:

– Da, sigur, mai puţin atunci când se ascunde prin cotloane unde poate găsi femei uşoare...

– Doamnele mele, după serbările de la Gion, eu vă voi părăsi, le-o reteză Yasumi, pentru a evita prelungirea unei discuții care nu-i era pe plac.

Apoi se cufundă într-o muțenie pe care doamna Hatsu nu izbuti să o înfrângă oricât de mult se strădui.

*

Întotdeauna, în toate ceremoniile oficiale, curtea rezerva o mare parte muzicii și dansurilor. Îndrăgostit de muzică la fel de mult ca și de poezie, Michinaga înființase un oficiu al muzicii, însărcinat să controleze recrutarea și formarea muzicienilor și a dansatorilor care, de cele mai multe ori, interpretau piese populare din folclorul provinciilor.

Așa se întâmplă că, a doua zi, la ordinul marelui ministru, Yasumi fu așezată la masa cuplului imperial, a cancelarului și a celor doi miniștri care se ocupau cu Afacerile curții și cu riturile și ceremoniile. În afara împărătesei și a celor câtorva doamne de onoare prezente, Yasumi nu o cunoștea decât pe tânăra prințesă Kenshi. Lângă ea, stătea împărăteasa mamă, care își păstrase o anumită influență asupra fiului ei Ichijo, și doamna Akazome Emon[1], o poetesă de vreo patruzeci de ani, față de care Michinaga avea aceeași admirație pe care o manifesta dinaintea oricărei femei literate.

[1] Scriitoare japoneză din perioada Heian de mijloc. Poemele ei sunt caracterizate cu precădere de un ton calm și extrem de armonios (n. tr.).

Yasumi, care nu reușise să își încrucișeze privirea cu cea a tatălui ei, căci acesta nu era așezat în unghiul ei de vedere, o întâlnise în schimb în repetate rânduri pe aceea a lui Tamekata Kanuseke, care făcuse în așa fel încât să se așeze la masa vecină și n-o scăpa din ochi.

Michinaga, ale cărui priviri în direcția lui Yasumi erau discrete, remarcase fără îndoială insistența cu care se uita tânărul Tamekata la doamna Suiko și, dacă nu ridica din sprâncene în fața acestei neobrăzări, o făcea doar pentru a ascunde dinaintea curții interesul pe care el însuși îl purta tinerei femei. La urma urmelor, toți spuneau că rămăsese fidel soției, căci niciodată nu și-a luat o a doua nevastă, nici măcar concubine. Dar cine putea spune încotro îl purtau pașii când pleca noaptea prin Kyoto?

Pe măsuțele joase și lăcuite, incrustate cu sidef, printre aranjamentele florale și vesela din argint, erau puse platouri cu mâncăruri felurite. Vin de orez, ceaiuri și multe alte băuturi erau servite la discreție. La masa imperială, discuția se învârtea în jurul culturii chineze. După o serie întreagă de aprecieri, s-a ajuns la concluzia că proza chineză era o problemă de stat, iar poezia japoneză – o problemă a curții.

În încăperea spațioasă, se aflau o duzină de mese, iar sake-ul începuse să tulbure deja mințile. Când tumultul vocilor a ajuns la apogeu, s-a cerut liniște și au fost chemați muzicienii. S-au prezentat unul după altul și s-au închinat în fața mesei imperiale. După ce au defilat cu toții, a venit rândul dansatorilor, cărora

curtea le asigura vestimentația de teatru corespunzătoare pieselor cântate și dansate pe care urmau să le execute.

În seara aceea, artiștii s-au dovedit a fi deosebit de îndemânatici, mai ales când Michinaga s-a ridicat și le-a cerut să interpreteze melodii precum *Pasul ghemuit*, când dansatorii în costume regionale săreau lovind podeaua cu genunchii, și *Plăcerile celor zece mii de veacuri*, când publicul bătea din palme în ritmul muzicii.

Apoi, așa cum cerea datina când convivii erau mulțumiți, un demnitar le oferea dansatorilor unul dintre veșmintele sale, în semn de mulțumire. Așa se face că, după terminarea ultimului dans, se ridică Michinaga care își scoase cu un gest elocvent tunica de brocart, pe care o purta deasupra robei, și le-o azvârli. Straiul țâșni, pluti în aer și un tânăr dansator, ale cărui salturi impresionaseră publicul, sări și îl prinse din zbor.

Chiar dacă dansurile se încheiaseră, seara era departe de a se fi sfârșit. Împărăteasa, care nu vorbea deloc când tatăl ei se afla prin preajmă, ceru să se treacă la poezie. Împăratul încuviință cu o ușoară mișcare din cap, iar între meseni începu schimbul de poeme. Michinaga ceru să fie cântate cele mai reușite.

– Să începem cu al vostru, tată! strigă tânăra prințesă Kenshi, fiica lui.

Cu o căutătură tăioasă, Michinaga privi de jur împrejurul sălii. Licărirea care se aprinse în ochiul lui negru fu cât pe ce să pălească dinaintea chipului lui Yasumi, dar aceasta plecă ochii și nu se uită la el. Marele ministru recită pe un ton răgușit:

Vârsta aceasta, da, astă vârstă e cu adevărat a mea, ori de câte ori îmi aduc aminte că nimic nu poate împuţina plinătatea lunii.

La care doamna Akazome replică:

De ce să ne încurajăm cu vorbe de alinare? Anii apasă cel mai greu tocmai când luna e rotundă şi plină. Atunci, astă vârstă nu mai este a mea, iar eu îmi recapăt puterile.

– Să le cântăm! strigă unul dintre demnitarii aşezaţi la o altă masă. Da! Să le cântăm!

Intonară cu toţii, cu mare veselie, poemul marelui ministru, urmat de cel al doamnei Akazome. În sfârşit, Michinaga se întoarse spre Yasumi:

– E rândul vostru! porunci el.

Tinerei nu-i fu greu să îşi dea seama că subiectul impus de marele ministru suprem se referea la vârstă. Voia să se pună în valoare în ochii ei? Să o facă să înţeleagă că anii aduceau farmec, experienţă, forţă şi putere? Încerca să diminueze şansele tânărului Kanuseke, care voia să lupte pe acelaşi teren cu el? Ca şi tatăl său, de altminteri, care odinioară îşi îndreptase privirea asupra frumoasei Sukefusa, pe care Michinaga însuşi o dorea! Căci Kanuseke remarcase şi el interesul pe care îl stârnea frumoasa văduvă în ochii ministrului suprem.

Yasumi nu se lăsă rugată. Nu avea niciun rost să caute o temă legată de iarnă, cu obişnuitele locuri

comune, ploi, vânturi, frig și fulgi de nea. Cu un spirit prea viu pentru a nu pricepe mesajul lui Michinaga, Yasumi trebuia să facă în așa fel încât să răspundă deopotrivă textului pe care tocmai îl rostise ministrul, cât și poemului înflăcărat pe care i-l trimisese nu demult. Trebuia să i-o reteze din scurt, fără urmă de echivoc.

Doar anotimp după anotimp vârsta ne înfrumusețează și transformă în vis roua care se evaporă de pe petalele trandafirului.

Michinaga se trezi zâmbind. Știuse, firește, să traducă sensul poemului care fu cântat cu voce tare. Dar, cu toate că Yasumi îi dăduse de înțeles că prefera vârsta coaptă, tinereții, izbutise să șteargă această imagine prin roua ce se evaporă. Cu toate astea, era convins că, pentru el, nu era pierdută orice speranță. Din clipa aceasta, nu mai vorbi deloc despre poeme și orientă discuția spre rebelii din ținuturile de Nord și de Sud. Cu urechile ciulite, Yasumi tresări la întrebarea doamnei Akazome:

– Se spune că un Fujiwara supraveghează vasele de pirați care bat Marea Nordului?

– Așa e! I-a nimicit, interveni împăratul.

– Dar de ce nu i-ați trimis pe cei din clanul Taira? șopti împărăteasa mamă la urechea fiului ei.

Șoapta ei, care fu auzită de toată lumea, îl determină pe Michinaga să ridice nasul. De când își scosese tunica să le-o dea dansatorilor, mânecile robei zburau în jurul lui de îndată ce începea să vorbească.

– Pentru că aveam la mână un Fujiwara extrem de priceput în acest domeniu, care nu avea de ales decât să îmi accepte cererea, îi explică el împărătesei mamă.

Inima lui Yasumi începu să bată năvalnic.

*

Din clipa aceea, nu se mai gândi decât cum să părăsească mai iute această întrunire pentru a trece pe la locuința lui Motokata, convinsă fiind că acolo o aștepta un mesaj. Din fericire, festivitățile se încheiau. Nici nu se întoarse bine la palat împreună cu celelalte doamne, că invocă lipsa de vlagă a lui Song Li pentru a se întoarce acasă. Îngrijorarea legată de întoarcerea lui Motokata lăsase pe chipul ei urma unei temeri pe care Soshi Akiko o luă drept groaza că o va găsi pe Song Li într-o stare proastă.

Își luă apoi la revedere de la doamnele de onoare, spunând că fusese mai mult decât bucuroasă să împartă aceste clipe cu ele și, cum ipocrizia era la mare cinste la curte, ele se prefăcură a o crede.

Pentru a-i mulțumi pentru prezența ei, împărăteasa îi dărui o oglindă incrustată cu sidef și pietre semiprețioase, iar împăratul îi oferi o cutie de scris lăcuită cu lac de China.

Cu toate acestea, nu avu prilejul să îi revadă pe marele ministru suprem, pe tatăl ei și pe Kanuseke.

Arțar Roșu o aștepta lângă atelajul în care Jujuku se cuibărise deja. Cât despre tânăra machieuză, aceasta îi va ceda locul lui Suyari, care rămăsese lângă Song Li.

Nemaiavând ce face la palat şi mulţumită că îşi construise acolo o bază solidă care îi va permite să îşi urmeze planurile, Yasumi ceru să fie condusă fără zăbavă la Motokata.

Salcie Mică era la grajduri.

– Nu te deranja, îi spuse ea, vreau doar să văd dacă e vreun mesaj pentru mine şi plec îndată.

Pătrunse în casă. Acum, Bambu şi Sosho o recunoşteau şi cu fard, şi fără fard. Trebuie spus că prima dată fuseseră înmărmuriţi, iar Suyari, pe care o luase cu ea, trebuise să purceadă la o curăţare completă a chipului ei pentru a le dovedi că era vorba despre una şi aceeaşi persoană.

– Pe Amida Buddha! exclamase bătrâna Bambu. Două persoane în una! Dar unde te-a mai găsit Motokata?

– În grota barbarilor! răspunsese râzând Yasumi.

– Ah, da! i-o întorsese bătrâna servitoare, grota barbarilor! Acolo unde fratele lui a rămas fără cap. Motokata e un nebun, un smintit! Într-o bună zi şi capul lui se va rostogoli la picioarele piraţilor.

După care, suspinând adânc, de-ţi sfâşia sufletul, adăugase:

– Sau poate, cine ştie, la picioarele împăratului! Parcă mai poţi să ştii, cu un asemenea prost fără pereche!

Yasumi îi răspunsese imediat bătrânei servitoare:

– Bambu, ştii foarte bine că Motokata e în dizgraţia curţii şi doar moartea fratelui lui – pe care l-a

plâns îndelung – îi permite acum să se reabiliteze. Totuşi, asta nu o poate face cât ai bate din palme!

– Aşa o fi!

După aceea, Bambu analizase toate trăsăturile chipului curăţat al lui Yasumi şi sfârşise prin a accepta că tânăra din faţa ei era una şi aceeaşi cu fata pe care „Motokata al ei", într-o noapte de primăvară, o adusese în casa lui, cerându-i să se poarte cu ea ca şi cum ar fi fost vorba despre el însuşi.

De atunci, Yasumi venea adesea seara, pentru a nu o lăsa singură pe Song Li în timpul zilei. Pe deasupra, lecţiile ei zilnice de caligrafie şi cultură chineză cu maeştrii Kukinari şi Kinto îi ocupau prea mult timp ca să mai aibă vreme de pierdut.

La fel stăteau lucrurile şi cu prietena ei Susue Sei, cu care se întâlnea doar când şi când, numai cât să îi dea de înţeles că nu o uitase.

Cât despre Yoshira, în faţa imposibilităţii de a o seduce pe Yasumi şi, fără doar şi poate, în speranţa de a o cuceri pe Yokohami cea rece, făcuse o cerere de mutare la un post îndepărtat, unde avea posibilitatea să îşi dovedească valoarea. Primise de la ministrul afacerilor militare o poziţie de funcţionar în provincia Iwaki. Acum, nu are decât să-şi dovedească priceperea! spusese Sei.

Yasumi se năpusti pur şi simplu la Bambu, fiind cât pe ce s-o dărâme.

– Am un mesaj?

Bambu îi făcu un semn bătrânului Sosho, care se ţinea în spatele ei şi nu o părăsea niciodată. De

altminteri, avea toate motivele să creadă că împărțeau aceeași cameră de multă vreme.

– Adu-l!

Sosho se duse pâș-pâș până la cufărul lăcuit din camera alăturată. Scoase de acolo un sul de hârtie, prins cu un fir de răchită. Fără îndoială, nu va fi avut nimic altceva prin preajmă în momentul în care și-a ascuns mesajul. Căci răchita era mult prea banală pentru a lega o misivă de dragoste.

Yasumi îl înșfăcă și îl deschise cât ai clipi din ochi. Răchita se rupse cu un pocnet sec. Citi de îndată:

Frumoasa mea vrăbiuță! Barbara mea nebună și aprigă! Mă întorc în primele zile ale lunii Fără Lună. Te iubesc.

– Mă iubește! izbucni ea. Mă iubește!

Fugi să o îmbrățișeze pe bătrâna Bambu, care simți o lacrimă arzându-i pleoapa ridată.

– Îți las câteva vorbe pentru el, pe care te rog să i le transmiți dacă eu nu voi fi aici când va ajunge. Spune-i să vină imediat la Pavilionul Glicinelor.

Yasumi se simțea fericită, ușoară. Ușoară ca o vrăbiuță pe cerul primăverii. Era sigură că la noapte nu va putea pune geană pe geană. O vor copleși prea multe amintiri, prea multe vorbe, gesturi, senzații o vor ține trează.

– Bambu, cred că mi-e foame.

Bătrâna servitoare doar atâta aștepta. Avea întotdeauna la îndemână fasole roșie pregătită la abur,

bulgăraşi de orez păstraţi la cald, pe care îi învelea în ultima clipă în foi de lotus, legume marinate în oţet.

Yasumi mâncă pe săturate. Acum nu mai avea decât o singură grijă: să îi povestească totul lui Song Li.

CAPITOLUL XV

Song Li o strângea pe Yasumi în braţe.

– Uneori, mă gândeam că n-ai să te mai întorci.

Vocea ei uşor tremurătoare se pierdu în căldura gâtului lui Yasumi.

– Acum, ştiu că toate plecările tale vor fi urmate de o întoarcere.

În cele din urmă, se îndepărtă puţin, ţinând-o în continuare de mâini.

– Şi credinţa asta îmi dă puteri.

– E o promisiune, Song Li, mai curând aş muri decât să nu o onorez.

– Hai acum, vreau să ştiu totul.

Bătrâna chinezoaică nu o slăbea din priviri.

– Deocamdată, nu mi-ai vorbit decât despre apropiata întoarcere a lui Motokata şi bucuria de a-l revedea. Dar după aceea ce ai de gând să faci?

Întrebarea era tulburătoare. Ce va face după ce se va sătura de iubire în braţele lui Motokata? Ce

hotărâre va lua după ce Motokata îi va povesti toate întâmplările adunate de-a lungul acestor ultime luni? În acea zi, nu putea prevedea nimic, nu putea promite nimic, în afara faptului că se va întoarce la Pavilionul Glicinelor ori de câte ori va pleca. Știa că se va căsători cu Motokata. Și după aceea? Doar nu-și va duce zilele închisă în casa soțului, oricât de mare va fi fiind ea, și nici nu va fi una dintre doamnele de onoare ale împărătesei Akiko. Cum nu putea răspunde la această întrebare, se întoarse la festivitățile de la curte.

– Nimeni nu m-a recunoscut, Li, nimeni.

Obrazul slab al lui Song Li se lumină. Slăbise mult în ultimele zile. Jujuku nu scăpase ocazia de a spune că arăta așa de rău, că sigur se va îmbolnăvi.

În schimb, Yasumi observase cât de nerăbdătoare era prietena ei. Astfel încât continuă:

– Până și Kanuseke a crezut că poate să îmi facă curte. Se pare că ar fi pariat cu camarazii lui că va reuși să îmi smulgă o întâlnire galantă.

Un zâmbet ghiduș înflori pe buzele bătrânei.

– Dar n-a izbutit! Ah! dacă ar fi știut că sunt sora lui! Aceeași soră pe care a dat-o afară cu atâta dispreț! Cred că l-am măsurat cu aceeași aroganță cu care are și el obiceiul de a-i privi pe alții.

– Și tatăl tău, copila mea?

– Cred că era însoțit de concubina lui.

Song Li clătină din cap.

– Doamna nu mi s-a părut a fi o persoană neplăcută.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu, ne-am zâmbit.

– Ea nu-ţi va sta în drum, căci ei puţin îi pasă că eşti sau nu fiica lui Kenzo. Nu are copii cu el, căci dacă ar fi avut, mă gândesc că nu ar fi făcut o mutră la fel de graţioasă.

– Ştiu.

– Şi acum ce ai de gând să faci?

– Data viitoare când mă voi duce la palat, aş putea încerca să vorbesc despre Fujiwara.

– În ce fel?

– Voi spune că, la un moment dat, viaţa mi-a scos în cale o femeie minunată pe nume Suhokawa Hatsu, din familia Fujiwara.

– Şi după aceea?

– De ce n-aş spune, de pildă, că această nobilă doamnă mi-a povestit viaţa ei şi, astfel, aş putea aduce vorba şi despre tatăl ei... Ce credeţi, Li?

– Nu e cea mai bună idee, murmură Song Li.

– Aveţi o alta?

– Da.

Având mare încredere în sfaturile ei înţelepte, Yasumi o cântări preţ de câteva clipe. Pe chipul lui Li plutea o umbră gravă, care o făcea pe Yasumi să creadă că bătrâna chinezoaică rumegase deja această problemă.

– Care?

– Povestea ta va atrage poate atenţia împărătesei, dar nu şi pe aceea a marelui ministru suprem. Nu ştiu dacă îţi vei dobândi poziţia cuvenită la palat cu asemenea idei.

– Ah! făcu Yasumi dezamăgită.

– De ce să nu încerci să aduci în prim-plan calitatea serviciilor pe care bunicul tău le-a adus odinioară împăratului Murakami pentru care, din câte știu eu, era mai mult decât un consilier, era un adevărat prieten? Bătrânii demnitari de la curte își vor aminti de împăratul Reizei care i-a urmat și care, respingând munca predecesorului său, l-a surghiunit cu acest prilej și pe bunicul tău. Or, din câte știu eu, Michinaga e cât se poate de atras de ideile Înălțimii Sale, împăratul Murakami.

– Adică?

– Adică i-ar plăcea să reînnoiască relațiile cu China. De mai bine de cincizeci de ani nu a mai fost trimis un sol acolo iar între timp chinezii au dezvoltat o serie de tehnici la care râvnesc și japonezii.

– L-ați cunoscut pe bunicul meu?

– Se fac patruzeci de ani de când sunt la Kyoto. Nu, nu l-am cunoscut pe bunicul tău, dar când am ajuns eu aici lumea încă vorbea despre domnia lui Murakami și despre marele lui consilier.

– Bunicul!

– Da, bunicul tău!

– Dar aceste explicații mă vor obliga să le dezvălui atunci adevăratul meu nume!

– Poate că chiar a venit vremea să o faci.

Li se strâmbă puțin și se duse să caute într-un cufăr câteva foi înnegrite de semne.

– Să citești foile astea, vei afla aici multe date folositoare despre istoria familiei Fujiwara, îi spuse, întinzându-i-le. De când această familie puternică a căpătat un ascendent la curte căsătorindu-și fetele cu prinții

moştenitori, puterea ei a crescut neîncetat. Nefiind luptători sau oameni de acţiune, Fujiwara s-au aplecat asupra vieţii administrative şi comerciale a ţării, punând bazele principalelor sisteme din Japonia. Dar când la putere a ajuns împăratul Reizei, a rupt toate legăturile cu chinezii, invocând faptul că Japonia devenise o ţară paşnică şi nu mai avea nevoie de vecini precum Coreea sau China. Se prea poate, dar această aplecare a Japoniei asupra ei însăşi nu i-a fost deloc benefică.

Yasumi era numai ochi şi urechi.

– Iată planul meu, continuă Song Li. Data viitoare când Michinaga va veni la Pavilionul Glicinelor, ar trebui să aducem în discuţie acest subiect şi, astfel, numele bunicului tău se va ivi în chip firesc. Căci el a fost un apărător înflăcărat al relaţiilor cu China. Chinezii au perfecţionat tehnici care ne-ar fi necesare, cea a lăcuitului, de pildă...

– Sau a celadonului, făcu Yasumi cu o expresie plină de subînţelesuri.

Song Li zâmbi fugar. Agerimea tinerei ei prietene nu o mai mira de mult.

– De unde ştii?

După ce Yasumi îi povesti întâmplarea cu vasul de celadon al lui Amasu, amândouă au ajuns la satisfăcătoarea concluzie că se aflau pe drumul cel bun.

*

La puţină vreme de la întoarcerea lui Yasumi, Michinaga îşi făcu apariţia la Pavilionul Glicinelor, îmbrăcat cu straiele lui bogate de la curte.

Sakyo și Jujuku, ajutate de alte două tinere slujnice, se învârteau prin toată casa, așezând paravane și panouri decorate între măsuțele joase, servind sake sau ceai cu ochii în pământ, salutând pline de umilință clienții.

Trebuie spus că, în ultimele zile, Pavilionul Glicinelor nu se golise niciodată. De când Yasumi se arătase la curte, mulți demnitari veneau să petreacă la pavilion câteva ceasuri, cu speranța de a o zări pe doamna Suiko, cea care îi plăcuse atât de mult împărătesei, încât o făcuse prima sa doamnă de onoare la ceremoniile primei luni a iernii.

Printre aceștia s-a numărat, firește, și Kanuseke, care încă mai spera să câștige pariul. Venise cu doi camarazi, dornici să vadă cum va proceda pentru a o seduce pe tânăra doamnă. Dar Song Li le-a spus tinerilor că doamna Suiko lipsea și nu vor avea ocazia de a sta de vorbă cu ea, așa că au plecat în zori, după ce au băut numeroase cupe de sake, au râs și au vorbit gălăgios, fără a o fi zărit însă pe Yasumi.

În seara următoare, Kanuseke s-a întors, de data asta însoțit de fratele său Tameyori. Doamna Song Li și-a închinat silueta firavă într-un salut de bun venit, vestindu-le că doamna Suiko era tot absentă. Sigur că Yasumi își rezervase o cu totul altfel de întâlnire cu frații ei. Dar timpul nu lucrase încă îndeajuns în favoarea ei, așa că aștepta, răbdătoare, ceasul cuvenit.

– Peste puțin timp, îi spuse Song Li, ai să-l vezi pe tatăl tău venind la pavilion și, cine știe, poate chiar fără concubină!

Totuşi, Tamekata Kenzo nu îşi făcu apariţia. Fără îndoială, îşi rezerva pentru un moment viitor împlinirea acestei intenţii, preferând în mod evident să o vadă apărând dinaintea cupei lui de sake pe doamna Suiko, nicidecum pe doamna Song Li, cu care nu avea nicio afinitate, întrucât artele, cultura şi literele nu erau câtuşi de puţin domeniile sale favorite.

Dar, în seara aceea, cel care onora cu prezenţa Pavilionul Glicinelor era marele ministru suprem. Song Li, anunţată de servitoare, îi porunci de îndată lui Suyari să o fardeze pe Yasumi care, în principiu, nu apărea în pavilion decât dacă o chema Li. Iar aceasta o chema doar pentru a saluta câteva înalte notabilităţi de la curte, cărora le-o prezenta trâmbiţând sus şi tare că era vorba despre nepoata ei care, mai târziu, se va ocupa de această casă. Când era vorba despre guvernatori de provincie, nu o chema pe Yasumi decât dacă aceştia erau cu adevărat persoane puternice şi influente. Cine altcineva în afară de aceştia o vor putea ajuta pe Yasumi în viitor, când Li nu va mai fi, în cazul în care curtea îi va întoarce spatele? Politica palatului era atât de schimbătoare!

Când Suyari i-a adus vestea prezenţei lui Michinaga, Yasumi era aplecată asupra unui text chinezesc pe care îl traducea în japoneză. Maestrul Yukinari îi punea la încercare virtuozitatea, lucru care îi cerea eforturi permanente. Când o auzi pe Suyari cu explicaţiile ei, Yasumi se năpusti cu o grabă care ar fi putut să o uimească pe machieuză, dacă nu ar fi ştiut că elanurile inimii fetei se îndreptau către un alt ministru

suprem! Din cufărul de farduri, Suyari scoase iute pomadă, unguent, bol cu ceruză, baton din grăsime de cărbune de lemn, pastă de oxid de fier și mici flacoane de parfum; fără să mai zăbovească, femeia se apucă de treabă. Yasumi se strecură iar în noua ei piele. În câteva ceasuri, fu machiată, îmbrăcată și coafată și se prezentă în fața lui Michinaga exact când Song Li tocmai își încheia urările de bun venit în localul ei.

Strecurând un ochi peste marginea evantaiului, Yasumi se trezi brusc dinaintea unei dileme la care nu se aștepta. Michinaga nu era singur. În dreapta lui, așezat pe o pernuță din purpură roșie, tocmai îl recunoscuse pe Yu Tingkuo, călugărul de la templul Amazu. Acesta ridică privirea spre ea, dar așteptă ca Michinaga să vorbească primul.

Pe sub sprâncenele stufoase și întunecate, în formă de accent circumflex, ochii marelui ministru suprem o fixau cu insistență. Își înclină grumazul la intrarea ei, în vreme ce ea își ascundea o parte din obraz după evantaiul de un bleu-deschis, pe care alergau o mulțime de norișori albi. Maestrul Yu o privea cu un aer ciudat, fără a spune nimic. În sfârșit, Michinaga prinse a vorbi:

- Mă bucur să vă văd, doamnă Suiko, fie numai pentru a vă confirma plăcerea fiicei mele de a vă fi avut alături pe durata acestor sărbători de iarnă. Vă va invita fără îndoială la palat cât de curând.

Atunci, Song Li crezu de cuviință să intervină:

- O formez ca să poată conduce această casă așa cum am condus-o eu însămi, dar, cum ea studiază mai

mereu pentru a ține pasul cu marii literați de la Kyoto, timpul ne apasă și ne cam dă peste cap, dar sunt sigură că va găsi o cale de a se elibera dacă împărăteasa îi va cere să petreacă o vreme la curte.

Observând aerul satisfăcut al lui Michinaga, se întoarse către Yasumi și, arătând cu mâna înspre Yu:

– Suiko, rosti ea, acest călugăr este un prieten al seniorului Michinaga. Este chinez, ca și noi.

Li îi aruncă o privire pe care Yasumi o pricepu de-ndată. Se înțelegeau atât de bine una pe cealaltă, încât uneori nu era nevoie de cuvinte, își vorbeau din ochi. Acum, când cei doi bărbați le priveau fără a scoate o vorbă, Li îi cerea în tăcere protejatei sale să i se adreseze lui Yu în limba chineză, pentru a aduce discuția acolo unde le interesa. Așa că Yasumi începu cu îndrăzneală să citeze dintr-un poem chinez care îl tulbură pe călugăr. Tânăra asta nu putea fi nepoata lui Song Li!

Încercând să înțeleagă cine era cu adevărat, se concentră în tăcere, rememoră textul și timbrul vocii și, într-o frântură de secundă, recunoscu sunetul care-i ieșise pe gâtlej. Își aminti de întrebările pe care i le punea aceeași voce când îi vorbea despre istoria Japoniei, despre originile dinastiei Kofun din perioada Nara.

Nu exista nicio îndoială, fata care se ascundea perfect sub fardul de pe obraz nu era alta decât micuța Suhokawa Yasumi, din familia Fujiwara, care, pe atunci, căuta un mijloc de a pătrunde în palat pentru a-și întâlni tatăl. Îi arătă că știe cine este prin următorul poem:

Luna îndepărtată va dispărea de îndată ce piscul muntelui, ascuns îndărătul vălurilor de ceață, va urca către cerul luminat de Buddha.

Date fiind cuvintele alese de călugăr, Yasumi își dădu seama că o recunoscuse. Dar nu se temu câtuși de puțin, căci Yu îi cunoștea povestea și va ști să îi păstreze taina.

Ea îi răspunse printr-un scurt poem în chineză, de o limpezime delicată, suficient de precis pentru a-i explica maestrului Yu că își va păstra această înfățișare până la reabilitarea completă a situației ei familiale. Cu un ochi în continuare ascuns după norii evantaiului, rosti cu o voce argintie:

Când vălurile de ceață care ascund muntele sunt grele și dense, nu se risipesc decât după trecerea iernii.

Maestrul Yu îi răspunse:

Poate că iarna fi-va prea îndelungată și, când vânturile vor sufla din față, cel mai puternic îl va dărâma întotdeauna pe cel mai slab.

Pentru o clipă, Yasumi rămase stană de piatră. I se păru că citește pe chipul lui Yu un fel de recomandare pe care încerca să i-o transmită. Despre ce capcană voia să o pună în gardă? Oare ar trebui să își dezvăluie adevărata identitate dinaintea tatălui ei mai repede decât plănuise? În acest caz, nu se putea întâmpla

nimic bun pentru ea şi Tamekata Kenzo, ca şi fiii lui, de altminteri, îşi vor bate joc de ideea ei năstruşnică. Yu nu îi putea sugera una ca asta!

Şi atunci, cu Michinaga ar trebui să îşi ia anumite precauţii, fără a-l induce prea multă vreme în eroare? Ar putea să se simtă ofensat şi să nu o ierte niciodată.

Fără doar şi poate, Song Li ar şti să traducă sensul poemului mult mai bine decât ea. Dar nu mai putea zăbovi mult aşa, căci Michinaga o fixa cu o insistenţă sporită.

Marele ministru suprem îşi scosese cu lejeritate boneta lăcuită; cocul şi-l purta ridicat şi strâns în vârful capului, asemenea tuturor demnitarilor de la curte. La fiecare gest pe care-l făcea, mânecile largi fluturau în toate părţile. Ochii lui zăboveau arareori asupra lui Song Li şi, când se întâmpla asta, se întorceau pe dată la Yasumi. Crezând că are de-a face cu o chinezoaică, era fermecat de cât de bine cunoştea japoneza, precum şi de perfecţiunea chipului şi de ţinuta ei princiară. De când schimbaseră acel waka în auzul întregii curţi, nu se mai gândise decât la ea şi la clipa în care o va revedea într-un loc mai intim. Aşa că, pentru a pune capăt acestui dialog ciudat dintre prietenul său, călugărul, şi doamna Suiko, interveni pe un ton poruncitor:

– Doamnă Song Li, noi avem de vorbit şi mi-ar plăcea ca nepoata voastră să asiste la întrevederea noastră. Să rămână aici, alături de noi. Chiar dacă mai sunt câţiva chinezi la Kyoto, cei mai mulţi mari negustori cu care negociem, după ştiinţa mea, nu există

suficienţi literaţi pentru a-mi oferi un sfat într-un domeniu ce ţine de suflet şi despre care nu am vorbit încă nimănui.

Îşi aplecă bustul şi, cu mâna pe cutia de scris aşezată lângă el, în cazul în care ar avea ceva de scris, reluă:

– Doamnă Suiko, vă acord întreaga mea încredere şi vă cer să păstraţi un secret absolut asupra discuţiei pe care urmează să o avem.

Cum ea se despărţise de evantaiul pe care şi-l vârâse în mânecă, el o fixa drept în ochi; Yu se întreba prin ce mijloace izbutise fata asta să ajungă la un asemenea grad de intimitate cu el. Sau poate că marele ministru suprem, cu totul subjugat de farmecele ei, nu mai era în stare să îşi dea seama la ce riscuri se expunea.

Da, altceva nu putea fi. Faptul că îşi acordase atât de repede toată încrederea asupra subiectului delicat pe care urma să îl abordeze dovedea cu prisosinţă că nu avea de gând să scape aşa de uşor prada din mâini!

Maestrul Yu nu se înşela. Acum, Michinaga visa la Yasumi care, la invitaţia lui, se aşezase între Song Li şi maestrul Yu.

– Nu am fost în termeni prea buni în ultima vreme, începu bătrâna chinezoaică, întorcându-se spre călugărul budist. De ce nu m-aţi ţinut la curent cu ajutorul pe care l-aţi acordat templului Enryakuji? V-aş fi descurajat pe dată. Fujiwara Motokata nu a avut nimic de-a face cu acest jaf.

Yu ridică încet mâna, apoi o lăsă să cadă pe genunchi.

– Dar fratele lui, da.

La numele lui Motokata, Yasumi tresări, dar o privire scurtă a lui Li potoli fierbințeala care o cuprinsese deja.

– Fratele lui a murit, a căpătat ce a meritat, decretă Song Li.

Se întoarse din nou spre călugăr.

– Știți prea bine că Nariakira era un cap înfierbântat în stare de tot ce-i mai rău, în vreme ce Motokata e o cu totul altă plămadă. De altminteri, seniorul Michinaga i-a acordat încrederea lui tocmai pentru că o merită. Și nu i-o va trăda.

– Da. Știu. Să nu mai vorbim despre asta.

Apoi Yu tăcu. Se vedea limpede că nu dorea să vorbească despre Motokata, pe care se încăpățâna să îl considere un nerușinat. Dar iată-l acum reluând subiectul, cu o lucire sfidătoare în ochi:

– Se întoarce din ținuturile din Nord, dar cine știe, poate nu ca un învingător.

– De data asta, vă înșelați, îl corectă Michinaga, care nu intervenise încă în discuție. Circulă zvonul că a luptat cu măiestrie. De ce nu vreți să credeți în victoria lui?

– Voi crede când va fi oficială.

– Dar despre rebelii care acum conduc Sudul ce credeți? Presupun, prietene, făcu Michinaga arborând un zâmbet cu două înțelesuri, că sunteți aliatul celor care vă copleșesc cu ofrande.

– Cei care copleșesc cu ofrande templul din Amazu nu sunt în mod necesar rebeli. Nu toți conspiră cu piratii.

– N-aș fi așa de sigur.

– Ah! zise Yu pe un ton ironic. Cu toate astea, templul palatului...

– La Ise vă referiți?

– Sigur că da! Vorbesc despre templul de la Ise, care primește cele mai multe ofrande de la cel mai puternic guvernator din Sud, Minamoto Yorimitsu, care face trafic cu piratii. Despre asta nu ați auzit niciun zvon?

Michinaga nu răspunse. În clipa aceea, Yasumi înțelese că în scurt timp vor ajunge să vorbească și despre tânăra ei prietenă, novicea Amasu și se întrebă ce se întâmplase cu vasul de celadon ascuns în grota lui Motokata.

– Dar asta nu e tot, continuă Yu, templele voastre din nordul capitalei profită cu toate de darurile importante făcute de un alt Minamoto.

Deloc contrariat de acest dublu adevăr, Michinaga ridică o sprânceană.

– Minamoto Mitsukoshi?

– El însuși.

– Ce vreți, de fapt, să spuneți?

– Că nu trebuie să lucrați cu două greutăți și cu două măsuri, i-o reteză Yu cu o voce aspră.

Această severitate a tonului nu păru a-l supăra pe Michinaga, ceea ce o făcu pe Yasumi să creadă că pe cei doi îi lega o prietenie îndelungată.

– Două greutăți, două măsuri! Explicați-mi, Yu!

– Templele Amazu și Enryakuji, precum și cele din jurul lor, nu intră în domeniile palatului, cu toate

că se află la porțile cetății Kyoto. Sanctuarul de la Ise se bucură de sprijinul celor doi guvernatori puternici, care dispun fiecare de câmpuri întinse cultivate cu orez și ceai, exploatează lemnul din păduri și au țesătorii, ateliere de ceramică, ba chiar lucrează și bronzul ori fierul. În asemenea condiții, aveți inima să ne refuzați ajutoarele care ne vin de la câțiva guvernatori mai mici?

– Nu am contestat niciodată ofrandele care vi s-au făcut, afirmă Michinaga. V-am lăsat întotdeauna să vă bucurați pe deplin de ele. Nu cer decât dreptul de control.

– Exact aici doream să ajung. Suprimați acest drept de control și vă ofer numele rebelilor care refuză să dea templelor o parte din prada pe care o obțin de la pirați.

Michinaga plecă fruntea. Yu îi oferea un târg acceptabil. Una peste alta, aveau idei asemănătoare, căci amândoi doreau ca o parte din bunurile jefuite făcute de rebeli să le revină lor.

Yasumi și Song Li, care nu interveniseră deloc în discuție, serveau ceaiul, dar sorbeau fiecare cuvânt, iar bătrâna chinezoaică pândea momentul potrivit ca să plaseze ceea ce avea de spus. Discuția agitată, care nu îl împiedică pe Michinaga să observe gesturile grațioase ale doamnei Suiko, mai continuă o vreme, până ce Yu obținu întru totul câștig de cauză.

Suyari nu avusese timp să o coafeze pe Yasumi. Doar îi pieptănase cu mare grijă pletele, a căror fermecătoare lungime urma curba rochiei cu trenă și o acopereau cu

o opulentă mantie neagră. Avusese grijă să lase câteva șuvițe care-i curgeau până la pământ și în față. Cum s-ar fi putut ca Michinaga să nu fie sedus de această normă a frumuseții care sucea mințile bărbaților?

Aroma fierbinte a ceaiului umplea încăperea, iar cei doi bărbați tăcură o clipă, pentru a savura delicios parfum. În acel moment, a intervenit Song Li:

– Vă mai gândiți la porțelanul fin, chinezesc, a cărui tehnică doreați atât de mult să o aflați?

Cana cu ceai se opri în pragul buzelor lui Michinaga care, gânditor, o puse la loc pe masă.

– Da, e un subiect care mă interesează. Știți ceva despre asta, Song Li?

Când Michinaga nu îi mai spunea „doamnă Li", însemna că aștepta un serviciu din partea ei.

– De ce nu trimiteți un sol în China? Au trecut mai bine de cincizeci de ani de când Japonia a rupt orice legătură comercială cu chinezii.

– Și pe cine am putea trimite? întrebă Yu, interesat de eventualitatea acestui plan din care, inevitabil, va face și el parte.

– Răspunsul cere un răgaz de gândire.

Yasumi îi zâmbi lui Song Li. Știa de ce prietena ei deschisese un asemenea subiect. Ideea trimiterii unui sol în China urma să aureasă blazonul fidelului consilier Jinichiro, bunicul ei, care a susținut întotdeauna comerțul cu China.

Michinaga, care părea a-și țese deja planurile, se scărpină pe bărbie cu un arătător cu unghia bine curățată.

– Mai vorbim despre asta, mai spuse el.

Îi aruncă o privire distrată lui Li apoi, luând cutiuța de scris de pe măsuța joasă, o deschise, scoase o foaie albă pe care schiță în grabă o înșiruire de cuvinte, ca și cum ar fi dorit să nu le uite.

În cele din urmă, le citi cu aceeași grabă, răsuci foaia și o strecură în mânecă.

– Da! Am să mă gândesc și mai vorbim despre asta cât de curând.

*

Yu Tingkuo își exprimase dorința de a petrece noaptea la Pavilionul Glicinelor și Michinaga se întorsese la palat cu intenția fermă de a reveni singur la salonul de ceai.

Își luase la revedere de la Li printr-o plecăciune adâncă, arătându-și tot respectul cuvenit, apoi își pironise privirea în ochii lui Yasumi, care mai întâi îi plecase, apoi îi ridicase cu un fel de mândrie arogantă. Michinaga acceptase fără să se supere acest semn care ar fi putut fi considerat nepoliticos dacă ar fi venit din partea unei femei pe care nu o dorea.

La drept vorbind, a se întoarce singur la Pavilionul Glicinelor nu era, poate, cea mai bună soluție pentru a o seduce pe tânără, căci se îndoia că Song Li îi va lăsa singuri: prevăzând că bătrâna îi va sta în cale, renunță la acest gând. Song Li veghea cu prea multă strășnicie asupra fetei, așa că Michinaga își spuse că mai bine ar fi ca ea să se întoarcă la palat,

acolo putând să o cheme undeva, într-un loc mai intim, unde să fie doar ei doi.

În vreme ce Michinaga, pe drumul de întoarcere, se gândea la ziua și la ceasul acestei întâlniri, la Pavilionul Glicinelor, Yu dorea să afle mai multe despre fosta lui protejată.

– Știam că m-ați recunoscut! exclamă Yasumi.

– Nu ți-am recunoscut înfățișarea, firește, dar vocea nu m-a păcălit! Am auzit-o prea mult întrebându-mă de una, de alta, ca să o fi putut uita.

– Sunt fericită să vă revăd, maestre Yu.

Călugărul plecă încet capul într-o parte și îi zâmbi.

– Iar eu sunt încântat să constat că nu m-am înșelat asupra inteligenței tale. Te descurci în limba mea nativă ca o adevărată chinezoaică. Felicitările mele, Song Li.

– Marele maestru Yukinari e cel care a învățat-o.

– Maestrul de la Școala celor Trei Pensule?

– El însuși.

Yu rămase stană de piatră.

– Acum înțeleg, cu un asemenea maestru, poți face minuni!

Înălță apoi capul și își încrucișă mâinile pe pântec.

– Yasumi! rosti el pe un ton poruncitor, păstrându-și privirea ațintită asupra mâinilor împreunate, îți poți păstra înfățișarea asta dinaintea tatălui tău, pentru a-ți lua astfel răgazul de a-l analiza, de a-l aduce acolo unde îți dorești, dar în niciun chip în fața marelui ministru suprem.

– De ce?

– Pentru că te va pedepsi că ți-ai bătut joc de el.

– Dar eu nu...

– Se va simți luat peste picior și nu te va ierta. Nu îți va restabili niciodată numele la curte. Din contră, te va alunga, așa cum a fost alungat și bunicul tău.

Li încuviință din cap.

– Cred că Yu are dreptate, Yasumi. E vremea să îi dezvălui totul lui Michinaga și, chiar prin acest fapt, să îi vorbești din nou despre acest plan al soliei în China, care va restabili numele și faima bunicului tău.

– Planul soliei mă încântă, spuse Yu. Dar mă tem ca nu cumva să-l pună pe banditul ăsta de Motokata să se ocupe de el.

– Nu vreau să mai aud astfel de cuvinte, maestre Yu! strigă Yasumi.

Surprins de izbucnirea ei nestăpânită, Yu făcu ochii mari.

– Aș vrea să rămân prietena voastră, dar câtă vreme veți continua să insultați acest bărbat, mă tem că așa ceva nu va mai fi cu putință.

– Dar ce-a făcut pentru tine de îl aperi în asemenea fel? întrebă în cele din urmă Yu, după ce-și veni în fire.

– Îl iubesc.

Yu suspină îndelung, chipul i se contractă și un rid de nedumerire îi apăru pe fruntea înaltă.

– Presupun că l-ai întâlnit înainte de a ajunge la Kyoto.

Yasumi încuviință din cap.

– Era unul dintre banditii care te-au urmărit, despre care mi-a povestit Sishi...

– Ştiţi bine că nu! Aceea era banda fratelui lui...

– E acelaşi lucru...

– Nu, tocmai că nu! strigă Yasumi. Sunteţi un încăpăţânat, maestre Yu, şi e mare păcat. Vă amintesc că am îndeplinit misiunea pe care mi-aţi dat-o şi că, fără mine, tânărul Sishi ar fi făcut stânga-mprejur fără să mai aştepte. Tremura ca o frunză de salcie gata-gata să cadă la cea mai mică adiere.

Yu nu spuse nimic şi fata continuă:

– I-am dat mesajul vostru stareţului de la Enryakuji pentru a feri astfel călugării de jaful sângeros plănuit de Nariakira. Mi-am plătit astfel datoria faţă de dumneavoastră. Motokata s-a dus după fratele lui cu gânduri paşnice, doar pentru a recupera bunurile care i-au fost furate. Nu a avut loc niciun jaf, nicio violenţă, nicio crimă. Nu puteţi spune altceva.

– Nu asta mi s-a raportat mie, glăsui Yu pe un ton îngheţat.

– Cine a îndrăznit să răspândească asemenea minciuni?

– Eu pe cine ar trebui să cred? îi replică sec Yu.

– Pe mine! Nu v-aş putea minţi niciodată, maestre Yu.

Pe chipul lui Yu se păstra aceeaşi rigiditate care nu era deloc pe placul lui Yasumi. Dar ce altceva putea face decât să susţină nevinovăţia lui Motokata?

Călugărul sfârşi prin a se îndoi de ceea ce îi povestise prietenul lui, stareţul de la Enryakuji. Îl minţise pentru a-l înfunda pe cel care îşi recuperase bunurile? Da, dar va afla. Va afla mulţumită interogatoriului

minuțios pe care îl va susține de îndată ce se va întoarce la templu.

– Vă implor, maestre Yu, încercați să aflați mai întâi adevărul și nu vă grăbiți cu răspunsul.

Song Li, care nu scosese o vorbă, interveni acum:

– De ce nu îi explici totul, Yasumi? Motokata a promis templului Enryakuji ofrande de îndată ce va fi în măsură să le aducă. Asta dovedește cu prisosință buna lui credință.

Dar Yu se închise în tăcere și ceru să fie condus în camera lui, pentru a se retrage.

CAPITOLUL XVI

Un uşor scârţâit între geam şi oblonul glisant... Un zgomot discret, un ochi aruncat prin crăpătură... Apoi Sei îi deschise poarta lui Yasumi.

– În sfârşit, iată-te! exclamă ea. Credeam că m-ai uitat de tot. Cât timp a trecut de când n-ai mai venit să mă vezi?

– Sei, ultima mea vizită a fost în luna Crizantemelor, aşadar nu atât de demult. Abia ce-a trecut o lună!

– Da, dar mesajul tău de ieri m-a lăsat cu buza umflată, că nu ai mai venit.

Yasumi pătrunse în casa prietenei sale şi îşi dădu jos mantia amplă care o învăluia. Chimonoul ei acoperea o robă împodobită cu munţi înzăpeziţi şi stoluri de păsări. Lui Yasumi îi plăcea să se îmbrace în ton cu anotimpul. I se părea că, astfel, îşi recapătă o libertate de mult uitată. Cu o robă în nuanţe primăvăratice, călărea pe drumurile străjuite de pruni în

floare. Cu un chimonou cu motive văratice, galopa printre câmpuri pline de bujori și garoafe.

Oare ce-și închipuia în iarna asta aspră? Pe buze, i se ivi un zâmbet. Nu avea de ce să viseze la galopurile de odinioară! Doar în nici câteva zile se va ghemui în brațele lui Motokata! Nu conta ce robă sau chimonou va purta, nu conta dacă se va înfățișa dinaintea lui cu sau fără fard pe față. Importante vor fi doar mângâierile, îmbrățișările, vorbele dulci.

– Îmi pare rău, Sei. Nu am avut timp să te anunț. Marele ministru suprem a venit ieri la Pavilionul Glicinelor fără ca Song Li și cu mine să fi știut din vreme. Ești supărată pe mine?

Sei aduse ceaiul, care răspândea o aromă delicioasă.

– Cum aș putea fi supărată când e vorba despre cel mai influent om din Japonia? Situația ta a luat o întorsătură favorabilă?

– E prea devreme pentru a spune asta, dar am toate motivele să nu îmi fac griji.

– Iar eu am pentru tine o veste care îți va face mare plăcere.

– Hai, Sei! Spune-mi iute!

– Fratele tău trebuie să ajungă dintr-un moment în altul.

– Shotoko!

Yasumi se repezi la prietena ei și o prinse de mâini; un zâmbet larg îi lumina chipul.

– Dar nu va stârni mânia tatălui lui?

– Tatăl lui e și al tău! Să nu uităm asta! Așa că are dreptul să te întâlnească în casa mea. Și să nu

îndrăznească Tamekata Kenzo să vină și să se rățoiască la mine, că îi arunc în față un bol cu orez sau un vas cu apă stătută.

Începură să râdă cu gândul la imaginea a două femei furioase care îi aruncă în cap bărbatului lături numai bune să-i murdărească frumoasele straie de curte.

– Cum ai izbutit minunea asta?

– Cât se poate de simplu. Shotoko a trecut ieri pe aici ca să afle vești despre Yoshira și i-am spus că, dacă nu ai putut trece ieri, neîndoielnic vei trece astăzi.

Yasumi își sorbea încet ceaiul, gândindu-se la tânărul ei frate pe care nu-l mai văzuse din ziua în care tatăl lor i-a interzis s-o mai întâlnească. Se ridică să o ajute pe Sei să compună un buchet imens, în nuanțele iernii.

– Tânăra pe care a trimis-o Song Li ți se pare potrivită?

Sei aranjă întâi o ramură mare de salcie printre nalba mare și ramuri uscate de arțar roșu. Adăugă tije țepoase de brad și o floarea-soarelui mare. Apoi își desăvârși buchetul punând în fața ramurilor de tuia un mic ciot uscat de copac, pe care aranjase un mușchi verde în degrade. În sfârșit, risipi ici-colo, în această compoziție, frunze galbene și roșii de păducel de China și frunze sacre de ilice.

Îndepărtându-se de buchet pentru a admira ansamblul, îi răspunse:

– E mai puțin inventivă decât tine, dar e mai supusă. Pot să fac ce vreau cu ea.

Izbucniră din nou în râs. Apoi Yasumi înaintă și, încet, se învârti în jurul buchetului așezat într-un vas de ceramică.

– Ah! făcu ea, arătând cu degetul spre baza ciotului plat, acoperit cu mușchi.

– Ce-i? E o scoică. Tu ai avut ideea asta. Acum pun mereu câte una în compozițiile mele hibernale și, privește, le pictez și le dau nuanța buchetului. Curtea se dă în vânt după această nouă invenție...

– Curtea...

– Yasumi, dragă, mi se pare că ai uitat totul! Nu-ți aduci aminte că le-ai vorbit despre buchetele mele împărătesei și doamnelor de la curte? Acum, vin toate la mine. Niciodată nu îți voi putea mulțumi îndeajuns pentru că m-ai ajutat cu atâta generozitate.

– Dar tu nu ai făcut același lucru pentru mine, pe vremea când nu aveam de niciunele, nici măcar un loc unde să pun capul? Cum m-aș fi descurcat fără tine și fără Yoshira?

– Lasă, lasă! Îndrăzneață cum ești, reușeai tu până la urmă!

– Poate, dar cu prețul atâtor eforturi pe care nu am mai fost nevoită să le fac.

– Erai așa de lipsită de vlagă! Aveai mare nevoie de odihnă după drumul acela lung de la Musashi la Kyoto.

Cu nasul în floarea-soarelui cu inimă galben-aurie, Yasumi suspină.

– Acum, mi se pare atât de departe! Următoarea primăvară va fi a treia de când locuiesc în Kyoto. Ah!

Sei, cred că următoarea lună Înflorită va aduce multe schimbări pentru mine.

- Tatăl tău?

- Nu numai el.

- Dar ce vrei să spui? La palat?

- Nu numai asta.

Sei o măsura, încercând să își dea seama ce voia să spună.

- Dintr-odată, ai devenit foarte misterioasă. Nu are legătură cu cele două fețe ale tale?

- Lasă că ai să afli, Sei!

- Ce încerci, de fapt, să îmi spui?

Dar cineva ciocănea la ușa de la intrare și Sei fugi să deschidă.

Trecuse mai bine de un an din ziua în care Kenzo i-a interzis mezinului să o mai vadă pe Yasumi. Adolescentul crescuse. Silueta lui se mai împlinise, iar chipul mai pierduse din rotunjimile copilăriei.

- Oh! Shotoko! exclamă Yasumi. Uită-te la tine, acum ești un tânăr războinic.

Se apropie de el și, într-un același elan, fratele și sora se îmbrățișară.

- Pe toți Buddha din cer și de pe pământ, îi șopti ea la ureche, tare bucuroasă sunt că am măcar un frate care nu mă respinge!

- Să te respingă? Ah! Îl urăsc pe tata pentru ce ți-a spus și ți-a făcut, și îi urăsc și pe frații mei!

- Nu te iubesc?

- Cum ai vrea să mă accepte câtă vreme nu s-au interesat niciodată de mine!

– Tare mi-ar fi plăcut să-mi arate bunătatea și căldura umană pe care mi le-ai arătat tu. Asta e! Tu ești altfel. De aceea vreau și mă voi revanșa.

– Ce ai de gând să faci?

– Deocamdată, nu îți pot spune nimic. Dar crede-mă, Shotoko, voi face în așa fel încât tu să nu ieși întinat din afacerea asta. Din contra, dacă îți voi putea influența favorabil destinul, o voi face. Da, o voi face.

Vorbiră despre Yoshira, mutat la Iwaki, în Nord. Tinerii funcționari trimiși de curte în provincii îndepărtate trebuiau să facă dovada îndemânării lor pentru a căpăta o promovare care le va permite fie să prindă un post de guvernator într-un loc mai apropiat de capitală, fie să se întoarcă la palat având în buzunar un titlu de ofițer atașat Afacerilor fiscale, militare, justiției, poliției sau controalelor. În acest ultim caz, tinerii ofițeri intrau în eșalonul de rangul nouă din clasa a treia și trebuiau, de-a lungul anilor, să urce în ierarhia care le fusese propusă.

Cazul lui Yoshira era diferit de cel al lui Kanuseke și al fratelui său, Tameyori care, nedorind să se exileze în provincie, au preferat să rămână străji la porțile palatului. Dar dacă Yoshira, de origine socială modestă, nu avea nicio speranță să urce pe scara funcționarilor fără a fi săvârșit fapte mărețe, tovarășii lui în schimb, mulțumită poziției tatălui lor, puteau deveni ofițeri superiori.

Seara a fost veselă, iar Shotoko s-a dovedit a fi un companion plăcut. Vorbăreț, mereu binedispus, nu

a vorbit totuşi mai deloc despre sora lui de care, de altminteri, nici Yasumi nu era prea interesată.

Sorbind supa servită de Sei, Yasumi cumpănea în gând ce se pregătea să facă. Îi venise pe neaşteptate o idee şi acum îşi croia pas cu pas planul.

– Ţi s-a întâmplat vreodată, Shotoko, să te afli în faţa marelui ministru suprem în aşa fel încât să îţi încrucişezi privirea cu el?

– Nu! Dar asta nu i s-a întâmplat nici lui Tameyori, nici măcar lui Kanuseke. Doar tatăl meu s-a aflat de câteva ori în faţa lui. Dar numai de puţine ori.

– Dar ţi-ar plăcea?

Shotoko făcu ochii mari şi Yasumi văzu strălucind în străfundurile lor un licăr de emoţie.

– Cum asta?

Yasumi se întoarse spre Sei:

– Mi-ai păstrat cutia de scris, Sei?

– Sigur că da.

Cu paşi mici, grăbiţi, Sei se duse în altă încăpere şi aduse cufărul cu ustensilele de scris. Yasumi scoase o filă albă şi începu să scrie mesajul pe care dorea să i-l trimită lui Michinaga:

Astăzi, a opta zi din luna Îngheţurilor, marelui ministru suprem al curţii imperiale. Sub luna care se ridică deasupra munţilor înzăpeziţi eu, umila doamnă Suiko de la Pavilionul Glicinelor, solicit o întrevedere cu Măria Sa de îndată ce multele lui treburi îi vor da un moment de răgaz. Pot îndrăzni să sper că acest privilegiu îmi va fi acordat înainte ca sfârşitul iernii să aducă înapoi roua îngheţată?

– Uite, spuse ea răsucind mesajul. Ce legătură îmi poți da, Sei? Fără ramuri înflorite, de altminteri, pe vremea asta nici nu mai sunt.

– O rămurică lungă de brad?

Yasumi se strâmbă.

– E înțepător și prea agresiv.

– Atunci o tijă de lotus?

– E romantic și nu vreau ca puternicul Michinaga să își facă gânduri în ceea ce mă privește.

– O ramură de salcie sau un simplu fir de răchită.

– Am să aleg simplitate. Un simplu fir de răchită mi se pare foarte potrivit pentru acest mesaj.

Se întoarse spre Shotoko:

– Vrei să fii mesagerul meu și să îi duci această misivă lui Michinaga?

Cum tânărul se uita năucit la ea, continuă:

– În mâna lui, firește.

– Dar cum aș putea face asta? Trebuie să mă duc la locuința lui?

– În niciun caz! Acest mesaj este confidențial și, dacă te duci acolo, sigur ți-l smulge din mână vreun servitor! Va trebui să îl duci la palat, acolo unde Michinaga are un apartament privat.

– Dar nu voi reuși niciodată! Gărzile lui de corp mă vor împiedica să trec.

– Știu. Ar fi sora ta care e în suita împărătesei, dar...

– Oh, în niciun caz! i-o reteză agitat Shotoko. L-ar duce ea însăși, prea încântată să se pună în valoare în fața marelui ministru suprem.

– Așa cred și eu. De altfel, pe tine vreau eu să te pun în valoare în ochii lui. De aceea îți voi da un al doilea mesaj, pe care i-l vei duce doamnei Hatsu. E una dintre primele doamne de onoare ale împărătesei. Va găsi ea un mijloc de a te introduce în apartamentele palatului fără să te împiedice gărzile de corp.

– Ce va trebui să îi spun?

– Că ai un mesaj de la doamna Suiko pe care trebuie să i-l dai direct lui Michinaga.

– Doamna Suiko? făcu el uimit. Dar cine e?

– Îți voi explica mai târziu.

Apoi începu să scrie o a doua misivă:

Onorabilei doamne Hatsu, floare printre florile cu parfum neasemuit, din partea doamnei Suiko, care vă roagă să îl ajutați pe tânărul Tamekata Shotoko să ducă această misivă marelui ministru suprem. Veți avea întreaga ei recunoștință. În semn de mulțumire, acest pieptene este pentru Domnia Voastră.

– Du-te! La ora asta, o vei găsi pe doamna Hatsu în camera ei și, împreună cu mesajul, dă-i și asta.

Își scoase din plete un pieptene, negru, lăcuit, incrustat cu sidef și petale de aur. Apoi îl înveli într-o hârtie fină și i-l întinse lui Shotoko.

– Pieptenele ăsta i-a plăcut, așa că i-l vei dărui. Dar mare atenție! Nu ai văzut-o niciodată pe Yasumi. Nu o cunoști decât pe doamna Suiko. Izbânda ta depinde de numele ăsta: doamna Suiko. Ai înțeles?

*

Cât ai clipi din ochi, Shotoko fu în spinarea calului și începu să rumege în gând drumul pe care urma să-l străbată pentru a ajunge fără alte încurcături în apartamentele personale ale marelui ministru suprem.

În fața lui, se întindea strada Păsării Roșii, pe care o traversă fără a băga în seamă atelajele pe care le depășea. Zbura prin fața celor mai opulente reședințe fără a răsufla și fără a ridica privirile, și lăsa în urmă grădinile covârșite de zăpadă, prin care ciorile piguleau, în speranța că vor găsi ceva de mâncare. În dreptul celui de-Al Treilea Bulevard, acolo unde două porțiuni egale, cea de vest și cea de est, despărțeau capitala și o izolau de exterior prin cele două mari porți de intrare, Shotoko încetini trapul.

Cum ar trebui să procedeze? Era o întrebare pe care și-o tot punea din clipa în care se despărțise de Sei și de Yasumi, și la care nu aflase răspuns. Conștient că sora lui îi oferise ocazia de a se distinge de frații săi și, cine știe, poate chiar de a le stârni gelozia, nici prin gând nu îi trecea să nu își îndeplinească misiunea. Tatăl lui nu îi va oferi niciodată asemenea oportunitate.

Așa că Shotoko se îndreptă spre pâlcul de arborii prințesei, unde se afla doamna Hatsu. Această închidere, care dădea spre grădini, era vastă, aerisită. Galerii mari, acoperite, duceau spre terase care se deschideau direct în încăperile mari, în care stăteau doamnele de onoare.

În cale îi ieși Mierlă Mică, una dintre tinerele servitoare aflate în slujba celor patru mari doamne de onoare ale împărătesei.

– O caut pe doamna Hatsu.

După ce îl măsură din cap până-n picioare cu un ochi pe jumătate binevoitor, pe jumătate batjocoritor, și ajungând la concluzia că e prea tânăr pentru a se lăsa sedus de doamna Hatsu care nu avea nicio aventură ori legătură cunoscută, Mierlă Mică se răsti la el cu o voce din care răzbătea multă îndrăzneală:

– Doamna Hatsu nu vă va putea acorda prea mult timp, căci trebuie să o pregătesc pentru a se duce la împărătească.

– Trebuie să îi dau un mesaj din partea unei persoane al cărui nume îl voi trece sub tăcere.

Un zâmbet lumină chipul lui Mierlă Mică. Așadar, acest tânăr mesager nu era cucerirea doamnei Hatsu, deci îi putea strecura ocheade îndrăznețe, ceea ce și făcu, fără urmă de rușine, remarcând totodată roșeața care năpădi obrajii băiatului.

– Urmați-mă, rosti ea, trăgându-l pe coridoarele care duceau la ușile glisante în spatele cărora se aflau doamnele.

Se opri sub un umbrar mare închis cu o palisadă, prin care sufla un vânticel rece. Nu mai ningea acum, dar de jur împrejur se așternuseră mormane de omăt.

– Pe cine trebuie să anunț? îl întrebă ea în fața peretelui mobil, care putea fi deschis atât din interior, cât și din exterior.

– Shotoko, fiul lui Tamekata Kenzo, funcţionar la Afacerile controlului militar.

Tânărul auzi o voce ironică: „Hatsu, l-aţi fi putut alege măcar pe fiul mai mare al lui Tamekata, flăcăuaşul ăsta trebuie să fie cam lipsit de experienţă!"

Zărind-o pe Mierlă Mică în pragul uşii, Hatsu se ridică, aruncă o privire spre Shotoko şi îi adresă un zâmbet amabil. Apoi, văzând că ţinea în mână un sul, trase încetişor uşa, care se deplasă pe şină.

– Veniţi, şopti ea, să mergem într-un loc mai liniştit.

Fără a mai adăuga o vorbă, luă o mantie îmblănită pe care şi-o aruncă peste robele hibernale. Drumul care ducea spre apartamentele împărătesei era format dintr-un şir de coridoare pline de curent, iar vântul iernii se strecura perfid până şi pe sub cele mai călduroase straie.

În tăcere, cu un pas grăbit, îl trase pe Shotoko într-o anexă care dispunea de o încăpere mare, de odihnă, destinată doamnelor de onoare şi concubinelor imperiale. Pe o latură, dădea într-o sală de muzică în care se cânta la ţiteră şi la harpă, iar pe cealaltă – spre o bibliotecă bine garnisită cu suluri caligrafiate.

– Cum, deocamdată, nu e nimeni aici, vom fi liniştiţi. Mesajul din mâna voastră e pentru mine?

– Da.

– Din partea cui?

– Din partea doamnei Suiko.

– Doamna Suiko! exclamă ea.

Îl desfăşură şi citi. Apoi analiză în tăcere chipul netulburat al tânărului Shotoko care îi întindea acum un pachet micuţ, învelit într-o hârtie fină.

– E un dar din partea doamnei, în semn de mulțumire că mă veți ajuta să pătrund în apartamentele marelui ministru.

Cu mișcări iuți, Hatsu se grăbi să desfacă micul pachet; când văzu pieptenele pe care îl admirase atât de mult în pletele însoțitoarei ei, scăpă un strigăt de uimire. Mângâie luciul lacului, care strălucea ca o oglindă și, cu degetele-i fine, urmări liniile incrustațiilor de sidef.

– Cred că vă pot conduce. Veniți!

Hatsu simți cum vântul i se strecoară pe sub mantie și își strânse la piept pulpanele mânecilor largi. Urmând galeriile exterioare, îl duse pe Shotoko prin spatele clădirilor principale, pentru a nu fi opriți de străjile palatului.

Hatsu cunoștea, firește, un drum nu prea întrebuințat, dat fiind că o urmase de mai multe ori pe împărăteasă, când aceasta dorise să se ducă la tatăl ei fără escortă.

– Prefer să nu fiu văzută, îi spuse băiatului cu o voce scăzută. Mergeți până la capătul acestui culoar, veți ajunge la o ușă. Bateți, va veni un servitor, dar cum el se va arăta neîncrezător, nu-i dați mesajul și nu plecați până ce nu-l veți vedea pe marele ministru. Întotdeauna doarme aici înaintea unei mari adunări, iar mâine tocmai va avea loc una.

Făcu câțiva pași în spate, apoi își luă seama și se apropie de tânăr, zâmbindu-i:

– Tovarășelele mele sunt niște proaste. După părerea mea, nu păreți deloc a fi un puștan lipsit de

experiență. Sunt sigură că veți ajunge mai departe decât frații voștri!

O lumină de bucurie însenină chipul tânărului.

– Mult noroc. Cine știe, poate drumurile noastre se vor mai încrucișa. Când o mai vedeți pe doamna Suiko, vă rog să-i spuneți că am fost foarte mișcată de darul ei.

Și îl părăsi. Shotoko înaintă cu prudență pe coridorul care îl duse la o poartă din lemn de cedru, deasupra căreia se afla un buiandrug sculptat în formă de bot de dragon. Joasă și nu prea lată, nu avea decât un singur batant, care se deschise încet de îndată ce bătu. Apoi, în fața aspectului și ținutei corecte ale tânărului bărbat, ușa se deschise mai larg.

Un servitor își plecă grumazul, fără a coborî totuși privirea.

– Trebuie să îi dau un mesaj marelui ministru suprem.

– Marele ministru Michinaga nu a sosit încă.

– Ah! făcu Shotoko descumpănit.

– Cine v-a adus aici?

Cum Hatsu nu îi spusese ce să răspundă la astfel de întrebări, ca și Yasumi de altminteri, trebui să găsească singur ceva.

– Sunt de mult aici, minți el.

– De când?

– Am venit cu câteva doamne de onoare și cu... împărăteasa... care trebuia să își vadă tatăl incognito.

– Nu vă recunosc. Ba chiar mi se pare că nu v-am văzut niciodată.

– Poate chipul mi s-a schimbat.

– M-ar mira. Ca să schimbi un chip, ai nevoie de o mască. Regret, dar nu vă pot lăsa să intrați. Dacă tot ați izbutit să găsiți drumul secret, înseamnă că vă puteți întoarce mai târziu.

Dar...

Auzi pocnetul sec al ușii care se închidea. Nedumerit, mânios, bătu cu putere în ușă:

– Sunt sigur că marele ministru Michinaga e în interiorul acestui pavilion. Am un mesaj foarte important pentru el. deschideți!

– Dacă ai un mesaj, dă-mi-l mie, tinere, auzi el în spate.

Shotoko se întoarse brusc. În fața lui stătea Michinaga, care îi întindea mâna. Cât se poate de ușurat, îi întinse sulul.

– Sunt Shotoko, fiul lui Tamekata Kenzo, funcționar la Afacerile controlului militar, rosti el în mare grabă. Acest mesaj mi-a fost încredințat de doamna Suiko, care mi-a recomandat să îl predau doar în mâinile Domniei Voastre.

Shotoko observă că ochiul întunecat al marelui ministru se luminează. Îl văzu ezitând, privind o clipă culoarea albă a filei, care îi arăta că era vorba despre un bilet referitor la o problemă administrativă sau o simplă rutină cotidiană. Oare ce i-ar fi putut scrie doamna Suiko?

Ocheada pe care i-o aruncă apoi lui Shotoko dovedea că își punea întrebări privitoare la alegerea

mesagerului trimis de doamna Suiko. Ce-o fi vrând de la el?

– Intră, spuse Michinaga. Vreau să vă pun niște întrebări.

Michinaga pătrunse într-o încăpere mare, luminoasă, care dădea într-o grădină acoperită de un strat gros de nea. Totul era cufundat într-o atmosferă apăsătoare de nedescris, de la crengile copacilor și micul pod din care nu se mai distingea decât forma, de la pârâul care nu mai scotea niciun sunet, ascuns și el sub zăpadă, până la cerul de o imensitate albă.

Michinaga își scoase mantia îmblănită, boneta lăcuită, cizmele, iar servitorul le duse în altă încăpere; Michinaga îl chemă din nou și ceru să nu fie deranjat. În cele din urmă, desfăcu firul de răchită cu care era legat mesajul și îl desfășură.

Shotoko îi urmărea fiecare gest. Îi văzu maxilarele contractându-se și înțelese că bărbatul gândea iute, dar intens. După toate aparențele, nu părea a găsi un răspuns la ceea ce căuta.

– Doamna Suiko ți-a dat acest mesaj?

Shotoko ezită.

– Da.

– Cum și de ce o cunoști?

Tânărul șovăi din nou. Yasumi nu-i spusese deloc ce să răspundă la astfel de întrebări, așa că va trebui să joace pe muchie de cuțit și să nu cadă în capcana pe care i-o va întinde, fără doar și poate, marele ministru.

– Am cunoscut-o la doamna Susue Sei.

– Cine e doamna Susue Sei?

– Mătușa prietenului meu Yoshira, care a plecat iarna trecută la Iwaki cu regimentul de arcași format la palat.

– Și cu ce se ocupă doamna Susue?

– Face compoziții florale pentru clienții din Kyoto, dar lucrează și pentru împărăteasă și pentru doamnele de la curte.

Michinaga îi arătă o rogojină și o pernuță.

– Așază-te.

Se așeză și el în fața lui Shotoko, nemulțumit de această neașteptată familiaritate.

– De ce nu ai cunoscut-o și tu, ca toată lumea, la Pavilionul Glicinelor?

– La Pavilionul Glicinelor!

– Da. Ca fratele tău, probabil!

– Fratele meu! Dar ce are el de-a face în toată povestea asta?

Numai că regretă tot atunci aceste vorbe, căci dintr-un salt Michinaga fu în picioare, iar Shotoko se întreba de unde o fi venind mânia asta neașteptată.

– Ascultă, băiețaș! Știu că ești mezinul lui Tamekata Kenzo. Pot aduce norii sau soarele deasupra familiei tale. Așa că îți poruncesc să îmi spui tot ce știi despre doamna Suiko. Ce căuta la doamna Susue Sei? Cum s-au cunoscut?

Toate aceste întrebări începeau să-l tulbure pe Shotoko, care nu știa cum să interpreteze amenințarea abia ascunsă. La palat, toată lumea știa că Michinaga îi putea oricând alunga pe cei care nu îi plăceau sau

îi putea ajuta să sară treptele complicatei ierarhii administrative pe cei care știau să-l seducă.

Shotoko nu se clinti; își fixă privirea îngrijorată asupra lui Michinaga.

– Vreau să-mi spui mai multe despre doamna Suiko. Când a cunoscut-o pe această Susue Sei? reluă el, ridicând vocea.

– Când a sosit în Kyoto.

– În ce zi și în ce an se întâmpla asta?

– Acum trei primăveri.

Așadar, nu trăia în capitală de prea multă vreme. Doamna Song Li îl lăsase să înțeleagă că era vorba de mult mai mult timp.

– Era văduvă?

– Văduvă!

Michinaga îl împunse cu un deget poruncitor:

– S-ar zice că nu știai asta.

– Mie nu mi-a spus nimic.

– Ia te uită! Pare-se că nu o cunoști deloc! Și fratele tău... Ți-a vorbit despre ea? Ți-a spus că se învârtea în jurul ei ca un animal în călduri?

De data asta, Shotoko izbucni în râs.

– Ah! Tare m-ar mira una ca asta!

– Și de ce, mă rog?

– Păi... păi nu prea știu să vă spun.

– Sper că știi că-ți pot nărui cariera înainte ca ea să înceapă.

– Sigur că știu asta! Dar, mare ministru suprem, mult mai fericit aș fi dacă m-ați favoriza! Oricum, intenționez să le dovedesc de ce sunt în stare fraților mei, care nu s-au ocupat niciodată de mine.

– Așa deci, nu-i iubești!

– Nu asta am spus. Nu vreau decât să le dovedesc că exist și eu pe lumea asta.

– Iar eu îți pot furniza mijloacele.

Se ridică și se învârti de jur împrejurul tânărului, fără a-l slăbi din priviri.

– Pot face totul, ți-am spus, reluă el, proțăpindu-se dinaintea lui. Așa că tu vei face întocmai ce și cum îți poruncesc, iar eu voi ști să te răsplătesc așa cum se cuvine.

Shotoko înclină din cap în semn de încuviințare.

–Mă voi supune Domniei Voastre întru totul cu condiția ca doamnei Suiko să nu i se întâmple nimic rău.

Reacția neașteptată și aprigă a lui Michinaga îl descumpăni pe tânăr, care se întrebă dacă nu cumva răspunsul lui fusese pricina. Cu arătătorul întins, se apropie de el și îl izbi cu tărie în piept.

– Așa carevasăzică, minți, o cunoști mai bine decât spui!

– Ce îmi porunciți, mare ministru suprem?

– Am să-ți dau un atelaj și două străji și te vei întoarce aici însoțit de doamna Suiko. Dacă tot mi-a cerut o întrevedere, i-o voi acorda în ceasul care urmează.

După aceea, se potoli și își mângâie bărbia cu un aer distrat. Până acum, Michinaga nu adusese niciodată o femeie în apartamentele lui private, la fel cum nu adusese nici în casa din Kyoto, unde totuși Rinshi, soția lui, nu stătea permanent, căci nu le lipseau nici reședințele din provincie.

CAPITOLUL XVII

Atelajul gonea, iar zgomotul copitelor celor doi boi înhămați răsuna greu pe pavajul străzilor de pe care zăpada fusese înlăturată cu lopata.

Când Shotoko ajunse la Sei, Yasumi plecase deja.

– Trebuie să fi ajuns de acum la Pavilionul Glicinelor, o vei găsi acolo.

– Acum acolo stă?

– Da! De când a plecat de la mine. Cam tot pe atunci a plecat și Yoshira la Iwaki.

– Știu unde se află Pavilionul Glicinelor, dar nu am fost niciodată acolo.

Nu peste multă vreme, tânărul fu în fața porții acestei case de ceai atât de vestite, dar în care nu intrase niciodată. Tatăl său venise adesea aici la vremea la care nu o cunoscuse încă pe Kijiyu, ultima lui concubină.

Și Kanuseke cunoștea locurile, pesemne chiar și Tameyori! Dar de obicei cei doi frecventau case de ceai în care se pătrundea mai lesne și aveau o reputație

mai puţin bună, şi în care se puteau petrece clipe plăcute alături de câte o fată frumoasă. La Pavilionul Glicinelor nu se glumea cu iubirea, ci se bea ceai şi sake, se discuta, oaspeţii îşi confruntau cultura, se vorbea despre politică şi se întorceau pe toate părţile ideile care circulau prin ţară.

La Sei, Yasumi nu avusese vreme să îi vorbească despre Pavilionul Glicinelor, despre doamna Song Li, iar Shotoko simţea că îl despărţea în continuare o lume de sora lui. În jurul ei se ţeseau taine, tulburări, secrete pe care el încă nu le cunoştea. Dar Shotoko făcuse deja o alegere. Va miza pe cartea lui Yasumi, nu pe aceea a fraţilor lui. Şi dacă va fi sprijinit de marele ministru suprem, Tamekata Kenzo nu va putea sta în calea viitorului lui.

Ca de fiecare dată când deschidea poarta casei, Jujuku îşi strecură mai întâi nasul prin crăpătură. Măsurându-l pe tânărul înalt cu o expresie binevoitoare, îi adresă un zâmbet larg. Totuşi, urmele adolescenţei încă prezente pe chipul lui o făcură să reacţioneze cu prudenţă:

– Pe cine vreţi să vedeţi? se răsti ea în loc de a rosti cu politeţe obişnuitul „Poftiţi, domnilor!", când era vorba despre un grup de prieteni, sau „Intraţi, seniorii mei!" când avea de-a face cu doi nobili de la palat ori doi guvernatori de provincie. Cuvinte urmate, de fiecare dată, de alte câteva: „Pavilionul Glicinelor e fericit să vă primească!"

În faţa întrebării încuietoare a tinerei servitoare, Shotoko nu ştiu dacă să pomenească despre Yasumi

sau despre doamna Suiko. În timpul acestui drum care nu-i luase nici o oră, ajunsese la concluzia că sora lui juca ambele roluri. Așa că își spuse în sinea lui că, dacă la Sei era Yasumi, aici trebuie să fi fost doamna Suiko, vestita văduvă despre care vorbea Michinaga. Așa că dădu servitoarei acest nume.

– Și eu pe cine trebuie să anunț? întrebă Jujuku.

– Pe Shotoko.

Asupra locului se abătu o pală puternică de vânt. Yasumi fugea deja spre fratele ei, cu pletele curgându-i până la pământ.

– Marele ministru vrea să te vadă imediat, o vesti Shotoko. Mi-a dat o oră. Vai, ora s-a și scurs! Răsplata pe care mi-o va acorda depinde de graba cu care voi izbuti să te duc la el!

– Atunci, nu trebuie să-l facem să aștepte. Hai să plecăm.

– Mi-a pus întrebări la care nu am știut ce să răspund.

Ea îl liniști cu un gest tandru și îl prinse de mână.

– Cum altminteri ai fi putut face, câtă vreme nu știi nimic? Nu-ți fă griji, îi voi spune eu tot ceea ce nu știe.

Cu pași mici și grăbiți sosi și Song Li care, ori de câte ori Sakyo sau Jujuku deschideau poarta, era de fiecare dată atrasă de zgomotul clienților.

– Li, o vesti tânăra, iată-l pe Shotoko, fratele meu vitreg.

– Ei bine, te salut, tinere. Mă bucur că în familia voastră există fie și un singur om care să îi facă cinste.

Se întoarse către Yasumi.

– Micuța mea, cred că ar trebui să te duci așa cum ești. De data asta, arată-i chipul tău cel adevărat și încearcă să nu îl contrariezi prea tare, doar soarta ta e-n mâinile lui.

Ea scutură din cap și se strâmbă.

– Nici să nu te ploconești prea mult, căci asta te va face să îți pierzi din valoare și, mai ales, nu te lăsa sedusă, căci e limpede că asta așteaptă. Pe scurt, va trebui să știi să dozezi cu cumpătare sfaturile mele, înainte de a ajunge la judecățile tale și de a lua hotărârile cuvenite.

– Dar dacă se încăpățânează să rămână într-o idee pe care eu nu o pot accepta, ce fac?

– În niciun chip nu încerca să i-o schimbi. Poți oricând cere un timp de gândire, promițând un răspuns viitor. În acest caz, îți va da un răgaz, iar tu prelungește-l, căci nu i se poate întâmpla nimic rău dacă acceptă. Așteptarea și răbdarea fac parte din înțelepciune. Amintește-i-o, dacă vei simți că ai nevoie de acest argument. Va ști să îl aprecieze.

– Li, sfaturile voastre mă încurajează. Mă simt mai puternică.

Bătrâna se apropie și, cuprinzând-o în brațe, o strânse la piept.

– Și nu uita că, chiar dacă toate vor merge prost, vei fi mereu stăpână în această casă.

– Nu voi uita, Li.

Două șuvițe lungi, suple și strălucitoare, aranjate în față, îi cădeau la pământ. Ea le aduse în spate pentru a le potrivi cu restul pletelor și îl urmă pe Shotoko.

*

Când au ajuns la palat, începuse din nou să ningă. Coborând din caretă, o rafală i-a izbit direct în față. Servitorii le-au deschis poarta larg și i-au introdus înăuntru fără a mai aștepta.

Yasumi nu tremura, dar era îngrijorată de întorsătura pe care o va lua această întrevedere. Va fi în favoarea ei sau se va desfășura împotrivă-i? În cel mai rău caz, Michinaga va refuza să îi acorde reabilitarea numelui și îl va șterge din carta familiei Fujiwara, situație în care Motokata va face din ea o concubină, căci nu se va însura niciodată cu o simplă Suhokawa.

Acestea erau, firește, două dintre cele mai întunecate posibilități care se conturau în fața ei, dar imaginea liniștitoare a Pavilionului Glicinelor o încurajă. Măcar un lucru era sigur: nimeni nu îi va putea lua bogățiile învățăturilor pe care maestrul Yukinari i le-a dat, și nici nu îi va putea fura cunoștințele pe care le acumulase cu răbdare, zi după zi.

Pe pavajul coridorului pe care îi introdusese servitorul, zăpada începuse să se topească. Cu privirea plecată, Yasumi se uita distrată la mica băltoacă ce scânteia la picioarele ei; când înălță capul, îl văzu pe Michinaga în fața ei.

Cum nu avusese vreme să își scoată din mânecă evantaiul, nu-și putu ascunde brusca stânjenire. Marele ministru suprem vedea pentru prima oară chipul nefardat al doamnei Suiko. Ochii lui strălucitori o sfredeleau, iar ea avu impresia că o dezbracă

din priviri și îi cântărește trupul gol. În cele din urmă, înaltul demnitar își reveni:

– Veniți în biroul meu, e un cămin acolo. Vă veți putea încălzi.

O împinse pe Yasumi în încăperea în care fusese adineauri Shotoko; acum, întorcându-se spre el, îi spuse:

– Nu mai am nevoie de tine, băiete. Voi trimite curând după tine pentru a te răsplăti așa cum am promis.

– Mare ministru suprem, obiectă cu vioiciune Yasumi, am nevoie de prezența lui pentru a susține ceea ce trebuie să vă mărturisesc.

– De ce?

– Pentru că e fratele meu!

Gata, cuvântul fusese aruncat, greu de consecințe, dar atât de ușor pentru inima tinerei femei. Michinaga schiță un zâmbet al cărui sens îi scăpă lui Yasumi.

– Prin urmare, și Kanuseke este fratele vostru!

Yasumi încuviință și continuă cu o voce limpede:

– Și Tamekata Kenzo este tatăl meu.

Michinaga izbucni într-un hohot de râs.

Dar râsul încetă și el o prinse de braț, strângând-o cu putere. De pe chipul lui dispăruse orice urmă de veselie.

– Prin urmare, Kanuseke este fratele vostru! repetă el.

– Ca și Shotoko.

– De Kanuseke vorbesc eu! reluă aprig marele ministru. Și atunci cum se face că a povestit la toată garda imperială că s-a bucurat de favoruri în patul vostru

şi că dumneavoastră aţi dat sfoară-n toată ţara că nu există ibovnic mai bun decât el?

– E fals! strigă Shotoko, cu obrajii în flăcări. Fals!

– Da! sări şi Yasumi, arzând de ruşine. Un munte de minciuni şi de calomnii. Cer o reparaţie imediată.

– Am să lămuresc lucrurile chiar acum! Dar dacă se va dovedi că aţi mințit, voi arunca anatema asupra reputaţiei frumosului vostru pavilion al Glicinelor în asemenea hal, că praful se va alege de el!

În câteva minute, stârni o adevărată furtună, chemând valeţi, străji, ofiţeri de poliţie, ofiţeri de justiţie şi le porunci să caute familia Tamekata.

Între timp, îşi continuă întrebările:

– Ce este Song Li pentru voi?

Pe buzele nefardate ale lui Yasumi apăru un zâmbet discret, pe care ea îl dorea curat, nicidecum umil.

– Song Li este totul pentru mine. Mi-e mamă, mi-e bunică, mi-e prietenă intimă. Song Li este conştiinţa, puterea şi noua mea energie.

– Şi altceva? zise sec Michinaga.

– Când am ajuns în capitală, m-am dus să îmi văd tatăl şi fraţii pe care nu îi cunoşteam. M-au respins toţi, mai puţin Shotoko. Părându-i-se că sunt sensibilă şi înţeleaptă, Song Li m-a adoptat. Ofiţerul de justiţie care s-a ocupat de redactarea documentelor testamentare vă va putea confirma. Totul este în regulă.

Michinaga o sfredelea din priviri pe tânără, de parcă ar fi vrut să îi lase un semn pe care nu îl va mai putea şterge niciodată.

– Să fie adusă aici și doamna Song Li de la Pavilionul Glicinelor, mârâi el, străbătând nervos camera în lung și-n lat.

– Mare ministru suprem, interveni Yasumi, e bătrână și nu se poate deplasa atât de lesne ca noi.

– Ba poate foarte bine să tropăie atunci când trebuie! Vreau ca ea să fie prezentă la această confruntare!

Se proțăpi în fața ei, clocotind. Se temea ca nu cumva mincinoasa să fie ea. Veselia de adineauri făcuse loc mâniei.

– Care e numele dumneavoastră exact?

Yasumi flutură ușor din pleoape. La drept vorbind, de mult aștepta această întrebare; iată că acum putea spune deschis ceea ce-i stătea pe inimă.

– Mă numesc Suhokawa Yasumi, din clanul Fujiwara după mamă, care a fost prima soție a lui Tamekata Kenzo. Bunicul meu, Fujiwara Jinichiro, a fost consilierul și prietenul împăratului Murakami. A fost alungat de la curte de succesorul lui, împăratul Reizei, ale cărui idei legate de politica externă nu le împărtășea.

Mânia lui Michinaga dispăru cât ai clipi din ochi, ca și cum aceste informații de primă importanță ar fi curățat-o pe tânără de toate calomniile pe care fratele ei le aruncase asupră-i. Dacă o asemenea ascendență era adevărată, atunci ea nu putea da naștere unei curtezane vulgare. Oare se temuse ca doamna Suiko să nu fie fiica unei concubine oarecare, ce nu știa altceva decât să îmbine cuvinte îndoielnice?

Apropiindu-se de ea, apucă o șuviță din lungile ei plete, care i se revărsa pe piept, și o prefiră între degete.

– Erați liberă să vă schimbați chipul cu un fard excesiv pentru care, de altminteri, toate doamnele de la curte vă invidiază. Dar nu aveați dreptul să mă înșelați asupra identității voastre.

Dându-și seama de privirea uimită a tânărului Shotoko, lăsă șuvița neagră să cadă la loc pe bustul tinerei femei.

– Dacă nu aș fi văzut-o pe doamna Suiko cu aceleași plete extraordinare, se prea poate să nu fi crezut că ați fi una și aceeași persoană. Dar nicio femeie de la curte nu are un păr atât de lung ca dumneavoastră.

Yasumi crezu de cuviință să se dea un pas înapoi.

– De altminteri, nu am văzut niciodată un păr atât de frumos.

Dar își veni iute în fire:

– Rămâne însă faptul că m-ați înșelat.

– Departe de mine gândul de a abuza de Domnia Voastră, mare ministru suprem. Nu doream decât să mă pot apropia de tatăl și de frații mei sub o altă înfățișare, întrucât o respinseseră pe cea sub care m-am prezentat în fața lor. Dar vă jur că fratele meu Kanuseke este un mincinos. Spusele lui sunt monstruoase și mă pângăresc în cel mai josnic mod.

Yasumi se apropie de cămin, neluându-și privirea de la Michinaga.

– Trebuie să mă credeți, senior Michinaga.

– Vreau să aud cu urechile mele confruntarea dintre voi.

Vocea i se mai îmblânzise, dar păstra o umbră de amenințare. Așa că fata continuă:

– Adevărat vă spun, senior Michinaga, acest băiat alintat care pretinde că mi-a obținut favorurile este opusul a ceea ce îmi place mie la un bărbat. E de o prostie care depășește limitele acceptabile. Dacă nu-l pot tolera ca frate, cum credeți că l-aș putea îngădui ca ibovnic?

Michinaga nu răspunse. La poartă, se auziră zgomote. Ministrul, nerăbdător să afle mai multe, porunci să fie introdus Tamekata Kenzo și fiii lui.

*

Surpriza fu pe cât de totală, pe atât de spectaculoasă. Yasumi stătea lângă marele ministru suprem. Shotoko, în picioare, nu departe de ea, arbora un aer puțin cam țeapăn, aproape indiferent. Năuciți, tatăl și fiii se uitau când la Yasumi, când la Michinaga.

Cu chipul împietrit și privirea aspră, marele ministru suprem le lăsă un scurt răgaz, cât să-și revină din uimire. Kenzo se adună primul. Acum se uita la Shotoko. Tânărul, nemișcat, era cât se poate de calm. Shotoko îl uimise, nu glumă: îi încălcase poruncile și îi sfidase autoritatea, lăsându-se manevrat de această fată pe care refuza să o recunoască.

Cu toate că Kenzo nu era prost, ratase câteva promovări frumoase de-a lungul carierei sale administrative și, dacă nu a urcat niciodată în eșaloanele superioare, a fost doar din cauză că femeile l-au sleit, l-au stors de vlagă, l-au pierdut. Totuși, Kenzo vedea altfel lucrurile și prefera să se aplece asupra unei alte

judecăți. La patruzeci de ani, se putea lăuda că a avut toate femeile care s-au învârtit în jurul lui, cu ochi languroși și gesturi provocatoare, inclusiv curtezane și servitoare; cu Yasumi nu încercase însă nimic pentru că se îndoia că fata mințea când susținea că era fiica lui. Asemănarea ei cu Kanuseke era prea bătătoare la ochi și apoi chimonoul lui Hatsu, pe care îl purtase când venise să îl vadă în tribuna curselor de pe Al Doilea Bulevard... Dar Kenzo se încăpățânase. Ce să le spună celor doi fii mai mari fără să fie nevoit să le mărturisească deschis că nu erau născuți din prima lui soție, ci dintr-o simplă concubină?

Prima lui reacție odată depășită, își aduna deja în gând argumentele pe care i le va opune marelui ministru suprem în fața acestei fete prea îndrăznețe care le amenința stabilitatea familială; căci, la vremea la care el fusese căsătorit cu Hatsu, Michinaga nu era la putere și nu avea de unde să știe cum stăteau atunci treburile la curte. Dar lucrurile nu se petrecură deloc cum își închipuise el și nu se vorbi deloc despre căsătoria lui cu Hatsu, fiica lui Fujiwara Jinichiro.

Nebăgându-l în seamă pe Kenzo și întorcându-și privirea înghețată către Kanuseke, marele ministru rosti pe un ton aspru:

– Indiferent care ar fi numele acestei tinere femei care stă lângă mine, ea îmi cere o reparație pentru ofensa pe care i-ai adus-o.

Neștiind nimic, asemenea tatălui său, despre subiectul discuției, Kanuseke replică politicos:

– În ciuda asemănării noastre, mare ministru, această femeie vă înșală, ca și pe noi, pretinzând că e fiica soției principale a tatălui meu.

Michinaga îl străpunse din priviri, iar tonul lui deveni mușcător:

– Cine a spus ceva despre prima soție? Ce asemănare invoci aici? Eu am spus: „Indiferent care ar fi numele acestei tinere femei care stă lângă mine, ea îmi cere o reparație pentru ofensa pe care i-ai adus-o."

– Mare ministru suprem, interveni Kenzo, ce dovedește că e fiica lui...

– Ajunge! strigă Michinaga. Nu auzi ce spun eu? Sau poate nu pricepi?

Făcu câțiva pași înainte, cu ochii scăpărând de mânie.

– Repet: nu e vorba nici de numele acestei femei, nici din ce părinți s-a născut.

Îndreptându-și arătătorul spre Kanuseke, continuă cu o voce care clocotea de nervi:

– Ție, nu tatălui tău, îți cere ea reparații, iar acestea se referă la zvonurile pe care le-ai scornit despre ea.

Tot neînțelegând, Kanuseke zâmbi, sigur de el:

– Dar eu nu am scornit nimic, mare ministru, din contră, căci nu numai că nu vorbesc despre ea, dar vreau să uit până și acest chip.

– Și atunci cum se face că povestești cui vrea să asculte că ești primit în patul ei?

De astă dată, tânărului i se șterse imediat de pe chip aerul arogant. Deschise gura plin de uimire, dar nu

găsi nimic de spus. Pentru a descâlci această încurcătură, Kenzo făcu un pas înainte.

– E o nebunie! exclamă el. Cum ar putea fiul meu să aibă vreo legătură cu această fată? Fără îndoială, nu despre ea este vorba, ci despre...

– Despre cine? Haideți! Dezvinovățiți-vă!

Făcu și Yasumi câțiva pași în față și fu nas în nas cu fratele ei. Articulă rar, cu răceală:

– Ai spus tuturor la curte că am împărțit perna ba, mai mult decât atât, ai îndrăznit să spui că eu aș fi dat sfoară-n țară că ești cel mai bun dintre toți ibovnicii mei.

– În ce plasă vrei să mă prinzi, scorpie mică?

– În cea a doamnei Suiko, care nu și-a ridicat niciodată privirea către tine. Căci i s-a părut că ești prea incult pentru una ca asta.

Acum, ochii lui Michinaga nu mai erau mânioși, ci răi, agresivi. Îndreptând din nou un deget către Kanuseke, strigă:

– Doamna Suiko și sora ta sunt una și aceeași persoană.

Shotoko întoarse capul către tatăl lui. Părea cu totul dat peste cap de această poveste extraordinară în care în joc părea a fi capul fiului lui. Acum începea să înțeleagă în ce situație neplăcută fusese pus. Yasumi, fiica lui Hatsu, era fără îndoială vulnerabilă, dar doamna Suiko era de neatins! De aceea el, Tamekata Kenzo, infidelul care se credea irezistibil în ochii femeilor, nu încercase niciodată să o seducă pe preafrumoasa doamnă Suiko, știind foarte bine că privirea

lui Michinaga se oprise deja asupra ei. Oare cum putuse uita să își prevină fiul care, în acest domeniu, îi semăna atât de bine?

Pe când Kenzo se frământa să găsească un mijloc de a-și salva fiul, Shotoko se apropie de el:

– Da, tată, sub chipul fardat al doamnei Suiko se ascunde fața lui Yasumi, fiica ta.

Tameyori, care până atunci nu scosese un sunet, împietrit de uimire cum era, își privea fratele, pe Kanuseke. De astă dată, acesta mersese prea departe! Fără doar și poate! Dar mai rămânea o problemă de lămurit și, asemenea lui Kenzo, tatăl lor, simțea că acest punct va rămâne un subiect de neînțelegeri, asupra căruia se va înverșuna marele ministru suprem.

Acum, Yasumi susținea privirea tatălui ei.

– Cu ajutorul doamnei Song Li, care m-a adoptat, de vreme ce voi m-ați respins cu atâta ușurință, mi-au trebuit opt anotimpuri ca să mă transform, să intru puțin câte puțin, zi după zi, în pielea acestui personaj care este doamna Suiko. Toată curtea mă admiră și mă venerează.

Dintr-un salt, fu lângă Kanuseke:

– Nu tu, frate, ești acum cel care mă poate alunga de la palat cu un bobârnac. Și, ca să poată exista puțină clemență după condamnarea ta, mărturisește-ți acum minciuna și recunoaște sus și tare că nu am fost niciodată iubita ta.

– Te voi alunga de la Kyoto, îl asigură Michinaga cu o voce scăzută și răgușită. Și, alături de tine, și pe

tatăl şi pe fratele tău mai mic. Doar tânărul acesta va rămâne la palat, sub ordinele mele directe.

Arătă spre Shotoko care, văzând că situaţia tatălui său se înrăutăţea mai mult decât ar fi bănuit, încercă să-l facă să înţeleagă printr-un semn cu ochiul că trebuie să încerce să îl aducă pe Kanuseke pe calea supunerii.

– Haide, fiule, spuse Kenzo, întorcându-se către fiul său mai mare, mi s-a întâmplat şi mie să mă laud cu neruşinare cu cuceriri care nu erau de nasul meu. Nu e grav, dar ceea ce e cu adevărat urât, e să faci rău unei femei. Mărturiseşte, şi această persoană nu îţi va mai purta pică.

Yasumi îşi privi tatăl în ochi:

– Atunci, spuneţi-i să mă dezvinovăţească întru totul.

Michinaga se repezi şi deschise uşa, pentru ca şi valeţii şi servitorii să audă vorbele pe care Kanuseke urma să le rostească. Era evident că dorea ca tot palatul să afle de această mărturisire care va repara întru totul onoarea doamnei Suiko.

– Mărturiseşte, fiule! îl îmboldi Kenzo printre dinţi.

Kanuseke îşi privea tatăl cu o expresie năucită. Yasumi, în schimb, se uita la el cu o faţă triumfătoare.

– Ai prefera să scrii?

Michinaga îi întinse pe dată o foaie şi o pensulă.

– Haide! tună ministrul suprem. Compune un poem despre starea ta de spirit din această clipă.

Sprintenă ca o ciocârlie, Yasumi înhăţă foaia şi compuse un mic text, pe care i-l întinse fratelui său:

– Răspunde-mi printr-un alt poem şi te voi ierta pentru minciunile pe care le-ai împrăştiat despre mine.

– Citește! porunci răstit Michinaga.

– Citește! repetă Yasumi, și răspunde-mi pe loc.

Privindu-și tatăl, Kanuseke citi în ochii lui îndemnul de a se supune.

Zorii au risipit umbra fetei uitate. Dar a fost îndeajuns o vorbă pentru ca întunericul să năpădească ziua. E nevoie de un alt cuvânt pentru ca aurul soarelui să lumineze ochii lui Buddha, care vede și ascultă totul?

În fața atitudinii năucite a fiului său, Kenzo fu cel care citi textul fiicei sale cu o voce ezitantă.

– Vedeți! spuse Yasumi, întorcându-se către marele ministru suprem, tânărul ăsta nu e în stare să compună un poem, așa cum nu e în stare să priceapă sensul poemului meu! Cum m-aș fi putut îndrăgosti de un asemenea bărbat! Un astfel de gând e de neînchipuit!

Apoi tăcu și plecă plină de modestie capul. Din cauza mișcării, o șuviță lungă, neagră, îi alunecă pe piept. Pletele ei uimitoare atraseră toate privirile, iar marele ministru suprem nu mai fu în stare să își dezlipească privirea de la ele.

*

Prin ușa deschisă, povestea poemului pe care fiul mai mare a lui Tamekata Kenzo nu a fost în stare să-l compună făcu înconjurul palatului. Trecu din gură-n gură, de la servitoare la doamne de onoare, de la arcași la ofițeri și de la primele doamne de onoare la

împărăteasa Akiko. Tânăra Yokohami, agitată, se învârtea prin cameră întrebându-se ce fărădelege săvârșise familia ei pentru a fi tratată astfel de marele ministru suprem.

În toată această zarvă pică și Song Li, sprijinită de Arțar Roșu și Jujuku, care nu voiseră să o lase să plece singură.

– Am auzit ce se vorbește, senior Michinaga, începu ea de cum intră în încăperea mare, în care familia Tamekata își revenea cu greu din incidentul provocat de Kanuseke.

– Cine e cel care, cu nerușinare, a pângărit onoarea nepoatei mele? continuă ea proțăpindu-se în fața lui Kenzo, a cărui vârstă matură nu lăsa urmă de îndoială asupra situației lui de părinte.

Cum Tameyori se trăsese deoparte, Song Li pricepu că vinovatul era tânărul care rămăsese alături de Kenzo. Îl fulgeră din priviri pe Kanuseke care, deși la început avusese pornirea de a o înfrunta pe această bătrână netemătoare, acum fu nevoit să plece ochii dinaintea năvalnicei ei insistențe.

– Băiete, nu voi accepta asemenea nerușinări. A fost o infamie să îți renegi sora, dar să o pângărești pe Suiko a mea, pe care am adoptat-o din dragoste, e un lucru josnic pe care nu ți-l voi ierta niciodată!

Reluă cu o voce hotărâtă și înaltă:

– Ți-ai negat afirmațiile, tinere? Nu! Ei bine, te-ai ars. Nu voi avea liniște până ce marele ministru suprem nu te va alunga din regat, precum s-a întâmplat odinioară cu Fujiwara Jinichiro, bunicul acestei

fete, care a fost alungat de împăratul Reizei pentru motive de o mie de ori mai puțin mârșave decât cele care ți se pun acum ție în cârcă!

Michinaga ceru un jilț pentru Song Li, care se clătina pe picioare. Cu toate astea, ea continua să-l înfrunte pe Tamekata Kenzo și pe fiii lui:

– Respingerea acestui copil vă va costa mai scump decât acceptarea lui. O Fujiwara vă va depăși în toate domeniile, iar soarta ei va fi mai strălucită decât ar putea fi vreodată a voastră!

Întorcându-se către Michinaga, Yasumi își dădu seama că sfaturile pe care Song Li i le dăduse ei înainte de a părăsi Pavilionul Glicinelor nu se aplicau și pentru bătrâna chinezoaică. Li se pregătea să îl înfrunte pe marele ministru suprem, cu riscul de a-l enerva. Dar se ținea cu dârzenie de planul ei, hotărâtă să îl ducă la bun sfârșit. Așa încât continuă:

– Copila asta e o Fujiwara uitată de un destin care s-a înverșunat împotriva ei și a mamei ei. Pentru că a venit să trăiască la Kyoto, dragostea pe care nu a putut-o obține de la tatăl și frații ei trebuie compensată prin reabilitarea patrimoniului ei matern. Profitându-se de dizgrația în care a căzut Fujiwara Jinichiro, toate bunurile care i se cuvin acum au fost odinioară confiscate. Bărbatul acesta a fost unul de-ai voștri, senior Michinaga, aveți datoria de a îndrepta greșeala.

Yasumi se uita la marele ministru. Atitudinea lui nu părea deloc contrariată de cutezanța cuvintelor lui Song Li. Din contră, o asculta calm, fără a o întrerupe. Apoi se întoarse spre Yasumi, și îi adresă un

zâmbet ușor, în care picură un strop de speranță. Era nevoie de un singur cuvânt pentru ca *aurul soarelui să lumineze ochii lui Buddha, care vede și ascultă totul.*

Song Li, care își dădea seama de complexitatea tuturor acestor evenimente, cântărea fiecare amănunt al situației. Înțelegea că pe Yasumi nu o așteptau vremuri ușoare, căci în curând va fi subiect de conflict între Michinaga și Motokata, fiecare dintre ei crezându-se îndreptățit să își ceară drepturile. Căci și unul, și celălalt i-a oferit ceea ce îi făcea trebuință pentru a trăi: libertate și iubire de la Motokata, reabilitarea numelui, a onoarei mamei sale și a titlurilor patrimoniale de la Michinaga.

Va fi un punct greu de descâlcit, cine știe, poate chiar dureros... Cum își va asuma Yasumi permanenta confruntare cu cei doi bărbați? Puterea și autoritatea lui Michinaga depășeau cu mult voința împăratului. În două vorbe și din câteva gesturi, care se traduceau printr-o semnătură pusă pe trei-patru documente, îi putea exila în ținuturi îndepărtate pe toți cei care îl incomodau. Azi Kanuseke... Mâine, poate, va fi Motokata...

Song Li știa că, drept mulțumire pentru luptele pe care le purtase împotriva piraților din Nord, Michinaga îndepărtase proasta reputație care păta numele familiei lui. Dar mai știa și că, din clipa în care va afla de legătura dintre Yasumi și Motokata, marele ministru va căuta să își ia revanșa cu orice preț. Ce va face oare? Forța de caracter a cuplului va izbuti să îl înfrângă?

Se încurajă spunându-şi că tânăra femeie, retrasă la Pavilionul Glicinelor, va afla acolo un mijloc de a se apăra. Oamenii de condiţie înaltă, literaţii, savanţii, poeţii şi caligrafii cu care se înconjura încă de pe acum vor alcătui adevărata ei pavăză.

Deocamdată, discuţia nu se mai prelungi. Michinaga le porunci cu o voce seacă lui Kenzo şi fiilor lui să se retragă. Îi ceru lui Yasumi şi lui Song Li să rămână, pentru a dezbate problema reabilitării.

CAPITOLUL XVIII

În ultima zi a lunii Fără Lună, la Pavilionul Glicinelor se prezentă un mesager, care îi înmână o misivă lui Yasumi. Cu o mână nerăbdătoare, ea desfăcu șnurul fin din fibră de bambus care ținea o rămurică de iederă, înroșită de frig. Desfăcu mesajul scurt pe care îl aștepta de mai bine de o lună.

– Li! strigă fata. S-a întors Motokata!

Bătrâna suspină. Se simți dintr-odată tristă la gândul că Yasumi va petrece zile întregi în casa lui Motokata. Ca și cum ar fi simțit în amănunt durerea lui Li de a rămâne singură, fata se apropie, se aplecă spre ea și o îmbrățișă.

– Nu vă temeți, mă întorc în câteva zile, promise ea. M-aș plictisi prea mult fără dumneavoastră, Li. Doar știți câtă nevoie am să vă simt alături de mine!

Aceste cuvinte, pe care bătrâna chinezoaică le aștepta, i-au adus un zâmbet pe chipul palid și rotund, năpădit de riduri. Lumina care îi juca uneori în ochi

o făcea încă atât de tânără, încât uneori Yasumi uita de momentul când bătrâna nu va mai fi aici. Căci va veni o zi când Song Li, chinezoaica venită din capitala Kaifeng, trecând prin Mongolia, se va duce dincolo, pentru a se întâlni cu strămoșii ei.

– Știu că te vei întoarce, micuțo, și tocmai de aceea te voi aștepta.

Yasumi o legănă pe Li ca pe un copil care se dorea alintat. Își șoptiră cuvinte tandre și mâna zbârcită a lui Li trecu îndelung peste pletele lui Yasumi, ca și cum ar fi încercat, prin această mângâiere, să își extragă toată energia de care va avea nevoie când va rămâne singură.

Vocea lui Jujuku le readuse la realitate. Slujnica strigă că mesagerul care aștepta pe unul din coridoarele Pavilionului dorea să vorbească de îndată cu fata.

– A zis că nu a venit singur, adăugă slujnica, și că seniorul Motokata i-a poruncit să se întoarcă pe jos dacă va rămâne fără cal.

– Fără cal?

Dintr-odată, pricepu...

– Lună Îndepărtată! strigă ea.

Se năpusti afară. Se năpusti ca un uragan la iapa albă, care necheză de bucurie că își revede stăpâna. Yasumi se frecă de flancul ei, o mângâie pe coamă, îi scărpină cu delicatețe botul cu degetele fine. Coada iepei biciuia peretele grajdului, iar cele două urechiușe se sumețeau, mândre și drepte, sub potopul de cuvinte și suspine pe care i le susura fata.

– Lună Îndepărtată! Iapa mea cea frumoasă, împărăteasa mea! Nu vreau să te mai las să pleci și, dacă

nu ai fi fost așa de pasionată de curse, te-aș fi ținut în grajdurile Pavilionului, fie numai și pentru bucuria de a te vedea în fiecare zi. Dar, în seara asta, îi voi spune lui Arțar Roșu să te alinte și să te îngrijească așa cum n-ai mai fost niciodată! Ba chiar o să-ți cânte și un cântec de demult. Le știe pe toate, ai să vezi.

Se lăsă în voia fericirii care o copleșea, mulțumită acestei delicate atenții a lui Motokata. Și, pe neașteptate, o cuprinse o dorință nebună de a călări prin munți, cu mângâierea vântului în față, în magia galopului dezlănțuit.

Întorcându-se la pavilion pe înserat, petrecu noaptea împreună cu Li, care o rugase să-i fie alături. Îmbătrânind, o cuprindea câteodată pofta de a o avea pe Yasumi lângă ea înainte de a adormi. În zori, Yasumi își petrecu brațele după gâtul ei și o îmbrățișă. Jujuku îi pregătise un ceai pe care îl sorbi în grabă, împreună cu câteva turtițe de soia, apoi fugi la grajd.

De îndată ce Yasumi fu în spinarea ei, Lună Îndepărtată se cabră ușor. Ieșiră în strada încă pustie, căci abia se crăpase de ziuă.

Copitele lui Lună Îndepărtată răsunau pe pavaj. De la lent și cadențat, pasul calului se făcu tot mai rapid. Apoi, ca și cum un vânt puternic ar fi împins-o de la spate, năvăli pe Al Doilea Bulevard ca un mesager al iadului; nimic nu o mai putea opri acum și curând ajunse în cartierul nobililor din cetate.

De câteva zile bune nu mai ningea și, pe alocuri, prin grădini, se zărea o masă grea și albă care începea să se topească, cedând încet locul unei primăveri încă

timide. Se vedea asta după primii ghiocei cu căpșorul abia colorat, care se pierdea în pământul înghețat.

Yasumi recunoscu de departe casa lui Motokata; ca și cum și acesta ar fi avut antene, ieșise în față pentru a o întâmpina cu mult înaintea lui Bambu și Sosho.

*

Două zile și două nopți lungi au petrecut unul în brațele celuilalt. Abia dacă se sculaseră din culcuș. Bambu le adusese tot ce le făcea trebuință ca să nu moară de foame.

Camera din care n-au mai ieșit din clipa-n care s-au încuiat în ea era pătrată și cuprinzătoare. Se deschidea și se închidea după bunul lor plac mulțumită ușilor glisante care o despărțeau de birou și de camera de zi. Podeaua din scânduri de lemn, pe care erau puse rogojini, adăposti mai mult de o dată iubirea și dorința lor, în mijlocul pernuțelor de mătase. Acum stăteau față în față, în poziția de lotus, și se priveau în ochi.

Lui Yasumi îi era greu să se concentreze. Motokata tocmai o vestise că la următorul răsărit vor pleca să se căsătorească în munți, departe de Kyoto, departe de zgomotele cetății. Luă o foaie ca să încerce să îi scrie lui Song Li. Nu va mai trece să o vadă. O a doua ei plecare ar umple-o de îngrijorare. Mai bine să îndure cu răbdare o despărțire mai lungă, dar una singură, și să-i aștepte întoarcerea.

Se sprijini de perete, cu spatele ghemuit într-o pernă, și începu să înnegrească foaia cu elegante

semne japoneze, pe care Li va ști să le aprecieze la justa lor valoare. Avea o caligrafie impunătoare, suplă și densă deopotrivă. Când își termină foaia, o strecură sub o piatră mare, vulcanică, pe care i-o adusese Motokata, și luă o a doua. Nu va scrie mai mult de trei, căci era bine să își fixeze un număr pe care nu trebuia să îl depășească. În trei file, Yasumi trebuia să o liniștească pe Li cu vorbe tandre și delicate. În trei file, Yasumi trebuia să îi spună că Pavilionul Glicinelor era oaza ei de pace și că, chiar dacă va avea un soț, va avea mereu nevoie de acel loc.

Motokata stătea în fața ei și o privea fără a spune nimic, ca și cum și-ar fi golit mintea de orice trecut care l-ar fi putut stânjeni. Mâine vor călări spre grota primelor lor iubiri. Mâine își vor relua cavalcadele nebune. Lui Yasumi îi fierbea sângele în vene. În acest răstimp, nu era loc pentru familia Tamekata, pentru curtea împărătesei, nici măcar pentru poruncitorul Michinaga.

O bătaie ușoară la ușă îi anunță că Bambu aștepta încuviințarea lor pentru a intra.

– Intră, Bambu!

– N-aveți de gând să vă sculați odată? bombăni ea, depunând platoul mare, lăcuit, separat în mai multe despărțituri, pentru ca felurile de mâncare acoperite cu diverse sosuri să nu se amestece.

Yasumi aruncă o privire lacomă spre varietatea de pești cruzi tăiați cubulețe și spre bolurile micuțe cu sosuri condimentate, ale căror culori ofereau o paletă extraordinară, care mergea de la ocru-oranj

la verde-întunecat și de la verde-închis și roșu-aprins la alb-gelatinos. Bambu cunoștea toate secretele bucătăriei japoneze.

– Ne sculăm după ce mâncăm tot, Bambu, stabili Yasumi voioasă.

Două boluri de orez parfumat, două castroane fumegânde cu ceai și turtițe cu migdale completau ritualul acestei mese.

– Spune-i lui Salcie Mică să ne aranjeze caii pentru mâine-dimineață.

– Da' unde plecați?

– Curioasă mai ești, Bambu, glumi Motokata.

– Asta pentru că plecați amândoi, răspunse servitoarea.

– Și înainte ce făceai?

– Mă descurcam eu.

Dar Yasumi nu era deloc hotărâtă să tacă.

– Ne ducem în munți ca să ne căsătorim.

Servitoarea rămase stană de piatră.

– Era și vremea să îți iei o femeie, micuțule! le-o trânti ea, clătinând din cap. Și eu zic că e foarte bine ca ea să fie, fata asta frumoasă.

După aceea, își mută privirea la Yasumi. Aceasta era înfășurată într-o robă lungă, de un verde-pal, cu flori mari, roz, peste care un chimonou de un verde-închis ieșea în evidență. Evantaiul era pus lângă ea, alături de călimara și pensula de care se slujise adineauri.

– Am să umplu arzătorul de parfum, spuse ea, luându-și ochii de la Yasumi.

În scurtă vreme, aerul se umplu de o mireasmă de liliac și de iasomie, amestecată cu un iz de tămâie. Un parfum subtil și delicat, care nu putu decât să-i încânte. Yasumi nici nu avu nevoie de mai multe pentru a se face dorită. Bambu nici nu ieșise bine, că Motokata se strecură în tăcere până la ea și, cuprinzând-o de umeri, o răsturnă pe spate, izbindu-se încetișor de pernuța moale, care o primi. Motokata trase pieptenele care îi ținea pletele grele, și masa voluptuoasă se întinse și o acoperi ca un stindard.

Chimonoul ei se desfăcuse și, încet, el îi trase rochia sus, pe coapse. Yasumi întinse mâinile pentru a-l trage spre ea. A urmat o nouă noapte îmbălsămată de parfumul ultimelor zvâcniri ale iernii.

În zori, când Yasumi deschise ochii, Motokata încă dormea. Ea îi admiră frumusețea virilă, mai puțin efeminată decât cea a aristocraților de la curte. Îl măsura cu ochii pe jumătate închiși, pentru ca el să nu bănuiască atenția pe care o stârnea, în cazul în care i-ar deschide pe ai lui. Era irezistibil de frumos și, în fericirea ei, cerea să fie binecuvântată de toți Buddha de pe fața pământului.

Motokata se trezi. Se frecă de el ca o pisică îndrăgostită, iar el hotărî să se desfete cu o ultimă îmbrățișare, cea mai puternică, cea mai năvalnică, una pe care nu o vor putea uita. Cu sexul învârtoșat, trase pântecul moale ale lui Yasumi aproape de el și gustă plăcerea cu o intensitate nebună. Yasumi suspină prelung, apoi se ghemui în brațele cu care iubitul ei o cuprinsese toată.

*

Câteva ceasuri după aceea, părăseau oraşul, galopând spre munţi. După ce au trecut prin faţa templului Kyomizu, cu porticul mare, lăcuit cu roşu, au ajuns la râul Kamo, a cărui undă cristalină curgea lin. Colinele erau acoperite de pini de Karazaki. Ramurile lor, la fel de groase ca şi trunchiul, îşi întindeau crengile în linii orizontale. Cele mai groase cădeau până la pământ, oferind un adăpost confortabil gâştelor sălbatice care dormeau încă, în aşteptarea primelor raze de soare ce le vor trezi.

Zăpada primăverii se topea, lăsând în urmă pârâiaşe care se pierdeau în micile cursuri de apă peste care treceau podeţe din lemn, a căror curbură graţioasă se vedea iarăşi.

Împrejurimile erau învăluite de un calm galeş, încărcat de roua dimineţii, care chema în tăcere zborul primelor rândunele. În puţină vreme, din pământ vor răsări ierburi mari, care îşi vor undui pletele amestecate cu muşchiul verde.

Era o zi senină, iar cerul fugea deasupra câtorva nori pufoşi. Yasumi ştiu că, în curând, se va afla în afara lumii. Totul o aducea înapoi la acest extaz al cărui gust îl uitase. Când Motokata s-a întors să o privească, zgomotul unui gong se repercută peste câmpurile dimprejur şi răsună cântecul a doi cocoşi.

Apoi, după Gion şi străzile lui aglomerate care nu fuseseră încă invadate de agitaţia zilnică, au ajuns la lacul Biwa, ale cărui ape de un albastru pal se întindeau până

hăt, departe, la linia orizontului, scânteind sub soare. Puțin câte puțin, valea Kyoto se pierdea în muntele Heizian. Culturile se întindeau cât vedeai cu ochii, în timp ce, pe malul celălalt, un lanț de munți mici, înzăpeziți, cu piscurile din roci vulcanice, lăsau vederii casele unui sat și acoperișurile ridicate la colțuri ale câtorva temple.

Amețit de viteză, Motokata o luă spre dreapta, înspre Kobe, prin golful Osaka, acolo unde fluviul se lărgea și se arunca furios asupra insulelor Mării Interioare. Orezăriile se întindeau cât vedeai cu ochii, iar pe malul mării bărbații încărcau și descărcau jonci în culori vii.

Yasumi respira adânc, cu gâtul lacom, cu bustul și fața oferite vântului care o biciuia. În această dimineață nicio urmă de fard nu o încurca. Așa o iubea Motokata. Da! Așa o prefera, intrată în pielea ei de tânără „barbară". Știa că alesese să facă acest mare ocol pentru a fi pe placul ei, pentru a o stârni, pentru a o ajuta să regăsească atmosfera de libertate.

Dacă Kyoto avea templele lui, Kobe își avea izvoarele, canalele, sutele de poduri micuțe care se bucurau de cer, de apă, de pământ. O armonie perfectă! Yasumi ar fi urlat de fericire dacă nu ar fi fost atât de ocupată să admire totul. I se părea că se întorsese cu trei ani în urmă când, pe drumul care o ducea spre un Kyoto necunoscut, descoperea câte un peisaj nou la fiecare cotitură de drum. Era conștientă că Motokata o adusese să facă turul regiunilor care înconjurau Kyoto cu un scop cât se poate de precis.

Nara nu era prea departe. Prima capitală a Japoniei avea cele mai vechi mănăstiri din lume, precum Todaiji[1], cu coloşii săi tăiaţi în bronz şi cu statuile sale budiste, sau Kasuga, sanctuarul shintoist dedicat strămoşilor familiei Fujiwara. În acest loc, drumul devenea abrupt şi pitoresc. Au fost nevoiţi să încetinească mult galopul.

– Dansatoarele de aici sunt celebre, spuse Motokata, arătând cu degetul spre Todaiji. Dar nu vin niciodată la curte. Chiar şi împăratul şi împărăteasa sunt obligaţi să se deplaseze dacă vor să le vadă dansând. Sunt la fel de frumoase ca şi tine, căci au părul până la pământ. Graţia lor este neasemuită. Dansează îmbrăcate într-o robă lungă, albă, cu flori verzi, acoperite cu o mantie largă, purpurie, iar pe frunte au un şnur de aur împodobit cu flori roz.

Lăsă jos degetul şi continuă, cu ochii fixaţi asupra mănăstirii:

– Dansează dinaintea bonzilor, care cântă din flaut şi din tamburină, iar ele flutură cu o mână evantaiul, iar cu cealaltă, clopoţeii. Celebrează vechii zei ai Japoniei, sub îndrumarea unei zeiţe.

Acum că Ise nu era departe, Yasumi îşi aminti de Amasu, tânăra ei prietenă. Înainte de căderea serii, Motokata va vedea vasul de celadon. Poate atunci va fi un moment potrivit pentru a deschide discuţia

[1] Unul dintre cele mai cunoscute temple din Japonia. Construit în 752 de împăratul Shomu, este considerat vârful arhitecturii budiste din Japonia medievală (n. tr.).

despre recenta lui călătorie și despre cea pe care Michinaga îi va cere să o facă în regiunile din Sud, care erau de o sută de ori mai primejdioase decât cele din Nord; căci în Sud se afla faimoasa Mare Interioară unde se ascundeau piraţii veniţi din China.

După ce au trecut de Nara, Kyoto le-a apărut din nou dinainte; au trecut prin faţa templului Enryakuji, apoi două ore mai târziu, prin faţa celui de la Amazu. Între timp, caii lor își reluaseră cavalcada nebunească. Yasumi recunoscu stânca mare ce adăpostea grota.

În cele din urmă, poarta se dădu la o parte, iar zidurile de piatră scânteiară în faţa ochilor lui Yasumi, de parcă ar fi fost poleite cu aur. Ridică privirea și îl ţintui pe Motokata. Transformarea se petrecu în doar câteva clipe. Își regăsise deja ţinuta și gesturile de aristocrat răzvrătit. O luă în braţe și nu mai conta nimic altceva decât ceasurile de desfătare care îi aşteptau. Înainte de a închide ochii, Yasumi zări licăririle verzui ale vasului de celadon.

*

Prima lor noapte acolo a fost plină de o patimă neasemuită. Trupurile lor la fel de viguroase, de călite, de năvalnice se înfruntau întru totul goale ca două săbii care se ciocneau cu glorie una de cealaltă.

Abia spre sfârșitul celei de-a treia nopţi, în căldura tandreţei, au început din nou să vorbească.

Cu ochii fixaţi asupra vasului de celadon, Motokata cugeta.

– Printr-o stranie întâmplare, tu ai celadonul şi, printr-o nemaipomenită întorsătură a sorţii, eu am procedeul de fabricare a acestor minunăţii!

Se ridică şi se îndreptă spre cufăr. Ea-l văzu întorcându-se cu un sul de file în mână:

– Uite!

I-l întinse.

– Desfăşoară-l!

Desene, schiţe, cuvinte şi calcule înnegreau cele trei pagini. Mâna ei tremură puţin. Trei pagini! Asemenea celor pe care i le scrisese lui Li, pentru a-i vesti că nu se va întoarce înainte de venirea primăverii. Fără îndoială, aceste documente conţineau dezvăluiri de mare importanţă.

– Vrei să-mi explici?

– Sunt calcule despre porţelanuri. Dar nu e vorba aici despre vechiul nostru lut ars în foc, şi la care se adaugă apă şi pământ pentru a crea nuanţele de galben-portocaliu sau roşu-maroniu. Noi suntem încă la cuptoarele făcute din argilă, din care nu scoatem decât vase de ceramică grosolane, de tip vechi. Uită-te la frumuseţea celadonului. Când l-a văzut prima dată, Michinaga a vrut să-l ia, iar când preoteasa de la Ise l-a refuzat, nu s-a mai gândit decât cum să pună mâna pe tehnica de fabricare.

– Prietena mea Amasu nu mi-a spus nimic despre asta. Dar bănuiesc că nu cunoştea acest amănunt. De altminteri, ea nu a spus nimic nici despre secretul acestei tehnici.

– Procedeul este chinezesc şi, în Japonia, nimeni nu cunoaşte formula.

– Atunci, hârtiile astea?

– Hârtiile astea îl explică. E vorba despre smaltul verde descoperit de clanul Song în China.

– Dar ce ai de gând să faci cu ele?

– Să le ascund aici. În afară de mine, eşti singura care ştie asta. Dacă nu mă întorc din această a doua călătorie...

Yasumi se aruncă în braţele lui.

– Să nu mai spui niciodată asta. Te vei întoarce, ştiu eu.

– Dacă nu mă întorc din această a două călătorie în ţinuturile din Sud, reluă Motokata pe un ton încăpăţânat, te poţi folosi de acest document pe lângă Michinaga. Îţi va aduce mult, mult mai mult decât consideraţie şi prestigiu. Te va face împărătească la Kyoto!

Yasumi izbucni în râs.

– Motokata, eu nu vreau să fiu împărătească la Kyoto, iar tu, tu te vei întoarce.

La fel de căpos, Motokata continuă:

– Dar înainte de a vinde acest document lui Michinaga, îi vei da formula prietenului meu Mitsukoshi, care are ateliere de ceramică, pentru că nu ar fi deloc bine ca numai Michinaga să deţină secretul.

– Şi tu ce vei face când te vei întoarce?

– Exact ceea ce tocmai ţi-am spus. Voi face acelaşi lucru.

– Atunci, nu are rost să mai vorbim despre asta, dacă tot o vom face împreună.

– Aşa sper şi eu, pasărea mea cea dulce.

Își lipi buzele de ceafa ei și-i respiră adânc parfumul, dar, refuzând să se lase în voia altor îmbrățișări, reluă:

– Am aflat că smaltul verde al chinezilor pe care îl numim celadon este pe bază de plumb, dar în aliaj cu cuprul. Amestecul se arde în același timp cu vasul de ceramică, ceea ce micșorează foarte mult cheltuielile de fabricație. Voi da formulele marelui ministru al palatului și voi păstra o copie pentru Mitsukoshi. El are cuptoarele, eu – formula. Vom împărți câștigurile.

– Iar palatul nu se va simți ofensat, așadar Michinaga nu îți va putea face necazuri.

– Asta nu e totul. Nimeni nu mă obligă să îi dau lui Michinaga toate cele trei foi.

Și o scoase pe ultima.

– Uită-te bine la asta.

Tânăra se aplecă și observă că aici calculele erau mai numeroase și mai înghesuite. Dar trebuia să le privești cu mare atenție pentru a-ți da seama de acest lucru.

– Pe foița asta se explică exact cum, pornind de la smaltul verde, se ajunge la emailuri. Sunt aici toate datele pentru a prelucra gresia cu cenușă vegetală și oxid de fier, înainte ca întregul să fie vârât în cuptor.

Motokata rulă cu mare grijă cele trei file.

– Prea multă vreme ne-am aplecat mai mult asupra artei, în dauna tehnicii. Iată de ce ne depășesc ceramicele și porțelanurile chinezești.

– Mitsukoshi are multe cuptoare?

– Sunt alții care au mai multe decât el, e drept, dar numai ale lui se pot adapta formulelor chinezești. Olarii de la Echizen și de la Tamba produc intens,

dar ar trebui să reconstruim cuptoarele pe care le au pentru a se potrivi cerinţelor formulelor ăstora noi. Până să-şi dea seama Michinaga, din cuptoarele lui Mitsukoshi vor fi ieşit deja multe şi frumoase vase.

– Şi ce vom face cu celadonul prietenei mele Amasu? Tatăl ei încearcă să-l recupereze.

– Voi încerca să dau de tatăl ei, Yorimitsu Minamoto, şi să-i explic în parte planul nostru. El, Mitsukoshi şi cu mine ar trebui să ne putem înţelege.

– Îi pot explica toate astea lui Amasu când mă voi întâlni cu ea?

– Nu numai că poţi, dar trebuie să o faci. De altminteri, vei avea chiar mâine ocazia.

– Mâine?

– Nu mai vrei să mă iei de soţ?

– La Ise!

– De ce, acolo nu sunt călugări şi bonzi, ca-n orice altă mănăstire?

– Dar Ise e o mănăstire de femei!

– Atunci înseamnă că nu ai vizitat-o bine! E înconjurată de o mulţime de temple mici. Cine ţi-a sucit într-atât capul de n-ai observat acest amănunt însemnat?

– Fără îndoială, trebuie să mă fi gândit prea mult la tine, replică ea râzând.

– Vom face câteva ofrande acestor temple. Dar de căsătorit, ne căsătorim la micul sanctuar al lui Toyouké[1].

---

[1] Toyouké Omikani este zeiţa agriculturii şi a meşteşugurilor în religia shintoistă (n. tr.).

Scoase din cufăr câteva obiecte de lux și o punguță cu monede.

– Le vom dărui bonzilor de la templul unde ne vom uni viețile.

*

Ise fu o haltă de care Yasumi avea să-și amintească toată viața. A fost, desigur, o unire privată, dat fiind că niciun membru al familiei nu a putut participa. Dar măcar îndeplineau cum se cuvine prima condiție, căci doi tineri trebuiau să petreacă o noapte împreună pentru a se putea căsători. Cât despre a doua, nu o puteau onora, căci datina cerea ca proaspătul soț să fie găzduit o vreme la părinții soției sale.

Pentru a acoperi această scăpare, Motokata și Yasumi au asistat la ceremoniile budiste de la mai multe temple din preajmă.

Ascultând rugăciunile, Yasumi visa. Visa privindu-l pe Motokata. Chiar și fără straie de gală, avea acea prestanță de mare prinț pe care nimeni de la curte nu i-o putea lua. Și în timp ce călugării slujeau, psalmodiau, mergeau cu pași lenți, cu mâinile împreunate și capetele plecate, ea începu să îl compare pe Motokata cu tatăl ei, apoi cu Michinaga.

Nu se concentră decât în fața preoteselor de la marele templu din Ise. Imaginea fragilă a lui Amasu o subjugă. Mică, fină, extrem de grațioasă, la fel de proaspătă ca o ramură de salcie ieșită din râu, cu părul presărat ici-colo, cu flori de iasomie și cu un ac mare

din carapace brună înfipt în cocul din creştetul capului, tânăra novice era fermecătoare. Recita sutrele cu o voce cristalină, ridicându-şi braţele fine şi albe, care ieşeau din mânecile largi ale tunicii diafane. Slujba continuă până la căderea serii cu ofrandele şi procesiunile ţinute de bonzii de la templele din jur, în fum de tămâie şi santal. Doi dintre ei şedeau lângă o tobă mare, pe care o loveau pe rând, cu un băţ imens. Bătăile grave, care răsunau până în depărtare, au însoţit toată noaptea procesiunea. Au continuat apoi prin bătăi mai uşoare, cele ale unor *tsutsumi*; la ivirea zorilor, muzicienii au lăsat loc dansatoarelor.

Deşi ei nu şi-ar fi dorit, festivităţile se încheiară noaptea următoare. Sigur că în alte circumstanţe ar fi durat mult mai mult, dar un mesager trimis de Song Li, singura persoană care ştia unde să îi găsească, îi vesti că Michinaga trimisese soldaţi în toate provinciile în căutarea lui Motokata, pe care dorea, cât mai iute cu putinţă, să îl întâlnească.

– De data asta, trebuie să ne întoarcem. Sunt conştient că am amânat prea mult întâlnirea cu el, iar el, la rându-i, ştie că sunt pe-aproape, aşa că trebuie să fie nedumerit.

– Atunci, hai să plecăm.

– Îi voi spune că m-am însurat cu tine şi din cauza asta am întârziat cu celelalte planuri.

Porniră la drum, călărind în tăcere. Mintea lui Yasumi lucra cu febrilitate; presimţea că vestea nu avea să fie pe placul lui Michinaga. Calomniile lui Kanuseke rămâneau un punct delicat între ei. Oare

chiar o fi crezut că se dăruise fratelui ei sub înfățișarea doamnei Suiko?

– Nu e bine ca tu să fii cel care-i dă vestea acestei căsătorii, spuse ea pe un ton liniștit.

– De ce?

– Pentru că nu vei ști cum. Lasă-mă pe mine.

Întoarse capul spre ea, pe jumătate contrariat, pe jumătate morocănos:

– Și cum ai de gând să faci?

– În cel mai simplu fel din lume: îi voi spune că te iubesc.

Nici nu încheiase bine aceste cuvinte a căror dulceață încă răsuna în urechile lui Motokata, că șuieră o săgeată, care atinse în treacăt umărul lui Yasumi. Îi urmăreau trei călăreți.

– Se țin după noi de la templul din Ise și sigur au ghicit că am o pungă plină asupra mea.

– Ești sigur?

– Nu am vrut să te îngrijorez și am crezut că o vor lua pe alt drum, la răscrucea dintre Enryakuji și Amazu. Nu mai putem face cale întoarsă. Trebuie să grăbim pasul.

De la trap, au trecut la galop. Obișnuită de aproape doi ani să alerge pe terenurile de la Kamo, Lună Îndepărtată îl lăsă în urmă, din câțiva pași, pe Ramură Înflăcărată.

– Suntem departe de grotă, îi aruncă Motokata. E imposibil să ne ducem acolo fără a ne pune în primejdie taina. Documentele pe care ți le-am arătat sunt

neprețuite. Nu vreau să risc să le pierd sau, mai rău, să-mi fie furate.

– Atunci ce facem? Călărețiii sunt încă departe, dar îi simt apropiindu-se. Poate dacă le-am da punga și i-am ruga să ne lase să plecăm...

– Uită-te la stânca aceea de jos, i-o reteză Motokata.

– O știu, face parte din muntele Hiye, dar nu oferă nicio firidă, niciun adăpost.

– Știu! Dar dacă o vom ocoli cu îndemânare, vom reuși să îi păcălim câteva minute până ce vor izbuti să ne găsească din nou urma. Așa că le vom întinde o cursă. De îndată ce vom ajunge în fața stâncii, tu ai să gonești întins drept înainte, spre Kyoto.

– Și tu?

– Eu o voi lua spre stânga, spre Mikawa.

– La Mitsukoshi!

– Oricum trebuia să îl văd! Cu atât mai rău pentru marele ministru, nu are decât să mai aștepte. Îi vei putea spune că tâlharii bântuiesc și prin împrejurimile capitalei.

Yasumi fixa orizontul cu mare atenție.

– Stânca nu e așa de mare.

– Destul de mare cât să îți dovedesc că ideea mea e o strategie bună. Hoții nu se așteaptă la asta. Dacă ne despărțim imediat, o să-i încurcăm. Nu vor mai ști pe cine să urmărească, pentru că, de departe, nu ne pot identifica. Cele câteva minute, cât le va trebui pentru a lua o hotărâre, ne vor da răgazul cuvenit să ajungem departe.

– Ah! se plânse Yasumi, aș fi vrut să mai rămân cu tine.

– Ne vom întâlni la Kyoto.

Motokata începu să râdă și o vesti:

– Acum, că ne-am căsătorit, voi putea dormi la Pavilionul Glicinelor.

Ideea aceasta o înflăcără pe fată. Astfel, Song Li nu va mai fi singură, în timp ce ea va suspina în brațele proaspătului ei soț.

Nu le-a luat prea mult până ce au ajuns la stâncă. Nu mai înaltă de două, trei staturi de om, era destul de lată cât să-i ascundă. Dar trebuiau să se miște repede, căci privirea unui bandit era mereu ageră și nu scăpa nimic din câte mișcau. Trebuiau să se despartă la fel de repede cum ar lumina un fulger.

– Du-te! strigă Motokata. Nu te întoarce. Pierzi din viteză.

Cu ochii fixați în depărtare, Yasumi ezita. Apoi, întorcând capul spre soțul ei, îi zâmbi, în timp ce el îi striga în vânt:

– Când vei fi primită la marele ministru, spune-i că voi fi la el, la palat, într-o săptămână, și atunci voi fi gata să mă duc unde mă va mai trimite!

Ea îi dădu pinteni lui Lună Îndepărtată, puțin cam agitată. Nu era loc de explicații, era primejdios să întârzie prea mult. Timpul îi presa.

– Ce trebuie să îi mai spun?

– Că mă iubești!

CAPITOLUL XIX

– Li, vreau să vă recăpătați puterile. Trebuie să fiți în picioare când Motokata va fi aici. Jujuku și cu mine o să vă ajutăm să vă ridicați.

– Dar mă simt atât de lipsită de vlagă!

– Trebuie să mâncați. Mi se pare că n-ați mâncat nimic de când am plecat!

– Eh! i-o întoarse Li, ridicând din umeri. Bătrânul meu trup nu mai are nevoie de hrană. Îl hrănește spiritul, acum. Așa că nu îți mai fă griji pentru mine. Ai trimis un mesager lui Michinaga pentru a-l anunța că acum ești măritată?

– I-am trimis dimineață o misivă prin care îi cer o întrevedere.

– Mă tem că vestea asta o să-l cam înfurie.

– Și eu mă tem. Cu toate astea, ce poate fi așa de rău în faptul că mi-am luat un soț?

– Yasumi, nu eşti deloc proastă, şi ştii prea bine că ar fi preferat să îţi găsească el însuşi un soţ. Nu uita că acum eşti o Fujiwara şi toată curtea ştie asta.

Yasumi înălţă pieptul lui Li şi îi puse o pernă mare la spate. Se pare că îi plăcea să stea aşa, întinsă, cu un zâmbet uşor plutindu-i pe buze şi cu ochii lipiţi de orice gest, cât de mărunt, al tinerei femei.

– Ăsta nu e un motiv ca să-mi impună un soţ.

– Te înşeli. Marele ministru suprem are drept de control asupra căsătoriilor tuturor celor din neamul Fujiwara. De două veacuri încoace, regenţii regatului au grijă să îşi asigure toate privilegiile. Aşa au izbutit să cucerească puterea.

– Dar de ce sunteţi îngrijorată? Sunt o Fujiwara, Motokata la fel. Nu văd ce l-ar putea deranja pe marele ministru. Dacă ar fi fost vreo mezalianţă, aş fi înţeles să fie supărat că nu i-am cerut sfatul.

– Lucrurile sunt mai complicate, micuţo!

Li se simţea neputincioasă în faţa eventualităţii acestui pericol. Cum să îi explice că, dacă Michinaga îl detestase pe amărâtul de Kanuseke, prostuţ şi lipsit de clasă, doar pentru că a îndrăznit să-şi ridice privirea la seducătoarea Suiko, va reacţiona mult mai violent când va afla că s-a măritat cu fermecătorul învingător al rebelilor din provincie...O presimţire rea îi dădea târcoale, dar se străduí să pară bine dispusă şi strigă aproape veselă:

– Dă-mi mâna şi strânge-o tare, vreau să mă ridic. Uite! E perfect. Nu mă mai clatin.

Făcură câțiva pași împreună și Yasumi o conduse spre un fotoliu confortabil, în care își va putea sprijini brațele de mânerele mari. Într-un castron mic, din ceramică bleu, Jujuku îi servi ceai fierbinte pe care ea îl sorbi încet.

Mesajul pe care tânăra îl trimisese la palat solicita o întrevedere urgentă. Și nu a avut prea mult de așteptat. Marele ministru suprem o anunță că, în chiar acea seară, o litieră va veni să o ia de la Pavilionul Glicinelor. Suyari îi fardă chipul cu îndemânarea și arta care-i erau proprii, iar Yasumi își reluă înfățișarea doamnei Suiko, deși acum se numea Fujiwara Yasumi.

Se îmbrăcă apoi cu un *karaginu* stacojiu, peste care puse, în contrast, un chimonou albastru cu căptușeală violet. Luă un evantai asortat cu albastrul chimonoului, pe care erau pictate păsări sălbatice pe un cer de furtună. Apoi, după câteva secunde de gândire, se îndreptă spre cutia de scris, luă un cărbune de lemn și o filă bleu, pe care le strecură în mânecă, în caz că îi vor face trebuință. Astfel împodobită, Yasumi se lăsă condusă de cei doi cărăuși care, unul în față, altul în spate, țineau brancardele litierei pe umeri. Pe tot parcursul drumului au avut cale liberă. Niciun soldat, nicio gardă de corp nu le-a pus vreo întrebare. Ajunsă în fața marii porți din sud care domina zidul incintei, o luă pe o alee lipsită de priviri curioase, care ducea direct la Michinaga.

Marele ministru o aștepta într-o ținută rafinată, alcătuită din mai multe robe suprapuse, dintre care cele

mai scurte le acopereau pe cele mai lungi, în așa fel încât se puteau vedea broderiile de la poalele fiecăreia.

Ea înainta cu pași mici. Pletele ei ridicate erau străpunse de un ac din os, incrustat cu sidef. Yasumi își ascundea chipul după evantai, lăsând să se vadă, ca orice doamnă distinsă, doar un colțișor.

El făcu un pas înainte:

– De ce ați dorit să mă vedeți?

Sprâncenele lui stufoase, negre, se înălțară. Ridică o mână și îi făcu semn să înainteze.

– Pentru a vă anunța că Fujiwara Motokata a fost nevoit să întârzie, dar va fi în fața Domniei Voastre, la palat, într-o săptămână, nici o zi în plus, nici o zi în minus.

În picioare, el măsura cu ochi scânteietori silueta suplă a tinerei, al cărei chip apăru de după evantai.

– Și de ce îmi aduceți dumneavoastră această veste? întrebă el cu o voce devenită brusc neîncrezătoare.

– Pentru că am fost cu el, răspunse Yasumi, ridicându-și evantaiul la înălțimea feței.

– Unde?

– În afara cetății Kyoto.

– În ce loc?

– Am fost la templul din Ise.

Dintr-un salt, marele ministru se ridică și sări peste măsuța joasă aflată în fața lui.

– Trebuie să vă scot cuvintele unul după altul? De ce erați cu el?

– Pentru că ne-am căsătorit acum patru zile.

Cu ochii în flăcări, cu chipul dintr-odată crispat, se aplecă și, dintr-un dos de palmă, mătură serviciul

de ceai care se afla pe măsuța joasă. Cupe de ceramică, ceainic, zburară cu toate prin cameră și căzură țăndări pe rogojinile mătăsoase de pe jos.

– Nu aveați dreptul! tună el. Aveam și eu un cuvânt de spus!

În mod sigur, tânăra nu se aștepta la un asemenea gest de furie.

– Senior Michinaga, sunt liberă să iubesc pe cine vreau!

– Nu! Aveți doar drepturile pe care vi le dau eu!

Împietrită atât din cauza violenței izbucnirii lui, cât și datorită autorității spuselor marelui ministru, Yasumi începea să se îngrijoreze.

– Doar nu-l iubiți pe bărbatul ăsta, o luă peste picior Michinaga.

Cu o lovitură zdravănă de picior, trimise la perete cea mai mare bucată rămasă din ceainicul spart. Mii de țăndări fine zburară în ploaie. Apoi, dintr-un salt de fiară, asemănător cu cel al felinelor mari, sălbatice, se năpusti la ea, îi înșfăcă evantaiul și i-l azvârli pe jos.

– M-ați păcălit de la început. Sub pretextul că vreți să vă reabilitați strămoșul, mi-ați smuls numele ăsta de care aveați nevoie pentru a vă căsători cu un Fujiwara.

– Nu e adevărat, senior Michinaga.

– Altfel, nu ați fi fost decât concubina sau a doua lui soție, și știți asta prea bine.

La asta, Yasumi nu putu să îi dea nicio replică. Încercă să se îndrepte spre un subiect la fel de delicat, dar care poate ar face atmosfera mai puțin apăsătoare.

– Amintiţi-vă, senior Michinaga, v-am spus că nu m-aş putea uita niciodată la un băiat atât de neînsemnat ca fratele meu şi, pentru a mă disculpa de infamia al cărei obiect îl făceam, am adăugat că îmi plac bărbaţii inteligenţi, cultivaţi, rafinaţi.

Dar Michinaga nu muşcă nada. Focul din ochii lui o ardea pe Yasumi într-atât, încât puţin mai lipsea ca aceasta să îşi piardă controlul.

– Motokata e un bandit, chiar dacă e un Fujiwara! urlă el.

– Nu, senior Michinaga, Motokata e un prinţ, la fel ca Domnia Voastră.

Aceste vorbe părură a-l tulbura, aducând un strop de calm pe chipul lui.

– Se întoarce ca învingător, continuă ea. A nimicit toţi piraţii din Nord şi, la ordinele voastre, se pregăteşte să îi alunge şi pe cei din Sud. Ce vreţi mai mult?

– Pe tine!

Năucită, ea se dădu îndărăt un pas, apoi din alţi doi-trei se trezi lipită de perete. Îi bubuiau tâmplele, îi tremurau picioarele. Trebuia să îşi revină rapid, pentru ca el să nu aibă ocazia să profite de acest moment de slăbiciune. Dacă va încerca să o siluiască acolo, pe loc, va începe să strige! Nu! Îl va pălmui, îl va lovi sau... Ce putea să facă împotriva voinţei unui mare ministru suprem? Dacă i se opunea, risca să îi retragă titlurile, numele, faima şi prestigiul, tot ceea ce-şi dorise cu atâta ardoare încă de la plecarea din Musashi. Dacă se va răzvrăti, Michinaga o va zdrobi...

Stătea dinaintea ei ca o pajură gata să se repeadă asupra prăzii, întinzând spre ea toate ghearele atotputerniciei lui. În clipa aceea, ea se aplecă încet să își ridice evantaiul, apoi își strecură mâna dreaptă în mâneca stângă și scoase de acolo cărbunele de lemn și foaia bleu, pe care o desfășură. Hotărî că venise vremea să răspundă poemului pe care marele ministru i-l trimisese la palat. Își încropi rapid textul, îl împături și îl puse pe capătul evantaiului. El îl înșfăcă și îl citi:

Răcoarea dimineții căzute pe ultimul trandafir era deja grea de amintiri. Era toamnă! Ce vor ajunge grădinile noastre favorite, dacă rafalele iernii vor zdrobi și tot ceea ce a mai rămas din flori?

Poemul îl calmă pe marele ministru. Se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii și șopti:

– Scuzați-mă. Nu ar fi trebuit să izbucnesc așa.

– Am uitat deja totul.

Nu! Nu uitase nimic și Yasumi simțea cum apasă asupra ei greutatea unei incredibile greșeli pentru care, mai devreme sau mai târziu, va plăti. Dar nimic nu o va face să își schimbe atitudinea. Îl iubea pe Motokata dincolo de rațiune, era soțul ei și nu își dorea decât să îl revadă cât mai repede.

– Când l-ați cunoscut? se interesă marele ministru cu o voce metalică.

– Pe drumul spre Kyoto, cu trei ani în urmă.

– Îi datorez mulțumiri pentru ceea ce a făcut în Nord și i le voi transmite.

Întoarsă în mijlocul încăperii, tânăra rămăsese cu ochii-n patru. Aceste cuvinte aparent pașnice ascundeau altele. Nu a durat prea mult până ce le-a descoperit și pe acestea din urmă, căci el reluă imediat:

– Și el solicită reabilitarea. Fratele lui a săvârșit greșeli grave, dar, pentru că el e mort, Motokata va trebui să plătească pentru ele. S-a răscumpărat prin serviciile pe care mi le-a făcut în ținuturile din Nord, dar va trebui să plece și în cele din Sud.

Yasumi clătină din cap.

– Așa era stabilit, senior Michinaga.

– Dar ceea ce nu era și ceea ce veți afla înaintea lui, dacă tot îi sunteți soție, e că va pleca în China dinastiei Song ca sol.

– În China dinastiei Song!

Se uita la el cu gura căscată, ca și cum nu ar fi priceput sensul acestor cuvinte.

– În ținuturile din Sud: Buzen, Chikuzen, Chikugo, Osumi, Satsuma, unde va încerca să înlăture guvernatorii rebeli și să alunge pirații care bat coastele; apoi se va îmbarca în golful Hakata, va traversa Marea Japoniei, Coreea de Sud și va debarca în China, la estuarul Fluviului Galben, pe care îl va urma până la Kaifeng, capitala dinastiei Song.

– Dar... e o călătorie care va dura...

– Probabil ani de zile! Cu toate astea, se va întoarce copleșit de glorie, căci va aduce cu el ceea ce Japoniei îi face trebuință.

– Cum ar fi tehnica smalțului verde pe care chinezii au pus-o la punct pentru frumosul lor porțelan de celadon.

– Văd că sunteţi la curent.

– Sunt la curent cu toate câte privesc China, senior Michinaga. Nu uitaţi că, înainte de a deveni întru totul o Fujiwara, am fost adoptată de o chinezoaică cu o mare erudiţie.

Cum el o privea în tăcere, fără urmă de mânie acum, ea reluă, din ce în ce mai înflăcărată:

– De aceea, pot spune că, acum, dată fiind legătura care mă uneşte de Song Li, sunt pe cât de japoneză, pe atât de chinezoaică. Nimic nu mă împiedică să plec cu Motokata la Kaifeng, dacă intenţia voastră este să mă îndepărtaţi pentru un timp îndelungat de el. Ba chiar am putea rămâne acolo mult mai multă vreme decât ne veţi fi dat Domnia Voastră voie.

Descumpănit de această observaţie atât de corectă, Michinaga i-o întoarse:

– China e în plină transformare. Ţările mongole încearcă să o atace de multă vreme. Nu veţi fi deloc la adăpost.

– N-am spus că voi pleca. E doar o posibilitate.

– Atunci, vă sfătuiesc să v-o scoateţi din minte, pentru că oricum nu vă voi lăsa să plecaţi.

Tonul pe care-l adoptase era rece, impersonal, şi părea că doreşte să încheie acest subiect.

Yasumi îşi ridică evantaiul în dreptul feţei şi se închină, dând de înţeles că vrea să plece. Când se ridică, îl văzu pe Michinaga sărind peste cioburile serviciului de ceai. În trecere, zdrobi câteva sub tălpi şi se propăpi în faţa ei.

– Ascultaţi-mă cu atenţie, căci nu am terminat. Îl voi trimite în China, împreună cu soţul vostru, şi

pe fratele vostru. Dacă se comportă bine, soţul vostru va şti să vegheze asupra lui, iar dacă se comportă sclipitor, la întoarcere îi voi da de nevastă o Fujiwara. Atunci va putea căpăta unul dintre cele mai înalte posturi în administraţia palatului.

– În numele lui Shotoko, vă mulţumesc călduros, senior Michinaga. E cu adevărat un noroc nesperat pentru el.

Yasumi simţea că el începea deja să o cumpere. Până unde va merge? Viclenia şi puterea lui nu cunoşteau limite. Se înclină din nou şi auzi iar ceea ce el ţinea să îi spună:

– Song Li e o femeie bătrână, măcinată de trecerea anilor, Suiko! Nu o părăsiţi. La întoarcere, o veţi găsi moartă şi veţi avea remuşcări până la sfârşitul zilelor. Vă iubeşte cum şi-ar fi iubit propria ei fiică.

– Ce ştiţi dumneavoastră?

– Ea mi-a spus.

Yasumi îşi trecu o mână tremurătoare peste faţă. Această dezvăluire era, fără îndoială, mincinoasă. Încerca iar să o clintească. Dar orice ar fi fost, avea dreptate şi o ştia prea bine. Li devenea mai fragilă decât sticla şi ar muri dacă ar lăsa-o singură mai mult de câteva săptămâni.

– Şi nu uitaţi că Pavilionul Glicinelor e cea mai frumoasă moştenire a voastră. Dacă plecaţi, nu-l veţi mai găsi la întoarcere.

CAPITOLUL XX

Însoţit de prietenul lui Mitsukoshi, Motokata se întoarse mai repede decât spusese. E drept că se temuse de mânia lui Michinaga, dar acesta din urmă îl primise amabil, îi lăudase lupta strălucită cu piraţii şi, rebelii din Nord şi nu manifestase niciun dezacord la anunţul căsătoriei sale. De altminteri, nu a făcut niciun comentariu, a amintit doar că Yasumi l-a pus deja la curent.

După aceea, discuţia a continuat într-un calm aparent.

La rândul lui, Motokata nu a protestat dinaintea poruncii categorice a marelui ministru, deghizată politicos în propunere. Sigur că şi pentru el plecarea în China era cel puţin ispititoare; bărbaţii au schimbat, de formă, şi câteva texte poetice despre natura impresiilor lor imediate. Michinaga a încercat câteva mulţumiri pentru acceptul său, iar Motokata le-a punctat cu înflăcărarea cu care, spunea el, îşi va îndeplini

misiunea. Dar ieși de la această întrevedere întrebându-se dacă această călătorie, care prevestea o absență îndelungată, nu o va întrista pe Yasumi. Așa că încercă să îi explice că ideea de a conduce o solie în capitala Chinei dinastiei Song, care se afla la Kaifeng, era tare trebuincioasă pentru viitorul negoțului Japoniei. O asigură că nu va rămâne mai mult de un an-doi.

– La drept vorbind, ce vrea Michinaga? Doar ai deja procedeul pentru fabricarea celadonului.

– Dar nu știe.

– Atunci, spune-i.

– La început așa m-am gândit și eu, dar mi-am spus că garanția de a avea tehnica celadonului l-ar putea determina să ceară altceva.

– Ce altceva ai putea aduce?

Mitsukoshi bătea încăperea în lung și-n lat, cu un aer preocupat.

– Poate cere informații despre emailurile lor, mult mai rezistente decât ale noastre, rosti el, întorcându-se spre Yasumi.

Mitsukoshi păstra cu grijă o mare rezervă față de tânăra femeie, îndulcindu-și privirea printr-o delicată pudoare, care ascundea admirația pe care i-o purta. Nu voia să atragă atenția lui Motokata asupra adevăratelor lui simțăminte față de tânăra soție a acestuia. Deși era cel mai bun prieten al lui Motokata, guvernatorul de Mikawa nu era, asemenea acestuia, un om de acțiune. Asemenea marelui ministru Michinaga ori a oricărui alt mare demnitar de la curte, Mitsukoshi nu se putea lipsi de lux și de confort.

Motokata îl rugase pe prietenul său să vegheze asupra lui Yasumi cât va lipsi el. Cum putea refuza ocazia de a o vedea din când în când? Tânăra îi părea chiar mai frumoasă decât pe vremea când bătea drumurile.

– Am îndoielile mele, şopti Yasumi, apropiindu-se de Mitsukoshi. Am impresia că drumul ăsta în China nu îi displace deloc, dimpotrivă.

Acest gând pe care ea îl rostise cu jumătate de glas, în aşa fel încât Motokata să audă, îi stârni zâmbetul acestuia din urmă.

– Ce vrei, îi răspunse Mitsukoshi, doar se va consemna fapta lui în cronici! Fără îndoială, asta îşi doreşte!

– Yasumi, interveni Motokata pe un ton destul de convingător, aşa a fost şi cu bunicul tău Jinichiro.

– Cronicile curţii povestesc despre el?

– Sigur că da. Michinaga a scos din arhive textele care vorbesc despre călătoria lui în China.

Se apropie de soţia lui şi, cum ea plecase capul, el îşi lipi buzele de pielea albă şi catifelată de la baza gâtului.

– Aşa că vezi tu, frumoasa mea pasăre, nu pot fi mai prejos decât el.

Ea se întoarse cu vioiciune şi, privindu-l drept în ochi, îl întrebă:

– Împăratul Murakami l-a trimis, nu?

– El însuşi, şi asta pe vremea când bunicul tău nu locuia încă la Kyoto.

– Aşadar era foarte tânăr.

– Aşa e, chiar ceva mai tânăr decât mine.

– Era căsătorit?

Curiozitatea lui Yasumi creştea. Mama ei îi vorbise atât de puţin despre această perioadă. Motokata îi prinse mâna în palmele lui, mângâind-o încetişor.

– Într-o cronică stă scris că nu numai că era căsătorit, dar avea şi un fiu.

– Da, era fratele mamei mele, unchiul pe care l-am iubit atât...

Aceste amintiri amorţiră puţin spiritul lui Yasumi, dar la întrebarea abruptă a lui Mitsukoshi reacţionă tresărind:

– Eşti în relaţii bune cu marele ministru suprem?

– E stăpânul atotputernic, replică Yasumi, şi poate că ar fi nevoie să-l pună cineva la punct din când în când.

– Ai făcut-o?

– Am dat greş.

Motokata izbucni într-un hohot cutremurător de râs. Hotărârea de a pleca atât de departe pentru vreme aşa de îndelungată nu părea a-l preocupa peste măsură. Yasumi rămase gânditoare. De când se afla la Pavilionul Glicinelor, gustase plăcerea învăţăturii şi a studiului. Prin cultură va reuşi în viaţă, nu prin cutezanţele ei de călăreaţă şi nesfârşitele escapade pe drumuri. Firește că dorinţa ei de libertate şi independenţă va rămâne adânc ascunsă în străfundurile sale, dar acum o va canaliza altfel. Song Li o învăţase că autonomia, îndrăzneala, dreptul de a hotărî în mod liber puteau la fel de bine acţiona între cei patru pereţi ai unei încăperi mari şi aerisite, care dă spre grădini în floare, ca şi pe drumuri largi şi incomode.

Ca soție a lui Motokata, va rămâne la Pavilionul Glicinelor cât timp va lipsi el, iar când se va întoarce din China, vor găsi o soluție de a potrivi lucrurile. Totuși, nu se putea resemna la o supunere deplină:

– Te voi însoți până în sud și te voi lăsa la golful Hakata, înainte de a te îmbarca spre Coreea.

– În niciun caz, pasărea mea frumoasă, protestă soțul ei, în sud, unde mă duc eu, e plin de pirați. E o zonă mult prea periculoasă.

– Mai periculoasă decât în nord?

– Nici nu se compară. Nu am de gând să rămân văduv.

– Nici eu, văduvă.

Veni și își frecă nasul de al ei, râzând:

– Ai să mă lași în provincia Bingo sau în Iwami. Acolo, drumurile nu sunt încă năpădite de tâlhari, căci sunt prea departe de Marea Interioară. De îndată ce voi pune piciorul în China, îți voi trimite un mesager.

Pe chipul lui Motokata plutea o expresie mulțumită și Yasumi își spuse că pesemne aștepta de multă vreme această plecare. Cu cât se gândea mai bine, cu atât Yasumi căpăta convingerea că această călătorie era făcută pentru el. Avea energia fizică și cea mentală atât de necesare. La acestea se adăugau viclenia, diplomația și simțul afacerilor. Pe scurt, Michinaga mirosise bine că era omul potrivit pentru această solie.

*

Caii așteptau în fața casei lui Motokata și în grajdurile lui. Mulți dintre ei, sortiți să devină cai de război,

formați în exerciții de luptă de miliția cetății, aparțineau curții. Marele ministru îi cedase lui Motokata pentru călătoria în China.

Din expediție făceau parte și care. Erau încărcate cu piese din metal, săbii și cuțite, câțiva saci cu perle, punguțe pline cu monede din bronz și obiecte lăcuite destinate chinezilor cu care expediția urma să facă schimburi comerciale.

Prințul Yorimichi își va aduce oamenii și propriul lui convoi. Cât despre guvernatorul insulei Kyushu, acesta era suficient de puternic pentru a-și aduce singur cele de trebuință pentru călătorie, luptă și negoț.

Yasumi plecase la Pavilionul Glicinelor, pentru a-și lăsa soțul singur cu mercenarii pe care-i angajase. Casa lui părea sub asediu, așa, plină de zgomote, râsete și apropouri deocheate cum era; Yasumi își aminti de bărbații din solda lui Motokata care puseseră mâna pe ea pe muntele Hiye. Așa că tânăra preferă să stea alături de Li, pe care oricum o va părăsi peste câteva zile.

În dimineața de după ziua în care Yasumi hotărâse să se întoarcă la pavilion, îl văzu pe fratele ei, Shotoko, năvălind agitat. Fugise atât de mult, că i se tăiase răsuflarea, pentru că nu găsise nici caretă, nici cal, iar distanța care îl despărțea de pavilion era însemnată. Pe frunte i se prelingeau broboane de sudoare, iar în ochi îi juca o licărire ciudată, care ascundea parcă o umbră de sminteală. Abia dacă mai izbutea să vorbească limpede.

Doar după câteva secunde bune, străduindu-se să-și recapete suflul, putu să îngaime cât de cât clar:

– Yasumi! Plec cu Motokata în China! Voi fi garda lui de corp!

– Garda lui de corp! Dar nu are nevoie de nimeni şi în niciun caz de un flăcău ca tine!

Văzând dezamăgirea fratelui în faţa reacţiei ei potrivnice, Yasumi îşi luă seama:

– E o călătorie periculoasă, Shotoko, iar tu nu ai călătorit niciodată până acum!

– Ah! Yasumi, cum poţi să îmi înfrânezi aşa ardoarea? protestă tânărul pe un ton neliniştit.

– Iartă-mă, îngrijorarea mă face să reacţionez aşa!

– Nu ai teamă de nimic, nu mai sunt un copil. Ştii prea bine, Yasumi, că asta e şansa mea de a mă distinge. Mă voi întoarce acoperit de glorie şi voi fi numit cel mai tânăr demnitar de la curte! Michinaga mi-a promis!

Tânăra schiţă un zâmbet.

– La ce bun o astfel de promisiune dacă te trimite la moarte?

– Îţi întorc întrebarea: te gândeşti cumva că soţul tău va muri în cursul acestei călătorii?

– Nu, sigur că nu. Au fost şi alţii în China înaintea lui. Dar nimic nu mă va împiedica să mă gândesc că asta se întâmpla în epoci în care negoţul dintre ţările noastre era intens. Song Li mi-a spus că, de ceva vreme, China dinastiei Song este în permanentă alertă în faţa ameninţărilor Mongoliei. Acest fel de temere nu este deloc prielnică negoţului cu alte ţări şi, după părerea mea, chinezii nu se vor arăta deloc binevoitori unei solii japoneze.

– Motokata e viclean, știe el ce are de făcut.

Convinsă de această spusă, Yasumi clătină din cap:

– Viclenia, curajul și isteţimea lui nu vă vor pune la adăpost de clanurile vrăjmașe care v-ar putea amenința. Cine mai pleacă în afară de tine și Motokata?

– Yorimichi, fiul mai mare al lui Michinaga, și Takaie, nepotul lui.

– Takaie e guvernatorul general al insulei Kyushu. Își va lăsa postul? făcu Yasumi surprinsă.

– Marele ministru spune că și-a pregătit deja apărarea pe ţărmurile Mării Interioare.

– Ceea ce înseamnă, pe de o parte, că piraţii s-au instalat acolo, iar pe de alta, că Michinaga e în relaţii bune cu nepotul lui!

– Da, așa se pare.

– Și Yorimichi? E ministrul Centrului, continuă Yasumi.

– Așa e. E ciudat că Michinaga îl trimite în China.

Dintr-odată, ea înţelese că, dacă Motokata ar fi plecat numai cu oamenii lui, nimic nu l-ar fi împiedicat să acţioneze după bunul lui plac. Michinaga nu avea prea multă încredere în el. Yasumi se bucură atunci la gândul că tehnica smalţului verde al celadonului se afla deja în stăpânirea lui.

– E limpede că Takaie va veni cu oamenii lui. Câţi bărbaţi fac parte în total din expediţie?

– Poate vreo treizeci.

Pe neașteptate, ea se aruncă în braţele lui Shotoko.

– Ai mare grijă de tine, frăţioare. Nu te-am regăsit atât de târziu ca să te pierd atât de repede. Promite-mi

că ai să fii prudent și nu ai să faci nebunii care te-ar pune fără rost în primejdie. Și apoi, fii cu ochii și pe soțul meu, îmi doresc atât de mult să se întoarcă!

– Ne vom întoarce amândoi! Da, ne vom întoarce!

Cu o mână, ea îi ciufuli părul des, la fel de nesupus și hirsut. Apoi își strecură degetele pe fruntea lui și îi mângâie sprâncenele dese și negre:

– Și vei căpăta un titlu mai important decât cel al fraților tăi.

Ochii lui Shotoko se făcură veseli, scânteietori.

– Am să-ți dau un sfat, frățioare!

– Ce sfat?

– Să te străduiești să-l urmezi.

Îl prinse cu hotărâre de braț.

– Vino!

Îl conduse în camera ei, unde o cutie mică de scris era pusă pe o măsuță joasă, lângă locul ei de dormit ascuns în spatele unui paravan de mătase roșie. O luă și i-o întinse.

– Ia-o. Găsești în ea un teanc de foi și batoane de cerneală. Știu că nu ești foarte îndemânatic la scris, dar sigur ești mai priceput decât frații tăi și cel puțin la fel de bun ca sora ta, care are totuși înlesnirea de a fi în preajma celor mai mari poetese de la curte.

– Dar ce crezi? Știu să scriu!

– Foarte bine, atunci vei catagrafia cu vorbele care-ți vin în minte tot ce se va întâmpla în această călătorie.

– Tot?

– Da, tot! Peisaje, oameni, discuții, întâmplări și, mai ales, impresiile tale.

– Dar nu știu dacă voi izbuti să le orânduiesc pe toate.

– Atunci, îți promit că, la întoarcere, voi relua punct tu punct tot ceea ce ai scris și voi face un raport deopotrivă inteligent, folositor și amănunțit, pe care i-l vei prezenta lui Michinaga. Va fi mai copleșit decât îți poți închipui. Așază-te, continuă sora lui, ia o foaie și un baton.

Se uită la el, cum dizolvă greoi și cu gesturi neîndemânatice batonul de cerneală în bolul cu apă.

– Acum, vreau să privești cu atenție la tot ce te înconjoară: zgomotele, culorile, mirosurile și chiar ceea ce îți lipsește pentru a avea o mulțumire mai completă sau o satisfacție mai intensă.

– Dar asta o să-mi ia ceva vreme.

– Nu-i nimic, doar aici nu ești la curtea împăratului. Gândește-te pe îndelete, cât timp ai nevoie, dar să nu cumva să uiți ceva!

Se îndreptă spre ușa glisantă și, cu mâna pe mâner, îi mai spuse:

– Mă întorc mai târziu și vom judeca împreună ceea ce ai scris.

Yasumi se întoarse peste mai bine de un ceas. Shotoko înnegrise trei foi. Își începuse textul arătând cât de mult îi plăcea încăperea în care se afla, dar nimic nu putea fi mai important pentru el decât momentul în care va pune piciorul pe pământul acelei țări necunoscute, moment pe care îl aștepta cu mare nerăbdare. Apoi a fost în stare să viseze îndeajuns de mult pentru a povesti pe trei foi impresiile spiritului lui înflăcărat.

– Dar e foarte bine! hotărî Yasumi, fluturând textul fratelui ei. Te descurci de minune! Știi că dacă raportul tău va plăcea împăratului, s-ar putea să îți acorde o distincție onorifică și plătită de care te vei putea bucura toată viața?

– Și marele ministru? se interesă repede tânărul.

– Ah! această decorație nu va avea nimic de-a face cu înaintarea socială în rang pe care ți-o va oferi. Gândește-te la toate astea, frățioare. Atât de mult aș vrea să reușești acolo unde frații tăi nu vor dobândi nimic!

Ceilalți frați ai ei! își dădu ea seama dintr-odată. Oare unde vor fi fiind și ce vor fi făcând? Ridică din umeri și reluă:

– Nu mi-a ajuns la urechi niciun zvon despre ei.

– Tameyori a plecat să se alăture lui Yoshira. Ca și el, va trebui să facă dovada vitejiei.

– Și, dacă nu mă înșel, tata credea că va scăpa de această cerință dată fiind poziția lui la curte.

– Fără îndoială.

– Și Kanuseke?

De data asta, Shotoko fu cel care ridică din umeri.

– Nu am vrut să pomenesc despre el ca să nu îți stârnesc niște amintiri neplăcute.

– Te înșeli, frățioare! Mi-e întru totul indiferent. Acum, în viața mea nu mai contează decât Song Li, Motokata și cu tine. E doar o întrebare al cărei răspuns mi-ar plăcea să îl cunosc. Aici, la Pavilionul Glicinelor, Li avea datoria să știe totul. Trebuie să fac același lucru. Face parte din datoria mea de gazdă.

– Se pare că Kanuseke l-a mâniat rău pe marele ministru. L-a trimis într-o provincie și mai îndepărtată decât cea în care se află Tameyori și Yoshira.

– Unde?

– În insula Sado.

– Dar e la capătul lumii! O insulă înconjurată de munți și locuită de țărani... Ce-o să facă acolo?

– Se spune că acolo sunt multe naufragii și insula a devenit un cuib de pirați. Țăranii se plâng și nici nu mai îndrăznesc să își părăsească pământurile. După părerea mea, ar fi multe de făcut acolo.

– A plecat singur?

– Da, se aude că acolo există deja o miliție.

– Ei bine, îi curmă vorba Yasumi, a mai rămas tata! Te vezi cu el?

– Da, dar nu vorbește despre nimic. Tace. Probabil se teme să se arate prea mult ca nu cumva să fie dat afară. Aproape că nu mai stă deloc la curte și în fiecare seară se întoarce acasă.

– Pe toți Buddha din lume! De ce a trebuit să fie așa de nedrept cu mine?

*

Dacă pregătirile de drum au fost scurte, momentele de rămas-bun cu Li au fost îndelungate și încărcate de mâhnire. În camera bătrânei, plutea un miros de tămâie. Era singura mireasmă pe care o mai suporta acum.

– Ah! Yasumi, suspină Li, cât de mult mi-ar fi plăcut să pleci și tu cu soțul tău și să cunoști China!

– Li, nu sunteţi îndeajuns de în putere ca să vă părăsesc acum, aşa că să vă iasă asta din cap.

– Dar nu când vei fi bătrână vei putea îndura un astfel de drum. Ar fi trebuit să profiţi de tinereţe.

– Nu vreau să vă las prea multă vreme singură. Doar ştiţi prea bine. Şi apoi, Michinaga nu e deloc încântat să mă vadă plecând cu Motokata.

– Asta mă îngrijorează. De ce a încercat să te descurajeze?

– A amintit de Pavilionul Glicinelor şi de locul pe care va trebui să îl ocup după...

– După dispariţia mea! Aici are dreptate. Tu eşti singura în stare să mă înlocuiască. Te-am pregătit pentru asta. Michinaga ştie şi înţelege. Mai mult chiar, dacă nu ar fi fost şi dorinţa ta, cred că ţi-ar fi poruncit.

– Chiar în halul ăsta!

– Da, chiar în halul ăsta! Kyoto are nevoie de un loc de înaltă cultură , condus de o femeie de valoare, care să poată aduna toată aristocraţia ţării. Aşa stau lucrurile, micuţo! Ai un rol de jucat şi trebuie să ţi-l asumi până la capăt. Michinaga nu îţi va da pace.

– Şi soţul meu?

– Hai, Yasumi! Eşti suficient de fină şi inteligentă ca să nu te amăgeşti singură. Chiar crezi că soţul tău va sta cumincior acasă privindu-şi copiii crescând şi nevasta turnând ceai sau sake prietenilor lui? Chiar crezi că îşi va petrece timpul admirându-te printre obloane cum culegi ramuri de cireş din grădina în floare?

Yasumi zâmbi cu subînțeles.

– Vezi să nu!

– Motokata e un bărbat de acțiune. Știu că nutrești și tu convingerea asta. Lui nu i-ar fi trebuit o soție ca tine, ci mai curând o femeie blândă și supusă, care să știe să îl aștepte acasă când se va întoarce din lungile lui călătorii. După China, va fi o alta, apoi încă una, și-ncă una.

Yasumi scutură din cap:

– Tocmai, Li, eu sunt femeia de care are nevoie, pentru că îi voi aștepta de fiecare dată întoarcerea la Pavilionul Glicinelor.

– Aici ai și tu dreptate.

Apoi, clătinându-și capul bătrân de la dreapta la stânga, suspină și se interesă cu o voce pe care și-o păstrase limpede și distinctă:

– Acum hai să vorbim despre plecarea ta. Cum ai organizat-o?

– Îl voi lăsa pe Motokata în provincia Bingo, e mai aproape decât Iwami, unde mă gândisem la început să îmi iau la revedere de la el.

Dându-și pe spate pletele lungi, se ghemui la pieptul lui Li.

– Vă promit că mă voi întoarce foarte repede. Voiam să ajung până la Nagato, să văd atelierele de fontă pentru monede, dar nu sunteți îndeajuns de puternică și nu vă pot lăsa singură atâta vreme.

– Oricum lipsa ta va fi apăsătoare pentru mine. Dar voi ști să te aștept. De ce nu te oprești la Izumo? Provincia asta e ultima înaintea fortificațiilor care duc

la insula Kyushu. E destul de liniştită şi vei putea rămâne acolo ceva mai mult cu soţul tău.

Şi începu să povestească despre fortificaţiile care înconjurau insula de Sud şi pe care le cunoştea bine, căci le bătuse în tinereţe, când venise din China. Ţinutul ăsta, spuse ea, ajuns astăzi atât de periculos, a avut parte de timpurile lui de pace. Dar vecinătatea cu peninsula coreeană a făcut din el un loc strategic, căci, de când japonezii au fost nevoiţi să se retragă din Coreea de Sud, unde stăpâneau multe teritorii, bărbaţii se aflau mereu pe picior de război în spatele meterezelor.

Li vorbea mult. De când Yasumi luase hotărârea de a pleca pentru o perioadă nedeterminată, cu toate că promisese să se întoarcă repede, Li îi povestea mereu despre tinereţea ei la curte, despre copilăria ei, îmbelşugată, firească, dar strictă şi severă, care nu i-a lăsat prea multă libertate de mişcare. Uimită, tânăra femeie descoperea în aceste poveşti o fetiţă ageră şi isteaţă, dar liniştită şi deloc predestinată să împlinească destinul excepţional pe care i-l rezervase mai târziu viaţa.

Din când în când, Yasumi o îmboldea cu alte şi alte întrebări, iar Li îşi amintea alte şi alte întâmplări, lăsându-se legănată de imagini care o aduceau îndărăt în ţinutul ei natal. Evocă Fluviul Galben pe care o luau soliile japoneze venite să le vândă chinezilor paiete de aur, perle şi mercur, şi să se întoarcă acasă încărcate de mirodenii, medicamente, stofe, mătăsuri, cărţi.

– Credeți că Motokata va izbuti să aducă date despre emailurile chinezești?

– Nu știu. Chinezii își păzesc cu strășnicie secretele. Ajutorul lui Takaie, guvernatorul din Kyushu, îi va fi neprețuit. Fie ca între ei să domnească armonia!

CAPITOLUL XXI

Convoiul se puse în mișcare dis-de-dimineață. Yasumi nu ținea deloc să se arate înainte de a ieși din capitală. Așa că se ghemuise într-una din caretele care transportau bagaje și daruri pentru personalitățile chineze, și pe care japonezii din solie vor trebui să le ofere.

Yasumi își luase în cufere câteva straie de gală, dar în această dimineață purta o fustă comodă și niște pantaloni largi, care îi vor permite să călărească imediat ce convoiul va trece de meterezele palatului.

Două noi fapte atraseră atenția tinerei femei. Prima era și cea mai uimitoare. Din expediție făcea parte nu doar Yorimichi, fiul mai mare al lui Michinaga, ci alături de acesta călărea și Toremishi, mezinul marelui ministru, de o vârstă cu Shotoko. Avea o expresie înflăcărată pe chip și își strunea plin de mândrie calul.

Pe geamul caretei, Yasumi se uita la Toremishi, care urmărea din priviri silueta fratelui său, ce călărea în

capul convoiului. Încerca să înțeleagă de ce Michinaga și-a trimis și mezinul, cu toate că alcătuirea escortei, așa cum fusese stabilită dintru început, nu îl cuprinsese. În chip cu totul firesc, Yasumi își spuse că, pesemne, Michinaga se hotărâse să-i dea un tovarăș de drum lui Shotoko, lucru care nu ar fi mirat-o deloc.

Oare Michinaga se va fi gândit că Yorimichi și Motokata vor avea și alte îndeletniciri decât să stea cu ochii pe doi puștani, iar aceștia din urmă vor avea ocazia de a se apropia în timpul călătoriei? Dacă așa stăteau lucrurile, era o atenție frumoasă, pe care Yasumi știa să o aprecieze la adevărata ei valoare.

O a doua surpriză îi aduse o mare bucurie. Fuseseră năimiți patru mesageri, care urmau să îl țină tot timpul la curent pe marele ministru cu mersul expediției. Așadar, acești oameni vor bate drumul dus-întors între convoi și capitală ori de câte ori întâmplările o vor cere. În felul acesta, și Yasumi va fi mereu înștiințată despre diversele episoade care vor puncta călătoria. Traseul îl cunoștea, vorbise mult despre el cu Motokata. Pentru început, vor ajunge pe coastele Mării Japoniei, apoi o vor lua spre sud, spre insula Kyushu, unde se vor întâlni cu guvernatorul Takaie și se vor îmbarca pe două vase care îi vor aștepta la Hakata. De aici, plecau odinioară toate vasele solilor care se îndreptau spre China. Vor traversa apoi Coreea de Sud, vor atinge țărmurile Mării Galbene, care îi va duce în interiorul Chinei; de acolo, o vor lua spre capitala Kaifeng, urmând malul fluviului care traversa toată partea de nord a țării.

Aceste două noi întâmplări o făcură să își dea dintr-odată seama că nu avea niciun rost să stea ascunsă într-o caretă, căci era limpede că Michinaga era la curent cu plecarea ei. Așa că ieși tot atunci și sări în spatele lui Lună Îndepărtată, călărind alături de Shotoko, căruia i-l dăruise pe Prun Sălbatic.

La marea poartă Rasho sau Poarta Incintei, înghesuită între cele două ambasade străine, cea a Coreei și cea a Chinei – care în prezent nu mai slujeau la nimic, căci negoțul dintre cele trei țări se afla în declin –, Toremishi veni și el să călărească alături de Shotoko.

Aveau amândoi în ochi o lucire copilărească plămădită din necugetare și naivitate, pe care această lungă călătorie avea, fără doar și poate, să o stingă. În clipa aceasta, Yasumi mai că ar fi putut jura că cei doi tineri urmau să ajungă repede să se aprecieze unul pe altul și să devină camarazi buni și loiali; nu, nu s-ar mira deloc să se întâmple una ca asta. Văzându-le înflăcărarea atât de asemănătoare și veșnicele lor dovezi de neîndemânare, era greu să nu înțelegi că vor învăța împreună nu doar de la școala aspră a vieții, ci și de la aceea a supraviețuirii, căci va veni o vreme când piedici însemnate se vor ivi în calea lor.

– Veți străbate o bucată de drum alături de noi, doamnă Suiko? Unde ne veți părăsi?

La curte i se spunea în continuare Suiko, după numele acelei împărătese japoneze care luptase cu atâta vitejie pentru țara ei, mult înainte de epoca Nara. Un nume pe care și l-a ales singură, fără ajutorul nimănui, încă de pe vremea când nu o cunoștea nimeni. Acum,

numele ăsta i se lipise întru totul de chip. Dar nu conta! Oricum nu dorea să se despartă de el. La urma urmelor, la Pavilionul Glicinelor se va recomanda ca doamna Suiko, și nimic în lume n-ar putea-o face să își schimbe alegerea.

– Vă voi lăsa în provincia Bingo.

– Unde ați învățat să călăriți atât de bine? E destul de neobișnuit pentru o doamnă.

– Eu nu sunt o doamnă oarecare, prințe Toremishi. Dacă veți deveni prieten și confident al fratelui meu, poate că într-o bună zi vă va face dezvăluiri care vă vor umple de uimire. Cine știe? Acum, Shotoko știe destul de multe lucruri despre mine!

Cei doi tineri se cercetară din priviri. În ochii fratelui ei, pe care acum începea să îi cunoască destul de bine, lui Yasumi i se păru că distinge o umbră de admirație față de tovarășul lui. Nu trebuia ca Shotoko să se arate prea plin de admirație față de Toremishi pentru simplul motiv că era un prinț cultivat. Mult mai bine ar fi ca fiul lui Michinaga să manifeste și el oarecare interes pentru fratele ei, pentru a pune oarecum în echilibru priceperile fiecăruia. Or, singurul domeniu în care Shotoko strălucea era trasul cu arcul.

– Văd că ai tolba plină cu săgeți, îi spuse fratelui ei. Să nu te desparți niciodată de ea. Cunosc împrejurimile astea, la orice cotitură poți da peste vreun pirat sau un rebel. Fii cu ochii-n patru, mereu gata de tras. Nu aveți o tolbă cu săgeți, prințe Toremishi?

Tânărul Fujiwara păru mirat și îi răspunse:

- Convoiul nu duce lipsă de luptători care vor fi în stare să atace dacă va fi nevoie.

- Așa e! Dar când dușmanii te lovesc pe la spate, bine e să te poți apăra singur. Sau mai rău chiar! Când intri într-o învălmășeală, o luptă corp la corp, fiecare trebuie să fie în stare să se apere cu propriile lui arme.

Yasumi prezenta lucrurile într-o lumină cât mai întunecată doar pentru a-l determina pe Toremishi să pună întrebări despre utilitatea de a se apăra singur. Shotoko, căruia nu îi lipsea deloc agerimea de spirit, prinse iute mingea din zbor:

- Aș putea să vă învăț să trageți, prințe Toremishi.

- Cu ce arc?

- Cu cel pe care îl veți putea cumpăra la prima escală. Ne vom opri la Yamashiro.

- Și ce v-aș putea oferi în schimbul acestei învățături?

- Învățați-l pe fratele meu să își învârtă calul în cerc, așa cum face Domnia Voastră. Mânuiți frâiele cu mare îndemânare, prințe Toremishi. Iar într-o bătălie, cel care se răsucește cel mai iute păstrează mereu un mare avantaj, căci poate stăpâni situația înaintea celorlalți.

Mulțumită de efectul acestor cuvinte care i-au lăsat pe cei doi flăcăi uimiți de propriile lor îndemânări, Yasumi îi lăsă singuri, spunându-le că dorea să se alăture soțului ei.

*

Provincia Yamashiro făcea parte din departamentul Kyoto. Era un ținut important, locuit în veacul

trecut de o familie puternică, ce purta același nume; la acea vreme, capitala fusese cât pe ce să se instaleze la Kuni, la sud de Kyoto, rămas marele centru politic al țării.

Guvernatorul din Yamashiro întâmpină convoiul cu multă considerație. Învăluit în nenumăratele lui robe de brocart și purtând un coc în formă de con în creștetul capului, Fujiwara Nobutaka era tipul bătrânului guvernator de provincie, plin de putere și autoritate. De-a lungul întregii vieți, se arătase loial și drept față de cei care l-au slujit. Nobutaka avea mai mulți copii de la prima soție, dintre care trei fii. Concubinele îi dăruiseră și ele câțiva fii, așa că avea descendența asigurată. Cât despre Murasaki Shikibu, a doua lui soție, ea nu născuse decât o fiică, apoi nu îi mai dăruise alți copii.

Concubinele lui Nobutaka nu locuiau cu doamna Murasaki Shikibu. Guvernatorul din Yamashiro o admira și o respecta prea mult pentru a-i impune una ca asta. Cu toate acestea, atât la Kyoto, cât și în provincie, toată lumea știa că între ei nu fusese o căsătorie din dragoste, ci una aranjată. De altminteri, se întâmpla adesea ca doamna Murasaki să petreacă multă vreme împreună cu fiica sa pe unul din domeniile tatălui ei, guvernatorul din Echizen.

Concubinele lui Nobutaka, tinere și frumoase, după cum se și cuvine, și care îi justificau pe deplin bogățiile, locuiau în niște anexe mari, lângă reședința lui. Ararеori se întâmpla să le vezi trecând sau plimbându-se prin fața casei. Profitau de grădinile întinse

din spate și admirau în liniște trecerea anotimpurilor. Printr-o ușă abia crăpată sau printre zăbrelele de la ferestre, oaspeții stăpânului locurilor le puteau întrezări pe fugă siluetele, trecând cu evantaiul în mână. Uneori, câte una întorcea capul ca să îi fie zărit chipul sau scotea un țipăt de pasăre speriată, pentru a atrage atenția asupra prezenței ei fugare. Nici nu era nevoie de mai mult pentru ca oaspeții lui Nobutaka să răspândească zvonul că guvernatorul din Yamashiro avea cele mai frumoase concubine din ținut.

Membrii micii solii se aflau acum dinaintea lui și jocul curtoaziei poetice își făcu simțită prezența încă de la începutul vizitei. Deschiderea o făcu Yorimichi:

Pe sub boabele de rouă,
verdele acelor de pin
adunate în străfundul munților
și susurul dulce al izvoarelor peste pietre
ne-au condus spre Domnia Voastră.

Nobutaka se închină pe cât de adânc îi permitea vârsta. Mâinile lui albe, cam noduroase, ieșeau din mânecile largi. Motokata înaintă și rosti la rândul lui:

Ne-am întors întreaga atenție
către miresmele din grădinile voastre
când, la capătul podului din lemn,
am zărit copacii în floare.
Reverențele noastre de astăzi sunt la fel de
adânci precum cele de odinioară.

Nobutaka își înălță bustul și, dintr-o privire, îi cântări pe membrii convoiului. Nu putea fi mai prejos de oaspeții săi. Ridicându-și o mână și întinzând-o pe cealaltă, recită cu o voce joasă și gravă:

Furtuna mărilor e încă departe
și vreau să cred că nu veți avea a o înfrunta.
Dar dincolo de orice cuvinte, voi vă veți întoarce
încărcați de glorie și de experiență
căci alături vă este Buddha.

După aceea, de ei se apropie și doamna Murasaki, cu pași mărunți și liniștiți, și îi întâmpină cu politețe. Observând că Yasumi rămăsese cumva deoparte, se închină de departe înspre aceasta, dar nu spuse nimic decât după ce Motokata făcu prezentările. Guvernatorul se depărtă însoțit de oaspeții săi, lăsându-și soția să o cunoască mai bine pe Yasumi.

Nu le-a trebuit prea mult celor două tinere femei să își dea seama că se potriveau de minune. După câteva waka meșteșugite pe care și le-au oferit cu dărnicie pe vârful evantaiului, și-au luat libertatea de a trece la simplitatea lucrurilor. Acest exercițiu de stil și de spirit le permitea să se cunoască și să se aprecieze mai bine.

– Știu, preciza doamna Murasaki, că sunteți doamna de la Pavilionul Glicinelor.

– Și ce mai știți? întrebă malițioasă Yasumi.

– Că doamna Song Li trebuie să vă prețuiască mult câtă vreme v-a adoptat atât de repede și v-a lăsat

ca moştenire ce era mai important pentru ea: opera vieţii sale.

Yasumi plecă încet capul. Era aşezată în poziţia lotusului în faţa doamnei Murasaki. Îşi scosese acul din păr înainte de a ajunge la Yamashiro, lăsându-şi pletele lungi şi strălucitoare libere pe spate, iar doamna Murasaki nu putea decât să le admire. Pletele ei nu ajunseseră niciodată la o lungime atât de impresionantă.

– Pavilionul Glicinelor e totul pentru mine, spuse Yasumi. I-am învăţat contururile, dar şi capcanele şi constrângerile. Îi cunosc clienţii, dorinţele şi speranţele lor. Ştiu cu toţii că la Pavilionul Glicinelor sunt la adăpost şi acolo vorbesc despre politică, artă şi cultură. Sufletul şi spiritul meu au învăţat să îi cunoască şi să comunice cu ei. Am impresia că acum le-am devenit un fel de complice.

– Veţi rămâne acolo şi după ce soţul vostru se va întoarce?

– Vom găsi o soluţie de a potrivi lucrurile.

– Dar nu vă este teamă că o să-şi ia una sau mai multe concubine?

– Nu, căci Motokata nu e omul care să lâncezească la curte sau la cârma vreunei provincii. E făcut pentru spaţiile vaste, cum eram şi eu când l-am cunoscut. Dar, în vreme ce el îşi va putea păstra acest avantaj, eu nu voi putea continua să călăresc pe drumuri ca un războinic. De aceea îl voi aştepta de fiecare dată la Pavilionul Glicinelor. Acolo mă simt acasă.

– Această casă de ceai e cea mai onorabilă din Kyoto pentru că, spre deosebire de altele, nu e deloc un loc al plăcerilor. Mă duceam adesea acolo înainte de a mă căsători. Doamna Song Li m-a stimat întotdeauna. Eu la fel. Rămâne pentru mine o femeie de mare clasă, înțeleaptă, inteligentă și de o cultură imensă. E o femeie pe care nu o poți uita. Nu mai era de mult tânără când am întâlnit-o la ea pe doamna Sei Shonagon.

– Sei Shonagon! Se vorbește mult despre ea la pavilion.

Doamna Murasaki îi servi cu mare atenție ceaiul tovarășei sale, cu toate gesturile cuvenite. Se ridică un abur fin, cu iz de trandafiri, care le acoperi preț de o clipă chipurile, și o aromă delicioasă de fructe învălui încăperea. Doamna Murasaki suspină și începu să îi explice:

– Nu voi înțelege niciodată de ce am fost numită „doamna cronicilor Japoniei" când, la drept vorbind, Sei Shonagon a fost cea care a tradus cu adevărat cronicile curții.

– Am citit, firește, *Notele de căpătâi*, dar povestea voastră despre prințul Genji este plină de cronici care ne privesc în mod direct. Așa că acest titlu vi se cuvine de drept.

– Poate da, poate nu! răspunse Murasaki Shikibu, zâmbind cu modestie. Sei Shonagon avea un spirit incisiv și o profundă cunoaștere a naturii și a oamenilor; îmi place stilul ei, mai viguros decât al meu.

– V-ar fi plăcut să scrieți cu mai puțin...

– Romantism?

Yasumi scutură din cap, făcând să zboare în jurul ei două-trei șuvițe lungi.

– Nu! După părerea mea, în povestea prințului Genji e prea multă cugetare, prea multe gânduri profunde și prea mult raționament ca s-o puteți numi romantică. Și, cu toate astea, vorbiți atât de bine despre natura sentimentelor!

– Așadar, v-a plăcut Genji al meu?

– M-a sedus cu voluptate, ba chiar atât de mult, încât uneori caut în soțul meu câteva din atitudinile pe care le descrieți!

Începură amândouă să râdă sorbind ceaiul turnat în cupe frumoase lăcuite cu negru, decorate cu frunze de salcie incrustate cu praf de aur.

– De ce a părăsit curtea Sei Shonagon? se interesă Yasumi.

– Pentru că steaua împărătesei Sadako pălea. Marele ministru Michitaka, tatăl ei, tocmai murise, iar fratele lui Michinaga, nerăbdător să ajungă regent, făcea tot ce îi stătea în putere să o înlocuiască iute cu propria lui fiică, Soshi Akiko.

– Mi se pare că Teishi Sadako a și murit la puțin timp după aceea?

– Da! Sei Shonagon a rămas foarte devotată împărătesei ei. Nu a putut suporta schimbările de la curte. A și murit la scurtă vreme după împărăteasă.

– Se spune că ea a fost cea care a învățat-o pe împărăteasa Sadako despre clasicii chinezi, așa cum dumneavoastră ați făcut cu împărăteasa Akiko.

– De altminteri, pentru asta marele ministru Michinaga mi-a fost întotdeauna recunoscător.

– Aș vrea să știu mai multe despre el. Povestiți-mi despre el.

– Îl cunoașteți? Ah, dar sigur că da! Ce proastă sunt! Sigur că îl cunoașteți, doar el e cel care a descâlcit problemele voastre patrimoniale și a dezvăluit la lumina zilei faima bunicului vostru Fujiwara Jinichiro, marele consilier al Înălțimii Sale, împăratul Murakami.

Veni și se așeză lângă însoțitoarea ei, măsurând-o cu mare atenție. Ochii ei, care scânteiau de istețime, încercau să afle de ce dorea Yasumi să afle mai multe despre marele ministru suprem. Se străduí să schițeze pentru musafira ei un tablou cât mai corect.

– Michinaga e o ființă ambițioasă care nu admite nicio slăbiciune, nici a altora, nici măcar a sa. Știe să se arate generos, nepărtinitor și binevoitor, dar îi plac efortul și rigoarea, pe care le răsplătește de altminteri la adevărata lor valoare. E crâncen când nu dobândește ceea ce vrea. Atunci, nu se dă în lături de la nimic pentru a-și atinge scopurile. Asemenea celor mai mulți demnitari, iubește bogăția, puterea, onorurile și, din păcate, poftele lui nemăsurate trec înaintea simțului integrității și a scopurilor sale spirituale. Așa se face că nu îngăduie templele shintoiste sau budiste care sunt mai puternice decât curtea, cum nu tolerează nici ca guvernatorii de provincii să fie mai bogați decât el.

– După părerea mea, e un tablou cât se poate de minuțios.

Pe neașteptate, doamna Murasaki îi luă mâna și i-o ținu între palmele sale.

– Fiți cu ochii-n patru, Yasumi. Sunteți atrăgătoare din multe puncte de vedere și, cu toate că nu s-a auzit niciun zvon supărător despre el și doamnele de la curte, și soția lui, Rinshi, îi acordă o mare încredere, câteodată arde cu un foc straniu care îl consumă pe de-a-ntregul, mai ales dacă doamna în discuție îl fascinează prin calitatea culturii ei.

*

Au rămas câteva zile la Yamashiro. Yasumi nu s-a dezlipit de doamna Murasaki, care nu a vrut, nici ea, să se despartă de noua ei prietenă. Poetesa, atât de adesea chemată de împărătească, nu își putea petrece tot timpul la curte. Îi era necesară o oarecare singurătate pentru a putea termina romanul *Genji*, a cărui primă parte încântase deja capitala.

Yasumi vorbea, râdea, discuta și, la ceva distanță de bărbați, admira împreună cu Shikibu Murasaki splendorile naturii.

Totul era splendid în aceste locuri singuratice, încăpățânat de tăcute: colinele cu azalee, văile acoperite de irișii, stăvilarele tapetate cu garoafe și, în fund, o pădure întunecată de pini care închidea orizontul. Ici-colo, răsăreau mici sanctuare cu acoperișuri din țiglă roșie, care îți aminteau că era bine să faci și ofrande când și când. În privința asta, Nobutaka nu se zgârcea deloc, din contră, împărțea cu ușurință

orez, cereale, fructe uscate, legume, dar și cerneluri, pensule și suluri de hârtie fină pentru călugării care doreau să își transcrie sutrele.

Motokata și Yasumi se întâlneau seara. Doamna Murasaki le dăduse o încăpere mai îndepărtată, pentru a le pune la adăpost dragostea.

Într-o noapte, au ieșit amândoi pentru a călări prin împrejurimile domeniului și, îmbătați de libertate, rătăcind pe sub stele, nu s-au mai întors la guvernator și nimeni nu i-a căutat.

Patru zile mai târziu, după multe mulțumiri și promisiuni de a se revedea în curând, mica solie se așternu la drum spre provincia Tamba, unde au hotărât să nu se oprească. Doar după ce au urcat pe coasta de vest și au ajuns la Tango, apoi la Tajima, s-a făcut simțită nevoia unui popas.

Tajima era un loc divin prin peisaj, dar tragic prin istoria lui. Regiune de munți și podișuri înalte, țărmul ei la Marea Japoniei era străjuit de recife și faleze impresionante, care nu le oferea prea multe posibilități de adăpostire a vaselor care veneau dinspre continent. Nu trecea iarnă fără ca un vas, o joncă, o barcă să nu eșueze aici, în urma lor rămânând doar epave, pânze sfâșiate, corzi încâlcite, vâsle rupte, resturi de lemn, de vase din lut, multe alte obiecte, dar și cadavrele celor înecați, pe care valurile refluxului le azvârleau pe plajă. Yasumi își dădu repede seama că Motokata cunoștea bine locurile. Trebuie spus că numeroase golfulețe adăposteau locuri cel puțin tenebroase și puteai adulmeca de la distanță că nu era bine

să scotocești prin crăpăturile ascunse în stânci, dacă nu voiai să te trezești nas în nas cu o sabie gata oricând să-ți reteze capul.

Yasumi observă cu mare bucurie că Shotoko și Toremishi erau nedespărțiți. Se felicită în gând pentru că-i stârnise să se ajute unul pe altul la plecarea din Kyoto.

Shotoko era tot mai sigur pe el cu fiecare zi și începea chiar să facă gesturi de mare iscusință cu Prun Sălbatic; pe de altă parte, Toremishi, căruia guvernatorul îi dăruise un arc, învăța să tragă la țintă.

Abia ajunși la Tajima, Motokata dispăru pentru câteva ceasuri, fără ca Yasumi sau oricine altcineva să știe unde se află. Îngrijorată, tânăra se hotărî să plece în căutarea lui, cu Lună Îndepărtată. Îl refuză categoric pe Shotoko, care ținea morțiș să o însoțească, gândindu-se că, dacă Motokata avea ceva de ascuns de ochii celorlalți, nu era cazul ca fratele ei să afle.

A luat-o pe drumul pe care plecase și el și, nu peste mult timp, a zărit în depărtare silueta soțului ei și a bidiviului său. Dar mai ciudată încă era prezența călărețului care îl însoțea pe Motokata. Și, mai neobișnuit chiar, acesta, cum o zări, făcu stânga-mprejur și dispăru.

– Cine era? întrebă deschis tânăra femeie cum se apropie de calul soțului ei.

Motokata nu părea deloc încurcat. Doar fruntea îi era străbătută de o cută, ca și cum nu ar fi știut de unde să își înceapă explicațiile.

– Nu am vreme să îți povestesc și oricum nu voiam să îți spun, ca să nu te îngrijorez. Dar ciuma ciumelor! Pe toți demonii care se holbează la noi, nu te vei schimba niciodată, pasărea mea frumoasă, făcu el glumind. Trebuie să îți vâri nasul ăsta frumos în toate cele. Acum, probabil vei crede că îmi asum riscuri fără rost și că...

– Vreau să îmi spui cine era bărbatul acela!

– Sigur că da. Dar să nu spui nimănui, nici măcar fratelui tău. Vezi tu, aș fi preferat să nu fie atât de intim cu Toremishi.

– De ce?

– Pentru că acum nu îi voi mai putea încredința nicio taină fără să se simtă obligat să o împărtășească pe dată cu noul lui prieten.

– Firește! suspină Yasumi, la eventualitatea asta nu m-am gândit.

Motokata descălecă, iar Yasumi îi urmă pilda.

– Vino! îi spuse el trăgând-o într-o crăpătură tăiată într-o stâncă. Nu-i tocmai grota noastră, dar cel puțin vom fi ascunși de privirile posibililor curioși.

– Motokata! insistă tânăra femeie pe un ton năbădăios, vreau să știu! Nu m-ai obișnuit să-mi ascunzi ce faci!

O prinse de braț și o împinse ușurel spre perete.

– Întinde-te și ascultă-mă!

Dar nu își începu deloc povestea, din contră, trecu peste ea din câteva gesturi grăbite, animate de atâtarea neașteptată a poftelor.

– Motokata! Nu! Vreau să știu cine era bărbatul ăla!

El se zdrobi de ea ridicându-i cu o mână nerăbdătoare robele care îi acopereau pantalonul larg, dar Yasumi îi opri mâna cu un gest brutal şi o îndepărtă de pe calea pe care ţinea morţiş să o urmeze pe sub pulpanele pantalonului.

– Ah! Pe toţi demonii! înjură el. Mă obligi să îţi spun ceea ce aş fi vrut să îţi ascund. Dar nu ştiu dacă te-aş fi iubit atât dacă ai fi fost plămădită din alt aluat... Bine. Văd că trebuie să îţi explic!

Ea se desfăcu din braţele lui şi începu să râdă:

– Fujiwara Motokata, n-oi fi venind eu cu tine în China, dar înainte de a ne despărţi, vreau să ştiu ce treabă aveai cu bărbatul acela!

Atunci, ea făcu un gest tandru şi îşi lipi obrazul de al lui:

– Soţul meu drag! Îmi e de o sută de ori mai lesne să cunosc un adevăr care mă înspăimântă, decât să îndur o îndoială care mă apasă!

– Bărbatul ăsta se află în afara legii, îi spuse el în cele din urmă.

– Un pirat! Bănuiam eu.

– Nu, nu un pirat. Un demnitar expulzat odinioară de regent de la curte. Controlează o parte din vasele care vin din Coreea şi din China. Iar guvernatorul Takaie, cu care trebuie să ne întâlnim la Kyushu, e cel mai mare duşman al lui. Aşa că el încearcă să-l scoată pe Takaie din expediţie.

– Dar e imposibil! Aveţi nevoie de el, cunoaşte locurile, pericolele, capcanele şi rebelii din ţinutul ăsta. Cunoaşte toate vasele care acostează şi care pleacă în larg.

– Așa e, dar și eu cunosc toate astea la fel de bine ca și el.

Yasumi tăcu. Oare nu juca un joc periculos încercând să îl elimine pe guvernatorul Takaie înainte de a ajunge la Kyushu?

– Îți primejduiești viața în jocul ăsta, i-o întoarse ea pe un ton morocănos.

– Ba primejdia e mult mai mare știind că Takaie nu m-a acceptat deloc cu inima ușoară în expediție.

– De unde știi?

– El plănuise să plece în China fără a-i spune nimic lui Michinaga.

– Pentru a se bucura singur de toate înlesnirile călătoriei?

– Întocmai.

– Ce-ai de gând să faci?

Motokata o cuprinse în brațe și o obligă să-i accepte îmbrățișarea. De data asta, Yasumi se lăsă în voia lui și își lipi buzele de gura bărbatului. Au petrecut așa câteva ceasuri fără a se mai gândi la nimic, uitând de oameni, de natură, de munți, chiar și de mica temere care le picura în gând ideea că, peste nici câteva zile, vor trebui să se despartă.

*

Când s-au întors, Motokata își sfătui camarazii să nu mai rămână mult în împrejurimile orașului Tajima. Convoiul porni întins spre Izumo, care se afla în pline sărbători provinciale. Pe plajă erau

numai muzică, dansuri şi cântări. Zarva agita fiecare val care se stingea pe plaja de pe care copilele adunau scoici. Privindu-le, Yasumi se legă în sinea ei că se va duce într-o bună zi să o vadă pe prietena ei, Mitsuka. Poate că-i dăruise deja lui Soyo un copil, doi sau poate chiar trei? Suspină adânc, privind valurile brodate cu spumă albă. Ce îndepărtate i se păreau timpurile acelea!

Dansurile japoneze erau aproape toate de origine străveche şi aparţineau unui fond popular în care era prezentă şi religia. Acestea povesteau tradiţiile *Kagura*[1], mimând episoadele mitologiei shintoiste. Dansatorii aveau o ţinută mândră în straiele lor multicolore. Picioarele lor loveau pământul nisipos şi gesturile acestora se înălţau spre văzduhul împovărat de ceaţă, în ritmul sunetelor unei muzici primitive.

Apoi au avut loc procesiuni punctate de cântul călugărilor. În principiu, nu era sărbătoare la care să nu fie prezentă cea mai apropiată mănăstire. Mulţimea se înghesuia ca să vadă mai bine. Strigătele şi râsetele se ridicau din toate părţile, vinul şi sake-ul se vindeau la toate colţurile.

În timp ce tobele mari vesteau apropierea altor spectacole, se ivi un grup de şase călăreţi, care tulbură adunarea. Au fost nevoiţi să îşi conducă armăsarii cu

[1] În japoneză, termenul înseamnă „distracţia zeilor". Povestea spune că zeiţa soarelui, Amaterasu, s-ar fi ascuns la un moment dat într-o peşteră, şi lumea s-a întunecat. Atunci, ceilalţi zei au început să cânte şi să danseze în faţa grotei, încercând să o convingă să iasă (n. tr).

mare grijă şi să se ţină unul în spatele celuilalt pentru ca spectatorii prezenţi la sărbătoare să nu se năpustească cu toţii asupra lor.

Shotoko a fost cel care a observat de îndată privirea primului călăreţ din şir, întoarsă în direcţia lor. Bărbatul făcu un semn unuia dintre tovarăşii lui, care repetă gestul celor patru călăreţi care îl urmau.

Yasumi se lipi fără să vrea de Motokata.

– S-ar zice că încearcă să se apropie de noi.

Dând pinteni cailor, în ciuda faptului că le era tare greu să iasă din mulţime, cei şase călăreţi izbutiră într-un sfârşit să scape din marea de oameni.

– Dorim să vorbim cu Fujiwara Yasumi, doamna Suiko, rosti unul dintre ei, fixându-şi privirea asupra singurei femei din micul lor grup şi care era cea căutată, firește.

– Eu sunt.

– Atunci, trebuie să vă ducem de-ndată la Kyoto. Doamna Song Li de la Pavilionul Glicinelor se simte foarte rău.

Un altul îi întinse un mesaj. Motokata observă paloarea neaşteptată a soţiei sale. Aplecându-se de ea, îi şopti la ureche:

– Ce ai de gând să faci?

– Să plec!

– Chiar trebuie?

– Da, trebuie! Nu suport gândul că Li ar putea muri fără să o mai văd măcar o dată!

Yasumi zăbovi îndelung cu ochii în misiva pe care tocmai o primise, căci remarcase un amănunt

deloc neînsemnat: sigiliul de la sfârşitul textului prin care i se solicita prezenţa alături de Song Li era cel al curţii imperiale.

– Cine v-a trimis?

– Marele ministru suprem. Facem parte din garda personală a Domniei Sale.

– Dar de ce Pavilionul Glicinelor nu a trimis unul dintre mesagerii săi?

– Pentru că doamna Song Li a adresat rugămintea marelui ministru. Protecţia noastră va fi de o sută de ori mai eficientă decât cea a unui simplu purtător de mesaj.

Explicaţia nu o convinse deloc pe Yasumi. Nu o crezu decât pe jumătate, dar gândul că Li era bolnavă îi înlătură orice urmă de bănuială.

Motokata se întoarse spre călăreţi.

– Lăsaţi-ne câteva minute singuri.

O strânse la piept şi îi şopti:

– Pe curând, pasărea mea frumoasă. Voi scurta cât de mult voi putea drumul ăsta.

Sărutul lor fu şi ultima lor îmbrăţişare, copleşită deja de amintire, apăsată de teama fiecăruia dintre ei de a se trezi singur. Fiecare încerca să adulmece în ceafa celuilalt parfumul pielii pe care nu dorea să îl uite.

Când s-au desfăcut din îmbrăţişare, spre Yasumi s-a năpustit Shotoko, care s-a aruncat în braţele ei.

– Să aveţi grijă unul de celălalt, îi spuse ea, strângându-l în braţe. Vreau să vă revăd pe amândoi.

*

Încă de la ieșirea din Izumo, călăreții au luat-o pe o scurtătură, ceea ce împuținа cu cel puțin o treime drumul. Yasumi nu se arătă prea vorbăreață, dar ochiul și spiritul ei rămăseseră treji, la fel ca și concentrarea. Era sensibilă la admirația însoțitorilor pentru talentele sale de călăreț. Ca și ei, își mâna întins calul. Lui Lună Îndepărtată îi plăcea să țină ritmul, așa că, după regiunea Mimasaka, care dădea imediat în ținutul Harima, îi depăși cu ușurință pe cei șase călăreți. La început, ei fură uimiți să vadă cât de lesne îi depășește calul alb. Lună Îndepărtată nu făcea niciun efort, fuleul ei prelung era de o remarcabilă suplețe.

– Femeia asta, mormăi călărețul care se înverșunase cel mai mult s-o prindă din urmă, călărește ca un bărbat!

Și dădu pinteni calului pentru a încerca să o depășească, dar fără a avea sorți de izbândă. Spiritul de echipă jucă însă în favoarea lui, așa că îl auzi pe unul dintre camarazi strigând:

– Să ne oprim. Caii sunt epuizați.

– Al meu, nu, țipă Yasumi. Lună Îndepărtată și cu mine ne vom continua drumul până în capitală fără a ne opri.

Când zgomotul copitelor pe drum se pierdu în depărtare, ea se întoarse și strigă din nou:

– Cunosc drumul, nu am nevoie de protecția voastră.

Aceste câteva cuvinte avură darul să biciuiască orgoliul călăreților, care nu puteau să accepte superioritatea celei pe care aveau misiunea să o aducă dinaintea marelui ministru suprem; așa că fură obligați să o urmeze.

– Ce ați crezut, domnilor călăreți, că mă veți putea încercui în apropiere de Kyoto?

Vântul i-a purtat o parte din cuvinte care trebuie să fi ajuns totuși la urechea cea mai ageră, căci Yasumi auzi un ecou:

– Trebuie să veniți la palat, doamnă Suiko. Marele ministru vă așteaptă.

– Și de ce nu la Pavilionul Glicinelor? Mesajul pe care mi l-ați adus spune că doamna Song Li se simte rău.

– E suferindă, dar mai poate aștepta.

– Îmi pare rău! Nu voi merge la marele ministru decât după ce o voi vedea!

Vorbele pe care le striga în vânt abia se auzeau. călărețul cel mai încăpățânat o ajunse din urmă. Au călărit pentru puțină vreme alături, în timp ce ceilalți se țineau aproape, în spatele lor. Cele șase gărzi din călăreția personală a marelui ministru nu se așteptaseră deloc la această măiestrie într-ale călăriei din partea doamnei Suiko. Cine știe, poate vor fi crezut că vor fi nevoiți să o ia în șa, pentru a nu o lăsa să se ostenească prea mult. Dar acum își recăpătaseră și ei vigoarea și se înverșunau să nu o mai lase să îi depășească.

Atunci când au ajuns la porțile capitalei, se înserase. Caii erau epuizați. Dar Lună Îndepărtată, sub mâna încă ageră a stăpânei sale, făcu un salt înainte pentru a scăpa de armăsarii din jur și, cu spume la bot și acoperită de sudoare, zbură ca săgeata în direcția Pavilionului Glicinelor.

CAPITOLUL XXII

Li stătea culcată, cu chipul descărnat, dar cu privirea încă vie.

– Fata mea, eşti aici! Nu eu ţi-am cerut să te întorci! Prea mult ţi-am respectat dorinţa de a fi alături de soţul tău pentru a te fi chemat îndărăt!

– Dar ce s-a întâmplat, de fapt, cu marele ministru?

– S-a întâmplat că Michinaga a trecut să mă vadă, a văzut cât de slăbită sunt şi a hotărât că trebuie să te întorci. După părerea mea, nu aştepta decât acest pretext ca să îţi poruncească să vii acasă.

– Sunt convinsă. Cu toate astea, şi mie mi se pare că sunteţi destul de lipsită de vlagă.

Încercă să îşi ascundă un suspin, dar bătrâna îl ghici şi o prinse de mână. Degetele ei se agăţară cu putere de cele ale lui Yasumi.

– Acum, că Motokata a plecat, continuă tânăra cu o voce calmă, pentru a-şi linişti prietena, voi avea tot

timpul din lume să vă alint și să vă iubesc. Da! Li, să vă iubesc, pe dumneavoastră și numai pe dumneavoastră.

– Frumoasa și nebuna mea Suiko! Mica mea Fujiwara! șopti bătrâna, strângând mâna lui Yasumi. Mărturisesc că m-am bucurat la gândul că te vei întoarce. Aș fi o fățarnică dacă aș pretinde altceva. Ba chiar cred că i-am mulțumit spurcăciunii ăsteia de Michinaga pentru libertatea pe care și-a luat-o. M-am temut atât de tare să nu mor fără să te mai văd o dată! Yasumi, câți ani îmi încununează acum capul bătrân?

– Eh, haideți să nu mai numărăm acum, Li!

În încăpere intrară Sakyo și Jujuku. Se închinară cu respect, urând bun venit lui Yasumi.

În spatele lor stătea Suyari, cu capul plecat și ea; Li îi ceru să se apropie.

– Am angajat-o cu totul, îi spuse ea lui Yasumi. Suyari e văduvă, iar fiul ei nu mai are nevoie de ea. Cum băiatul i-a luat casa pentru a locui acolo cu soția lui, Suyari nu mai are unde să locuiască. Îi place aici, și aici va rămâne.

– Sunt foarte fericită de hotărârea asta, Suyari, răspunse Yasumi zâmbitoare, întorcându-se către cea care fusese la originea preschimbării ei în doamna Suiko.

Li înclină capul, obosită de cât de mult vorbise. Cu toate astea, continuă cu o voce slabă:

– Cum Jujuku vrea să păstreze postul pentru care am format-o, adică să conducă clienții în diverse încăperi, așteptând ca tu să vii să îi saluți, și cum Sakyo ar vrea mai mult să se îndeletnicească doar cu administrarea casei, i-am încredințat lui Suyari o îndatorire delicată.

O îndatorire care cere o mare grijă și pe care degetele ei dibace vor ști să o îndeplinească: ritualul ceaiului.

Aceste cuvinte o lăsară fără suflare. Cu mare greutate și-o recăpătă:

– Știu că ești mare expertă în arta ceaiului, îi spuse lui Yasumi, dar va trebui să te concentrezi asupra discuțiilor cu oaspeții, să ai mare grijă să nu îți scape niciunul. Știi asta, nu?

Tânăra încuviință.

– Pentru a o înlocui pe Sakyo, care nu va mai face menajul, am tocmit două servitoare noi. Te vei putea bizui pe ele.

Continuă după o pauză:

– Și la grajduri vei găsi un om nou. Era destul de greu să îl lăsăm pe Arțar Roșu să le facă singur pe toate. Cu toate cursele, aprovizionările, întreținerea animalelor și a grajdurilor era mare nevoie de un nou argat. Acum, nu vei mai avea de ce să îți faci griji pentru bunul mers al Pavilionului dacă vei dori să petreci ceva vreme cu soțul tău. Totuși, micuțo, să nu stai niciodată prea multă vreme departe de pavilion. Locul ăsta are nevoie de tine. De tine și numai de tine!

Această lungă explicație a lăsat-o fără vlagă. Închise gura, și privirea îi rătăci în jurul încăperii. Apoi ceru să rămână singură cu Yasumi și o rugă pe aceasta să o țină de mână până adoarme.

În trupul ei, viața se mai ținea de un fir de păr. Câte zile, poate chiar ore, va mai rezista? Buddha o pândea cu un ochi binevoitor pentru a o duce de

îndată acolo unde voia atât de mult să ajungă, pe tărâmul de dincolo al țării ei de baștină...

Noaptea, febra îi crescu. Deliră puțin și Yasumi chemă doctorul, care descoperi o coptură la baza gâtului. Buboiul trebuie să se fi format în câteva ceasuri, căci Jujuku, care îi făcuse toaleta zilnică, nu observase nimic. Doctorul îl cercetă cu mare atenție și clătină din cap, lipsit de speranță. Spălă cu grijă rana purulentă cu apă de lotus și puse o cataplasmă pe bază de suc de gardenie și rubarbă.

În delirul ei, Li întreba dacă se vedea bine luna și ceru un astrolog. Era o ciudățenie de neînțeles, căci Li nu apelase niciodată la serviciile magicienilor, nici la cele ale astrologilor.

Song Li îl onorase mereu pe Buddha așa cum se cuvenea și, în buna tradiție a credinței yin și yang, urmărea ea însăși pe cer mișcările stelelor, precum și deplasarea planetelor pe calendarul constelațiilor.

– Rubarbă aveți? se interesă doctorul. Cataplasma va trebui schimbată la trei-patru ore.

– Nu, nu mai avem, răspunse Jujuku.

– Vă voi trimite eu. Până atunci, lăsați-o să se odihnească. Inima ei e tare ostenită.

– A vorbit prea mult, șopti Yasumi. Dar trebuia să îmi spună ceea ce mi-a spus. Așa, va pleca mai liniștită.

Apoi se întoarse, îngrijorată:

– A cerut un astrolog, care nu va veni. Trebuie celebrat vreun rit?

– E indispensabil. Aveți pe cineva care s-ar putea ocupa?

Dintr-odată, Yasumi se simți atât de singură. Pe umerii ei apăsa acum o răspundere uriașă. Cum va izbuti să își asume cu demnitate această moarte? Își aminti de Susue Sei. Da, prietena ei Sei o va ajuta să treacă de acest hop cu adevărat greu. Îl va trimite imediat pe Arțar Roșu să o aducă. Era sigură că într-un ceas va fi lângă ea și se va duce la cel mai apropiat templu pentru a plăti ritualul cuvenit care trebuia celebrat timp de șapte zile.

După aceea, Yasumi porunci să se aducă paravane și pereți mobili pentru a o izola pe muribundă, asigurându-se că prin ele nu va străbate nimic din ceea ce i-ar putea tulbura spiritul lipsit de vlagă.

De-ndată ce sosi, Sei se și duse la templul Goyasha, pentru a tocmi trei călugări care să recite Sutra de Chemare a Sufletului. Yasumi o rugase să le spună că va trimite ofrande la mănăstire imediat ce starea bolnavei va înclina fie într-un sens, fie în celălalt, căci Buddha singur cunoștea răspunsul.

*

A doua zi, primi un mesaj de la Michinaga care îi cerea o întrevedere imediată la palat. La început, ezită să se ducă, dar, când zări trăsura care aștepta în fața Pavilionului, își dădu seama că nu mai putea amâna.

Fu la palat în nici o oră. Cum surugiul primise poruncă să ocolească poarta mare, centrală, și aleile largi care străbăteau curtea exterioară a palatului,

unde se putea întâlni cu oricine, în drumul ei, Yasumi nu zări pe nimeni cunoscut.

Michinaga o aştepta în birou, în faţa hârtiilor pe care le citea şi semna, punându-şi sigiliul. La vederea ei, se ridică iute şi, din câţiva paşi, fu în faţa ei, aproape înghesuind-o în uşa pe care valetul o închisese cu mare grijă.

Yasumi îşi ridică imediat evantaiul, ascunzându-şi chipul. Atunci, el se depărtă de ea şi se înclină. La fel făcu şi ea.

– Cum se simte doamna Song Li?

– Întoarcerea mea nu era atât de urgentă, senior Michinaga, minţi Yasumi.

– Voi fi sincer: mă temeam să nu plecaţi în China.

– Firește! Presimţirea voastră nu era greşită. Mi-aş fi urmat soţul, dacă lui Song Li nu i-ar fi fost atât de greu fără mine.

– Nu vă puteam interzice să îl urmaţi pe Fujiwara Motokata în China, în schimb, vă puteam aminti de starea îngrijorătoare a doamnei Song Li.

– V-aţi gândit bine. Tocmai asta m-a determinat să mă întorc mai repede decât era prevăzut.

Michinaga se proţăpi în faţa ei şi, cu o mână poruncitoare, îi smulse evantaiul, pentru ca să nu se mai poată ascunde în spatele lui.

– Atunci, să înţeleg că iubirea pentru soţul dumneavoastră e mai mică decât afecţiunea pe care i-o purtaţi doamnei Song Li?

– E vorba despre simţăminte cu totul diferite.

De data asta, o luă cu blândețe de braț și o conduse la birou. Apoi îi întinse o foaie și propria lui pensulă:

– Explicați-vă.

Yasumi nu se simțea deloc în largul ei. Nu avea deloc chef de acest joc. Fără evantai, era aproape cu neputință să își ascundă expresia care îi însuflețea ochii, care mai că scăpărau scântei de mânie.

Cu un semn scurt din cap, el arătă spre foaia pe care ea o ținea acum între degete.

– Explicați-vă..., repetă ministrul.

– Și dacă v-aș spune, mare ministru, că nu am poftă să mă explic în privința acestui subiect și aș prefera un altul?

– Eu vreau acest subiect!

Nu, nu se putea! Yasumi nu va face niciun waka despre iubirea pe care i-o purta soțului ei, nici despre cea pe care o simțea față de Song Li, întrucât cele două simțăminte nu puteau fi comparate. Așa că îl înfruntă pe Michinaga cu privirea ei superb de trufașă, dar se văzu nevoită, încă o dată, să se supună capriciului abuziv al acestui mare ministru.

Se uită puțin la foaia pe care o ținea în mână, se concentră și scrise:

Cu ciocul lui ocrotitor, blând și lung, frumosul și mândrul stârc cenușiu netezește penele tinerei ciocârlii care, lascivă, dar atentă la toate zgomotele, aude chemarea bătrânei rândunele. Dar cum, deasupra apelor, pajura îi hărțuiește și îi pândește cu ochiul său pătrunzător, ciocârlia zboară și nu se mai întoarce.

Își luă evantaiul pe care Michinaga îl lăsase pe birou și puse foaia ușoară, împăturită în patru, exact la capătul lui, acolo unde vârful se subțiază.

El o desfăcu încet și citi cu cea mai deplină atenție, punctându-și lectura cu înclinări ușoare din cap.

– Atât de necesară vă este libertatea?

– E rațiunea mea de a trăi.

– În acest caz, casa soțului vostru nu ar fi mai puțin constrângătoare decât Pavilionul Glicinelor?

– În casa soțului meu, voi fi poate liberă să gândesc, dar pentru mine nu e îndeajuns. La ce bun să gândești, dacă nu poți acționa în niciun fel! La Pavilionul Glicinelor, voi fi liberă să gândesc și să acționez.

– Să acționați?

Yasumi hotărî că era vremea să-l uimească, poate chiar să-l tulbure:

– După pilda lui Song Li, îi voi primi acolo pe toți oamenii de vază ai Japoniei. Ce ați spune dacă ați afla de la mine câteva date din discuțiile lor...

Văzu că privirea lui se înnoră ușor, dar continuă:

– Chiar dacă nu vor fi decât frânturi de discuții, neînțelegeri sau chiar certuri, cum adesea se întâmplă între demnitarii care stau de vorbă despre cultură sau politică. Da, am spus bine frânturi, pentru că eu voi fi cea care va decide dacă va dezvălui sau nu mai multe.

Gura lui fardată cu roșu căpătă o expresie care îi trăda surpriza, dar se controlă imediat și buzele i se încrețiră ironic:

– Altceva?

– Aluzii, reluă tânăra. Cuvinte cu subînțeles, sugestii și orice altfel de asemenea ajutor...

– Aşadar, vă veţi purta asemenea lui Song Li.

– Pentru că ea m-a format pentru asemenea îndeletnicire care mie îmi place.

– Dar aţi uitat de soţul vostru. Bun, a plecat acum în China. Dar se va întoarce.

– Motokata va pleca mereu şi de fiecare dată se va întoarce. Ştie că va trebui să mă împart între rolul de soaţă şi îndatoririle mele de la pavilion.

– Atunci, vă voi ajuta şi vă voi trimite cai, trăsuri şi două gărzi pentru protecţia voastră personală.

– Nu am nevoie de nimic.

– Nu mi-ar plăcea deloc să vi se întâmple ceva, insistă el. Song Li e o femeie bătrână care şi-a încheiat menirea şi nu mai aşteaptă nimic.

– Ba da, Li mă aşteaptă pe mine.

– Da, aşa e, pe dumneavoastră. Sunteţi tânără, frumoasă şi atrăgătoare! Tocmai de aceea vreau să vă ofer protecţie.

Yasumi se depărtă de el pentru că piepturile lor ajunseseră să se atingă.

– Să ne înţelegem bine, mare ministru, spuse ea dându-se îndărăt câţiva paşi. L-aţi reabilitat pe bunicul şi numele meu, iar pentru asta vă mulţumesc. Sunt primită la curte, cu toate că nu vreau să trăiesc aici, căci ar însemna să locuiesc ca într-o colivie aurită. Vă sunt îndatorată pentru întreaga voastră mărinimie faţă de mine. Dar nu mai vreau nimic altceva.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să vă datorez nimic.

– Nu e un dar, e o poruncă.

– În acest caz...

Yasumi se înclină.

– Acum vă rog să îmi permiteți să mă retrag, mare ministru.

Ah! Ce bine îl ghicise pe acest vultur lacom care, cu ochiul lui pătrunzător, îi hărțuia pe toți și îi pândea mereu fără milă.

Mergând de-a-ndăratelea cu pași mici, pentru a nu-l pierde din ochi, ea se îndreptă spre ușă. Dar, dintr-un salt de fiară, el fu lângă ea.

– Știți că am cunoscut câțiva dintre amanții doamnei Song Li? Eram tânăr pe vremea aceea, iar ea era încă foarte frumoasă.

Împietrită! Da, Yasumi rămase împietrită. De ce i-o arăta așa de prostește, cu fruntea încrețită și buzele întredeschise? Rămase acolo, nemișcată, cu mâna pe mânerul ușii glisante.

– Nu poți avea parte de libertate fără să faci câteva mici compromisuri, mai ales dacă ești femeie! Ați uitat asta?

Cum ea rămase mută, el își spori avantajul:

– Song Li știa asta, nu s-a abătut de la regulă. A știut de fiecare dată să se încline de partea care trebuia. E secretul reușitei ei.

Yasumi îi simți răsuflarea în obraz. Îl împinse încetișor și, pe la spate, împinse cu o mână ușa glisantă.

Când fu afară, aerul proaspăt o înviora. Surugiul și trăsura trimisă de Michinaga plecaseră. Arțar Roșu o aștepta, ținând în mână hățurile boilor înhămați la atelaj.

*

Întorcându-se la pavilion, avu marea surpriză să o găsească acolo pe prietena ei Murasaki Shikibu în compania altor două persoane, dintre care una era maestrul ei caligraf Yukinari, iar cealaltă Koreshika, marele cancelar al palatului imperial.

– Yasumi, draga mea, am aflat de întoarcerea voastră neașteptată la Kyoto și am părăsit Yamashiro pentru a veni să o văd pe doamna Song Li. Nu am vrut să plece din această lume fără să fi apucat să o mai văd o dată. Mi-a dat atâtea sfaturi pentru viața mea de femeie de litere, încât îi datoram asta.

O apucă pe Yasumi de mână:

– Și apoi, doream să vă revăd.

– Ieri s-a simțit tare rău. Astăzi, are din nou mintea limpede, dar doctorul ne-a spus că această revenire nu va fi de lungă durată. Permiteți-mi să o văd eu înainte de a vă duce la ea.

Doctorul, care îi refăcuse cataplasma cu suc de gardenie și rubarbă, tocmai pleca. Jujuku și Sei erau la căpătâiul bătrânei. La un semn al lui Yasumi, se retraseră.

Tânăra o fixă pentru câteva clipe pe Li, a cărei privire era pe jumătate stinsă.

– Li, șopti ea apropiindu-se de chipul bătrânei, trebuie să știu ceva foarte important pentru a putea duce cât mai bine mai departe această casă de ceai.

– Spune, micuțo!

– Cât ați fost la pavilion, ați avut iubiți?

Ca și cum Li s-ar fi așteptat la această întrebare, închise ochii preț de o clipă, îi deschise iar, țintuind-o pe Yasumi:

– Dacă iubești cu patimă numai un bărbat, vei fi, prin forța lucrurilor, prizoniera lui. În acest caz, rolul tău aici va fi mult îngreunat.

– Ce vreți să spuneți?

– Că da, am avut iubiți! Dar nu au fost mulți. Trei sau patru bărbați pentru o viață atât de lungă ca a mea nu e nimic față de curtezanele de la casele de plăceri! Pavilionul Glicinelor nu e o casă ca oricare alta. Câțiva bărbați s-au bucurat de favorurile mele, dar am știut întotdeauna să-i aleg. Și eu am avut de luptat cu un regent imperial, a cărui putere era mai mare decât cea a împăratului. Ai mare grijă de tine, Yasumi, să nu cazi niciodată în excese, dar nici în exil sentimental. Și, înainte de toate, judecă bine și nu-ți pierde niciodată capul!

Seara, pe Li o apucă un acces teribil de tuse, iar Yasumi și Jujuku fură nevoite să o susțină, ca să nu se sufoce.

Din păcate, doamna Murasaki nu putu să o vadă decât inconștientă. Cu toate acestea, ea spuse că prezența sa la pavilion nu e lipsită de rost și, asemenea lui Sei, hotărî să rămână până la tristul sfârșit.

*

Minamoto Mitsukoshi nu o apucă în viață. Îl copleși o mare tristețe, pentru că Song Li fusese una dintre

cele mai bune prietene ale sale. Nu de puține ori îi fusese o sfătuitoare cât se poate de abilă.

Au fost chemate două femei, care aparțineau unui serviciu de specialitate, să o îmbăieze și să o dea cu un unguent parfumat. A fost îmbrăcată în alb, iar chipul i-a fost acoperit cu o pânză fină, care mirosea a liliac și a tămâie. În ajun, cu toate că Li nu vedea și nu auzea nimic, s-a oficiat un ritual prescurtat de „intrare în religie", pentru a pregăti astfel sufletul muribundei pentru viața de dincolo. După aceea, au venit călugării pentru a psalmodia rugăciunile și așa a început priveghiul.

În fața ei, a fost pus un mic altar budist, prin cameră au fost aprinse lumânări și, ici-colo, și câteva lămpi cu ulei, și s-au ars batoane de tămâie. Un călugăr de la templul Goyasha, care recitase deja sutrele cuvenite, scrise numele moartei pe o tăbliță pe care o depuse în apropierea micii statui a lui Buddha, unde se găseau și foile scrise de Li, care îi conțineau ultimele dorințe.

Înainte de începerea priveghiului, Mitsukoshi se gândise la acest amănunt de o copleșitoare importanță, dat fiind că Yasumi nu se înrudea cu doamna Song Li decât prin adopție. În acest fel, toți au putut lua cunoștință de documentul prin care se adeverea că Pavilionul Glicinelor îi revenea de drept lui Yasumi.

Lipsită de vlagă și nefericită cum se afla, Yasumi nu era în stare nici să plângă, nici să gândească. Întregul Kyoto se perinda prin încăpere. Nasamune, marele șambelan, Koreshika, marele cancelar pe care-l văzuse recent cu doamna Murasaki, Akimitsu,

ministrul Stângii, și Nakamikado, căpitanul grajdurilor palatului.

Au venit și consilierii de la curte ca s-o salute pentru ultima oară pe cea care-i invitase adesea la Pavilionul său: Tametoki, Inabukata, Atsumichi și chiar Sanuki, conducătorul arcașilor imperiali. Yasumi se întrebă dacă va veni și tatăl ei. Dar nu veni, și asta din cel puțin două motive: mai întâi, nu frecventase prea des Pavilionul, și apoi nu dorea câtuși de puțin să dea ochii cu fiica lui.

Au urmat guvernatorii de provincie. Câți nu au rămas seara la Song Li pentru a-și petrece noaptea în liniște, la vremea când nu se gândeau la altceva decât la cultivarea spiritului... Ceilalți se opreau la casele de plăceri de care cetatea Kyoto nu ducea deloc lipsă. Au defilat, așadar, cei mai mari dintre ei, cei din apropierea capitalei, guvernatorii din Tamba, Ise, Tango, Wasaka, Omi, Harima, Sagami, Suruga și mulți, mulți alții.

Marele ministru suprem a fost ultimul demnitar de rang înalt care a intrat în cameră. S-a recules așa cum se cuvenea, s-a închinat dinaintea lui Buddha și și-a spus rugăciunile. Înainte de a pleca, a privit-o îndelung pe Yasumi, a cărei ținută era perfectă. Îmbrăcată în alb, așa cum va trebui să rămână timp de șapte luni, pe chipul ei nu se putea citi nimic, asta în ciuda lacrimilor pe care se străduia din răsputeri să le împiedice să-i șiroiască pe obraji.

O părăsi fără a scoate o vorbă, doar se înclină în fața ei înainte de a ieși. Apoi, demnitarii și

guvernatorii au părăsit unul după altul camera, şoptind că a părăsit această lume o mare doamnă a culturii.

– Veniţi, spuse Mitsukoshi după ce încăperea se goli, veniţi să stăm puţin de vorbă înainte de a vă închide în perioada de doliu.

O luă cu blândeţe de braţ şi o trase spre una din camerele pe care le cunoştea atât de bine, căci fusese atât de adesea acolo. S-au aşezat amândoi în poziţie de lotus în faţa măsuţei joase şi, văzând durerea prietenei lui, încercă să-i mute firul gândurilor:

– Mai aveţi formulele smalţului de celadon?

– Sigur că da. Sunt în grota lui Motokata. Mi-a spus că, dacă nu se va întoarce acoperit de glorie, măcar atâta lucru îi va putea oferi lui Michinaga. V-a povestit despre asta?

Mitsukoshi încuviinţă.

– Ştiu că, pentru a nu-l lăsa pe marele ministru să tragă toate foloasele, continuă ea, avea de gând să vă dea şi dumneavoastră tehnicile care urmau a fi folosite în atelierele voastre. Motokata doreşte să vă dezvăluie procedeul.

Se apropie de el şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Ah! Mitsu! Povestiţi-mi despre Motokata, ca să îmi mai uit durerea!

De ce îi spusese aşa, pe neaşteptate, „Mitsu"? Diminutivul îi plăcea. Îşi trecu uşor mâna peste pletele ei.

– Peste nici două anotimpuri, veţi veni să mă vizitaţi la Mikawa şi, dacă Motokata nu se va întoarce

până atunci, cu atât mai rău pentru el, vă voi conduce să îmi vedeți singură atelierele de olărit.

– Iar eu vă voi duce să vedeți grota noastră și vă voi arăta vasul de celadon care aparține templului din Ise. Așa, veți avea un model cât se poate de clar pentru ceea ce vor trebui să facă atelierele voastre.

Mai destinsă, Yasumi se întinse molatică pe rogojină. Avea ochii pe jumătate închiși. Înțelegând extraordinara ei oboseală – nu dormise de aproape o săptămână –, Mitsukoshi îi ceru lui Jujuku, care venise să afle noutăți, o cuvertură. O acoperi el însuși, cu gesturi cât se poate de grijulii.

Apoi ieși din încăpere și se duse să o caute pe Murasaki Shikibu, cu care discutase de multe ori la pavilion. Vorbiră, firește, despre Genji, iar autoarea fu nevoită să explice de ce aventurile galante ale eroului ei îl reduceau la neant. Copleșit de lipsa de griji a vieții ușoare pe care o ducea la curte și de profunzimea iubirilor sale, prințul Genji al doamnei Murasaki se mișca într-o lume ideală, în care finețea psihologică nu era întrecută decât de frumusețile naturii.

– Ați terminat-o de curând?

– E o cronică vastă a vieții de la curte. Nu am dezvăluit încă totul.

– Și prințul vostru?

Doamna Murasaki era întoarsă spre guvernatorul din Mikawa. În pomeții ei palizi, înflori un strop de roz. O emoționa să vorbească despre Genji.

– Viața lui nu s-a încheiat, dar știu de pe acum că va avea un destin tragic.

– Tragic! se miră Mitsukoshi. Dar de ce?

– Fiindcă, pentru el, viaţa a fost prea uşoară şi nu a fost nevoit să se lupte cu adevăratele necazuri. Se întâlneşte cu atâtea personaje, încât pare uneori a nu-şi băga în seamă propriul destin.

– Nu vi se pare că vă pierdeţi puţin în toate aceste personaje?

Doamna Murasaki începu să râdă.

– Cum să mă pierd, doar eu sunt cea care le născoceşte... Oare o mamă îşi încurcă propriii copii?

Şi discutară aşa până aproape de ivirea zorilor. Atunci apăru Jujuku, care i se adresă doamnei Murasaki:

– Nu aţi vrea să mergeţi la doamna Suiko, ca să nu fie singură? Doamna Susue Sei doarme lângă ea. Dar am dus în cameră o saltea confortabilă, în spatele unui frumos paravan din mătase împodobit cu un soare care răsare peste un stol de păsări.

Doamna Murasaki încuviinţă şi Jujuku o conduse în încăperea în care dormeau cele două femei. După aceea, îl însoţi pe guvernatorul din Mikawa în camera lui. Cum ziua ei de muncă se încheiase în sfârşit, se duse şi ea la culcare.

*

Opt zile mai târziu, după plecarea doamnei Murasaki şi a guvernatorului de Mikawa, Yasumi primi vizita lui Michinaga. Era însoţit de oameni de litere pe care ea îi cunoştea, toţi din familia Fujiwara, adică marele poet Kinto, literatul specialist în texte

chinezești Akihira și maestrul ei de caligrafie, celebrul Kukinari.

Pentru întâia oară, tânăra se vedea nevoită să își primească oaspeții așa cum se cuvine, fără Song Li. Pentru întâia oară, nu se mai putea sprijini de umărul bătrânei pentru a afla ajutor.

Se înclină cu politețe și le vorbi cu tot respectul pe care li-l datora. Așa ar fi făcut Li:

– Vă primesc acum, mare ministru, pentru că vă cinstesc prea mult pentru a vă lăsa să plecați. Cu toate acestea, vă vestesc că voi închide Pavilionul pe durata doliului meu. Nu va fi permisă nicio abatere de la regulă.

– Și lecțiile noastre? se interesă maestrul Kukinari.

– Vă voi lăsa o vreme să vă ocupați mai îndeaproape de lucrările voastre, maestre.

Poetul Kinto se întoarse spre Michinaga pentru a-i spune ceva. De o mare erudiție, era foarte priceput în arta riturilor și a ceremoniilor și cunoștea științele muzicale.

Excela în poezia chineză, ca și prietenul lui Akihira, de altminteri. Așadar, aveau ce discuta amândoi. Michinaga îi asculta, ferindu-se să o privească pe Yasumi, care turna ceaiul.

Așa se face că cei trei bărbați discutară îndelung despre un tratat care analiza toate formele de poezie din timpul epocii Heian. Apoi se îndreptară asupra unui alt tratat, în care erau expuse toate formele protocoalelor și ceremoniilor imperiale, al cărui autor era Kinto.

Yasumi simţi că toate privirile se îndreptaseră spre ea, cântărindu-i gesturile cu care turna ceaiul. Se înălţă o aromă uşor acrişoară şi nori de abur se ridicară spre tavanul din lemn de chiparos.

Preţ de o secundă, Michinaga înălţă ochii spre ea şi privirile li se încrucişară. Kinto vorbea mult. Începuse să se înflăcăreze şi făcea gesturi ample cu mâinile, iar mânecile largi se balansau prin aer. Pulpanele chimonoului verde-închis cu frunze maronii şi aurii cădeau în pliuri mătăsoase de jur împrejurul lui.

Multă vreme ocupase un post important la palat, în serviciul Afacerilor Supreme. Înălţat la al doilea rang principal în ierarhia curţii, se pregătea să se retragă în Nord pentru a-şi continua lucrul la o antologie de texte poetice chineze şti.

Prietenul său Akihira, care părea mai tânăr – cel mai în vârstă îl luase, pare-se, pe cel mai tânăr sub aripa lui ocrotitoare –, îşi îndrepta din când în când ochii negri şi strălucitori asupra lui Yasumi. Înălţat la rangul de adjunct secundar al departamentului riturilor şi ceremoniilor, fusese sprijinit şi ridicat pe scara ierarhică a rangurilor sociale de către Kinto. Bun cunoscător al textelor confucianismului şi budismului, nu era un adept al shintoismului, o filosofie religioasă prea moralistă pentru ideile lui.

Maestrul Yukinari îşi făcuse debutul la palat. Protejat şi susţinut de Michinaga, ajunsese maestru în predarea caligrafiei după ce îşi dovedise priceperea în materie de proceduri administrative. După aceea, şi-a deschis o şcoală care se numea „Trei Pensule".

După ce Jujuku a adus sake-ul, limbile s-au dezlegat. Discuția s-a îndreptat asupra evenimentelor de la curte și a politicii. În sfârșit, interveni și Yasumi în conversație.

Era vorba despre noile funcții de consilier de rangul trei și despre numirea celui care va prelua postul de ministru al Centrului.

În timpul taifasului, Michinaga nu și-a dezlipit ochii de la Yasumi. Poetul Akihira întrebă:

– Am putea avea foi, o pensulă și cerneală? Tare am poftă să compun un waka.

Yasumi se ridică și aduse cutia de scris. Chimonoul ei, ale cărui valuri înspumate se ridicau și cădeau în falduri suple până la pământ, pletele ei lungi care i se revărsau pe spate îi dădeau un aer de extremă tinerețe. Drept e că abia împlinise douăzeci de ani!

– O să vi-l citesc cu voce tare, domnilor, anunță Akihira.

Se cufundă în textul lui, pentru redactarea căruia nu avu nevoie decât de câteva secunde, și îl citi prietenilor săi, neluându-și privirea de la Yasumi:

Departe de țara lor,
la mii de leghe distanță,
brațele puterii
vor trudi pentru un alt suveran.
Și atunci, unul din cei doi se va îneca în unda
amară.

– De ce mă priviți cu atâta intensitate? îl întrebă Yasumi.

– Aveți un răspuns? ripostă Akihira.

– La ce faceți aluzie?

– La soțul vostru, doamnă Suiko, răspunse Michinaga, care deschidea gura pentru prima dată.

Atunci, pentru că i se dăduse în sfârșit cuvântul și pentru că nu avea niciun chef să îi răspundă acestui tânăr poet printr-un waka, rosti cu o voce hotărâtă:

– Fujiwara Motokata nu a plecat singur în China. Toți știu că e însoțit de cei doi fii mai mari ai marelui ministru și se pare că cei trei se înțeleg cât se poate de bine.

Ea tăcu preț de o clipă apoi, întorcându-se spre Michinaga, continuă:

– Dar, pentru a răspunde poemului, aș spune că o formă de putere s-ar putea înfiripa în preajma insulei Kyushu și că brațele suveranului care se ascund sub acele mâneci nu vor mai fi ale voastre, mare ministru.

– Ce vă face să spuneți una ca asta? sări Kinto.

– O impresie!

În fața rânjetului batjocoritor al poetului, Yasumi adăugă:

– Luați-o cum vreți. Dar adeseori intuițiile mele s-au dovedit corecte.

– Mai aveți și altele?

Ea îi cântări zâmbetul înțepător și ușor pedant.

– Da, dar le păstrez pentru mine.

– Guvernatorul din Kyushu este singurul care cunoaște bine toate răzmeriţele din Sud.

– Nu aș fi prea sigură, mare ministru. Soțul meu le cunoaște la fel de bine. Numai că, după ce se vor

fi îmbarcat cu toţii pentru a traversa Marea Japoniei, nimeni, nici soţul meu, nici cei doi fii ai voştri nu vor cunoaşte oamenii şi marinarii pe care i-a tocmit guvernatorul Takaie. Poate nu va mai fi cazul să facă escală în Coreea.

Akihira nu mai zâmbea, Kinto o asculta atent. Oare de câte ori o va supune la asemenea încercări înainte de a avea încredere în ea?

– Am spus că voi păstra pentru mine şi numai pentru mine celelalte impresii, dar pentru un lucru pot depune mărturie.

Michinaga ridică un deget.

– Pentru care?

– Guvernatorul Takaie plănuise să facă o expediţie în China pe cont propriu, nu să plece într-o solie condusă de unchiul său, marele ministru suprem, cu care pare a fi în relaţii destul de încordate.

Fără îndoială, spusele ei fuseseră puţin cam îndrăzneţe, ştia prea bine că amestecase în ele şi certitudini, şi impresii. Dar ce conta, doar nu făcea altceva decât să scoată în evidenţă atitudinea corectă a soţului ei, punând-o într-o lumină proastă pe aceea a lui Takaie.

Michinaga căzu pe gânduri, dar nu spuse nimic, şi discuţia reveni asupra numirilor de la viitoarea adunare. Când noaptea se făcu şi mai întunecată, în acel răstimp foarte scurt între clipa în care luna dispare şi cea în care se iveşte prima rază de soare, demnitarii se ridicară.

Se salutară politicos, iar Yasumi le repetă dorinţa ei de a închide Pavilionul o vreme, pentru a-şi purta

doliul aşa cum se cuvine. Lăsându-i pe cei trei însoţitori ai săi să o ia înainte, Michinaga zăbovi puţin cu Yasumi şi scoase din mânecă o foaie pe care ea o luă, dar nu o citi imediat.

Se înclină în faţa lui în semn de rămas-bun şi, când rămase singură, desfăcu foaia:

Pajura zboară atât de sus deasupra munţilor pentru că Buddha i-a dat aripile de care avea nevoie, dar nu pentru a hărţui şi pândi, ci pentru a veghea asupra tuturor. Iar dacă ciocârlia zboară, el o va înşfăca în treacăt, dar nu pentru a-i netezi penele, ci pentru a o apăra de vulturi.

CAPITOLUL XXIII

Yasumi se baricadă pentru o vreme în Pavilion și încuie porțile. Îi dădu liber lui Jujuku și lui Sakyo, care hotărâră să se ducă în provincie, la familiile lor. Sakyo nu-și văzuse mama de patru anotimpuri, iar Jujuku nu fusese în ținutul ei natal de când Yasumi venise la doamna Song Li. Una era din Mino, în partea de centru-nord a țării, iar cealaltă din Wasaka, o provincie de pe coasta de est.

Suyari, care nu știa unde să se ducă, dat fiind că locuința îi fusese ocupată de fiu, de când acesta se căsătorise, preferă să rămână la Pavilion.

Înconjurată de un personal restrâns care îi servea mâncare și ceaiuri, Yasumi nu își părăsi camera câteva săptămâni. După ce durerea se mai potoli puțin și în singurătatea ei se înfiripă încetul cu încetul dorința de a vedea cum se naște primăvara în grădinile din jurul casei, își spuse că va petrece o vreme la Motokata, unde bătrâna Bambu o primea de fiecare

dată cu multă considerație. Suyari va rămâne să aibă grijă de pavilion și, cum îi va lăsa pe mână toată administrația, inclusiv intendența, nu se va mai întoarce decât după ce primăvara se va fi întronat pe deplin.

Când reveni, Jujuku și Sakyo erau și ele la Pavilion și viața își reluă cursul. Yasumi, care se simțea învestită cu misiunea pe care i-o încredințase Li, începu să mediteze, pentru a-și începe cu serenitate noua ei viață. Numai că stătea scris în destinul ei că grele perioade de doliu îi vor lovi cu cruzime viața. În ziua aceea, totul se nărui în sufletul ei pentru a treia oară. Și viața ei fu dată peste cap.

Stătea pe o terasă a Pavilionului, iar în jurul ei trandafirii în floare răspândeau primele miresme. Nu departe de curtea centrală, în spatele arborelui gros de camfor cu sute de ramuri și a mălinului negru cu frunze fine, răsunară copitele unui cal. Silueta unui călăreț care descăleca îi atrase privirile.

Din două salturi fu în fața ei, purtând caschetă, cizme, și afișând un aer netulburat. Recunoscu în el pe unul dintre cei patru mesageri ai palatului înrolați în expediția chineză. Cu degete tremurânde, înșfăcă mesajul pe care i-l întindea.

Îl desfășură cu gesturi sacadate, neîndemânatice, și citi dintr-o suflare fără a pricepe nimic. Cuvintele îi jucau în fața ochilor. Mesajul fusese scris de Shotoko. De ce nu l-a scris Motokata însuși? De ce foița asta încâlcită, inexplicabilă, nu spunea pur și simplu: *Am ajuns în sfârșit în China și călătoria a decurs fără greutăți*, sau, mai curând: *După piedici*

însemnate când ne-a fost frică de ce putea fi mai rău, iată-ne instalați la curtea Chinei, sau încă, ceva ce ar fi putut fi îngrijorător, dar măcar lesne de înțeles: *Suntem prizonieri ai soldaților împăratului chinez, dar ne gândim cum să evadăm, pe curând, pasărea mea frumoasă!*

Nu, nimic din toate astea! Mesajul era cu totul altul:

Draga mea soră!

Te rog să fii curajoasă și dârză cum ai fost mereu, puternică și plină de energie așa cum m-ai învățat și pe mine să fiu. Motokata a fost prins în capcană, între două ambuscade, de pirați chinezi, dintre care una era comandată de Takaie. A fost ucis de o lovitură de sabie în spate. Și-a dat ultima suflare în brațele mele. Am vrut să mă întorc, dar Toremishi m-a convins că trebuie să rămân și să mă întorc la tine victorios. Mă gândesc tot timpul la tine. Preaiubitul tău frate mai mic.

Yasumi râse, un râs nervos și tăcut. Shotoko nu făcuse greșeli în scrisoare, dar scrisul lui era neîndemânatic. Rictusul ei se preschimbă dintr-odată într-o spaimă teribilă. Își trecu o mână tremurândă pe frunte, îi alunecă pe gură pentru a înăbuși un țipăt care îi strângea ca o gheară gâtul. Reciti mesajul și o ceață groasă îi trecu prin fața ochilor. Când Jujuku o prinse în brațe, demonii țopăiau în jurul ei rânjind. Și se prăbuși cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

*

Singurătatea care urmase morții lui Li nu era nimic pe lângă cea care o copleșea acum și o arunca într-un cer rânced, putred, stricat, străbătut de amintiri care îi ardeau trupul și sufletul, o sfâșiau în sute de bucățele pe care nu le va mai putea niciodată aduna laolaltă.

Moartea mamei o lăsase tristă și singură, cea a lui Li o făcuse sceptică, neîncrezătoare, la bunul plac al capcanelor și al trădărilor. Moartea lui Motokata o nimicea, o ucidea cu aceeași lovitură de sabie pe care o primise și el în spate.

Nu mai ieși din cameră, rămase ascunsă în culcușul ei, visând la imposibile împliniri. La ce bun toată învățătura pe care o acumulase în ultimii trei ani? În afară de Shotoko, la care ținea cu adevărat, tatăl, frații și sora ei nu însemnau nimic pentru ea.

Totuși, Yasumi nu a fost deloc părăsită în aceste clipe de durere. Doamna Murasaki veni de la Yamashiro pentru a o susține și a o convinge să scrie poeme. Sei își făcu din nou apariția la pavilion, pentru a o obliga să își ridice privirea spre fereastră și să privească florile care luau cu asalt grilajele. Jujuku îi aducea în fiece clipă tot felul de mâncăruri pe care le refuza. Yasumi se stingea.

În brațele celor trei femei care încercau să îi redea pofta de viață, ea încetase să mai pună întrebări și se închisese în sine.

La un moment dat, doamna Murasaki trebui să plece spre domeniul ei, iar Susue Sei plecă să își vadă

de clienți. Atunci, Jujuku îi sugeră să se întoarcă pentru o vreme în casa lui Motokata unde, în fața altarului lui Buddha, ardeau permanent lumânări și batoane de tămâie, căci despre funeralii nu a putut fi vorba.

Nicio înmormântare... Ea aprecia această lipsă a trupului lipsit de viață a lui Motokata, căci nu ar fi suportat să îl vadă întins, livid, inert, fără niciun suflu de viață, mort pe vecie!

Michinaga îi trimisese un scurt mesaj de politețe, în care îi spunea că regretă dispariția unuia dintre cele mai bune elemente politice din țară. Mai adăugase că a adus ofrande în mai multe temple pentru ca Buddha să îi primească sufletul; dar, mai presus de toate, avusese decența de a nu o deranja. Ea arse mesajul, căci avea senzația apăsătoare că până și hârtia îi ardea degetele. Uitându-se la flăcările micuțe care înghițeau încet caracterele elegant trasate, Yasumi recăzu în neclintire și mutism.

Cel care a scos-o din toropeală a fost Mitsukoshi. A sosit la Pavilion într-o dimineață de vară, pentru a o convinge să vină la Mikawa, să îi viziteze atelierele ceramice.

– Yasumi, nu aveți niciun drept să lăsați lucrarea lui Motokata neterminată din cauza lipsei voastre de vlagă, o certă el. Nu vi se potrivește. Treziți-vă! Scuturați-vă! Vorbiți și faceți ceva, pe toți diavolii!

– Ce vreți să fac, ce vreți să spun? Nu mai am putere.

El îi prinse mâinile într-ale sale și le strânse mai-mai să i le frângă. Ea se strâmbă de durere, dar nu le retrase.

– Celadonul, Yasumi, celadonul! Trebuie să îl producem. A fost ideea soţului vostru! Trebuie să scoatem la lumină tehnica smalţului verde. Vă mai amintiţi?

Yasumi ridică din umeri şi roşi.

– Chiar aşa de proastă mă credeţi?

– Nu! Proastă nu, doar adormită! Motokata ar fi dezamăgit să vă descopere dintr-odată laşă şi fără vlagă. Nu prea l-aţi obişnuit cu un asemenea chip.

Obrajii lui Yasumi se împurpurară şi mai tare. Mitsukoshi, apreciind că se afla pe calea cea bună, continuă netulburat:

– Uitaţi-vă în ce hal sunteţi! Vă aduc o oglindă, ca să vă puteţi admira în voie lâncezeala!

Ea se sumeţi. De data asta, avu impresia că o lua peste picior sau poate chiar o dispreţuia! Ochii lui, de obicei binevoitori, rămăseseră reci şi împietriţi. O singură dată mai văzuse aceste licăriri îngheţate jucându-i în priviri. Era în ziua în care, după lungul ei drum, îl reîntâlnise la Kamo. Ea o ţinea pe Lună îndepărtată de căpăstru, iar el admirase din nou graţia şi nobleţea calului. Copila care fusese la acea vreme ştiuse să îi atragă privirea. Când a invitat-o la el, iar ea i-a spus că aparţinea marii familii Fujiwara, el a crezut preţ de-o clipă că fata mintea cu nerușinare şi privirea lui se făcuse tăioasă şi neîncrezătoare.

Privirea lui Yasumi o întâlni acum pe cea a guvernatorului, care nu avea deloc poftă să îşi îndulcească licărirea întunecată.

– Ce vreţi să facem? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

– Pentru început, ar trebui să mergem la grotă. Nu mai e un loc în care să mai mergeți, de acum înainte. Așa că va trebui să o golim și să aduceți la pavilion ceea ce se află acolo. Știu că sunt monede din bronz și obiecte de valoare. Acum, toate aceste bunuri vă aparțin. Odată îndeplinită această sarcină, va trebui să facem punct cu punct ceea ce a dorit Motokata.

– Și celadonul? Va trebui să i-l înapoiez lui Amasu. Dar nu sunt deloc sigură că vreau să îi dau lui Michinaga procedeul de fabricare.

– Cu toate astea, va trebui. E singura modalitate prin care putem trage și noi niscaiva foloase. O știți prea bine.

– Dar e chiar atât de necesar să îi cedăm formulele astea?

– Vă va suspecta de la primul celadon scos la vânzare. Și, credeți-mă, Yasumi, nu va avea nicio milă pentru dumneata; în schimb, câtă vreme va putea face propriile lui vase, va închide ochii asupra alor noastre.

Tânăra suspină, surprinsă de neașteptatul ei interes pentru această discuție care o scotea în sfârșit din lâncezeală.

– Dar avem tot timpul din lume, reluă Mitsukoshi. Haideți să așteptăm să vedem cu ce va veni din China expediția.

Ușurat să o vadă pe tânăra femeie revenindu-i, puțin câte puțin, vioiciunea obișnuită, privirea lui căpătă expresia binevoitoare pe care Yasumi o cunoștea atât

de bine. Şi Mitsukoshi avu dreptul la primul zâmbet de după primirea tragicului mesaj.

Vai! Ce i-ar mai putea aduce ei acum întoarcerea expediţiei chineze, în afară de liniştitoarea reîntâlnire cu fratele său...

– Nu vor aduce decât promisiuni, continuă ea pe un ton uşor. Li spunea că împăratul Chinei e mai îngrijorat acum de ameninţarea mongolilor decât de negoţ. Motokata ştia asta şi a acceptat misiunea din două pricini.

– Ştiu, ştiu, îi replică însoţitorul ei. Prima, pentru a se supune poruncii lui Michinaga, care-l ţinea în frâu, şi a doua – pentru a se întâlni nu atât cu împăratul, cât cu marii negustori care străbat coastele Mării Chinei.

– Acolo unde a fost ucis.

– Da, continuă Michinaga, din ce în ce mai mulţumit că tânăra accepta să vorbească despre expediţie.

– Takaie a pus să fie omorât, izbucni ea cu sălbăticie, sunt sigură! Voia să-l scoată din expediţie!

– Motokata la fel! Unul dintre ei trebuia să dispară. Ce să faci, Motokata se credea de neînvins!

– Mitsu! Haideţi să plecăm mâine în zori.

El zâmbi la auzul acestui cuvânt de alint pe care Yasumi i-l adresa pentru a doua oară: „Mitsu!" Era tandru şi plin de afecţiune. Era un cuvânt care, în urechea lui, căpăta un ecou de loialitate, sinceritate, fidelitate. Apropiindu-se de ea, o cuprinse de mână:

– Reîncepeţi să trăiţi, Yasumi.

– Nu, Mitsu. Nu mi-ar sluji la nimic să reîncep. Pur şi simplu va trebui să continui, dar altfel.

– Fie și așa! șopti el.

Au hotărât, așadar, să plece la Mikawa în zori și să o ia cu ei și pe Jujuku, care nu voia să își lase stăpâna singură în altă casă decât a ei. Cât despre Suyari, care, hotărât lucru, își luase rolul de supraveghetoare cât se poate de în serios, ea îi urmări din priviri plecând, deja cu gândul la toate problemele de intendență care o așteptau.

*

Cu cât se apropiau de Kobe, cu atât se simțea mai bine mirosul plajelor învecinate. Zgomotul valurilor le ajungea la urechi și nu le fu deloc greu să și le închipuie stârnite și împinse de un vânt ușor, înspumate și aruncând pe țărmuri scoici fine.

Au ajuns la muntele Hiye fără să fi depășit sau măcar zărit vreun călăreț. Calea era liberă și soarele își trimitea deja razele fierbinți care, de o parte și de alta a drumului, făceau glicinele și garofițele sălbatice să înmugurească.

Lăsând în urmă, pe stânga, templul Enryakuji și, pe dreapta, cel de la Amazu, Yasumi se uita din depărtare la stânca de la gura grotei, care, peste puțină vreme, se va deschide ca prin minune sub degetele ei. Începând din ajun, începuse să mai prindă puțină vlagă. Lua-o-ar diavolii de viață! Ce blestem a putut duce la moartea năprasnică a lui Motokata?!

Mitsukoshi nu scosese o vorbă de la plecarea din Kyoto. Yasumi rămase alături de el, închisă în

careta trasă de doi cai. Legați în spate, îi urmau caii de călărie.

Careta o luă pe poteca stâncoasă și ținu acest drum până la trecătoarea care ducea spre grotă. Tânăra coborî și scrută împrejurimile. Trebuia să deschidă acest perete din rocă vulcanică. Emoția îi tăie picioarele și teama de a nu fi în stare să o facă o lăsă fără răsuflare. În cele din urmă, degetele ei izbutiră să dibuie piatra care făcea peretele de stâncă să se dea în lături. Stânca se mișcă într-o parte și calea le fu deschisă.

– Trecătoarea e destul de largă, putem băga careta și caii.

La capătul unui culoar întunecat, trebui să o ia de la capăt cu peretele din fund. Cei care ar fi căutat un refugiu și ar fi găsit această galerie, ar fi putut crede că acesta era preafericitul refugiu ideal și, convinși că aceasta era marea descoperire, fără îndoială că nu vor căuta mai departe.

Dar, de data asta, Yasumi cunoștea cât se poate de bine piatra care, dintr-o singură apăsare, punea peretele în mișcare. Mai mică și mai poroasă decât celelalte, se afla hăt, departe, jos, în stânga, și abia dacă se zărea. O apăsare de câteva secunde cu degetul, doar puțin mai puternică decât o mângâiere, și peretele se dădu la o parte din calea lor.

Grota o întristă pe Yasumi. Avea inima grea și amintirile o copleșeau. Mai târziu! Da, mai târziu, le va scoate pe toate la iveală, peștera și felul în care și-a aflat acolo iubirea, spațiile vaste și toată libertatea de care s-au bucurat atât, precum și lungile lor

cavalcade umăr la umăr. Dar nu avea voie să le scoată acum la lumină, căci risca să recadă în cea mai neagră lâncezeală.

– O știați? murmură ea cu o voce grea.

Mitsukoshi ezită.

– Nu!

– Trebuie să o golim. Să nu mai rămână nimic aici. Vreau ca zidurile astea să devină impersonale. Dacă va fi să adăpostească pe altcineva, nu vreau să rămână aici nicio amintire, nicio urmă, niciun semn de recunoaștere.

Cu gesturi pline de furie, smulse imaginile lui Buddha, armele, lămpile cu ulei agățate ici-colo în crăpăturile din stâncă, în timp ce Jujuku rula covoarele și Mitsukoshi, ajutat de surugiu, trăgea cuferele pentru a le îngrămădi în caretă.

– Așteptați! strigă pe neașteptate Yasumi.

Se năpusti spre cuferele pe care le trăgeau bărbații și îl deschise pe cel mai mare. Sub ochii lor plecați, marele vas de celadon le dărui cea mai frumoasă imagine care ar putea exista în această lume. O opalescență dulce, de un verde neasemuit, învăluia armonios conturul vasului. Mitsukoshi îl luă cu mare delicatețe și îl învârti în mâini, aproape rușinat să pipăie un obiect atât de frumos. Îl puse la loc în cufăr și Yasumi închise capacul.

– Gata, spuse ea. Putem pleca.

Își interzise să arunce o privire în urmă și, ținând-o pe Lună îndepărtată de căpăstru, rosti cu un glas hotărât:

– Am să călăresc puțin. O să-mi facă bine.

– Atunci, vă însoţesc şi eu, răspunse Mitsukoshi.

Când a plecat din Mikawa spre Kyoto, guvernatorul s-a oprit la Kamo pentru a asista la câteva curse, pentru a lămuri câteva probleme administrative, pentru a organiza viitoarele târguri de animale şi pentru a pune la punct bugetele pentru sărbătorile estivale şi ecvestre din ţinut. La plecare, îl luase cu el pe Focul Cerului, unul dintre caii de curse pe care îi vânduse lui Yasumi.

– M-am gândit că vă va face plăcere să vedeţi minunata măiestrie a acestui bidiviu mulţumită căruia aţi câştigat atâtea curse. E mai rapid decât Lună Îndepărtată, dar nu rezistă decât pe distanţe mici.

– Lună Îndepărtată e în stare să îşi păstreze aceeaşi viteză de la primele raze ale soarelui până seara târziu.

– După cum am prevestit, calul ăsta e o minune.

– Vă voi fi veşnic recunoscătoare.

– Ce replică banală! i-o întoarse el dezamăgit.

– Iertaţi-mă, Mitsu. Trebuie să învăţ din nou atât de multe, numai să nu recad într-o altă stare de toropeală. Ajutorul şi sprijinul vostru îmi sunt nepreţuite. Fără dumneata, nu mi-aş fi putut depăşi durerea. Mulţumesc. De o mie de ori, mulţumesc.

– Sclipirea luminoasă care v-a revenit în ochi merită toate eforturile. La Mikawa, vom face cele mai frumoase plimbări din lume, pe care nu le veţi uita curând.

Au călărit în linişte de-a lungul coastei. Marea se întindea cât vedeai cu ochii. Oceanul era atât de vast, încât nici nu se mai zărea linia orizontului. Owari

nu era departe și, încă de pe acum, începuseră să se întrevadă munții și văile care duceau spre Mikawa.

*

Mikawa era o provincie în strânsă legătură cu Ise pe cale maritimă și era îndeaproape înfrățită cu regiunile Kinaï și Aichi. Reședința guvernatorului din Mikawa era mai mare și mai luxoasă decât cea a guvernatorului din Yamashiro și, asemănătoare cu a acestuia din urmă, avea în spate anexe spațioase în care locuiau cele trei concubine ale sale. Pentru că după moartea soției nu și-a mai luat altă nevastă oficială, Mitsukoshi se mulțumea cu concubinele, pe care le vizita doar când și când. Cel puțin așa spuneau zvonurile.

Pentru a nu da naștere unei situații care ar fi putut părea echivoce în ochii apropiaților, cu alte cuvinte, pentru a evita instalarea imediată a tinerei femei în casa lui, Mitsukoshi îi propuse să viziteze atelierele imediat după sosire.

Clădirile se aflau la poalele muntelui Kinai, în apropiere de râul Yokawa, într-un loc încântător care se numea Kii. Muntele Kinai oferea privirilor o colină grațioasă, acoperită cu un covor de flori de vară care le înlocuiseră pe neașteptate pe cele primăvăratice.

Cum să nu fie de înțeles nesfârșita bogăție a lui Mitsukoshi, guvernatorul de Mikawa care, asemenea altor câțiva guvernatori, ținea în mână întreg belșugul țării? Și cum să nu înțelegi și mânia lui Michinaga în fața acestor bogății de care guvernatorii erau singurii

care se bucurau? Ateliere de ţesătură, ceramică, de lacuri, orezării imense şi nesfârşite câmpuri cultivate, păduri pline ochi de lemne, ferme populate cu cei mai frumoşi cai... Toate acestea aparţineau celor din provincie. Trei clădiri mari, dintre care două ajurate, se zăreau pe malul râului printre brazi, arţari şi zade. Apa liniştită a acestuia şi argila de pe mal se aflau la o azvârlitură de băţ, uşurând astfel munca oamenilor.

Primul atelier făcea ţigle lăcuite pentru acoperişurile pagodelor. Primele astfel de acoperişuri datau de pe vremea mănăstirilor din epoca Nara. Tehnica era foarte veche şi fusese perfecţionată în China. Iată de ce marele ministru dorea să pună mâna pe ea.

În a doua clădire se fabricau cărămizi, pline sau goale. Toate erau uscate şi arse în cuptor, apoi decorate prin turnarea de argilă proaspătă într-un mulaj scobit. Se întâmpla ca, uneori, să fie modelate în relief şi abia apoi pictate, dar procedeul se dovedise a fi şi el atât de vechi, încât Michinaga nu se mai gândea decât cum să-l îmbunătăţească.

Ultima clădire, cea mai lungă şi mai importantă, era destinată olăritului cu lut şi ceramică. Născut dintr-un procedeu coreean, era numit olărit *sue*. Vasele astfel făcute nu aveau luciu şi nu erau emailate, şi slujeau ca ustensile, precum amforele mari în care se păstrau seminţele şi cerealele, ulcelele şi vasele de diferite mărimi, bolurile, cănile şi alte recipiente trebuincioase vieţii de zi cu zi.

Cuptoarele erau săpate şi împrăştiate pe un deal. Se întindeau de-a lungul pantei. În fund, un tunel

îngust cuprindea o gură de alimentare, iar temperatura creştea treptat.

– Priviţi, Yasumi, îi explică Mitsukoshi arătând cu degetul spre cuptoare, aici aerul se rarefiază în timpul arderii şi produce un luciu natural, din păcate de intensitate slabă. Acestea sunt vasele de ceramică.

– Mereu ies aşa, în nuanţa asta de gri?

– Nu, când cenuşii i se adaugă cupru, apar nuanţe de verde, când se pun pământuri galbene – nuanţe roşiatice, iar amestecurile nisipoase dau tonurile deschise, alburii. Din păcate, vedeţi ce departe suntem de puritatea celadonului!

Dar Yasumi nu văzuse încă totul. Nimic din toate acestea nu semănau nici măcar pe departe cu acele cuptoare de mici dimensiuni în care unchiul ei ardea câteva vase de lut necesare vieţii de zi cu zi a gospodăriei. Nici cartierul olarilor din Kyoto nu se compara cu aceste pământuri nesfârşite pe care se ardea lutul. Părea nişte mici vetre săpate în pământ, cu cuptoare care consumau puţin combustibil şi în care nu intrau decât cinci sau şase vase o dată.

Mitsukoshi o conduse spre un cuptor subteran în întregime săpat în plan înclinat, într-un mal argilos.

– Pământul se întăreşte pe măsura arderilor şi cuptorul devine tot mai rezistent, spuse el, cercetând munca fiecărui lucrător în parte.

– E cu adevărat impresionant.

Tânăra era uimită de măreţia acestor cuptoare şi îşi dădu acum seama de ce Motokata alesese proprietatea lui Mitsukoshi pentru a turna şi arde viitoarele

celadoane. Se uită cu atenție la oamenii care, de-a lungul întregii coline, vârau și scoteau obiecte în cuptorul imens. În scurt timp, începu să simtă efectele neplăcute ale căldurii și, văzându-i sudoarea care începuse să-i curgă pe frunte, tovarășul ei o luă de braț și o trase deoparte.

– Haideți să vedeți olarii. Sigur vă va plăcea munca asta.

Yasumi se lăsă întru totul în voia lui Mitsukoshi. Vizitarea atelierelor de olărit o impresionă mai puțin decât cuptoarele, unde plutea o atmosferă atât de stranie. O ambianță deopotrivă de infern și de renaștere... Cuptoarele lui Mitsukoshi vor rămâne multă vreme adânc întipărite în mintea ei.

Roțile erau mișcate de o sfoară înfășurată în jurul axei lor, care era trasă de mână, cu o mișcare alternativă. Cu o mână sigură, lucrătorii luau un boț de argilă și-l puneau pe platoul care se învârtea așa de iute, că lui Yasumi i se părea că nici nu-l vede mișcându-se.

– E un sistem vechi de o mie-două de ani, poate chiar mai mult.

Yasumi se uita cum muncesc oamenii. Când terminau un vas sau un bol, îl desprindeau de platoul care se învârtea cu ajutorul unui fir pe care-l treceau iute printre cele două. Acesta lăsa urme concentrice care dovedeau că roata a fost bine întrebuințată și că viteza a fost îndeajuns de rapidă pentru a face un obiect solid. Lângă olari se afla un utilaj din lemn care le folosea să migălească anumite forme ce necesitau picior sau cioc.

Când butoaiele imense cu apă aflate în apropierea olarilor se goleau, ucenicii le umpleau îndată. Se duceau la râu și aduceau apa cu ajutorul a două găleți, pe care le purtau agățate la capetele unui ciomag de lemn, trecut peste umeri. Alții aveau sarcina să vegheze la nivelul grămezilor de pământ și nisip. Când o bucată de argilă, de multe ori pregătită dinainte, părea prea uscată, olarii o umezeau cu apă din găleți.

– Toți sunt niște meșteșugari grozavi, îi explică guvernatorul, cunosc cât se poate de bine cuvenita măsură de cupru, pământ galben sau nisip care trebuie amestecată în lut pentru a căpăta culoarea dorită.

Yasumi avea toate motivele să fie uimită, de mult nu mai aflase atâtea lucruri noi într-o singură zi. Privirea recunoscătoare pe care i-o adresă seara prietenului ei, guvernatorul, când se aflară față în față la masă, îl mișcă profund.

*

La masă, li s-au servit cele mai alese feluri de mâncare. Au vorbit din nou despre celadon și despre formulele pe care Mitsukoshi se va grăbi să le copieze ca să-i dea documentele prietenei sale.

– Am verificat în grotă, șușoti ea, ca să n-o audă cineva. Foaia pe care e scris totul e în vas. În afară de dumneavoastră și de mine, nu mai știe nimeni de ea.

El încuviință printr-un zâmbet care îi lumină chipul cu o extraordinară blândețe.

– O voi înlocui.

Îi turnă un vin foarte bun, dar sake nu băură deloc.

– Nu vreți să mai rămâneți câteva zile? o întrebă, zâmbindu-i în continuare.

Ea-și ridică privirea spre el și pentru o clipă se lăsă vrăjită de farmecul cvadragenarului. Apoi încuviință.

A doua zi, ea se trezi târziu. Lumina filtrată prin grilajul ferestrei o obligase să deschidă ochii. Un parfum delicat de ceai îi gâdila nările. O zări lângă ea pe Jujuku, care îi vărsa licoarea parfumată într-un bol mic, lăcuit cu roșu.

Pentru prima dată după foarte multă vreme, Yasumi petrecuse o noapte calmă și odihnitoare, fără coșmaruri, fără sudori reci. Ziua trecu în cel mai plăcut mod din lume, în grădinile înflorite ale reședinței. Un pod micuț, din lemn, de pe care cădea în ploaie o glicină mov, își semețea arcul armonios deasupra unui firicel de apă. Aleile șerpuite și pavate cu piatră albă se pierdeau într-o natură perfect ordonată. Una ducea la terase, alta – la boschete mici și înflorite care răspândeau un miros de camfor, bujori și nalbă mușcată. O a treia ducea până la pod și o alta conducea în fundul unei minuscule văi artificiale, cu pământul greblat cu mare grijă, pentru plăcerea ochilor stăpânului locurilor.

De-a lungul întregii zile, Yasumi s-a simțit liberă, destinsă. Jujuku nu o părăsi nicio clipă, de parcă s-ar fi temut să nu se atașeze de acest bărbat și să nu se mai întoarcă la Pavilion. Dormeau împreună, una lângă alta, pe saltele moi, puse direct pe podea.

– Nu-ți fie frică, Jujuku, îi spuse Yasumi în dimineața celei de-a treia zi, nu am de gând nici să-mi iau zborul, nici să rămân aici.

– Atunci, tare mi-ar plăcea să ne întoarcem la Kyoto. Acum v-ați mai recăpătat puterile. Trebuie să vă gândiți la Pavilion.

– Mi se pare că ești cam îndrăzneață cu mine, Jujuku.

– Apoi, dacă oi fi îndrăzneață, răspunse tânăra servitoare, oi fi, pentru că nu mi-ar plăcea să mă trezesc cu altă stăpână în afară de dumneavoastră, și așa mă pricep eu să vă fac să înțelegeți.

– Dar cine a spus ceva de altă stăpână? Haide, Jujuku! Doar știi că Motokata nu m-ar fi împiedicat niciodată să țin Pavilionul Glicinelor. În niciun caz nu va fi un alt bărbat cel care mă va putea convinge!

Yasumi începu să râdă. Un râs timid, încă stingher, foarte nesigur, dar care îi dădu totuși ceva speranță tinerei servitoare.

– Haide și tu! Nu ai de ce să te temi! Mâine, Mitsukoshi vrea să îmi arate fermele de cai și grajdurile. Vom pleca apoi să facem o plimbare mai lungă prin ținut, iar în ziua următoare, vom merge să îi vizităm domeniile, pădurile și culturile. După aceea, ne vom întoarce și voi redeschide Pavilionul.

Puțin mai lipsi ca Jujuku să nu țopăie de bucurie. În sfârșit, își vor relua viața normală! Vor veni din nou oaspeții, care vor sta la taclale și își vor petrece serile în vastele încăperi ale Pavilionului. Ea îi va instala, le va aduce hârtie și cerneală, Suyari le va

turna ceai, iar doamna Suiko, fardată și în straie de gală, se va înclina până la pământ dinaintea lor, cu evantaiul în mână.

Priveliștea asta liniștitoare îi deschise pofta de a fredona un vechi cântec provincial pe care i-l murmurase mama ei, când fusese să o vadă în timp ce fusese învoită. Dar se izbi de una dintre servitoarele guvernatorului, așa că tăcu.

Mitsukoshi avea niște servitori care nu se arătau deloc. Discreți, ascunși în spatele multelor uși glisante, Yasumi nu le simțea decât răsuflarea și pașii moi. Doar un valet extrem de politicos, cam de-o seamă cu stăpânul, îl urma pas cu pas.

*

Păşunile pe care erau ținuți caii guvernatorului din Mikawa se întindeau cât vedeai cu ochii. Asemenea tuturor celorlalți guvernatori, Mitsukoshi nu se abătea de la legile creșterii cailor și respecta cu sfințenie codul Daiho, care așeza domeniul creșterii animalelor sub controlul departamentului Afacerilor Militare și al reprezentanților provinciilor la curte. Exista un șef al izlazurilor, iar acesta trebuia să-i dea socoteală ministrului Afacerilor Militare pentru numărul și calitatea șeptelului de care se ocupa.

Cât despre caii destinați călăriei, cum erau mai toți caii lui Mitsukoshi, proprietarul era obligat să cedeze o parte milițiilor locale. Izlazurile ce aparțineau curții

și pe care era crescut șeptelul palatului găzduiau și caii sortiți ofițerilor palatului, pentru paradele de la curte.

Mitsukoshi angajase mai mulți geambași care se ocupau nu doar de negoțul cu cai, ci și de acela cu boi, ceea ce reprezenta o parte importantă din veniturile lui. Fiecare geambaș avea domeniul lui de acțiune și nu se putea extinde asupra celui al unui alt proprietar dacă nu dorea să fie aspru pedepsit. Oamenii însărcinați cu îngrijirile și starea de sănătate a șeptelului se ocupau și de împerecheri și fătări. Cât era ziua de lungă băteau pământurile nesfârșite în lung și în lat, căutând animale care aveau nevoie de îngrijire.

Fermele lui Mitsukoshi erau cele mai vestite din ținut și nu aveai nevoie de prea mult timp ca să îți dai seama că grajdurile palatului nu erau mai bine garnisite decât ale lui.

Yasumi admiră îndelung caii din fermă. Erau, cu toții, bidivii magnifici, sănătoși și zdraveni, cu pieptul puternic. Nu se mai sătura să îi mângâie. Suspină:

– I l-am lăsat pe Prun Sălbatic fratelui meu. Avea nevoie de un cal bun pentru călătoria în China, un animal sigur și curajos. Mi s-a părut că era numai bun pentru el.

– Ați făcut bine. Acest cal de rasă nu îl va dezamăgi.

– Mitsu! îi spuse ea dintr-o suflare, cu privirea întoarsă spre el, cred că Lună Îndepărtată nu se va întoarce la Kamo. Nu mai am nevoie s-o pun să câștige curse ca să pot trăi. Și nici nu voi avea timp să mă ocup de asta.

– Înțeleg.

– Motivațiile și speranțele mele nu mai sunt aceleași ca acum patru ani, în ziua în care am pășit în capitală.

– Da, înțeleg, repetă guvernatorul.

O cercetă din priviri, căutând o altă explicație în spatele celei pe care i-o servise pe tavă. Ea își dădu seama și continuă:

– Am nevoie să o păstrez pe Lună Îndepărtată lângă mine. Acum, e singura care îmi mai poate aminti de marile cavalcade alături de Motokata. Numai ea îmi poate înțelege durerea.

– E o hotărâre foarte bună.

– Cu monedele de bronz recuperate din grotă, voi cumpăra o pajiște lângă pavilion și o voi ține acolo pe Lună Îndepărtată în timpul zilei, ca să aibă unde să pască. Așa, o voi avea tot timpul lângă mine și, ori de câte ori voi avea chef să ies din capitală și să călăresc, nimic nu mă va împiedica.

– Atunci, sper că veți veni să mă vedeți. Acum știți că Mikawa nu e departe de Kyoto.

– Da, voi veni să vă vizitez, Mitsu.

CAPITOLUL XXIV

Yasumi și Jujuku s-au întors la Kyoto, unde au regăsit-o pe Suyari. În absența lor toate au decurs așa cum se cuvine. Dar ce necaz s-ar fi putut întâmpla câtă vreme Pavilionul fusese închis și nu intrase nimeni?

Yasumi făcu un tur al casei imense, inspectă fiecare încăpere, de parcă atunci le-ar fi descoperit prima dată, se duse și în bucătării și în anexele în care locuia personalul. Deschise ușile glisante, ceru să se instaleze ici-colo paravane și panouri de mătase. Mută niște vase cu flori. Deschise ferestrele, adulmecă aerul și scoase un geamăt atât de ușor, că s-ar fi putut compara cu zgomotul unei libelule în zbor.

Trecea dintr-o cameră în alta. Pavilionul Glicinelor avea o sală imensă unde puteau fi primite cincisprezece sau douăzeci de persoane, când reuniunea căpăta un aspect de adunare generală. Dar când nu era cazul, putea fi cu ușurință împărțită în secțiuni mici, cu ajutorul panourilor mobile.

Alte două încăperi erau permanent separate prin uși glisante și, cum și ele erau destul de mari, fiecare dintre acestea putea fi, la rândul ei fragmentată în trei sau patru separeuri prin storuri de bambus care se puteau coborî sau ridica după trebuință.

Aceste ultime două încăperi erau folosite aproape seară de seară. Aici se aflau în permanență flori, iar mesele joase lăcuite cu negru dădeau întregului o frumoasă armonie foarte șic. Song Li instala aici grupurile de patru-cinci persoane care preferau discuțiile în cerc restrâns.

În sfârșit, Pavilionul dispunea și de câteva colțuri mai retrase, un fel de cabinete mai intime. Totuși, niciun oaspete nu căpăta permisiunea să rămână să petreacă noaptea acolo, fie el singur sau însoțit. Li făcuse o excepție doar pentru prietenul ei, guvernatorul din Mikawa. Dar Li nu îl văzuse niciodată venind la Pavilion cu o femeie, nici măcar cu una dintre concubinele sale.

Toate aceste încăperi constituiau parterul casei, clădit pe o fundație din pietre, ceea ce permitea evitarea infiltrațiilor de apă în casă în timpul diluviilor. La etaj, o terasă imensă din scânduri de lemn dădea spre camerele pe care Li le amenajase ca locuință personală.

Pavilionul Glicinelor nu era o reședință ca oricare alta. Acesta era alt motiv pentru care seniorii, nobilii și aristocrații doreau atât de mult să fie văzuți acolo. Fost mic templu shintoist, clădirea, construită cu aproape un veac în urmă din chirpici, cu trei porți

pe cele trei laturi, se înălța grațioasă în cel mai privilegiat cartier al cetății, cel al familiei Fujiwara.

Acoperișul, în patru colțuri încovoiate, era acoperit cu țigle lucioase, la fel ca și umbrarele susținute de console de la etajul superior. Puține erau reședințele care aveau acoperișuri din țigle. De cele mai multe ori, erau acoperite cu bârne din lemn pe care se punea un strat de lut sau o pătură de smoală. O frumoasă șarpantă compusă din două coloane care susțineau greutatea bârnei principale completa aspectul plăcut al Pavilionului.

Yasumi ieși în grădină. De jur împrejurul clădirii înconjurate de glicine, terasele coborau spre aleile de piatră care, la rândul lor, duceau spre un bazin presărat cu lotuși. Apa era limpede și parfumată. Acest mic bazin dădea o frumoasă armonie decorului în ansamblul lui.

Grădina nu era mare, dar plăcut împărțită. Song Li potrivise bine lucrurile. Cu un bun-gust desăvârșit, izbutise să adune într-un spațiu mic toată flora primăverii și a toamnei, pentru deplina desfătare a ochiului. Un prun, un cireș, un arțar roșu, kerria cu inimă galbenă, un arborele prințesei cu flori purpurii, o salcie mare și doi pini cu ace verzi și strălucitoare ofereau întreaga desfătare a unei naturi complete, în miniatură. Yasumi îmbrățișa dintr-o privire toată minunata priveliște care, de-a lungul întregului an, se înveșmânta în felurite culori. „Îi voi propune lui Sei să vină să se instaleze aici, își spuse în sinea ei, văzând toată această bogăție a vegetației.

Va trăi mai bine. Şi mă va putea ajuta să decorez camerele Pavilionului".

La drept vorbind, Sei locuia într-o locuinţă mică şi foarte scumpă, cu o grădină lipsită de arbori, şi se vedea obligată să cumpere totul pentru a-şi putea face buchetele.

Apoi, îl va putea astfel revedea mai des pe Yoshira care, din câte aflase, se căsătorise în sfârşit cu Yokohami. Se întorsese din provincie, dar nu ca un cuceritor, căci nu cucerise nimic; mulţumită prietenei lui Yasumi, care intervenise pentru el, ocupa acum postul de prim-arcaş la curtea imperială. Şi în acest caz tânăra apelase la susţinerea atât de necesară a lui Michinaga.

Oare Yoshira va fi fericit cu sora ei cea scorţoasă, superficială şi atât de încrezută? Va avea ea, viaţa, grijă să şlefuiască şi să înfrâneze aerele ei de măreţie! Şi dacă va părăsi palatul la naşterea primului ei copil, atunci poate va coborî pe un pământ mai modest cu picioruşele ei mici şi frumoase.

*

Abia ce a redeschis Pavilionul, că Michinaga şi-a anunţat venirea în prima zi a lunii Spicului de Orez. Era taman la începutul verii, când natura îşi etala atât de frumos toate nuanţele ei schimbătoare de verde. Un grisai pictat în tonurile aceleiaşi culori, în care se oglindeau jucăuş razele soarelui.

Yasumi medita. Dacă nu ar fi avut sprâncenele atât de epilate, s-ar fi observat încruntarea lor, care

îi tulbura întrucâtva perfecțiunea chipului, și oricine și-ar fi dat seama că se afla în fața unei dileme. Întrevederea asta nu îi plăcea deloc. Încă se simțea atât de vulnerabilă! Marele ministru avea toate drepturile. Ce i-ar mai fi putut sta acum în cale? Motokata era mort...

Îi veni să-i trimită un mesaj în care să-i explice că nu se află acum la Pavilion, ci a rămas în casa soțului ei dispărut. Dar așa nu ar izbuti decât să îl supere și risca să nu-i îndeplinească cererea pe care dorea să i-o adreseze și a cărei rezolvare nu depindea decât de el. Tânăra voia să o recupereze pe Lună Îndepărtată, dar nu găsise nicio pășune în preajmă, în afara celei din imediata apropiere a Pavilionului, dar care nu îi aparținea. Or, nici nu se punea problema ca Lună Îndepărtată să stea zi și noapte închisă într-un grajd.

După cum o anunțase, Michinaga își făcu apariția în prima zi a lunii Spicului de Orez. Sosi într-un atelaj frumos, tras de doi superbi cai bruni. Îmbrăcat ca întotdeauna în straie de gală foarte elegante, cu cocul strâns sus, în creștet, pe sub boneta lăcuită, fu primit de Jujuku, care primise instrucțiuni de la Yasumi să îl instaleze într-unul din micile saloane private ale Pavilionului. Această încăpere, ale cărei ferestre dădeau spre grădini, se putea închide și deschide după bunul plac mulțumită ușii glisante care o separa de un birou în care se puteau instala ca să scrie.

Deși se afla încă la etaj, Yasumi se simțea încordată. Era sigură că bărbatul ăsta nu o va mai lăsa să-i scape, și asta datorită acelei arte pe care o stăpânea și pe care știa să o îmbrace în veșmintele atotputerniciei

sale. Michinaga hotărâse să joace jocul seducției și, chiar înainte de a se așeza în fața lui pe carpeta din împletitură de răchită, ea avu o presimțire că el își pregătise deja poemul. Încercă să se destindă, dar cum putea rămâne senină când știa prea bine că, într-o oră sau două, marele ministru își va cere favorurile, iar ea căuta de pe acum un mijloc să scape de el...

Ceasul înserării lăsa să se strecoare, prin fereastra ale cărei storuri erau trase, toate parfumurile glicinelor mov și ale trandafirilor de un roșu-violet.

O țintui îndelung cu ochiul lui migdalat, fără a scoate un sunet. Pupila lui era neagră și strălucitoare. Așa cum se aștepta Yasumi, îi întinse o foaie pe care o trase din mânecă. Ea o luă și o puse cu gesturi calme pe mica măsuță joasă care îi despărțea, și pe al cărei lac negru să zăreau câteva incrustații de sidef. Sună după Suyari și ceru ceai.

– L-am pregătit acrișor și parfumat, cum îi place Domniei Voastre.

Dar marele ministru, care nu o slăbea din priviri, avea în ochi o lucire poruncitoare, care îi cerea să citească poemul fără să mai zăbovească. Cu toate acestea, ea mai așteptă câteva clipe, studiind gesturile lui Suyari care servea cu delicatețe ceaiul fierbinte și parfumat în cupe mici, din ceramică bleu.

Într-un sfârșit, după plecarea lui Suyari, luă încet foaia, o despături și citi.

Bătrâna rândunică nu mai este, iar frumosul sturz
a plecat în ținuturile lui Buddha. Cine a mai rămas,

în afara pajurii binevoitoare și protectoare care, de deasupra munților, privește într-acolo unde ciocârlia își desfășoară aripile?

Însoțitorul ei îi simți reținerea de a-i răspunde; în ochii lui întunecați, jucă un licăr de enervare. Dar își spuse că nici mânia și nici amărăciunea nu îi vor veni în ajutor:

– Vă rog, răspundeți-mi. Nu trăiesc decât pentru acest moment.

Yasumi păru descumpănită de acest ton rugător. Așa că scrise fără a mai zăbovi:

Pajura își poate pândi prada în altă parte, nu mai are de ce să vegheze asupra ciocârliei, căci ea nu își va mai lua zborul. Acum, ea dorește să rămână în colivie.

El schiță un zâmbet înghețat. Oare se va fi așteptat la un alt răspuns? Pe chipul lui, se citea nedumerirea. Fără îndoială, nu îi plăcuse cuvântul „pradă". Pe neașteptate, zâmbetul crispat se șterse de pe chipul lui, făcând loc unei expresii relaxate. Plecând ochii asupra noii file pe care o luase, scrise în mare viteză următorul text:

Cu o lovitură îndemânatică de cioc, pajura poate deschide colivia.

Cum ar putea întinderea cerului, limpezimea soarelui și măreția naturii să împiedice ciocârlia să își

ia zborul, mai ales dacă această colivie a fost dusă pe neașteptate într-un loc mult mai puțin idilic?

Ce încerca să îi spună, că își putea folosi dreptul de a-i ridica toate privilegiile de la Pavilionul Glicinelor? Da, sigur, ar fi fost în stare, doar Song Li îi spusese că va fi tenace și dezlănțuit, și că va trebui neapărat să-i potolească mânia. O femeie tânără și liberă nu putea ține o casă de ceai, oricât de faimoasă va fi fiind aceasta, fără susținerea unui bărbat; și cu cât acest bărbat era mai important, cu atât era și ea mai liniștită.

Yasumi se trezi brusc în fața unei alegeri pe care nu ar fi trebuit s-o facă niciodată dacă soțul ei ar fi fost în viață. Mort, Motokata nu mai putea juca, în ochii tuturor, rolul de protector.

Yasumi, încă foarte tânără, rămăsese singură, pândită la tot pasul de capcane, de trădări, de uzurparea tuturor bunurilor ei și, mai ales, de poftele bărbaților.

Michinaga zgâria nervos cu unghia curățată cu grijă marginea măsuței. Dar lacul era zdravăn și nu se dezlipi. Yasumi își cufundă ochii într-ai lui, conștientă că el încerca să îi ghicească gândurile. Michinaga fu uimit când ea rosti cu o voce neutră, aproape rece:

– Sunt sigură că nepotul vostru Fujiwara Takaie l-a ucis pe soțul meu.

– Ce vă face să spuneți asta?

Yasumi lăsă să îi scape un suspin ușor. Ce putea pierde dacă îi dezvăluia tot ceea ce știa? Din contră, putea câștiga totul.

– L-am auzit vorbind despre asta pe un fost guvernator din Sud expulzat de Înălțimea Sa, fostul împărat, și ajuns rebel, brodă ea puțin, căci nu avea nicio certitudine.

Dar totul dovedea că acesta era adevărul. Motokata o lăsase îndeajuns de mult să înțeleagă că Takaie va încerca să scape de el cu prima ocazie.

– L-a asigurat pe soțul meu că Takaie îl va înlătura, căci nu-l dorea în această solie, continuă ea pe un ton sec și rece. Și a mai spus că nepotul vostru plănuise să se ducă singur în China, pentru a se bucura numai el de toate avantajele.

Marele ministru clătină din cap cu un aer de neputință. Yasumi deveni și mai tăioasă, hotărâtă fiind să obțină ceea ce voia.

– Faceți o anchetă, îi ceru ea.

Era conștientă de tonul ei prea poruncitor, aproape nepoliticos, dar continuă:

– Dacă nu o puteți face, voi face eu însămi o cerere Afacerilor Justiției de la palat. Am argumente bune și solide pentru a-mi susține petiția.

El păru a reacționa în fața importanței cererii. Doar Takaie era fiul fratelui lui mort. O anchetă ar stârni mare scandal la curte. Cu toate acestea, se întâmplase adeseori ca un prinț să fie exilat într-o provincie îndepărtată din cauza unei afaceri necurate în care fusese amestecat.

– Nu faceți nimic, o sfătui el cu o voce convingătoare. Mă voi ocupa eu, ca de o afacere strict personală. Vă promit.

– Fără să aşteptaţi nimic din partea mea?

– Da.

Surprinsă de uşurinţa cu care acceptase, ea adăugă:

– Mai am o favoare să vă cer.

Lui Yasumi nu-i scăpă licărul de satisfacţie din ochii lui.

– Care?

– Aş vrea să îmi păstrez iapa lângă mine, dar mi-ar trebui păşunea care se află lângă Pavilion. Ştiu că aparţine unui Fujiwara şi ştiu că îl cunoaşteţi bine. Mi-ar putea-o vinde?

– Dumneavoastră? În mod sigur, nu. Mai curând va încerca să pună mâna pe o bucată din grădina voastră care, zice-se, i s-ar cuveni de drept, căci ar fi aparţinut strămoşilor săi. Se pare că, odinioară, o bucată din grădină, cea care se află exact în spatele bazinului, ar fi fost închiriată templului shintoist, în locul căruia se află acum Pavilionul Glicinelor.

– Cine este acest bărbat?

– E vorba despre Fujiwara Koremazo. E un bătrân zgârcit şi autoritar, dar încă în putere. Vă va căuta de multe ori sfadă.

Yasumi se strâmbă. Era încă prea tânără ca să poată conduce după placul ei acest mare Pavilion şi mulţi vor fi cei care vor încerca să o nimicească. Avu o intuiţie şi îşi dădu seama că asta încerca Michinaga să o facă să priceapă.

– I-a cerut-o şi lui Song Li?

– Firește. A hărţuit-o permanent de când s-a instalat aici. A fost o perioadă în care doamna Li, încă foarte

tânără fiind, a fost nevoită să se supună câtorva protectori puternici. Unul dintre ei a închis această afacere.

– Dar altceva nu putea face?

Michinaga începu să râdă, iar Yasumi simți că i se împurpurează obrajii. Ce prostie fusese în stare să spună!

– A fost nevoie să i se ofilească tinerețea pentru ca să se poată elibera de orice tutelă.

– Și cine a fost acest protector al cărui ajutor și sprijin au ajutat-o pe Song Li?

Michinaga ezita, de parcă nu ar fi fost sigur dacă să rostească sau nu un nume care îi ardea, totuși, buzele.

– Cine? repetă tânăra.

– Fratele meu mai mare, regentul regatului în timpul împăratului Kazan.

Yasumi își dădea acum seama că Li nu îi spusese totul. Fără îndoială, nu voise să o sperie și să o facă să dea înapoi în fața hotărârii de a prelua Pavilionul. A lua în propriile ei mâini frâiele afacerilor Pavilionului nu era lucru ușor. Când se afla alături de Li, toți mai marii regatului au ridicat-o în slăvi, au admirat-o și au potopit-o cu laude care au plouat asupra ei precum petalele parfumate ale unui buchet mare, care se scutură. Dar acum, că era singură, aceiași bărbați o vor pândi fără milă, încercând să profite de cea mai neînsemnată slăbiciune pe care ar îndrăzni să o arate.

Tânăra femeie deveni dintr-odată conștientă că va fi nevoită și ea, la rândul ei, să plece grumazul, asta dacă voia să conducă Pavilionul Glicinelor în deplină libertate.

– Ce aș putea face pentru această problemă a pășunii? șopti ea, plecând privirea.

– Nimic!

– Nimic! repetă ea uimită, ridicându-și privirea spre el.

– Dumneavoastră, nimic! Dar eu vă pot ajuta. Îl pot obliga pe Fujiwara Koremazo să îmi vândă acest teren. După aceea, vi-l voi ceda.

– Și ce trebuie să vă dau în schimb?

Pe gura cu buze colorate cu un unguent parfumat în mov, moscat, se lăți un zâmbet.

– Pentru procesul guvernatorului Takaie nu îmi datorați nimic, dar această pășune va avea prețul ei!

Privirile li se ciocniră din nou. Yasumi nu avea niciun chef să pună mâna pe evantai și să își ascundă o parte din față. Nu avea de ce să joace jocul seducției, căci acolo se juca, neîndurător, însuși destinul ei. Încercă să găsească un mijloc de a-l descumpăni cumva, dar nu izbuti.

– Vă voi da răspunsul meu mâine.

*

Yasumi nu a închis un ochi toată noaptea. Cui i se putea destăinui, dacă nu bătrânei și dragei ei Li? Nu primise sfaturi de la ea decât pentru o viață petrecută alături de Motokata. Ce i-ar fi sugerat să facă acum, când el nu mai era? Yasumi ar fi fost, fără îndoială, surprinsă.

Târziu, în zori, când izbuti să adoarmă, hotărârea ei era luată. Va conduce Pavilionul Glicinelor ca singură stăpână, cum făcuse și Song Li, și se va supune aceloraşi exigenţe care i-au adus bătrânii chinezoaice notorietatea de care s-a bucurat în floarea vârstei.

Un singur lucru își va interzice Yasumi. Pasiunea stranie și puternică pe care o trăise cu Motokata nu se va mai repeta. De altminteri, cum ar mai putea iubi la fel un alt bărbat? Li, care trebuie să fi trăit în tinereţea ei aceleași emoţii afective, ajunsese la o asemenea treaptă de înţelepciune și filozofie, încât izbutise să descopere alte bucurii și desfătări decât cele ale aţâţării simţurilor. De-a lungul vieţii ei îndelungate, avusese câţiva amanţi aleși pe sprânceană din aristocraţia japoneză.

Seara următoare, Michinaga se întoarse, somptuos îmbrăcat. Asemenea tuturor bărbaţilor de la curte, avea un bun-gust desăvârșit.

În încăperea privată în care s-au întâlnit, Yasumi aranjase o rogojină mai mare de răchită împletită și două pernuţe moi în faţa măsuţei joase. Își pregătise astfel răspunsul pe care urma să i-l dea imediat, ajutându-l să preîntâmpine alte două eventuale ipoteze?

Nările îi fremătau și o uşoară licărire de teamă sclipea în ochii ei, dar era atât de neînsemnată, încât reuși să o ascundă printr-un zâmbet luminos care îi însufleţi chipul fin, alb, minunat fardat.

Își dădea și el seama că, în două tururi complete ale clepsidrei care arăta ora în fundul camerei, Yasumi își schimbase starea de spirit? Totuși, nu făcu nicio remarcă despre cele două pernuţe aşezate una lângă

alta şi se instală în tăcere lângă ea, aşteptând ca Suyari să termine de turnat ceaiul.

Atitudinea pe care trebuiau să o adopte acum nu era la îndemâna nici unuia dintre ei. Michinaga simţea că un singur cuvânt în plus ar fi putut să-i aducă un alt răspuns decât cel dorit, iar Yasumi ghicea că un singur gest prea grăbit ar precipita ceea ce dorea cu ardoare să întârzie. Trebuia să găsească justa măsură, să îi arate pur şi simplu că, dacă va consimţi la omagiul lui Michinaga, asta nu se va întâmpla fără anumite rezerve.

Ridicând capul şi sumeţindu-şi bustul, îşi văzu însoţitorul urmărindu-i din priviri curba grumazului. Fără a voi să se joace cu el, luă hotărârea să nu i se dăruiască în această seară. Michinaga era suficient de fin pentru a înţelege că ea nu făcea decât să întârzie clipa în care îi va ceda cu graţie.

Cu toate că îi spuse că îi acceptă ajutorul pentru păşunea din apropierea grădinii Pavilionului, îl făcu să se întoarcă pentru a treia oară. De astă dată, îl conduse în altă încăpere, mai mică, izolată printr-o uşă glisantă care putea fi încuiată mulţumită unui zăvor interior.

Stând unul lângă altul, au discutat despre ceramica japoneză, despre celadonul al cărui procedeu de fabricaţie marele ministru dorea atât de mult să îl dobândească. Yasumi îşi puse mâna albă şi fină pe masă, pentru ca el să i-o poată prinde şi duce la buze. Ea alesese să îşi păstreze avantajele de „femeie dorită". Multe legende provinciale se ţeseau în jurul acestui subiect şi, cum libertatea raporturilor erotice dintre

bărbați și femei era deja la ordinea zilei, fiecare dintre cei doi putea conduce jocul. Michinaga înțelese și cedă încă o dată.

Așa se face că, după multele ezitări, îndoieli și refuzuri pe care tânăra femeie i le-a opus, ea voi ca, de astă dată, să se situeze de cealaltă parte a podului de peste râu, acolo unde crestele munților își arătau un alt chip, cel al ciocârliei care zbura mai sus chiar decât pajura. Căci în niciun chip ea nu i se va supune.

Aceasta era hotărârea ei! Ea va fi cea care va prelua inițiativele fără să țină seama de adierea de insolență și de prefăcută rușinare care putea pluti prin cameră. Un singur lucru conta: Li va fi cea care îi va conduce gesturile și cuvintele.

Se ridică, trase zăvorul ușii și aranjă în fața lor un paravan cu obloane prinse în balamale, pictat cu flori și păsări exotice. Michinaga aștepta netulburat, cu fruntea jilavă și răsuflarea tăiată. Excesiv de grațioasă, ea se îndreptă spre o mică lampă cu ulei, o aprinse și o puse direct pe podea, lângă carpeta din răchită împletită.

La fel de proaspătă ca o ramură de salcie ieșită din râu, își scutură pletele, cu o mișcare vie din cap. Apoi își prinse în ele o floare de iasomie pe care o rupse din vaza aflată în fața ei.

Văzu cum dorința se aprinde în ochii însoțitorului ei și se așeză lângă el, atât de aproape, încât, plecându-și capul, ceafa ei îi atinse buzele. Deodată, el o cuprinse, iar Yasumi se încolăci în jurul lui.

EPILOG

Doi ani mai târziu, Yasumi îl strângea la piept pe fratele ei Shotoko. La întoarcerea din China, mica solie nu aduse decât promisiuni. Takaie, acuzat de complicitate la uciderea lui Motokata, a fost exilat în Sud, dar, cum acolo își avea concubinele și moșiile, nu a fost deloc întristat de această sentință care nu îi modifica prin nimic stilul de viață.

Cât despre Toremishi, acesta îi ceru tatălui său să i-l lase pe Shotoko în serviciul lui, așa că acesta din urmă nu mai avu niciun motiv să se supună dorințelor lui Tamekata Kenzo. Calea lui se anunța strălucitoare, în vreme ce frații lui nu găsiseră încă mijlocul de a se distinge prin faptele lor de arme.

Yasumi conducea Pavilionul Glicinelor cu o mână de stăpân, perfecționându-și zi de zi autoritatea. Își impunea propriile reguli în fața lui Michinaga, pe care nu îl primea decât foarte rar, pretextând, pe de o parte, că morala conjugală la care el ținea atât de mult ar putea

avea de suferit dacă ar proceda altfel și, pe de altă parte, că ea însăși nu dorea să aibă o dispută compromițătoare cu soția lui. Așa că era mai bine să păstreze discreția întâlnindu-se cât mai rar. El nu a insistat niciodată asupra acestui punct, ba chiar nu părea deloc preocupat de legăturile afective pe care le țesea Yasumi în jurul ei. Esențialul era ca ea să nu îi scape din mână.

Așadar, lăsându-l la o parte pe marele ministru suprem, care nu venea la pavilion decât de trei-patru ori pe an, Yasumi, după exemplul lui Li, nu făcea decât o singură altă excepție printre toți ceilalți oaspeți: doar prietenul ei Mitsukoshi putea petrece noaptea la ea când venea în Kyoto.

În ziua când îi propusese să devină soția lui principală, căci nu avea decât concubine, Yasumi refuzase. Nu va împărți niciodată o casă cu alte femei, fie ele concubine sau alte neveste. Prea multe amintiri dureroase despre acest subiect o bântuiau încă.

Tânăra femeie nu scăpase de toți acești ani teribili doar pentru a cădea în aceeași capcană ca și compatrioatele ei. Cine putea înțelege mai bine decât ea rostul femeilor acestei epoci la curtea din Kyoto? Aveau, fără îndoială, un rol important de jucat în societate, căci aveau o cultură la fel de vastă precum bărbații, numai că nu se bucurau de aceleași privilegii.

Ca și Song Li, Yasumi și-a luat soarta în propriile ei mâini. Întrucât zeii i-l luaseră pe Motokata, ea a acceptat nu căsătoria cu Mitsukoshi, ci o legătură durabilă, care îi umplea sufletul mai curând de afecțiune și tandrețe, decât de dragoste și de pasiune.

Mai târziu, la un an de la întoarcerea din China, în ziua-n care din atelierele lui Mitsukoshi au ieşit în sfârşit primele vase de celadon, Yasumi i-a oferit lui Michinaga formulele procedeului în schimbul drepturilor pe care şi le luase asupra ei. Dar el a refuzat, spunându-i că ţinea prea mult la ea pentru a accepta un asemenea târg.

Şi aşa a trăit Yasumi până la sfârşitul zilelor, împărţită între trei mari centre de interes: autoritatea ei care sporea mereu, personalităţile pe care le primea la Pavilionul Glicinelor şi cele câteva legături care i-au punctat viaţa.

Nu, Yasumi nu a fost nefericită, dimpotrivă! Amprenta lui Song Li i-a permis să atingă ceea ce şi-a dorit atât de mult când a plecat din Musashi pentru a străbate lunga cale a libertăţii.

Personaje istorice

Akihira: om de litere, specializat în poezie chineză.
Atsuyasu Atsuhira: fiul împăraților Ichijo și Soshi Akiko.
Fujiwara Kamekata: fiul lui Michikane, prinț.
Fujiwara Koreshika: fiul lui Michitaka, prinț.
Fujiwara Kenshi: fiica lui Michinaga, prințesă.
Fujiwara Michikane: fratele lui Michinaga și Michitaka.
Fujiwara Michinaga: tatăl lui Soshi Akiko.
Fujiwara Michitaka: tatăl lui Teishi Sadako.
Fujiwara Takaie: fiul lui Michitaka, prinț.
Fujiwara Toremishi: fiul lui Michinaga, prinț.
Fujiwara Yorimichi: fiul lui Michinaga, prinț.
Ichijo: împăratul Japoniei în epoca Heian.
Izumi Shikibu: autoare a unui jurnal intim și a unor poeme.
Kinto: poet, prieten al lui Murasaki Shikibu.
Kukinari: caligraf.
Murasaki Shikibu: autoare a romanului *Povestea lui Genji*.
Osuke Ise: preoteasă la templul Ise, autoare de poeme.
Rinshi: soția lui Michinaga.
Sarashina: doamnă de la curte, autoare a unui jurnal intim.
Sei Shonagon: doamnă de la curte, autoare a *Notelor de căpătâi*.
Soshi Akiko: împărăteasă, a doua soție a împăratului Ichijo.
Teishi Sadako, împărăteasă, prima soție a împăratului Ichijo.